

Kim Sa Tuyệt Mệnh Chương

Contents

Kim Sa Tuyệt Mệnh Chương	2
1. Chương 1: Mai Hoa Kiếm Phổ	2
2. Chương 2: Vạn Lý Tâm Sư	13
3. Chương 3: Hồng Thái Cung	19
4. Chương 4: Hồng Thái Phu Nhân	24
5. Chương 5: Kim Sa Thần Công	31
6. Chương 6: Mối Xuất Giang Hồ	36
7. Chương 7: Nhất Kiếm Chấn Tam Sơn	46
8. Chương 8: Thất Thủ Bị Giam Cầm	53
9. Chương 9: Huyền Âm Phá Tam Âm	57
10. Chương 10: Ngọc Nữ Bảy Tổ Thâm Tình	61
11. Chương 11: Biên Cổ Bất Ngờ	69
12. Chương 12: Hàn Nguyệt Cung	75
13. Chương 13: Thoát Hiểm Long Thủ Sơn	82
14. Chương 14: Vạn Lý Thăm Bạ	85
15. Chương 15: Kim Xà Cung	92
16. Chương 16: Vì Nghĩa Kết Tình Thân	99
17. Chương 17: Thám Hiểm Hồ Huyết	104
18. Chương 18: Hàn Nguyệt Phu Nhân	107
19. Chương 19: Kim Xà Quyền Phổ	113
20. Chương 20: Đưa Tin Thiếu Lâm	119
21. Chương 21: Có Miệng Khó Phán Bày	125
22. Chương 22: Vô Ảnh Lão Nhân Hiện Thân	129
23. Chương 23: Chẳng Rõ Bạ Hay Thù	135
24. Chương 24: Tiêu Ảnh Nặc Tông	142
25. Chương 25: Làm Kê Ác Tượng Người Hiền	148
26. Chương 26: Thù Nhân Xuất Hiện	152
27. Chương 27: Thảm Ngộ Độc Thủ	157
28. Chương 28: Mai Hoa Kiếm Phổ	168
29. Chương 29: Lương Duyên Tiền Định	178
30. Chương 30: Nguyên Nhân Sát Phu	187
31. Chương 31: Đại Lực Ôn Thần	194
32. Chương 32: Quái Nhân Song Kiếm	201
33. Chương 33: Niềm Đau Di Vãng	208
34. Chương 34: May Được Thần Công	212
35. Chương 35: Vì Nghĩa Quên Minh	215
36. Chương 36: Long Hồ Cốc	221
37. Chương 37: Thiếu Nữ Bịt Mặt	229
38. Chương 38: Hỏa Thiêu Nhị Ma	233
39. Chương 39: Huỳnh Muội Trùng Phùng	238
40. Chương 40: Ma Cung Nghĩa Muội	245
41. Chương 41: Tầm Thù Mạc Can Sơn	251

42. Chương 42: Mạc Can Lão Tà	257
43. Chương 43: Tiên Đơn Diệu Dược	264
44. Chương 44: Phần Diện Kim Cang	270
45. Chương 45: Tai Biến Bất Ngờ	276
46. Chương 46: Bóng Chim Tầm Cá	280
47. Chương 47: Vô Lượng Tầm Ẩn Sĩ	286
48. Chương 48: Nam An Ngộ Thù Nhân	295
49. Chương 49: Vui Sướng Báo Thân Thù	302
50. Chương 50: Tai Biến Trong Sơn Cốc	308
51. Chương 51: Minh Chủ Vô Lâm	313

Kim Sa Tuyệt Mệnh Chương

Giới thiệu

Truyện mở đầu bằng hình ảnh của hai đứa trẻ lạnh lợi, đáng yêu đang cưỡi ngựa, phía trước mặt chú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-sa-tuyet-menh-chuong>

1. Chương 1: Mai Hoa Kiếm Phổ

Trên ngọn Bạch Vân phong trong dãy Thái Hành sơn có một ngôi chùa cổ có tên là Tĩnh Từ tự, vào một buổi sáng có hai con bạch mã thông dong thả bước trên con đường mòn dẫn vào ngôi chùa ấy.

Trên lưng hai con tuần mã là một bé trai và một bé gái khôi ngô xinh đẹp tuổi độ từ mười đến mười hai, qua lối ăn vận đủ biết là con nhà khá giả.

Đến trước cửa chùa, hai đứa bé nhảy xuống và cột ngựa vào một gốc cây to, đoạn cả hai cùng đứng đỉnh vừa đi vừa cười nói vui vẻ tiến vào chùa.

Đột nhiên, hai đứa bé chững bước và ra chiều kinh hãi, trước mặt chúng là mười mấy tử thi nằm ngổn ngang trong đại điện, tất cả đều là hòa thượng.

Đứa bé trai sau khi lấy lại bình tĩnh, vội kéo tay đứa bé gái hơi hải nói :

- Khiếp quá, chúng ta rời khỏi đây mau lên!

Đứa bé gái khiếp sợ đến mặt tái ngắt, đôi chân như không còn chịu sự điều khiển của mình nữa, loạng choạng theo đứa bé trai bỏ chạy, song đến cửa Đại Hùng bảo điện thì bị hai bóng người cản lại.

Hai người đều ăn vận theo lối tăng nhân, nhưng một người thì mặt vàng như bệnh sắp chết, còn người kia mặt trắng bệch, đôi mắt trợn trừng hệt như cương thi.

Điểm giống nhau giữa hai tăng nhân đó là đều dư bản, mình mẩy hôi thối.

Chỉ thấy hòa thượng mặt vàng như người chết nhếch mép cười u ám và xua tay nói :

- Đừng sợ, đừng sợ!

Đứa bé trai vội kéo tay đứa bé gái ra sau lưng và mạnh dạn nói :

- Chúng tôi đâu có sợ!

Hòa thượng bệnh hoạn cười hì hì :

- Không sợ thì càng hay... Người là Đinh Tiểu Nam con trai của Đại Hành Thần Kiếm Đinh Tứ Nam, Trang chủ Bạch Vân sơn trang phải không? Con bé này có lẽ là em gái của người Đinh Tiểu Lăng?

Đứa bé trai chính là Đinh Tiểu Nam nghe nói càng thêm kinh hãi :

- Các vị sao lại biết tôi? Các vị là ai?

Hòa thượng bệnh hoạn cười đắc ý :

- Ta ư? Pháp danh của ta là Tứ Hận, mọi người gọi ta là Bệnh Tăng...

Đoạn chỉ hòa thượng như cương thi nói tiếp :

- Pháp danh của y là Tứ Bi, mọi người gọi y là Thi Tăng. Bọn ta sở dĩ đến đây là để chờ các người đấy.

Đinh Tiểu Nam bất giác lùi lại phía sau một bước :

- Những hòa thượng trong miếu có lẽ là do các người...

Thi Tăng nói :

- Chính bọn ta giết đấy! Nếu hai người không chịu ngoan ngoãn vâng lời thì cũng sẽ bị giết giống như chúng vậy.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Các người cũng là hòa thượng, tại sao lại giết họ?

Thi Tăng buông tiếng cười mũi :

- Nhãi con chó có lời thôi. Phật gia hỏi người, nghe đâu gần đây cha người có được một quyển Mai Hoa kiếm phổ, người có biết chăng?

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Mai Hoa kiếm phổ gì, không hề có việc ấy.

- Cha người gần đây không luyện kiếm sao?

- Năm rồi từ khi cha tôi bỏ kiếm quy ẩn, chỉ ở nhà trồng hoa nuôi cá, không hề luyện kiếm gì cả.

Bệnh Tăng tiếp lời :

- Hà tất hỏi nhiều, những lời ấy đều là do Đinh Tứ Nam dạy hấn cả thôi. Đinh Tứ Nam tuổi chỉ tứ tuần, sao có thể quy ẩn được? Việc bỏ kiếm chẳng qua là để che mắt thiên hạ thôi, thực tế chính là để luyện Mai Hoa kiếm pháp. Một khi luyện thành tuyệt học nhất định tái xuất giang hồ, lúc ấy còn ai thắng y được nữa?

Thi Tăng gật gù :

- Có lý, với địa vị và thân phận của Mạc Can Lão Tà tuyệt đối chẳng thể đặt điều nói dối được, có tính mạng của hai đứa con y để làm tin thì còn sợ gì Đinh Tứ Nam không ngoan ngoãn dâng Mai Hoa kiếm phổ ra cho ta nữa?

Đinh Tiểu Nam đã nhận thấy hai tên ác tăng này nhất định sẽ không buông tha cho mình, bèn lén lút nhảy mất ra dấu với Đinh Tiểu Lăng, hai người cùng lục lẹ làng rút ra một ngọn trủy thủ, chia nhau đâm về phía hai tên ác tăng.

Hai tên hòa thượng buông tiếng cười vang.

Bệnh Tăng thụp người và chộp vào cổ tay Đinh Tiểu Nam, còn Thi Tăng thì phóng chưởng bổ về phía Đinh Tiểu Lăng.

“Bùng” một tiếng, chỉ thấy Đinh Tiểu Lăng đã bị đánh văng vào góc điện, máu me đầy mình, nằm sóng soài dưới đất bất động. Còn Đinh Tiểu Nam thì bị nắm đầu ngón tay của Bệnh Tăng bấu chặt.

Đinh Tiểu Nam gào to :

- Các người đã giết... muội muội tôi...

Song Bệnh Tăng đã không để cho Đinh Tiểu Nam la hét tiếp, vung tay điểm nhanh vào á huyệt và Ma khiêu của y.

Đinh Tiểu Nam người không thể động, miệng không thể nói, nhưng đôi mắt rực lửa căm thù, khiến Bệnh Tăng bất giác rung mình, vội xé lấy manh áo bịt mắt Đinh Tiểu Nam.

Thi Tăng bực mình buông tiếng cười khẩy :

- Sao? Chẳng lẽ người lại sợ đôi mắt của hần ư?

Bệnh Tăng lảng sang chuyện khác :

- Lẽ ra người không nên đánh chết con bé kia, làm chúng ta mất đi một con tin để uy hiếp Đinh Tứ Nam.

Thi Tăng cười hề hề :

- Có thằng bé này là đủ rồi! Đinh Tứ Nam chỉ có mỗi một đứa con trai, chẳng lẽ y còn tiếc quyền Mai Hoa kiếm phổ hay sao?

Bệnh Tăng đảo tròn mắt :

- Vậy chúng ta đi mau!

Đoạn xách Đinh Tiểu Nam lên phi thân ra ngoài, Thi Tăng nối gót theo sau, chỉ thấy hai con bạch mã vẫn còn cột nơi gốc cây, liền phóng ra hai chưởng đánh chúng chết tươi.

Hai gã hưng tăng xách theo Đinh Tiểu Nam tựa như hai luồng khói đen lao xuống Bạch Vân phong, tiến về phía Bạch Vân sơn trang.

Mười dặm đường chốc lát đã đến nơi, song chúng đã muộn mất một bước, Bạch Vân sơn trang đã trở thành một đồng tro tàn và khắp nơi đầy tử thi.

Đinh Tiểu Nam tuy bị điểm huyệt và bịt mắt, song cảm giác hây còn rất linh mẫn, đã biết việc gì đã xảy ra, đau lòng đến độ suýt nữa bị ngất xỉu.

Chỉ nghe Bệnh Tăng giậm chân la lên :

- Hồng bát, chúng ta đã đến muộn một bước, bị người ta phỗng tay trên rồi.

Thi Tăng cũng kêu lên :

- Xem kia, chẳng phải là thi thể của vợ chồng Đinh Tứ Nam đó sao? Thế là hết, Mai Hoa kiếm phổ nhất định lọt vào tay kẻ khác rồi.

Bệnh Tăng bỗng la lớn :

- Ai vậy? Ô, kia có một mũi Truy Hồn phiêu, Hải Nội thất ma... Đây là hành động của Hải Nội thất ma...

Thi Tăng tiu ngưu than :

- Vậy là hết hy vọng, đã lọt vào trong tay Hải Nội thất ma thì còn mong gì đoạt lại được? đành chịu bỏ thôi...

Thoáng ngẫm nghĩ, đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Hãy thít thẳng nhỏ kia rồi chúng ta đi thôi.

Bệnh Tăng cất giọng uể oải :

- Con bé kia chẳng hiểu đã chết chưa, chúng ta chớ nên để lại họa căn.

Thi Tăng cười vang :

- Dưới Cương Thi chưởng lực của ta, kể chi là một đứa bé gái, dầu là một kẻ có hai ba mươi năm nội lực thì cũng bị tan nát nội phủ, quyết chẳng thể nào sống được.

Bệnh Tăng gật gù :

- Vậy là tốt, để ta siêu độ cho tên tiểu tử này rồi đi ngay.

Nói đoạn, hữu chưởng kèm theo tiếng gió rít nhảm đỉnh đầu Đinh Tiểu Nam vỗ xuống.

Đinh Tiểu Nam nghe rất rõ ràng, lòng cảm thấy vô cùng bi phẫn, song người không thể cử động, miệng không thể nói được, chỉ còn ôm hận nhắm mắt chờ chết.

Song, cánh tay của Bệnh Tăng bỗng dừng lại giữa chừng, và chưởng lực cũng bị tiêu tan mất.

Đinh Tiểu Nam bị bịt mắt nên không thấy được việc gì đã xảy ra, Bệnh Tăng và Thi Tăng thì trông thấy rõ ràng, thì ra trước mặt chúng là một lão già mảnh khảnh vận áo dài đen, đôi mắt phóng ra hai luồng sáng xanh biếc, tay cầm một cái ống điều dài hơn ba thước, móc tay vào áo Bệnh Tăng.

Chỉ với một cái móc nhẹ nhàng mà đã hóa giả chưởng lực của Bệnh Tăng.

Hai người giật mình kinh hãi, biết đã gặp phải cao nhân, vì mãi đến khi Bệnh Tăng bị móc tay áo, hai người mới hay lão già áo đen đứng trước mặt.

Bệnh Tăng vội gượng cười nói :

- Thí chủ muốn gì?

Lão già áo đen rút ống thuốc về và nói :

- Câu ấy lẽ ra do lão ô hỏi mới phải.

Giọng nói lạnh tanh, ánh mắt xanh biếc không khỏi khiến Bệnh Tăng rợn người. Bệnh Tăng thoáng ngẫm nghĩ, đoạn ấp úng nói :

- Bần tăng chỉ muốn siêu độ cho tên tiểu tử này.

Lão già áo đen lạnh lùng :

- Đệ tử Phật môn sao lại hiểu sát thế này?

Bệnh Tăng đỏ mặt :

- O... ơ...

Lão già áo đen cười gằn :

- Gì mà ấp a ấp úng thế? Nói ngắn gọn, hãy buông tha đứa bé này ra và rút khỏi đây ngay.

Thi Tăng xen lời :

- Muốn bọn này rút cũng được, nhưng đâu thể chỉ bằng mấy câu nói của thí chủ.

Lão già áo đen sầm mặt :

- Nói vậy hai người định so tài với lão ô chứ gì?

Đoạn vung ống thuốc lên nghe một tiếng “véo”.

Thi Tăng hai tay xua lia lịa :

- Đôi bên không thù không oán, chẳng cần phải vậy.

Lão già áo đen cười khẩy :

- Vậy chứ người muốn sao?

Thi Tăng cười gượng gạo :

- Xin thí chủ để lại danh hiệu, vậy được chứ?

Lão áo đen cười hô hô :

- Có nghe nói đến danh hiệu Sách Hồn Thần Sầu chẳng?

Bệnh, Thi nhị tăng giật mình khiếp hãi, đồng thanh kêu lên :

- Thí chủ chính... chính là Sách Hồn Thần Sầu ư?

Sách Hồn Thần Sầu lại vung vẩy cái ống thuốc trong tay nghe vun vút, cười khẩy nói :

- Chẳng lẽ lão ô mạo nhận hay sao?

Bệnh, Thi nhị tăng mặt mày tái ngắt, cùng đi thụt lùi và lắp bắp nói :

- Không, không... bần tăng đã gặp phải cao nhân... xin tạm biệt... tạm biệt...

Đoạn quay người bỏ chạy như bị ma đuổi, thoáng chốc đã mất dạng.

Đinh Tiểu Nam chợt thấy mắt rực sáng, Sách Hồn Thần Sầu đã cởi bỏ mảnh vải bịt mắt, sau đó giải huyết đạo cho y.

Đinh Tiểu Nam mắt ngập lệ, vội quỳ xuống trước mặt Sách Hồn Thần Sầu nói :

- Đa tạ lão tiền bối đã cứu mạng...

Sách Hồn Thần Sầu vẻ thương hại đỡ Đinh Tiểu Nam dậy và nói :

- Khoan vội cảm tạ lão ô...

Đưa tay chỉ bốn phía và tiếp :

- Hãy thu dọn những tử thi này rồi hăng tít.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt nhìn quanh, không nén được buông tiếng khóc thét lên rồi ngắt đi.

Sách Hồn Thần Sầu lại vỗ cho Đinh Tiểu Nam hồi tỉnh, buông tiếng thở dài :

- Số trời đã định, khóc cũng vô ích, để lão ô giúp người mai táng thi thể cha mẹ người và những người kia đi...

Đinh Tiểu Nam quả là một đứa trẻ kiên cường, liền nín khóc và bắt tay vào việc đào huyệt chôn cất những tử thi nằm la liệt khắp nơi, tổng cộng gồm năm mươi bảy người kể cả hai vợ chồng Đinh Tiểu Nam.

Xong xuôi, Đinh Tiểu Nam lòng ngập đầy thù hận, nghiêng răng hỏi Sách Hồn Thần Sầu :

- Lão tiền bối có biết hung thủ đã tàn sát Bạch Vân sơn trang chẳng?

Sách Hồn Thần Sầu thở dài :

- Hải Nội thất ma!

Điều này quả nhiên phù hợp với nhận xét của Bệnh Thi nhị tăng.

Đinh Tiểu Nam đau đớn gào lên :

- Báo thù... nhất định ta phải báo thù!

Sách Hồn Thần Sầu gượng cười :

- Báo thù! E rằng rất khó, trừ phi...

Đinh Tiểu Nam rung động cõi lòng :

- Hải Nội thất ma lợi hại lắm sao?

Sách Hồn Thần Sáu gật đầu :

- Tung hoành giang hồ võ lâm suốt hơn ba mươi năm, hắc bạch hai đạo chẳng một ai dám trêu vào!

Đinh Tiểu Nam ngớ người :

- Lão tiền bối cũng... không đánh lại chúng ư?

Sách Hồn Thần Sáu lắc đầu :

- Không phải là ta tự hạ thấp mình, lão phu kém xa bất kỳ người nào trong Hải Nội thất ma, chẳng thể nào đem so sánh được.

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Vừa rồi lão tiền bối đã bảo trừ phi...

Sách Hồn Thần Sáu nghiêm giọng :

- Không sai, trừ phi luyện thành kiếm pháp trong Mai Hoa kiếm phổ.

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Mai Hoa kiếm phổ?

- Không sai, Mai Hoa kiếm phổ chính là một kỳ học võ lâm đã thất truyền hằng mấy trăm năm, phải biết trong hằng trăm môn khí giới, kiếm đứng hàng đầu, mà Mai Hoa kiếm phổ lại là môn tuyệt kỹ chí cao vô thượng trong kiếm pháp...

Đinh Tiểu Nam bỗng xen lời :

- Ngoài Mai Hoa kiếm phổ, còn cách nào đánh thắng chúng chẳng?

Sách Hồn Thần Sáu ngăn người :

- Có điều này hơi phi lý.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Điều gì phi lý vậy?

Sách Hồn Thần Sáu nghiêm giọng :

- Cha ngươi đã có được Mai Hoa kiếm phổ, chẳng lẽ ngươi không biết ư?

Đinh Tiểu Nam ngớ người :

- Làm gì có việc ấy? Cha vẫn bồi từ khi bế kiếm quy ẩn chờ hễ rời khỏi Thái Hành sơn một bước, lấy đâu ra Mai Hoa kiếm phổ?

Sách Hồn Thần Sáu nhếch môi cười nham hiểm :

- Đó là việc của cha ngươi đã có được trước lúc quy ẩn, việc bế kiếm quy ẩn chính là để tham luyện tuyệt kỹ trong Mai Hoa kiếm phổ, đó là điều hết sức hiển nhiên.

Đinh Tiểu Nam lòng càng thêm trĩu nặng. Sách Hồn Thần Sáu tuy đã cứu mạng cậu, song mục đích cũng là vì Mai Hoa kiếm phổ, cá mè một lứa như Bệnh Thi nhị tăng.

Đang suy nghĩ, lại nghe Sách Hồn Thần Sáu nói :

- Lão phu có thể giúp ngươi cùng tham luyện Mai Hoa kiếm pháp, và tương lai cũng giúp ngươi báo thù...

Đinh Tiểu Nam ré lên :

- Văn bồi bảo là không có Mai Hoa kiếm phổ, tiền bối không tin ư?

Sách Hồn Thần Sáu bật cười :

- Khi Hải Nội thất ma tàn sát tại đây, lão phu đã ngấm ngầm theo dõi, nực cười cho bọn chúng tuy giết sạch toàn sơn trang, song cũng chẳng tìm ra được Mai Hoa kiếm phổ...

Đinh Tiểu Nam hét lên :

- Đó là vì sự thật đâu có.

- Thật sự không có?

Sách Hồn Thần Sầu cười phá lên :

- Người biết tin này do ai đã loan truyền chẳng?

- Mạc Can Lão Tà!

- Chẳng sai chút nào cả, chính do Mạc Can Lão Tà đã đồn đại, Mạc Can Lão Tà tuy là nhân vật trong giới tà đạo, nhưng chưa nói dối bao giờ cả, tất nhiên tin này chính xác hoàn toàn.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Có lẽ lão ta có thù hằn với tiên phụ nên đã cố tình đặt điều giá họa cho chúng tôi.

Sách Hồn Thần Sầu lắc đầu :

- Lời người tuy có lý, song không có khả năng.

Đinh Tiểu Nam cười mũi :

- Vì sao?

Sách Hồn Thần Sầu cười :

- Năm xưa khi cha người hành tẩu trên chốn giang hồ có thể là bạn chí thân với Mạc Can Lão Tà, chẳng hề có thù hận chi cả.

Đinh Tiểu Nam thở dài:

Dẫu thế nào đi nữa, cha tôi không hề có Mai Hoa kiếm phổ đó là sự thật.

Sách Hồn Thần Sầu sầm mặt :

- Lão phu đã bôn tẩu trên giang hồ cả đời người, biết nhiều hiểu rộng, lẽ nào lại bị tên nhãi ranh người lừa gạt hay sao? Việc này đã rất rõ ràng, cha người cũng nghe được phong thanh, biết việc mình có được Mai Hoa kiếm phổ đã loan truyền ra chốn giang hồ, vì phòng bị người cướp đoạt nên mới đem cất giấu vào một nơi vô cùng bí mật...

Đoạn quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Đinh Tiểu Nam dần mạnh từng tiếng nói tiếp :

- Nơi ấy hẳn người phải biết chứ?

Đinh Tiểu Nam giậm chân :

- Lão tiên bối sao không chịu tin lời kẻ khác thế này?

Sách Hồn Thần Sầu cười khẩy :

- Người còn bé mà xảo quyệt quá đi!

Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh nói :

- Lão tiên bối là ân nhân cứu mạng của vãn bối, nếu quả thực có Mai Hoa kiếm phổ thì biếu cho lão tiên bối có chi đáng kể. Vãn bối quả thực không biết thì biết làm sao?

Sách Hồn Thần Sầu tức giận :

- Người kiên quyết không chịu nói ra phải không?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nếu lão tiền bối khẳng khái bảo văn bối đã cất giấu Mai Hoa kiếm phổ thì văn bối cũng đành chịu thôi.

Sách Hồn Thần Sầu cất giọng u ám :

- Lão phu có cách buộc người phải nói:

Đinh Tiểu Nam cũng bực tức :

- Văn bối đã nói rõ ràng rồi, Mai Hoa kiếm phổ vốn không hề có, lão tiền bối cứ chẳng chịu tin thì biết làm sao hơn, muốn thế nào thì tùy lão tiền bối thôi.

Sách Hồn Thần Sầu cười hô hô :

- Lão phu đã nhất quyết đoạt lấy Mai Hoa kiếm phổ, tất nhiên không thể giết người một cách dễ dàng như vậy, lão phu sẽ cho người nếm cái mùi vị còn đau khổ hơn là chết...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Trước tiên lão phu sẽ cho người nếm mùi cực hình cắt đứt kinh mạch, xương cốt toàn thân như bị dao cạo, gân mạch như bị kim đâm, còn bé như người chắc là chẳng dễ gì chịu đựng nổi đâu. Tiếp theo lão phu sẽ từng xẻo từng bộ phận tứ chi ngũ quan của người, để người phải chịu sự đau đớn đến cực độ rồi cuối cùng mới lấy mạng người.

Đinh Tiểu Nam nghiến răng hét :

- Cứ việc... ra tay đi!

Sách Hồn Thần Sầu kinh ngạc :

- Vậy mà người vẫn không sợ ư?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Bổng không làm sao biến ra được một quyển Mai Hoa kiếm phổ kia chứ?

Sách Hồn Thần Sầu tức giận quát :

- Tiểu tử người gan lì lắm!

Năm ngón tay co lại như cái móc chộp vào vai Đinh Tiểu Nam. Bổng Đinh Tiểu Nam hét lên :

- Khoan đã!

Sách Hồn Thần Sầu liền thu tay lại, tươi cười nói :

- Thế nào? Người đã đổi ý rồi phải không?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Nhưng trước hết lão tiền bối phải ưng thuận với văn bối một điều.

Sách Hồn Thần Sầu cười :

- Dễ thôi, điều gì người cứ nói.

- Bệnh Tăng và Thi Tăng đã giết chết em gái của văn bối, thi thể ở trong Tinh Từ tự cách đây mười dặm, chỉ cần lão tiền bối bằng lòng cho văn bối mai táng cho em gái, sau đó văn bối sẽ đưa lão tiền bối đi lấy Mai Hoa kiếm phổ.

Sách Hồn Thần Sầu cười híp mắt :

- Hay lắm, vậy Mai Hoa kiếm phổ ở đâu?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Ở trong một sơn cốc cách Tinh Từ tự không xa lắm.

Sách Hồn Thần Sầu ngạc nhiên :

- Ở trong sơn cốc? Người không gạt lão phu chứ?

- Tiên phụ đã cất kiếm phổ vào trong một cái hộp sắt và giấu vào một sơn động nhỏ trong sơn cốc kia, tin hay không là tùy ở lão tiên bối.

Sách Hồn Thần Sáu gạt gù :

- Cũng được, vậy ta đi mau.

Đoạn nghiêm giọng tiếp :

- Nhưng người hãy nhớ, nếu như người nói dối, lão phu sẽ làm cho người chịu đủ mọi sự cực hình tàn khốc cho đến chết đấy.

Đinh Tiểu Nam cắn răng :

- Biết rồi!

Thế là Sách Hồn Thần Sáu nắm tay Đinh Tiểu Nam phi thân lướt đi, chẳng bao lâu đã đến Tỉnh Từ tự.

Cảnh tượng trong chùa cũng như khi nãy mười mấy tử thi hòa thượng nằm ngổn ngang trong Đại Hùng điện, song tử thi của Đinh Tiểu Lãng đã biến mất, chỉ còn lại vết máu lênh láng.

Đinh Tiểu Nam chạy tìm khắp nơi trong chùa cũng chẳng thấy thi thể của Đinh Tiểu Lãng đâu cả.

Sách Hồn Thần Sáu nóng ruột nói :

- Có lẽ thương thể của em gái người không nặng, đã bỏ đi rồi cũng nên.

Đinh Tiểu Nam rướm nước mắt :

- Không lẽ, nó đã bị Cương Thi chưởng lực của Thi Tăng đánh trúng yếu hại, làm sao bảo toàn được tính mạng?

Sách Hồn Thần Sáu gạt đầu :

- Không sai, Cương Thi chưởng lực đánh trúng con bé chỉ mới mười tuổi đầu, quả đúng là chẳng tài nào sống nổi...

Đoạn chau mày nói tiếp :

- Nhưng mà tử thi đâu? Tử thi biến đi đâu mất chứ?

Đinh Tiểu Nam khóc gào :

- Tôi nhất định phải tìm bằng được tử thi của em gái tôi.

Sách Hồn Thần Sáu bỗng vỗ vào sau óc nói :

- À, ta hiểu rồi, nhất định đã bị thú dữ tha đi mất.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Cũng không lẽ.

- Hừ, sao người biết là không có lẽ? Trong Thái Hành sơn này có biết bao là mãnh thú, tha xác một đứa bé là việc bình thường.

- Nhưng thứ nhất trong đây hoàn toàn không có dấu chân thú vật, thứ nhì nơi đây có hàng đồng xác hòa thượng, tại sao thú dữ không tha mà lại chỉ tha xác của em gái tôi?

Sách Hồn Thần Sáu lại vỗ tay vào sau óc :

- Không sai, nhưng mà...

Hiển nhiên y cũng chẳng suy đoán ra được nguyên nhân mất xác của Đinh Tiểu Lãng.

Đinh Tiểu Nam tìm không được xác của em gái, bèn ngồi xuống đất khóc rống lên.

Sách Hồn Thần Sáu cố gắng chờ đợi một hồi, đoạn nói :

- Thôi đừng khóc nữa, ta đi thôi.

Đinh Tiểu Nam đưa tay quệt nước mắt :

- Đi đâu?

Sách Hồn Thần Sáu sa sầm nét mặt :

- Tất nhiên là đến sơn cốc gì đó để tìm Mai Hoa kiếm phổ.

Đinh Tiểu Nam bỗng ngửa cổ cười vang :

- Thật đáng tiếc, đó chỉ là sự bịa đặt, mục đích chỉ là muốn mai táng thi thể em gái tôi thôi, thật không ngờ thi thể lại biến mất.

Sách Hồn Thần Sáu tức tối :

- Hay cho tiểu tử kia, té ra người xảo quyết thế này.

Năm ngón tay co lại như cái móc chộp vào vai Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam chỉ còn biết nhắm mắt chờ đón số mạng bi thảm giáng lên đầu.

Đột nhiên! Có tiếng bước chân chệch choạng đi tới, đồng thời một giọng nói hóm hỉnh vang lên :

- Khoan đã nào... khoan đã nào...

Sách Hồn Thần Sáu ngăn người dừng tay lại, chỉ thấy một lão ăn mày đầu tóc bù xù kéo lê một cây gậy bằng gỗ đỏ, bên lưng treo lủng lẳng một túi rượu to tướng, trông hết sức khôi hài.

Lão ăn mày đến gần, há to miệng ra thở :

- Lão làm gì đó? Dạy dỗ cháu ư?

Sách Hồn Thần Sáu trợn trừng mắt :

- Tránh ra, chẳng việc gì đến người!

Lão ăn mày liếm môi :

- Nếu đứa bé này là cháu của các hạ thì lão khiêu hóa này không can thiệp đến.

Sách Hồn Thần Sáu bực tức quát :

- Không phải thì sao?

- Nếu không phải thì ta đây phải can thiệp.

- Người can thiệp bằng cách nào?

- Giao đứa bé này cho mõ!

Sách Hồn Thần Sáu hét lên :

- Giao cho người chi vậy? Đem đổi lấy rượu uống hả?

Lão già chép miệng :

- Các hạ quả là thánh sống, đoán trúng phóc!

Sách Hồn Thần Sáu ngơ ngẩn :

- Người đem nó đi đổi rượu thật ư?

Lão ăn mày cười híp mắt :

- Mõ thấy các hạ cũng chẳng ưa gì đứa bé này, có lẽ là định giết nó, chi bằng biếu cho lão khiêu hóa này đem đổi lấy vài cân rượu nhạt.

Sách Hồn Thần Sáu nhếch môi cười :

- Biểu cho người cũng được, nhưng đâu thể biểu không.

Lão ăn mày chau mày :

- Vậy phải như thế nào?

Sách Hồn Thần Sáu cười khẩy :

- Lão phu phải giữ lại hai tay và hai chân.

Lão ăn mày ra chiều thất vọng :

- Như vậy đâu có ai chịu đổi rượu cho mỡ nữa.

Sách Hồn Thần Sáu bực tức nạt :

- Đừng lòi thối nữa, tránh ra mau!

Lão ăn mày cũng tức giận quát :

- Người bảnh hơn lão khiêu hóa này bao nhiêu mà lớn lối thế hả?

Sách Hồn Thần Sáu cười gằn :

- Lão phu chẳng những lớn lối mà còn muốn đập vỡ sọ người nữa.

Lão ăn mày kinh hãi :

- Ô, muôn giết mỡ ư?

Sách Hồn Thần Sáu gắt giọng :

- Nếu người còn chưa chịu cút xéo đi, đó là muốn chết.

Lão ăn mày bỗng ngồi bệt xuống đất dằn dỗi :

- Lão khiêu hóa này tuổi đã ngoài bát tuần, nghèo đến mực không có tiền để mua rượu uống, cái mạng già này có gì đáng kể, thôi thì chết sớm còn hơn...

Đoạn hét toáng lên :

- Giết đi, cứ đập vỡ sọ ta đi...

Sách Hồn Thần Sáu điên tiết :

- Người quả đã chán sống lắm rồi, vậy thì để lão phu siêu độ cho người.

Vung tay bổ ra một chưởng nhanh như chớp. Song, lão ăn mày đã nhanh nhẹn lộn một vòng dưới đất tránh khỏi la lên :

- Gượng đã... gượng đã...

Sách Hồn Thần Sáu ngăn người, bởi chiêu chưởng của y vừa rồi hết sức ảo diệu, đối phương khó thể tránh thoát, vậy mà lão ăn mày lại tránh khỏi một cách dễ dàng, xem ra lão ta cũng chẳng phải tay vừa, bèn buông tiếng cười khẩy quát :

- Sao? Người sợ chết rồi ư?

Lão ăn mày đưa tay sờ đầu :

- Lão khiêu hóa này chẳng phải sợ chết đâu, mỡ định đánh cược với người một phen.

Sách Hồn Thần Sáu ngạc nhiên :

- Đánh cược? Người định đánh cược ra sao?

- Nếu người đánh vỡ sọ mỡ được thì mỡ đành chịu...

Đoạn trợn ngược mắt nhìn thẳng vào mặt Sách Hồn Thần Sầu, nói tiếp :

- Còn như một chưởng không đánh vỡ được sọ mỗ được thì sao?
- Không đánh vỡ được ư?

Sách Hồn Thần Sầu thoáng ngẩn người, liền tức bật cười nói tiếp :

- Sọ người đúc bằng sắt ư?
- Mặc kệ đúc bằng sắt hay không, miễn nếu người không đánh vỡ được thì tính sao?

Sách Hồn Thần Sầu cười gằn :

- Nếu một chưởng mà không đánh vỡ được sọ người, lão phu tự đập vỡ sọ mình.

Lão ăn mày xoa tay lia lịa :

- Không được, nếu như vậy vụ đánh cược này kể như là con số không?

Sách Hồn Thần Sầu ngạc nhiên :

- Tại sao?

Lão ăn mày giọng hóm hỉnh :

- Chẳng phải lão khiêu hóa xem thường người, người chưa đủ can đảm tự đập vỡ sọ mình đâu.

Sách Hồn Thần Sầu giận điên người, nhưng cố dằn nén :

- Vậy thì đánh cược như thế nào?
- Rất đơn giản, nếu người thua thì hãy trao đứa bé này cho mỗ và bù thêm mười lạng bạc để mua rượu, thế nào?

Sách Hồn Thần Sầu cười phá lên :

- Được, đồng ý!

Mắt đảo tròn, đoạn nói tiếp :

- Nhưng lão phu có điều kiện, một chưởng phải đánh trúng thì mới kể, không được tránh né.

Lão ăn mày toét miệng cười :

- Đó là lẽ tất nhiên!

Đoạn ngồi bệt xuống đất, nhắm nhía mắt bất động.

Sách Hồn Thần Sầu cắn răng vận công vào tay phải, vụt một chưởng bổ xuống đỉnh đầu lão ăn mày với mười thành công lực, chỉ nghe một tiếng “bùng” vang dội, một bóng người ngã nhào.

2. Chương 2: Vạn Lý Tầm Sư

Đình Tiểu Nam kinh hoàng hét lớn, chỉ thấy người bị ngã nhào không phải là lão ăn mày mà là Sách Hồn Thần Sầu.

Bởi diễn biến quá nhanh nên Đình Tiểu Nam không hề trông thấy Sách Hồn Thần Sầu đã bị hất văng ra như thế nào, nhưng đó là sự thật rõ ràng.

Lão ăn mày cất tiếng cười vang, còn Sách Hồn Thần Sầu thì lồm cồm bò dậy một cách vất vả, mặt mày trắng bệch nghiêng răng nói :

- Lão phu có mắt không biết núi Thái Sơn, hôm nay đã gặp phải cao nhân...

Lão ăn mày chép miệng :

- Đừng nói cao nhân với ả nhân (người lùn), chỉ hỏi người có chịu thua cuộc chưa?

Sách Hồn Thần Sáu đánh trống lảng :

- Xin hỏi tôn giá cao tính đại danh?

Lão ăn mày toét miệng cười :

- Người định trả thù ư? Nhưng lão khiêu hóa này chẳng sợ đâu, cho người biết cũng chẳng hề gì. Mỗ họ Hà tên Bát Phương!

Sách Hồn Thần Sáu giật nảy mình :

- Tôn giá... chính là Túy Cái Hà Bát Phương?

Túy Cái lúc lắc đầu :

- Người thấy có giống không?

Sách Hồn Thần Sáu lấp bắp :

- Nhưng... trên giang hồ đồn đại tôn giá chết cách nay mười năm... tại sao... tại sao...

Túy Cái cả cười :

- Lão khiêu hóa này chẳng đang sống sờ sờ đây sao? Theo tướng số cho biết mỗ hãy còn vận may mười lăm năm nữa, đâu thể nào chết được...

Bổng đổi giọng nói tiếp :

- Đâu thể tin vào đồn đại trên chốn giang hồ, như vụ Mai Hoa kiếm phổ này có khác nào tin về cái chết của lão khiêu hóa này? Toàn là lời đồn nhảm cả.

Sách Hồn Thần Sáu không còn chú ý đến lời lẽ của lão ăn mày, ôm quyền thi lễ nói :

- Nhờ tôn giá đã nương tay cho, không lấy mạng của lão phu, xin... tạm biệt...

Túy Cái liền lớn tiếng gọi lại :

- Khoan đã, người định quýt ư?

Sách Hồn Thần Sáu làm thỉnh sải bước bỏ đi. Túy Cái quát lớn :

- Hãy quay lại đây!

Sách Hồn Thần Sáu giật mình, quả nhiên quay lại, mặt biến sắc nói :

- Xem chừng tôn giá không chịu buông tha cho lão phu.

Túy Cái lắc đầu :

- Vụ đánh cuộc của chúng ta thì sao? Không tính ư?

Sách Hồn Thần Sáu chỉ Đinh Tiểu Nam và nói :

- Lão phu chẳng để lại thằng bé kia rồi là gì?

Túy Cái chìa tay phải ra :

- Nhưng hãy còn mười lượng bạc nữa!

Sách Hồn Thần Sáu cười nhạt :

- Tôn giá đâu có lẽ thiếu tiền tiêu, mười lượng bạc thì có gì quan trọng đối với tôn giá, đó chẳng qua là lời nói đùa mà thôi.

Túy Cái nghiêm chỉnh :

- Lão khiêu hóa này nói một là một hai là hai, sao lại nói đùa được?

Sách Hồn Thần Sáu chau mày :

- Vậy tôn giá muốn lấy bạc thật ư?

Túy Cái tủm tỉm cười :

- Khỏi lắm lời, đưa bạc đây là xong.

Sách Hồn Thần Sầu quả nhiên thò tay vào ngực áo, song móc mãi cũng chỉ được một lượng bạc, trao ra cười méo xệch nói :

- Thật đáng tiếc, lão phu hôm nay kẹt để hôm khác sẽ dâng cho tôn giá.

Túy Cái trợn ngược mắt lắc đầu :

- Lão khiêu hóa này xưa nay chỉ giao dịch bằng hiện kim, dứt khoát không cho mắc nợ.

Sách Hồn Thần Sầu cười nhăn nhó :

- Trên mình lão phu nhất thời không có biết làm sao hơn?

Túy Cái cười khẩy :

- Vậy thì phải xem người có gì đáng giá để lại thôi.

Sách Hồn Thần Sầu sắc mặt thoát xanh thoát trắng, song không dám cãi lời Túy Cái, đành thò tay vào lòng sờ tìm hồi lâu mới lấy ra một cái ngọc như ý (Vật dùng để gài ngựa) trao ra và nói :

- Ngọc như ý là cổ vật đời Hán giá chừng năm mươi lượng bạc, kể như chín lượng trao cho tôn giá vậy.

Túy Cái đón lấy, buông tiếng cười mũi khinh bỉ rồi nói :

- Đáng giá một lượng, còn thiếu tám lượng nữa.

Sách Hồn Thần Sầu tức tối :

- Đó là cổ vật đời trước...

- Mặc kệ, miễn chỉ tính là một lượng thôi.

Sách Hồn Thần Sầu nghiêng răng :

- Thôi được, một lượng thì một lượng...

Lại rút cái ống điều bằng thanh trúc của lão ra nói :

- Vật này của lão phu trị giá hàng trăm lượng, lão phu nhờ nó đã thành danh trên chốn giang hồ, tạm thời thế cho tôn giá, vậy được rồi chứ?

Túy Cái cầm cái ống điều trên tay xem xét một hồi, đoạn nói :

- Năm lượng, còn thiếu ba lượng.

Sách Hồn Thần Sầu bậm môi :

- Lão phu chẳng còn gì đáng giá nữa cả.

Túy Cái cười hóm hỉnh :

- Quần áo cũng được.

Sách Hồn Thần Sầu thẳng thốt kêu lên :

- Sao? Tôn giá muốn lột cả áo quần của lão phu nữa ư?

- Lột hay không tùy người, dầu sao cũng còn thiếu ba lượng, người đừng hòng rời khỏi đây.

Sách Hồn Thần Sầu ngớ ra một hồi, cuối cùng đành cởi chiếc áo dài đen ra, lắc đầu thở dài trao cho Túy Cái và nói :

- Vậy đủ rồi chứ?

Túy Cái xem xét ước lượng một hồi, đoạn lắc đầu nói :

- Chỉ đáng hai lượng, còn thiếu một lượng nữa!

Sách Hồn Thần Sáu thở dài thiếu nã :

- Tôn giá đừng làm khó lão phu nữa, trên mình lão phu đâu còn gì đáng giá?

Túy Cái quan sát khắp người Sách Hồn Thần Sáu, đoạn chau mày nói :

- Xem ra trên mình ngươi chẳng còn gì đáng giá nữa rồi, thôi thì hãy cắt tóc thế vậy.

Sách Hồn Thần Sáu cả kinh thất sắc :

- Lấy tóc của lão phu để làm gì?

Túy Cái nhែn cười :

- Ít ra cũng có thể trộn đất xây tường, tạm thế một lượng.

Sách Hồn Thần Sáu nghiêng răng chau mày :

- Sự đòi hỏi của tôn gia hơi quá đáng đấy.

Túy Cái bật cười :

- Nếu ngươi đã từng nghe nói đến con người của lão khiêu hóa này thì cũng phải biết lời nói của mỗ như đinh đóng cột, nếu ngươi không chịu để lại mái tóc thì lão khiêu hóa này đành phải giữ cả cái đầu của ngươi luôn.

Sách Hồn Thần Sáu giận run :

- Thôi được, lão phu hôm nay kể như xui xẻo đến tận cùng.

Đoạn rút bên lưng ra một ngọn trủy thủ, chỉ nghe vài tiếng sột soạt, mái tóc dài đã bị cắt đứt và trao cho Túy Cái.

Giờ đây, trông Sách Hồn Thần Sáu vô cùng thảm nã, như một vị hòa thượng vừa gặp cướp lột mất áo cà sa, sắc mặt thoát xanh thoát trắng hậm hực nói :

- Giờ lão phu đi được rồi chứ?

Túy Cái cả cười :

- Được rồi, cút đi!

Sách Hồn Thần Sáu không nói thêm nữa lời, quay người phi thân lao đi như một luồng khói đen. Túy Cái trông theo buong tiếng cười vang.

Lẽ tất nhiên Đinh Tiểu Nam đã trông thấy hết mọi sự, cậu chẳng thể nào nhận định được lão ăn mày thuộc hạng người nào, nên chỉ đứng thừ ra như kẻ mất hồn.

Lão ăn mày lịm tiếng cười :

- Cậu bé hãy lại đây!

Đinh Tiểu Nam vâng lời tiến đến, lạnh lùng nói :

- Mưu mô của lão tiên bối có lẽ cũng là vì quyền Mai Hoa kiếm phổ, tiểu bối xin nói rằng, thực tế chẳng hề có quyền kiếm phổ ấy.

Túy Cái ra chiều kinh ngạc :

- Lão già kia vừa rồi định giết ngươi, chính lão khiêu hóa này đã giải cứu cho, vậy mà... chẳng đáng để cho ngươi cảm tạ lấy một tiếng ư?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Quả đúng là tiền bối đã cứu tại hạ, song mục đích chính lại là vì quyền Mai Hoa kiếm phổ gì đó, đúng chẳng?

Túy Cái lắc đầu nhăn nhó :

- Cũng chẳng trách, có lẽ người cảm hận tất cả mọi người, nghĩ rằng bất kỳ ai cũng đều có mưu đồ với người. Phải biết trên đời tuy có rất nhiều những kẻ gian tham độc ác, nhưng người tốt cũng chẳng thiếu đâu.

Đinh Tiểu Nam nhìn vào các món vật của Sách Hồn Thần Sầu cầm trong tay Túy Cái, thắc mắc hỏi :

- Vậy chứ sao tiền bối lại đi lấy những vật ấy?

Túy Cái bật cười :

- Ai mà thèm những thứ này? Chẳng qua lão khiêu hóa ta muốn chinh cho y một phen đó thôi.

Đoạn vung tay ném bỏ những vật ấy đi.

Đinh Tiểu Nam sững sờ, thì ra những vật được ném đi thấy đều vụn nát, lá tả rơi xuống đất.

Đinh Tiểu Nam vội quỳ xuống khóc méo máo :

- Văn bối có mắt không trông đã xúc phạm đến lão tiền bối...

Túy Cái cả cười nói :

- Lão khiêu hóa ta không chấp nhất đâu, mau đứng dậy đi.

Đinh Tiểu Nam vẫn quỳ van vỉ :

- Không, xin lão tiền bối hãy thu văn bối làm đồ nhi.

Túy Cái xua tay lia lịa :

- Không được, không được, ngay cả bản thân lão khiêu hóa ta còn dạy chưa xong, làm sao thu người làm đồ đệ được?

- Nếu lão tiền bối không thu văn bối, vậy thì văn bối vĩnh viễn sẽ không báo được thù.

Túy Cái thở dài :

- Nếu muốn bào thù lại càng không nên nhận lão khiêu hóa ta làm sư phụ.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tại sao?

Túy Cái cười chua chát :

- Rất đơn giản, bởi lão khiêu hóa ta không phải là đối thủ của Hải Nội thất ma!

Đinh Tiểu Nam lặng người :

-Ồ, ngay cả lão nhân gia cũng đánh không lại chúng ư?

Túy Cái nghiêm chỉnh đáp :

- Nếu một chọi một thì còn miễn cưỡng cầm cự được, còn như một chọi bảy thì chỉ mỗi con đường chết thôi. Hải Nội thất ma vô cùng hiểm ác, lão khiêu hóa ta cũng chẳng dám động đến đâu.

Đinh Tiểu Nam khóc thét lên :

- Vậy xem chừng văn bối vĩnh viễn sẽ không còn hy vọng báo thù được rồi.

Túy Cái lắc đầu :

- Cũng chẳng phải vậy, lão khiêu hóa ta có thể chỉ cho người một con đường sáng, phải biết người cao còn có kẻ cao hơn, theo lão khiêu hóa ta được biết, có một vị kỳ nhân hiếm thế cư trú tại Ngọc Kinh phong trên Thiên Sơn, tự hiệu là Thiên Sơn lão nhân.

Đinh Tiểu Nam hỏi gạn :

- Ông ấy có thắng nổi Hải Nội thất ma chẳng?

Túy Cái cười :

- Kể chi Hải Nội thất ma, dù người nào có võ công cao cường đến mấy mà gặp phải tay ông ta thì cũng đành chịu thua, nhưng có điều... ông ta... ông ta...

Túy Cái ngập ngừng mãi chẳng tài nào nói tiếp được.

Đinh Tiểu Nam dè dặt hỏi :

- Ông ấy không chịu thu nạp văn bối chứ gì?

Túy Cái đưa mắt nhìn Đinh Tiểu Nam, đoạn trầm ngâm nói :

- Tư chất của người là hạng thượng thặng để luyện võ, rất thích đáng để thừa kế y bát của Thiên Sơn lão nhân, song tính nết của ông ta rất quái dị, có chịu thu nạp người hay không cũng chẳng dám quyết chắc, đành thử thời vận thôi.

Đinh Tiểu Nam vội quỳ xuống vái lạy :

- Đa tạ lão tiền bối đã cứu mạng và chỉ điểm, nếu văn bối quả thực luyện được tuyệt nghệ nhất định sẽ...

Túy Cái đưa tay kéo Đinh Tiểu Nam đứng dậy nói :

- Sao? Người định vội bỏ đi ngay ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Văn bối nóng lòng báo thân thù nên phải đi gấp đến Thiên Sơn tìm sư!

Túy Cái trầm ngâm :

- Tin Mai Hoa kiếm phổ lọt vào tay lệnh tiên tôn e rằng đã loan truyền ra khắp chốn giang hồ rất có thể cao thủ các phái hiện đang tìm kiếm người, liệu người cô thân một mình có thể đến được Thiên Sơn chẳng?

Đinh Tiểu Nam nghe vậy ngẩn người :

- Vậy... vậy...

Túy Cái nhướn cười :

- Làm ơn làm ơn cho chót, thôi thì lão khiêu hóa ta đành phải hộ tống cho người.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ :

- Đại ân không dám ngoảnh lưng, mọi sự xin nghe theo lời dạy bảo của tiền bối.

Túy Cái tươi cười :

- Kháng khái lắm, rất hợp với tính của lão khiêu hóa.

Bỗng đảo tròn mắt, đoạn chau mày nói tiếp :

- Nếu là nhân vật giang hồ bình thường thì chẳng đáng kể chi, còn gặp phải tay cao cường thì chẳng dễ gì đối phó, vậy thì...

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nếu như lão tiền bối thấy có điều khó khăn thì...

Túy Cái bỗng vỗ tay nói :

- Có rồi, cách này là tuyệt nhất...

Đoạn nhìn Đinh Tiểu Nam cười nói tiếp :

- Nhưng phiền người phải chịu khuất tất một chút.

- Chỉ cần tầm được sư học nghệ để báo tiết thân thù, đâu có phải khuất tất như thế nào vãn bối cũng cam chịu.

- Vậy thì dễ giải quyết thôi.

Đinh Tiểu Nam liền thắc mắc :

- Chẳng hay tiền bối có cách chi tuyệt diệu?

Túy Cái cười :

- Chỉ có một cách là hóa trang cho người thành một tiểu hóa tử để có thể tránh được sự chú ý của kẻ khác.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Vậy thì dễ thôi, vãn bối xin tuân lệnh!

Thế là sau một hồi thoa trát sửa soạn, Đinh Tiểu Nam đã trở thành một tiểu khiêu hóa dơ bẩn đi theo sau Túy Cái.

Đinh Tiểu Nam lẫm lẫm cất bước, lòng nôn nóng ước gì một bước đến Thiên Sơn ngay, được Thiên Sơn lão nhân thu nạp, học thành tuyệt nghệ hạ sơn báo thù.

Do đó trên đường đi Đinh Tiểu Nam đã quên cả sự mệt mỏi, theo Túy Cái tiến nhanh về hướng tây.

Cước lực của Túy Cái xuất thần nhập hóa, khoan thai đi cùng Đinh Tiểu Nam suốt dọc đường không hề trú điểm, ngoại trừ nốc rượu ừng ực thì chỉ ăn lương khô hoặc ở ngoại ô đánh một giấc rồi đi tiếp.

Cứ như thế đi được ba hôm đã ra khỏi phạm vi Thái Hành sơn, vượt qua Thái Nhạc sơn tiến vào phạm vi Lữ Lương sơn, hai người bụi bặm đầy mình nhưng không gặp phải sự cố gì.

Vào lúc trời sập tối, hai người ra khỏi phạm vi Lữ Lương sơn, đến trên một ngọn đồi.

Túy Cái ra chiều hớn hở đưa tay ra chỉ :

- Qua khỏi Lữ Lương sơn thì chúng ta có thể yên ổn đi thuyền rồi.

Song vừa dứt lời, vội vàng kéo Đinh Tiểu Nam nấp vào một lùm cỏ dại.

3. Chương 3: Hồng Thái Cung

Đinh Tiểu Nam hoảng hốt, bị Túy Cái nhắc bỗng kéo đi, nấp vào trong một lùm cây cỏ cao.

Đinh Tiểu Nam rụt rè hỏi :

- Việc gì vậy lão tiền bối?

Túy Cái kề tai Đinh Tiểu Nam nói :

- Đừng lên tiếng, đối đầu của lão đến.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi, nhưng ngưng thần lắng nghe thì chẳng có tiếng động gì cả, và cũng chẳng thấy một bóng người nào, bất giác lòng đầy kinh ngạc.

Chừng nửa tuần trà sau mới nghe có tiếng chân vọng đến. Chẳng bao lâu, một nhóm người đã lên đến đỉnh đồi.

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, thì ra đó là một chiếc kiệu nhỏ do bốn đồng tử áo xanh khiêng, chỉ có bốn nàng thị tỳ theo sau, hiển nhiên là thân quyến của vị quan chức nào đó.

Điều khiến Đinh Tiểu Nam lấy làm lạ là trong hoang sơn này đâu có quan chức nào cư trú, chả lẽ đối đầu mà Túy Cái đã nói là những người này hay sao?

Đang suy nghĩ thì chiếc kiệu kia bỗng dừng lại cách hai người mười trượng.

Túy Cái kinh hoảng :

- Nguy to, đã bị nàng ta trông thấy rồi.

Đinh Tiểu Nam lại vô cùng thắc mắc, với khoảng cách những mười trượng, hai người lại nấp trong lùm cỏ rậm, sao bị họ trông thấy được, rõ là chuyện hoang đường.

Song Túy Cái đã đứng phắt dậy, kéo tay Đinh Tiểu Nam nói :

- Nấp không xong rồi, hãy ra đi thôi.

Đinh Tiểu Nam ngơ ngẩn, đành đi theo Túy Cái bước ra. Thoáng chốc đã đi đến trước kiệu, chỉ thấy Túy Cái hướng về chiếc kiệu phủ kín rèm khom mình thi lễ và nói :

- Lão khiêu hóa báỉ kiến Nhị công chúa!

Chỉ nghe trong kiệu vang lên một giọng nói lạnh lạnh quát :

- Gặp bốn Công chúa vì sao lại lẩn trốn?

Túy Cái cười méo xệch :

- Bởi vì... bởi vì lão khiêu hóa chưa tỉnh rượu, sợ mùi rượu làm cho Nhị công chúa khó chịu.

Tiếng nói trong kiệu cười khẩy :

- Chớ lảm lời, tiểu khiêu hóa kia là ai?

Túy Cái vội đáp :

- Một tên đệ tử mới thu của lão khiêu hóa.

- Vậy thì lạ thật, sao lão cũng thu đệ tử nhỉ?

Túy Cái ấp úng :

- Đó... đó là vì lão khiêu hóa thấy mình tuổi đã già, chẳng thể không có người để truyền y bát, nên mới thu nhận đứa bé này đây.

Người trong kiệu cười khẩy :

- Còn nhớ quan hệ giữa lão với Hồng Thái cung chăng?

Túy Cái vội đáp :

- Nghe lời sai khiến, nguyện làm thần bộc!

Nhị công chúa cười hài lòng :

- Vậy chứ những ngày qua lão ở đâu?

Túy Cái cười giả lả :

- Ở trấn Liễu Như dưới chân núi Thái Nhạc uống rượu, rồi lão gặp tên tiểu khiêu hóa này, vì thấy tư chất của hắn cũng khá nên mới nhận làm đồ đệ.

- Lão không nói dối chứ?

Túy Cái vội nói :

- Chẳng lẽ lão khiêu hóa đã ăn phải tim gấu mật beo lại dám nói dối với Nhị công chúa!

- Vậy thì tốt...

Túy Cái thừa cơ nói :

- Nhị công chúa vạn an, lão khiêu hóa xin cáo từ.

Nhị công chúa cười nhạt :

- Hiện bốn Công chúa đang có việc cần đến lão, hãy theo bốn Công chúa hồi cung...

Đoạn nghiêm giọng hô :

- Khởi giá!

Bốn đồng tử áo xanh lập tức khiêng kiệu lên, tiến tới phía trước.

Túy Cái gãi tai kêu lên :

- Nhị công chúa hãy khoan...

Chiếc kiệu dừng lại, Nhị công chúa quát hỏi :

- Việc chi?

Túy Cái ấp úng :

- Lão khiêu hóa định... định lo liệu xong việc riêng trước... xin tạm hoãn vài hôm được chăng?

Nhị công chúa đành giọng :

- Không được, phải đi ngay bây giờ... bắt tất nói nhiều, chịu đi hay không hãy tự mà liệu lấy.

Bốn đồng tử áo xanh không chần chừ nữa, khiêng kiệu chạy bay vào sâu trong núi Lữ Lương.

Túy Cái nở một nụ cười khổ sở, quay sang Đinh Tiểu Nam nói :

- Đành chịu thôi, chúng ta lại phải vượt qua một cửa ải nữa.

Đinh Tiểu Nam vô cùng hoang mang thắc mắc, cậu những tưởng võ công của Túy Cái đã đạt đến mức thiên hạ vô địch, nhưng sao lại kính nể vị Nhị công chúa nào đó ở trong kiệu thế này, và Hồng Thái (đỏ rực) cung lại là nơi chốn gì?

Thế là đành gật đầu nói :

- Mọi sự xin vâng theo lời dặn bảo của lão tiên bối.

Túy Cái buông tiếng thở dài, lẳng lặng cùng với Đinh Tiểu Nam rảo bước theo sau kiệu.

Đi được chừng hai mươi dặm đường thì đến một sơn cốc rộng thênh thang, bốn bề núi cao vây bọc, địa thế rất hiểm trở và yên tĩnh.

Đi dọc theo một con suối, trước mặt cảnh vật tươi sáng, cây cối sum sê, hoa rừng đầy rẫy khác nào tiên cảnh trần gian.

Lát sau, một tòa thành lũy nguy nga xuất hiện trước mắt, trên cổng thành có ba chữ vàng to lớn, tuy ở cách xa cả dặm mà cũng trông thấy rõ đó là ba chữ “Hồng Thái Cung”.

Cổng thành rộng mở, hai bên đều có các nam nữ vận khinh trang canh giữ, thanh thế hùng tráng.

Chiếc kiệu thẳng vào bên trong, Túy Cái và Đinh Tiểu Nam cũng đành đi theo sau, không hề bị quân canh xét hỏi.

Chiếc kiệu đến chạng cửa thứ nhì dừng lại, Nhị công chúa cất tiếng :

- Lão hóa tử!

Túy Cái vội lớn tiếng đáp :

- Nhị công chúa có điều chi dặn bảo?

- Hãy đưa đồ đệ của lão sang nam hạ viện, hầu mệnh, chờ lệnh gọi bất kỳ lúc nào.

Túy Cái vội cung kính đáp :

- Vâng... Lão hóa tử tuân mệnh.

Chỉ thấy rèm kiệu vén lên, một thiếu nữ ăn vận kiêu sa đi vào nhị môn, Đinh Tiểu Nam chỉ trông thấy dáng sau lưng chứ không rõ diện mạo ra sao!

Chờ cho Nhị công chúa khuất dạng, một trong số bốn thị tỳ theo sau kiệu đi đến trước mặt Túy Cái nói :

- Hai người lại đây!

Mặc cho hai người bằng lòng hay không, tự ý dẫn trước đi về phía một cánh cửa hình bán nguyệt. Túy Cái vội nắm tay Đinh Tiểu Nam thận trọng đi theo sau thị tỳ nọ.

Rẽ qua mấy khúc quanh, đến trước một gian nhà nhỏ hẹp, thị tỳ nọ mặt trở lạnh nói :

- Hai người hãy ở đây chờ lệnh.

Túy Cái ân cần đáp :

- Hóa tử sư đồ chúng tôi có bao nhiêu cái đầu mà dám xông càn trong Hồng Thái cung?

Thị tỳ nọ như một khúc gỗ trơ khác quay người bỏ đi. Túy Cái trông theo chau mày nói :

- Xui quá, chúng ta quả là xui xẻo đến cực độ.

Đoạn nắm tay Đinh Tiểu Nam kéo vào nhà. Trong nhà chỉ có một bàn một giường, ngay cả ghế cũng không có, Đinh Tiểu Nam đảo mắt nhìn quanh thấy không có người, mới thắc mắc hỏi :

- Lão tiền bối thực ra là việc gì thế này?

Túy Cái thở dài :

- Lại đây, để lão khiếu hóa thông thả kể cho người nghe.

Đinh Tiểu Nam nôn nóng ngồi xuống bên cạnh Túy Cái nói :

- Lão tiền bối nói mau đi!

Túy Cái ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Khoảng trăm năm trước, trên giang hồ đồn đại trong núi Lữ Lương xuất hiện một tòa ma cung, mọi người đều mô tả tòa ma cung này như là địa ngục. Nghe đâu hễ ai gặp phải người của ma cung, dù bản lĩnh cao đến mấy cũng phải táng mạng.

Đinh Tiểu Nam bỗng hỏi :

- Tòa ma cung ấy có lẽ là Hồng Thái cung?

Túy Cái gật đầu :

- Không sai, nhưng sự thật thì lại có phần khác với lời đồn đại. Trong Hồng Thái cung có một vị lão phu nhân, đó là chúa tể của cung này.

Đinh Tiểu Nam xen lời :

- Bà ấy là mẹ của Nhị công chúa phải không?

Túy Cái gật đầu :

- Tất nhiên, vị lão phu nhân ấy chỉ có hai người con gái, Đại công chúa và Nhị công chúa...

Bỗng Túy Cái im bặt. Đinh Tiểu Nam liền ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối sao không nói tiếp?

Túy Cái vội đưa hai ngón tay giữa và trở lên miệng :

- Suyt! Có người đến!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, quả nhiên nghe có tiếng bước chân đến gần. Định thần nhìn, thì ra là hai tiểu tỳ khác. Túy Cái vội tiến ra cười xởi lởi :

- Nhị công chúa gọi lão hóa tử này phải không?

Một trong hai thị tỳ cười khẩy :

- Không phải...

Túy Cái ngẩn người :

- Vậy thì... là...

- Lão phu nhân triệu kiến lệnh đồ!

Túy Cái sững sốt :

-Ồ! Lão phu nhân triệu kiến đồ đệ của lão ư?

Đoạn ngồi bệt xuống thờ thẩn. Thị tỳ nọ nghiêm mặt gắt :

- Các người làm sao vậy? Còn chưa chịu đi ư?

Túy Cái bừng tỉnh, vội nói :

- Lão phu nhân triệu kiến tiểu đồ, đó là điều hết sức đáng mừng...

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam căn dặn :

- Hãy nhớ, ứng đối với lão phu nhân phải thận trọng giữ ý, không được nói sai chỉ một lời.

Đinh Tiểu Nam hồi hộp đáp :

- Đồ nhi biết rồi.

Thị tỳ nọ không chờ lâu, quay người tha thướt bỏ đi. Đinh Tiểu Nam cũng vội vàng nới gót theo sau.

Đi quanh co một hồi chẳng rõ là bao lâu mới đến một tòa đại viện. Đinh Tiểu Nam thầm nhủ :

- Có lẽ đây là nơi trú ngụ của vị lão phu nhân kia!

Nhưng sau khi được thị tỳ nọ hướng dẫn vào đến phòng chính, Đinh Tiểu Nam mới biết đó chỉ là một căn nhà giống như là khách sảnh.

Bốn thị tỳ khác từ trong sảnh tiến ra cười nói :

- Người này đây ư?

Thị tỳ dẫn đường cũng cười đáp :

- Phải, giao cho bốn vị tỷ tỷ đây!

Một người lớn tuổi nhất trong số bốn thị tỳ nói :

- Hãy yên tâm về đi!

Thị tỳ nọ khẽ gật đầu, đoạn quay sang người lui ra.

Đinh Tiểu Nam với tâm trạng đầy thắc mắc bước vào khách sảnh, không nén được lên tiếng hỏi :

- Lão phu nhân ở đâu?

Thị tỳ lớn tuổi nhất bật cười khúc khích :

- Công tử không chịu xem lại bộ dạng của mình, làm sao có thể diện kiến lão phu nhân chứ?

Đinh Tiểu Nam liền đỏ mặt, giờ mới chợt nhớ mình đã cải trang thành một tên hành khất, quả là dơ bẩn hết sức.

Chỉ nghe thị tỳ nọ cười :

- Không sao, chúng tôi sẽ sửa soạn cho công tử thật bảnh bao, nào hãy tắm rửa trước đã.

Bốn thị tỳ hết sức hòa nhã và vui vẻ, thế là tiễn hô hậu ủng tiến về phía một căn phòng khác. Chưa vào đến trong đã có một mùi hương phi lan phi xạ xộc vào mũi, thì ra đó là một phòng tắm.

Một cái bồn to đã có sẵn nước nóng, mùi hương quyến rũ kia chính là tỏa ra từ cái bồn ấy, hẳn là có bỏ hương liệu hảo hạng vào.

Đinh Tiểu Nam ngượng ngùng đứng thừ ra. Bốn thị tỳ cứ nhìn cậu ta cười không ngớt.

Cuối cùng, Đinh Tiểu Nam đỏ bừng mặt nói :

- Vậy bốn vị tỷ tỷ chẳng đã bảo tôi đến đây tắm hay sao?

Thị tỳ lớn tuổi nói :

- Phải rồi, không tắm thì đến đây làm gì?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tắm thì sao các vị tỷ tỷ không chịu đi ra ngoài?

- Công tử bảo chúng tôi đi ra ngoài ư?

Bốn thị tỳ bật cười khanh khách, thị tỳ lớn tuổi nói :

- Chúng tôi ra ngoài thì công tử làm sao tắm được?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt :

- Tự mình tôi tắm được.

Thị tỳ nọ cười :

- Năm nay công tử bao nhiêu tuổi?

Đinh Tiểu Nam ra chiều kiêu hãnh :

- Mười hai!

Thị tỳ nọ bật cười :

- Mười hai tuổi chẳng phải trẻ con hay sao? Có gì đâu mà mắc cỡ chứ? Mau cởi áo ra, nước sắp nguội lạnh rồi?

Đinh Tiểu Nam bối rối :

- Không, các vị tỷ tỷ không ra ngoài thì tôi không tắm.

Cậu nói khá lớn tiếng dường như đã nổi giận, bốn thị tỳ đều sửng sốt, bối rối cùng đưa mắt nhìn nhau.

Sau cùng, vị thị tỳ lớn tuổi hơn nói :

- Nếu công tử đã nhất quyết tắm một mình thì cứ tự tắm lấy vậy.

Đoạn quay sang ba thị tỳ kia nói :

- Thôi chúng ta ra ngoài.

Thế là bốn thị tỳ ra khỏi phòng. Đinh Tiểu Nam lập tức đóng cửa lại rồi lục soát khắp phòng một lượt, đoạn mới cởi áo xống ra tắm.

Khi cậu tình cờ ngược lên, bỗng giật mình suýt nữa đã kêu thét lên.

4. Chương 4: Hồng Thái Phu Nhân

Thì ra trên trần nhà bóng loáng có vẽ rất nhiều ô vuông, trong mỗi ô vuông đều có hình vẽ rất đẹp nào hoa, bảo tháp, mỹ nữ và các loài cầm thú... Nhưng ô vuông chính giữa lại là một con kim xà, mà con kim xà ấy không phải là vẽ mà là khắc chạm, ánh vàng lấp lánh rất là sinh động, nổi bật hẳn trong số các hình vẽ khác.

Có lẽ vì con kim xà ấy hình dạng hung tợn, như trực ăn tươi nuốt sống ai đó, hoặc có lẽ vì Đinh Tiểu Nam vốn sợ rắn, nên khi trông thấy liền đâm ra khiếp hãi.

Đang khi điếng hồn đứng thừ ra, bỗng nghe có tiếng gõ cửa khe khẽ, Đinh Tiểu Nam liền bừng tỉnh hỏi :

- Ai đó?

Bên ngoài vang lên tiếng cười rộ, chỉ nghe vị thị tỳ lớn tuổi cất tiếng :

- Sao công tử chưa chịu tắm đi?

Đinh Tiểu Nam luống cuống đáp :

- Tôi đang tắm đây...

Bên ngoài có tiếng bật cười :

- Tắm sao không nghe tiếng nước, công tử tắm bằng cách nào vậy?

Đinh Tiểu Nam vội thò tay vào trong bồn khuấy cho nước vang động, một mặt lật đà lật đặt cởi bỏ bộ đồ rách rưới, đoạn thật sự bước vào trong bồn tắm.

Vội vã tắm xong, thay bộ quần áo mới do các thị tỳ kia đưa cho, lập tức người như sáng rực hẳn lên, so với lúc nãy tựa hồ như hai người khác nhau.

Hình ảnh con kim xà kia tuy hãy còn khiến Đinh Tiểu Nam phập phồng lo sợ, song lúc này không còn rảnh rang để bận tâm đến nữa, cậu xô cửa đi trở ra ngoài khách sảnh.

Bốn thị tỳ đều đang đứng hầu nơi cửa, vừa trông thấy Đinh Tiểu Nam, tám con mắt liền chòng chọc nhìn vào mặt cậu, đôi người đảo tròn lia lịa.

Đinh Tiểu Nam ngượng ngùng nói :

- Các vị nhìn gì thế? Tôi có gì kỳ cục sao?

Ả thị tỳ lớn tuổi hơn cười :

- Không phải kỳ cục mà công tử đã đổi khác, đẹp ghê đi!

Đoạn quay sang ba thị tỳ kia nói tiếp :

- Xem này, hệt như là Thiên Tài đồng tử hầu bên Quan Âm...

Ba thị tỳ đồng thanh nói :

- Thật, quả giống hệt!

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng nói :

- Đã tắm xong rồi, giờ phải làm gì đây?

Thị tỳ lớn tuổi hơn cười nói :

- Dĩ nhiên là đến lượt ăn uống...

Đoạn nở một nụ cười thật ngọt rồi tiếp :

- Đúng rồi, tôi chưa giới thiệu, tôi là Xuân Hồng, còn đây là Hạ Lục, Thu Cúc, Đông Mai. Giờ chúng tôi xin tùy công tử sai bảo.

Đinh Tiểu Nam bối rối :

- Tôi chẳng dám đâu.

Xuân Hồng cười khúc khích, quay sang Hạ Lục nói :

- Còn đứng thừ ra đó, đi dọn bữa mau lên!

Ba thị tỳ kia liền vâng dạ rồi bỏ đi lo phận sự.

Trong sảnh đã có sẵn một cái bàn vuông, một cái ghế dựa to, chỉ có một chỗ ngồi.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên, chưa kịp nghỉ ngơi gì thì bị Xuân Hồng kéo đi và ấn ngồi xuống ghế. Lát sau, ba thị tỳ kia đã bưng thức ăn lên bày la liệt trên bàn, đầy đủ các món sơn hào hải vị rất là thịnh soạn.

Xuân Hồng rót đầy một ly rượu đưa tới trước mặt Đinh Tiểu Nam và nói :

- Mời công tử!

Đinh Tiểu Nam nhìn ly rượu màu hồng nhạt, lắc đầu :

- Tôi không biết uống rượu.

Xuân Hồng lại bật cười khúc khích :

- Công tử còn nhỏ tuổi không nên uống rượu là phải. Vậy công tử hãy dùng cơm đi!

Ba thị tỳ kia không chờ dặn bảo, lại mang lên một đĩa mì và một đĩa cơm trắng thơm phức khiến Đinh Tiểu Nam nghe bụng cồn cào, chẳng chút đắn đo thò tay chộp lấy ngay một cái bánh bao.

Bốn thị tỳ thấy vậy liền bụm miệng cười. Đinh Tiểu Nam đỏ mặt hỏi :

- Các vị không ăn sao?

Xuân Hồng cười :

- Lão phu nhân đã căn dặn là dành riêng cho công tử, chúng tôi làm sao dám ăn?

Đinh Tiểu Nam không khách sáo nữa, lập tức ăn ngấu nghiến như con sói bị bỏ đói lâu ngày. Sau cùng cậu đưa tay lên lau miệng, đứng lên nói :

- No rồi!

Xuân Hồng cười :

- Cơm nước xong nên dùng ly trà thơm, mời công tử qua đây ngồi.

Bên góc khách sảnh đã bày sẵn một cái bàn thấp, trên có một tách trà thơm, bên cạnh có một cái lư nhỏ nghi ngút đàn hương. Sau bàn trà là khung cửa sổ tròn, gió từ ngoài thổi vào mát rượi.

Đinh Tiểu Nam không rụt rè khiêm tốn nữa liền ngồi xuống cạnh bàn trà, nâng tách trà thơm lên uống một hớp rồi nói :

- Chúng ta khi nào thì đi gặp lão phu nhân?

Xuân Hồng nghiêm giọng đáp :

- Phải chờ lệnh gọi của lão phu nhân, chúng ta cứ việc chờ ở đây.

Đinh Tiểu Nam đảo tròn mắt nhìn dáo dác, rất muốn hỏi Xuân Hồng về con kim xà kia, song lời đã đến cửa miệng lại đổi ý nói :

- Lão phu nhân cần gặp tôi làm gì vậy?

Xuân Hồng vẻ nghiêm nghị :

- Chúng tôi không được biết.

Mắt đảo tròn, đoạn lại cười nói tiếp :

- Với cái tuổi của công tử thì có gì để mà làm, hơn nữa, lão phu nhân đã truyền dụ là phải tiếp đãi công tử chu đáo, có lẽ chỉ là điều tốt chứ không xấu đâu.

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ một hồi, lại hỏi :

- Lão phu nhân lợi hại lắm phải không?

Xuân Hồng thoáng ngần người :

- Cũng rất khó nói, lão phu nhân có lúc quả là lợi hại, nhưng khi thì cũng rất hòa nhã.

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Ý tôi muốn nói về mặt võ công kia?

- Võ công?

Xuân Hồng sau giây lát ngạc nhiên, đoạn cười kiêu hãnh nói :

- Trong khắp thiên hạ ngoại trừ Kim Xà cung, ai còn hơn được lão phu nhân nữa, tất nhiên là lợi hại rồi.

- Kim Xà cung ở đâu? Chẳng lẽ người của Kim Xà cung còn lợi hại hơn lão phu nhân.

Xuân Hồng chau mày :

- Kim Xà cung kỳ thực chẳng qua chỉ là truyền thuyết, trên cõi đời có nơi ấy hay không thì chẳng dám khẳng định, tất nhiên là không biết ở đâu?

Đinh Tiểu Nam có vẻ thất vọng, ngẫm nghĩ giây lát hỏi :

- Xuân Hồng tỷ, tôi có thể hỏi thêm điều này nữa chẳng?

Xuân Hồng mắt đảo tròn đáp :

- Tất nhiên là được, công tử cứ hỏi!

- Vừa rồi khi tôi tắm đã trông thấy trên trần nhà có khắc một con kim xà, không biết... có chẳng liên quan đến Kim Xà cung...

Xuân Hồng thoáng biến sắc mặt lắc đầu :

- Công tử muốn hỏi thì hãy hỏi về việc khác, việc này tôi không được rõ.

Đinh Tiểu Nam lòng càng thêm nghi hoặc, song Xuân Hồng không chịu tiết lộ thì mình cũng chẳng tiện gạn hỏi, bèn giả vờ giận dỗi nói :

- Tôi chẳng còn gì để hỏi nữa cả.

Đoạn vươn vai nói tiếp :

- Giờ đã khuya lắm rồi, tôi muốn ngủ một giấc.

Xuân Hồng lưỡng lự nói :

- Muốn ngủ thì cũng chỉ có thể ngủ trên chiếc ghế này, chứ không được lên giường ngủ, vì lão phu nhân đã căn dặn có thể cho lệnh gọi bất kỳ lúc nào.

Thế là Đinh Tiểu Nam đành ngả người dựa vào ghế giả vờ ngủ.

Mặc dù Đinh Tiểu Nam đã trải qua bao nhiêu biến cố, giờ lại lâm vào hoàn cảnh thần bí thế này, song dẫu sao cậu cũng vẫn là một đứa trẻ con, chỉ chốc lát đã ngủ say.

Gần đến canh năm, Đinh Tiểu Nam bỗng bị Xuân Hồng lay dậy, cậu nhướng đôi mắt hấp hím lên hồi lâu mới tỉnh táo, chỉ nghe Xuân Hồng hối hả nói :

- Mau lên, mau lên... lão phu nhân có lệnh gọi!

Hạ Lục đã mang đến một chiếc khăn long nóng và nói :

- Công tử hãy lau mặt đi!

Đinh Tiểu Nam liền đón lấy khăn nóng lau mặt, đoạn sửa lại áo xong đi theo bốn ả thị tỳ.

Trên đường đi, các hành lang, nhà cửa lâu đài đều đèn đóm sáng choang, vô số võ sĩ cầm kích đứng gác, tỳ bộc lui tới như thoi đưa, đến mức khiến Đinh Tiểu Nam hoa cả mắt.

Lát sau, bốn thị tỳ dừng lại trước một tòa trang viện cây hoa thừa thốt, Xuân Hồng khẽ nói :

- Lão phu nhân chính là ở trong viện Thúy Âm này triệu kiến công tử, khi nói chuyện ứng đối phải thận trọng một chút.

Nói đoạn nhẹ nhàng đi vào trong viện.

Viện Thúy Âm quả là danh phù kỳ thực, chỉ thấy bốn bề đều là thúy trúc đung đưa, hoa thơm ngào ngạt, gây cảm giác lâng lâng ngây ngất.

Bốn thị tỳ vẫn đều đặn cất bước, song thấy đều ra chiều hết sức nghiêm nghị, mỗi bước chân đều thận trọng đến mức không hề gây ra tiếng động.

Bằng qua một lối đi lát đá dài hơn năm trượng thì đến phòng chính của viện Thúy Âm, những thấy bên trong đèn đuốc rực rỡ, hai lão bà ăn vận sang trọng đang đứng đón nơi cửa.

Đinh Tiểu Nam thấy hai lão bà ăn vận sang trọng quý phái, tướng mạo đoan nghiêm, bèn thi lễ hỏi :

- Vị nào là lão phu nhân?

Hai lão bà cùng nhìn nhau cười, một trong số vội hạ thấp giọng nói :

- Lão phu nhân đang chờ công tử trong nội thất, công tử mau vào đó đi!

Đinh Tiểu Nam mới biết hai lão bà này chỉ là người hầu trong Hồng Thái cung, bất giác thoáng đỏ mặt ngượng ngùng đi vào.

Hai lão bà sóng vai đi đến bên trái cạnh cửa nội thất, đồng thanh cung kính nói :

- Khởi bẩm phu nhân, Đinh công tử đã đến!

Chỉ nghe trong nội thất vọng ra một giọng nói già nua thấp trầm :

- Hãy để cho hắn vào!

Hai lão bà quay sang Đinh Tiểu Nam ngoắc tay gọi :

- Mau lại đây tham kiến lão phu nhân!

Đinh Tiểu Nam vội ứng tiếng bước tới, đi vào nội thất, bất giác ngăn người, thì ra trong nội thất bài trí rất đơn sơ, chỉ có mỗi một chiếc giường đệm, một lão phu tóc bạc da mồi nửa nằm nửa ngồi trên ấy, mình phủ lên một tấm chăn bông.

Cạnh giường có một chiếc bàn vuông nhỏ, trên bàn là một tách trà có nắp đặt, hai tiểu tỳ áo xanh một tả một hữu đang khẽ khàng dầm lưng cho lão phụ nọ.

Đinh Tiểu Nam biết phen này thì chẳng thể lẩn lỏn được nữa, vội vàng tiến tới khom mình chấp xá :

- Vãn bối là Đinh Tiểu Nam kính chào lão phu nhân.

Lão phụ nọ tươi cười :

- Hãy ngồi xuống đây...

Đoạn quay sang hai lão bà kia nói tiếp :

- Cậu bé này thật là khôn ngoan!

Một trong hai lão bà vội giả lả :

- Phải đấy, cốt cách thanh kỳ, tư chất thật tốt, lão phu nhân chọn lựa quả là thích đáng.

Vừa nói vừa kéo một chiếc ghế thấp đến trước mặt Đinh Tiểu Nam. Lúc này Đinh Tiểu Nam lại càng nảy sinh nhiều điều thắc mắc, tần ngần ngồi xuống nhưng đầu óc cứ mãi mê nghĩ ngợi.

Qua khí phái của Hồng Thái cung cùng với thái độ kính nể của mọi người đối với lão phu nhân, lẽ ra lão phu nhân phải là hết sức oai vũ thần khí mới đúng, sao lại có bộ dạng như thế này?

Sự bài trí đơn sơ trong nội thất, dáng vẻ bệnh hoạn của lão phu nhân, tất cả lại là bình phàm thế này, không khỏi khiến Đinh Tiểu Nam hết sức ngạc nhiên.

Một lão bà bệnh hoạn đến liệt giường thế này mà lại là một cao thủ chân động võ lâm ư?

Song võ công của “Túy Cái” Hà Bất Phương thì cậu đã trông thấy rồi, với tài cán của Túy Cái mà còn tự xưng thần bọc kính cản trước Nhị công chúa, mà lão phu nhân này hẳn là mẫu thân của Nhị công chúa, nhất định võ công lại càng cao hơn, thế sao bà ta lại có bộ dạng như thế này?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe lão phu nhân tùm tùm cười nói :

- Người là Đinh Tiểu Nam?

Đinh Tiểu Nam vội khom mình đáp :

- Chính là vãn bối!

Lão phu nhân cười hiền lành :

- Lão thân là chủ nhân của Hồng Thái cung này, và cũng chính là Hồng Thái phu nhân, song những người hầu trong cung tôn kính lão thân, đều gọi lão thân là lão phu nhân, người cứ gọi ta như vậy đi.

Đinh Tiểu Nam lại khom mình nói :

- Thưa vâng!

Hồng Thái phu nhân đảo mắt, bỗng khoát tay nói :

- Các người hãy tạm lui, ta cần nói chuyện nhiều với cậu bé này.

Hai lão bà với hai tiểu tỳ áo xanh đồng thanh khẽ đáp :

- Dạ!

Đoạn lẳng lặng lần lượt đi ra ngoài. Thế là trong nội thất chỉ còn lại Đinh Tiểu Nam và Hồng Thái phu nhân.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc hỏi :

- Lão phu nhân cho gọi vãn bối đến đây, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Hồng Thái phu nhân khẽ thở hắt ra một hơi dài :

- Nghe nói cả gia đình người thấy đều bị tàn sát, chỉ còn lại mỗi mình người đơn chiếc, có thật thế chăng?

Lời nói của Hồng Thái phu nhân lập tức khơi dậy niềm đau trong lòng.

Đinh Tiểu Nam nước mắt cậu liền tuôn rơi lã chã, nghẹn ngào đáp :

- Thưa vâng!

Hồng Thái phu nhân vẻ thương hại an ủi :

- Thôi đừng buồn nữa, việc đã xảy ra rồi, dù đau khổ khóc lóc cũng vô ích. Vả lại, người nên nhớ lấy câu “anh hùng lưu huyết bất lưu lệ”, người là bậc nam nhi thì phải dũng cảm lên.

Lời lẽ ấy quả nhiên hữu hiệu, Đinh Tiểu Nam có vẻ hổ thẹn đưa tay lên lau khô nước mắt, hiên ngang ngẩng cao đầu lên.

Hồng Thái phu nhân hài lòng :

- Người được bao nhiêu tuổi rồi?

- Vãn bối mười hai tuổi!

Hồng Thái phu nhân cảm khái :

- Mười hai tuổi chỉ là một đứa bé, vậy mà gia đình gặp tai biến phải trôi dạt tha phương, thật đau thương...

Ngưng giây lát, bỗng nói :

- Người có muốn báo thù chăng?

Đinh Tiểu Nam liền kiên quyết đáp :

- Văn bối đã thề với trời đất, nếu không báo thù thề quyết chẳng làm người.

Hồng Thái phu nhân khen :

- Có chí khí lắm, thế nhưng... nghe đâu kẻ thù của ngươi là Hải Nội thất ma, võ công của chúng rất cao, thần xuất quỷ mạt, việc báo thù rất là khó khăn.

Đinh Tiểu Nam thất vọng ê chề, bỗng co chân quỳ xuống nói :

- Văn bối muốn cầu xin lão phu nhân một điều.

Hồng Thái phu nhân vội nói :

- Không nên như vậy, có điều gì cứ ngồi lên mà nói được rồi.

Đinh Tiểu Nam cố chấp nói :

- Nếu lão phu nhân không ưng thuận văn bối quyết không đứng dậy.

Hồng Thái phu nhân vẻ nghiêm nghị :

- Nói đi, ngươi có điều chi cầu khẩn lão thân? Muốn lão thân phái người đi giết Hải Nội thất ma báo thù cho ngươi phải không?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không, văn bối đã thề phải chính tay hạ sát Hải Nội thất ma với Bệnh Thị nhị tăng, quyết không nhờ tay kẻ khác...

- Bệnh Thị nhị tăng có oán thù với ngươi ư?

- Chúng đã giết em gái văn bối!

- Tội nghiệp... Ngươi hãy muốn cầu xin lão thân gì nào?

- Xin lão phu nhân thu nhận văn bối làm đệ tử.

- Vậy...

Đinh Tiểu Nam giọng ngây thơ :

- Chỉ có học được võ công của lão phu nhân thì văn bối mới có thể báo thù được thôi.

Hồng Thái phu nhân phì cười :

- Cũng chưa chắc, lão thân vì có sự trở ngại về quy lệ nên không thể thu ngươi làm đệ tử, song có một cách khác để truyền cho ngươi một phần võ công hầu báo thù tiết hận.

Đinh Tiểu Nam ban đầu nghe Hồng Thái phu nhân không chịu nhận cậu làm đồ đệ, rất lấy làm thất vọng, nhưng đến khi nghe có cách khác truyền thụ võ công cho cậu để có thể báo thù, liền mừng rỡ nói :

- Xin lão phu nhân cho văn bối biết...

Hồng Thái phu nhân với giọng thân thiết ngắt lời :

- Con đừng nóng vội, lão thân chưa bao giờ nuốt lời cả. Tuy nhiên, lão thân cần nói rõ trước, con chỉ học mỗi một chiêu chưởng pháp thôi, và cần phải tập luyện đến năm năm.

Đinh Tiểu Nam sững sờ :

- Một chiêu chưởng pháp mà phải luyện đến năm năm ư?

Hồng Thái phu nhân nghiêm nghị :

- Không sai, luyện thiếu một ngày cũng chẳng thể được.

- Chiêu chưởng pháp đó hẳn là vô cùng lợi hại?

- Cam đoan con có thể báo được huyết thù.

- Văn bối bằng lòng.

Hồng Thái phu nhân gật gù :

- Năm năm là một khoảng thời gian dài đằng đẳng, con có đủ nghị lực ấy chẳng?

Đinh Tiểu Nam kiên quyết :

- Chỉ cần báo được thù, dù là năm mươi năm thì văn bối cũng chịu đựng được, chứ kể chi là năm năm.

Hồng Thái phu nhân cười hài lòng :

- Tốt lắm, nhưng lão thân có một điều kiện... Bây giờ đứng lên được rồi chứ?

Đinh Tiểu Nam đứng lên, vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Xin lão phu nhân dạy bảo!

Hồng Thái phu nhân nhìn Đinh Tiểu Nam nói :

- Bất kể điều gì người cũng chấp nhận cả ư?

Đinh Tiểu Nam ngớ người :

- Tốt hơn hết xin lão phu nhân hãy nói ra để cho văn bối suy nghĩ.

Hồng Thái phu nhân chau mày :

- Sau khi học thành chương pháp ấy, trước hết hãy đi giết một người cho lão thân.

5. Chương 5: Kim Sa Thần Công

Đinh Tiểu Nam sững sốt :

- Giết ai vậy?

- Có chi mà phải hỏi trước? Tất nhiên đó là một người xấu...

Đoạn mím cười nói tiếp :

- Người không hề có chút kinh nghiệm giang hồ, dù có nói ra thì người cũng chẳng biết đó là ai, phải không nào?

Đó quả là sự thật, bất kể là ai đối với Đinh Tiểu Nam cũng giống như nhau thôi... Tuy nhiên, Đinh Tiểu Nam cũng rất lấy làm thắc mắc, bởi lão phu nhân muốn giết một người dễ như trở bàn tay, vì sao lại phải chờ năm năm sau mới sai mình đi giết?

Bèn không dần lòng được hỏi :

- Người đó hẳn là võ công rất cao?

Hồng Thái phu nhân cười cười :

- Không sai, nhưng sau khi người học thành “Kim Sa Tuyệt Mệnh chương”, nhất định sẽ giết được y!

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chương?

- Đó chính là danh xưng của môn chương lực mà người sắp tập luyện.

- Môn chương lực đó có thể giết được Hải Nội thất ma?

- Nếu Hải Nội thất ma ở cùng một chỗ, chỉ cần một chương là có thể đạt được mục đích báo thù của người.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ, bèn không hỏi nhiều nữa, vội nói :

- Văn bối xin bằng lòng.

Hồng Thái phu nhân mỉm cười :

- Tốt người có thể đi tham tu được rồi đấy!

Đoạn trầm giọng quát :

- Bay đâu!

Chỉ thấy hai lão bà với hai tiểu tỳ áo xanh khi nãy lại vội vàng trở vào nội thất.

Hồng Thái phu nhân hớn hở nói :

- Hãy đưa Đinh công tử đến Kim Sa động!

Hai lão bà vội đáp :

- Tuân mệnh!

Đoạn một tả một hữu đưa Đinh Tiểu Nam ra khỏi nội thất, băng qua khách sảnh đi ra ngoài.

Đinh Tiểu Nam không nén được tò mò hỏi :

- Kim Sa động cách đây bao xa vậy?

Một trong hai lão bà đáp :

- Không tới nửa dặm!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Ở ngay trong Hồng Thái cung này ư?

Lão bà nọ ném cho cậu một cái nhìn, đoạn nói :

- Không sai, ở tận cùng của bốn cung!

Bấy giờ họ đã tiến vào một con đường hầm dài thăm thẳm, tiếp tục đi sâu vào.

Quả nhiên, nơi cuối đường hầm là một ngọn núi cao chót vót, một sơn động to lớn đã hiện ra trước mắt.

Lúc này trời đã sáng tỏ, có thể trông thấy ba chữ lớn trên cửa động, chính là Kim Sa động.

Đi đến cửa động, hai lão bà cùng lúc chững bước, quay sang nói với Đinh Tiểu Nam :

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chương chính là một trong số tuyệt học của bốn cung, cần phải là một đồng nam có tư chất thật tốt mới tập luyện được, lão phu nhân đã chọn lựa rất lâu, đây quả là may mắn cho công tử.

Đinh Tiểu Nam đưa mắt nhìn cửa động, hỏi :

- Tôi phải ở trong sơn động này năm năm ư?

Một trong số hai lão bà nói :

- Không sai, tu luyện Kim Sa Tuyệt Mệnh Chương nhất định cần một thời gian là năm năm. Thôi chúng ta hãy...

Chưa kịp dứt lời, bỗng cảm thấy như có một luồng gió từ bên phải Kim Sa động thổi tới. Kể cũng lạ, luồng gió vừa thổi qua, hai lão bà liền bị phong tỏa hết huyết đạo toàn thân, đứng thừ ra như phỗng đá.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi, suýt nữa đã buột miệng kêu thất thanh, nhưng bỗng nghe một giọng nói truyền vào tai :

- Hải tử, đừng sợ!

Giọng già nua, hẳn là một người đã cao tuổi.

Đinh Tiểu Nam nhìn đảo đảo, nhưng chẳng thấy một bóng người nào cả, liền rùng mình nổi gai ốc.

Chỉ nghe tiếng nói kia lại vang lên :

- Người đã lọt vào đầm rồng hang hổ, người có biết chăng?

Đinh Tiểu Nam kinh hoảng :

- Lão nhân gia là ai, đang ở đâu vậy?

- Không cần hỏi ta là ai và ở đâu, chúng ta chỉ cần nói chuyện với nhau thế này được rồi.

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ :

- Lão tiền bối định ngăn cản văn bối học Kim Sa Tuyệt Mệnh chương phải không?

- Không phải, Kim Sa Tuyệt Mệnh chương là một môn thần công tuyệt thế, biết bao nhiêu người muốn học mà không được đấy.

- Vậy lão tiền bối...

- Hồng Thái phu nhân muốn người học thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương, rồi sau đó hoàn toàn không chế sai khiến người, người có biết chăng?

- Bà ấy chỉ cần văn bối sau khi luyện thành đi giết một người thôi.

- Không đơn giản như vậy đâu.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi :

- Xin lão tiền bối chỉ điểm cho!

Tiếng nói kia cười nhẹ :

- Rất đơn giản. Kim Sa Tuyệt Mệnh chương có thể học, nhưng thuốc độc thì không thể uống.

Đinh Tiểu Nam phì cười :

- Văn bối đâu phải ngu ngốc, sao lại đi uống thuốc độc?

Tiếng nói kia cười :

- Luyện thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương phải cần uống rất nhiều dược vật để trợ giúp cho công lực trong cơ thể phát triển, nếu không như vậy đừng nói là năm năm, dù có năm mươi năm cũng chẳng thể luyện thành.

Đinh Tiểu Nam ra chiều băn khoăn :

- Vậy thì phải làm sao?

- Hãy nhớ cho kỹ, bất luận họ cho người uống thuốc gì thì người cứ việc uống, chẳng ngại gì cả, duy không được uống loại thuốc màu lam...

- Đó là thuốc độc ư?

- Tuy không phải là loại thuốc độc làm thủng ruột, song sau khi người luyện thành tuyệt học thì tính nết người sẽ hoàn toàn thay đổi, trở thành một người ngậy đại chỉ biết vâng lời Hồng Thái phu nhân.

Đinh Tiểu Nam rùng mình :

- Nếu không uống thuốc màu lam thì vô sự ư?

- Không sai, chỉ cần người lên lút vớt bỏ loại thuốc màu lam, giả vờ như đã uống vào là có thể che giấu được tai mắt của họ. Khi nào người học thành Kim Sa chương, lại giả vờ như phục tùng mệnh lệnh của Hồng Thái phu nhân, bất cứ việc gì cũng đừng hỏi cặn kẽ là có thể bưng bít được.

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, lại hỏi :

- Xin tiền bối cho biết đại danh?

Tiếng nói kia cười đáp :

- Mai kia hẳn có lúc gặp gỡ, hiện giờ chưa cần thiết.

Ngưng giây lát, đoạn hỏi tiếp :

- Người chỉ nghe tiếng lão ô mà không trông thấy người, vậy thì người cứ gọi lão ô là Vô Ảnh lão nhân!

Đinh Tiểu Nam lẩm bẩm :

- Vô Ảnh lão nhân!

Bỗng lại cảm thấy một luồng gió thổi tới, hai lão bà lập tức tỉnh lại, kinh hoảng cùng đưa mắt nhìn nhau, bàng hoàng nói :

- Việc gì thế này?

Đinh Tiểu Nam liền vờ vĩnh nói :

- Tôi cũng rất lấy làm lạ, bỗng dưng cảm thấy mơ mơ màng màng làm sao ấy.

Hai lão bà cùng nhìn nhau một hồi, đoạn trong số một người phì cười nói :

- Hẳn là người phải mùi ẩm thấp trong động nên mới như vậy, thôi chúng ta hãy đi vào mau lên, lão phu nhân còn đang đợi chúng ta phục mệnh đấy.

Lão bà kia cũng gật đầu tán đồng :

- Đúng rồi, chúng ta đi vào thôi!

Thế là ba người tiến vào trong động.

Chỉ thấy trong động ánh vàng lấp lánh, Đinh Tiểu Nam hết sức lấy làm lạ, nhìn kỹ mới biết là vách động là loại đá trong suốt màu vàng kim, dưới ánh đuốc soi rọi nên phản chiếu thành màu vàng rực rỡ.

Trong động chỉ có mặt đất là bằng phẳng, thoáng nhìn là biết ngay do nhân công tạo thành. Tiến tới chừng ba trượng, phía trước mở rộng dần.

Chỉ thấy bốn lão già tóc bạc tiến ra đón, vòng tay nói :

- Có lệnh dụ của lão phu nhân phải không?

Hai lão bà xô Đinh Tiểu Nam đến trước và nói :

- Chính vị công tử này đây, lão phu nhân bảo các vị hãy giúp y luyện thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương.

Bốn lão già vòng tay nói :

- Tuân mệnh!

- Chúng tôi xin cáo lui.

Bốn lão già đồng thanh :

- Xin thượng phục với lão phu nhân, Kim Sa động lập tức phong bế, năm năm sau chúng lão ô sẽ thỉnh an lão phu nhân.

- Biết rồi, hãy cùng Đinh công tử vào luyện công đi!

Đoạn hai người chậm bước lui ra. Ngay khi hai lão bà ra khỏi cửa động không bao xa, bỗng nghe một tiếng nổ vang rền lung lay cả mặt đất, đến nỗi hai lão bà chao đảo suýt ngã. Nhưng họ chẳng có vẻ gì sợ hãi cả. Sau khi đứng vững quay ra sau nhìn, chỉ thấy Kim Sa động đã biến mất như bị núi lở vùi lấp.

* * * * *

Vật đổi sao rời, thời gian thấm thoát trôi qua. Năm năm trời chẳng phải quá ngắn, song cũng chưa phải là quá dài, cuối cùng thì cũng qua đi.

Kim Sa động nằm phía sau Hồng Thái cung kể từ khi bị vùi lấp cho đến nay không hề có một bóng người lai vãng.

Nơi cửa động bị vùi lấp giờ đã mọc đầy cỏ dại, thời gian đã phủ lấp tất cả, ngay cả dấu tích bị sụp lở cũng không còn trông thấy nữa.

Năm năm sau, vào một buổi sáng tinh sương, Kim Sa động đã bị vùi lấp bỗng phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Sau đó cát đá bay mịt mù...

Sau khi gió cát bình lặng, tuy cửa động không tái hiện, song có một thiếu niên khôi ngô tuấn tú đứng trước nơi cửa động khi xưa.

Nhìn thật kỹ mới biết đó chính là Đinh Tiểu Nam.

Năm năm trôi qua, chàng nay đã mười bảy tuổi, tất nhiên là đã có rất nhiều thay đổi, cao lớn và chín chắn hơn xưa rất nhiều.

Sau khi Đinh Tiểu Nam hiện thân, bỗng thấy một đoàn người tiến tới, đó là một số bà lão và tiểu tỷ hộ tống một lão phụ tóc bạc da mồi tiến về phía Đinh Tiểu Nam.

Không cần hỏi cũng biết đó chính là Hồng Thái phu nhân.

Đinh Tiểu Nam vội tiến tới vòng hai tay thi lễ :

- Đinh Tiểu Nam khấu kiến lão phu nhân!

Vừa nói toan quỳ xuống thì Hồng Thái phu nhân đã đưa bàn tay phải quất queo phất nhẹ và nói :

- Miễn lễ!

Đinh Tiểu Nam bắt giắc giật nảy mình, thì ra cái phất tay nhẹ nhàng của Hồng Thái phu nhân lại có một luồng ám kình ghê gớm đỡ lấy chàng, khiến chàng không thể quỳ xuống được.

Trong thời gian năm năm, tuy chàng chẳng qua chỉ luyện thành một chiêu chưởng pháp, song chàng biết nội lực của mình giờ đã cao hơn trước mười mấy lần, nếu so với các nhân vật võ lâm thì phải tu luyện cả trăm năm, không ngờ võ công của Hồng Thái phu nhân lại cao đến mức không thể tưởng tượng được.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Lão phu nhân vẫn mạnh khỏe!

Hồng Thái phu nhân cười :

- Mạnh, thật quý hóa người hãy còn nhớ đến lão thân.

Đinh Tiểu Nam lại giật mình, trong năm năm trời ít ra cũng có hơn năm mươi hoàn thuốc màu lam đã bị chàng vứt bỏ, và chàng không được kháng mệnh.

Do đó chàng lại cười thân thiết :

- Trong năm năm trời vẫn bối ngoại trừ chuyên tâm luyện công, lúc nào cũng chỉ luyện nhớ về lão phu nhân, rất lấy làm buồn vì không được sớm hôm kề cận hỏi thăm.

Hồng Thái phu nhân ra chiều rất hài lòng :

- Người trung thành với lão thân như thế thật ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Lẽ nào văn bối lại dám lừa dối lão phu nhân?

Hồng Thái phu nhân gật đầu :

- Vậy thì tốt, dầu sao lão thân cũng không uống phí tâm huyết.

Đinh Tiểu Nam lại nói :

- Tứ Đại Thiên Cương có dặn nhờ văn bối thỉnh an lão phu nhân, họ vì chức trách trên mình nên không thể đích thân đến đây.

Hồng Thái phu nhân gật đầu :

- Lão thân biết, lão thân chẳng trách họ đâu!

Bồng đối giọng nói :

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chương người đã học thành rồi chăng?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Thưa vâng! Không đến nỗi phụ lòng lão phu nhân!

Hồng Thái phu nhân nhoẻn cười :

- Tốt! Người hãy thử biểu diễn cho lão thân xem.

Đinh Tiểu Nam đảo tròn mắt :

- Lão phu nhân hẳn hiểu rõ hơn văn bối. Kim Sa Tuyệt Mệnh chương tốt nhất là thi triển đối với sinh vật sống mới phát huy đầy đủ uy lực, nếu đối với gỗ đá thì bất quá chỉ là vỡ nát như các loại chương lực khác mà thôi.

- Người nói rất đúng!

Hồng Thái phu nhân bỗng chỉ lên trời nói tiếp :

- Người hãy biến Kim Sa Tuyệt Mệnh chương thành Tuyệt Mệnh chỉ, hạ thủ với con nhạn cuối cùng trong đàn nhạn kia xem nào!

- Văn bối tuân mệnh!

Thì ra trong lúc này có một bầy nhạn bay qua, tuy khá thấp song cũng cao khoảng bốn năm mươi trượng, nếu phóng chỉ phong ra điểm trúng, quả là điều không thể tưởng tượng được.

Song Đinh Tiểu Nam chẳng do dự, tay phải vung lên, lẳng không điểm ra một chỉ.

Những thấy ánh vàng lóe lên, phát ra một tiếng rít lạnh tới. Liền thấy con nhạn bay sau cuối như thể bị trúng tên rơi thẳng ngay xuống trước mặt mọi người.

Hồng Thái phu nhân cười tán thưởng, đoạn quay sang một tiểu tỳ đứng cạnh nói :

- Hãy thử đến chạm vào con nhạn ấy xem!

Tiểu tỳ nọ vội nói :

- Tỳ nữ tuân mệnh!

Đoạn bước tới đưa chân đá nhẹ vào con nhạn lập tức con nhạn rã tan như tro bụi, theo gió biến mất chẳng còn dấu vết nào cả.

Hồng Thái phu nhân bật cười khanh khách :

- Hay lắm... Hài tử, quả nhiên, người chẳng phụ kỳ vọng của lão thân. Lại đây hãy theo lão thân đến hoa sảnh ăn mừng!

6. Chương 6: Mới Xuất Giang Hồ

Khắp trong Hồng Thái cung nơi nào cũng rộn rã tiếng cười vui, đàn hát rền rĩ. Hồng Thái phu nhân vô cùng hơn hớn, trông bà tuy như là người bệnh hoạn, nhưng ly chẳng rời tay, cười nói huyền thuyên.

Bữa tiệc mừng kéo dài suốt cả ngày trời, sau hoàng hôn Hồng Thái phu nhân mới kéo Đinh Tiểu Nam đi vào trong một bí thất.

Đinh Tiểu Nam lòng trĩu nặng, phập phồng lo lắng, chẳng rõ lão phu nhân phải chăng đã phát hiện ra có điều sơ hở, sẽ có hành động bất lợi cho chàng.

Thế nhưng, sự lo lắng của chàng đã quá thừa thãi. Hồng Thái phu nhân sau khi vào trong bí thất ngồi yên, vui vẻ nói :

- Đinh Tiểu Nam, nay ngươi đã luyện thành thần công, phải đi làm việc cho lão thân rồi đây.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Xin tùy lão phu nhân dặn bảo!

Hồng Thái phu nhân nghiêm nghị :

- Có lẽ ngươi hãy còn nhớ điều dặn dò của lão thân hồi năm năm trước chứ?

- Vâng, lão phu nhân đã bảo văn bối đi giết một người!

Hồng Thái phu nhân gật đầu :

- Không sai, giờ đã đến lúc phải đi rồi.

Đinh Tiểu Nam hỏi hộp hỏi :

- Chẳng hay lão phu nhân bảo văn bối đi giết ai?

- Dưới Ngạo Lai phong Mạn động sau Thái Sơn có một Tịch Dương động, ngươi hãy đến giết người ở trong sơn động ấy.

Đinh Tiểu Nam thoáng lưỡng lự :

- Người ấy là ai vậy?

Hồng Thái phu nhân lừ chàng với ánh mắt sắc lạnh :

- Ngươi nhất định phải hỏi rõ ư?

Đinh Tiểu Nam giật mình :

- Không, không! Lệnh dụ của lão phu nhân văn bối chỉ có tuân theo chứ không được hỏi nhiều.

Hồng Thái phu nhân gằn giọng :

- Ngươi nói thật lòng chứ?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Thưa vâng! Văn bối nói thật lòng dù lão phu nhân có bảo văn bối moi tim mình ra thì văn bối cũng tuân theo tức khắc, vì rằng...

Hồng Thái phu nhân ngắt lời :

- Thôi, vậy cũng đủ rồi!

- Vậy văn bối bao giờ thì có thể lên đường?

Hồng Thái phu nhân dần mạnh từng tiếng :

- Ngay đêm nay!

Đinh Tiểu Nam vội đứng lên :

- Vậy thì văn bối đi ngay.

Hồng Thái phu nhân nhẹ gật đầu, nhưng lại trầm giọng nói :

- Hãy nhớ, sau khi giết xong người ấy phải tức khắc trở về đây phục mệnh, thời gian khứ hồi chỉ có bảy ngày cho ngươi, có lẽ đủ rồi chứ?

- Đủ, văn bối không phí phạm thời gian đâu.

Hồng Thái phu nhân nhướn miệng cười :

- Tốt lắm, ngươi đi được rồi!

Đinh Tiểu Nam liền tức thì lễ rút lui, ra đến sân vườn, cất người lên như cánh đại bàng rời khỏi Hồng Thái cung.

Ra khỏi phạm vi Hồng Thái cung, Đinh Tiểu Nam dừng lại, chàng hít một hơi dài. Chàng chẳng rõ Túy Cái Hà Bất Phương đã rời khỏi Hồng Thái cung hay chưa, trên chốn giang hồ đã thay đổi đến nhường nào, tất cả đối với chàng thấy đều mới mẻ.

Chàng vừa phi thân lướt đi, đầu óc vừa mãi miết suy nghĩ.

Chàng có nên chẳng hạ sát người trong Tịch Dương động, người đó thật ra là một nhân vật như thế nào, vì sao Hồng Thái phu nhân phải giết y?

Bạch Vân sơn trang chẳng rõ giờ đã ra sao? Một phần của cha mẹ hẳn là không có người cúng tế quét dọn, mình phải trở về tế mộ một phen mới đúng.

Và hơn nữa điều khiến chàng ngày đêm khắc khoải đó là Hải Nội thất ma và Bệnh Thi nhị tăng hiện đang ở đâu? Giờ đây chàng đã đủ sức báo thù, biết đi đâu để tìm chúng?

Hồng Thái phu nhân tưởng tâm chí chàng đã hoàn toàn chịu khống chế của bà, có lẽ bà ngỡ mình đã quên đi mối hận thù, vậy thì phải làm sao đây?

Bà hạn cho mình phải bảy ngày phải quay về, mình nên vâng lời hay không?

Ra đến cốc khẩu, Đinh Tiểu Nam bỗng nghe có tiếng sụt sùi khóc của phụ nữ, tiếng khóc nào nề đau xót. Chàng vốn là người đa cảm, bèn chẳng do dự lao nhanh về phía ấy.

Chỉ thấy trong một đồng loạn thạch, một người đàn bà trung niên mặt lem tóc rối đang mọp người dưới đất khóc sụt sùi.

Đinh Tiểu Nam chau chặt đôi mày kiếm, khễ lên tiếng nói :

- Này, đêm hôm khuya khoắt sao bà lại ở đây khóc?

Người đàn bà lặng thinh có lẽ trong cơn đau lòng đã không nghe tiếng hỏi của Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam đành cúi xuống khễ vỗ vào vai người đàn bà một cái và nói :

- Bà không nghe tôi hỏi ư?

Phen này thì người đàn bà trung niên đã nghe thấy, ngẩng lên nước mắt ràn rụa nói :

- Người là ai?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Bất tất hỏi tôi là ai, tôi chỉ muốn giúp đỡ bà thôi.

Người đàn bà nọ lắc đầu :

- Công tử chẳng giúp được tôi đâu, tôi đến đây để tìm cái chết...

Đinh Tiểu Nam gượng cười :

- Vì sao vậy?

Người đàn bà nọ vụt rướn thẳng người :

- Công tử quả thực muốn biết ư?

- Là thật, tôi muốn biết chẳng qua là định giúp đỡ bà, thật ra bà đã gặp điều gì khó khăn mà đau buồn đến vậy?

Người đàn bà nọ nghiêng rằng :

- Lão phu nhân trong Hồng Thái cung đã sát hại chồng con tôi.

Đinh Tiểu Nam sững sốt :

- Ồ!

Đoạn lặng người chẳng thốt nên lời, song lòng hiệp nghĩa nổi lên, lập tức nảy sinh ác cảm về Hồng Thái phu nhân. Bỗng một tiếng nói rất khê nhưng rõ ràng truyền vào tai :

- Hải tử, hãy cẩn thận.

Đinh Tiểu Nam giật mình, quay nhìn đảo dác chẳng thấy ai cả. Song chàng nhận ra đó chính là tiếng nói của Vô Ảnh lão nhân mà chàng từng nghe tại trước Kim Sa động hồi năm năm trước, liền vô cùng mừng rỡ. Lại nghe giọng truyền âm nói tiếp :

- Đây là người do Hồng Thái phu nhân sai đến để thử lòng ngươi, ngươi không được mắc bẫy, bằng không thì hỏng hết cả.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi nhủ thầm :

- Nhưng mình biết phải làm sao đây?

Lại nghe giọng truyền âm nói tiếp :

- Hãy giết y thị đi!

Người đàn bà nọ thấy Đinh Tiểu Nam ngần người ra, lại hậm hực nói tiếp :

- Lão phu nhân ấy chẳng phải là người tốt lành.

Đinh Tiểu Nam quát lớn :

- Lão, bà không được xỉ vả đến lão phu nhân...

Người đàn bà nọ vẫn hét lớn :

- Bà ta đã giết chồng con tôi, người trong Hồng Thái cung toàn là lũ thổ phỉ cường đạo...

Đinh Tiểu Nam cả giận, gơ tay phải lên quát :

- Bà dám nói nữa tôi sẽ bổ chết ngay... Mau quỳ xuống cầu trời tha thứ cho bà cái tội đã buông lời xúc phạm đến lão phu nhân.

Người đàn bà nọ nghiêng rằng :

- Không, không đời nào, mà tôi còn phải mắng nhiếc bà ta nữa.

Đinh Tiểu Nam gắt :

- Bà nhất định muốn chết ư?

Người đàn bà nọ hét lớn :

- Trong Hồng Thái cung toàn là...

Đinh Tiểu Nam thét lên một tiếng tay phải bổ xuống, nhưng ngay khi ấy bỗng có bóng người nhấp nhোáng Hồng Thái phu nhân đã xuất hiện trước mặt chàng, đồng thời quát :

- Hãy khoan!

Đinh Tiểu Nam liền chững tay toát mồ hôi lạnh, chàng thầm cảm kích sự chiếu cố của Vô Ảnh lão nhân, không thì đã gây ra đại họa rồi.

Đinh Tiểu Nam vờ ngạc nhiên hỏi :

- Lão phu nhân sao lại...

Hồng Thái phu nhân bật cười hài lòng :

- Khá lắm, quả ngươi không phụ lòng lão thân... Y thị cũng là người của Hồng Thái cung, chính lão thân đã sai đến đây để thử lòng ngươi, bởi vì lão thân đã gởi gắm nơi ngươi kỳ vọng quá nặng...

Đinh Tiểu Nam lẩm bẩm :

- Trong lòng vãn bối chỉ có lão phu nhân, ngoài ra không còn người khác, tuyệt đối không để bất kỳ ai xúc phạm đến lão phu nhân.

Hồng Thái phu nhân nhoẻn cười :

- Hay lắm! Người hãy yên tâm mà đi lo phận sự, lão thân cũng đã yên tâm rồi.

Đinh Tiểu Nam liền khom mình thì lễ :

- Lão phu nhân hãy bảo trọng!

Đoạn quay người toan cất bước, Hồng Thái phu nhân bỗng cất tiếng gọi :

- Khoan đã!

Đinh Tiểu Nam giật mình chứng bước :

- Lão phu nhân còn điều chi dặn bảo?

Hồng Thái phu nhân chậm rãi từ trong ống tay áo lấy ra một cái lồng chim nhỏ xinh cỡ chung trà, bên trong có một con Hoàng anh.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người, chẳng hiểu vì sao Hồng Thái phu nhân lại lấy ra cái thứ ấy.

Chỉ thấy Hồng Thái phu nhân cười nói :

- Hãy cầm lấy mang theo bên mình...

Đinh Tiểu Nam phì cười :

- Chuyến này đi của vãn bối bôn ba bất định mang theo cái này để làm gì, lão phu nhân hãy giữ lại để giải muộn thì hơn.

Hồng Thái phu nhân nghiêm giọng :

- Nó không phải là để giải muộn mà là để truyền tin. Chuyến này hung hiểm khó lường, may rủi không thể liệu trước được, con chim này có thể dùng để đưa tin khi gặp nguy cấp, Hồng Thái cung sẽ tức tốc cứu viện.

Đinh Tiểu Nam đón lấy :

- Đa tạ lão phu nhân!

Hồng Thái phu nhân khoát tay :

- Giờ người có thể đi được rồi.

Đinh Tiểu Nam liền quay người phi thân lướt đi, chẳng bao lâu đã rời khỏi Lữ Lương sơn.

Trên đường đi chàng cứ trông ngóng tiếng nói của Vô Ảnh lão nhân, song chàng đã thất vọng, tiếng nói ấy không còn truyền đến nữa.

Chàng có rất nhiều việc phải làm, phải về nhà tế mộ, phải đi tìm Hải Nội thất ma và Bệnh Thi nhị tăng báo thù... Song cuối cùng vẫn tiến về phía Thái Sơn.

Chàng đã quyết định trước hết phải điều tra rõ người trong Tịch Dương động là nhân vật thể nào, thiện hay ác? Nếu là ác thì chàng trừ khử đi, còn như không phải thì chàng tính khác.

Hai hôm sau vào lúc hoàng hôn, ở dưới Ngọc Lai phong sau núi Thái Sơn có một thiếu niên anh tuấn lãng vãng cách đó không xa là một tòa sơn động âm u.

Thiếu niên ấy chính là Đinh Tiểu Nam, điệu vẻ của chàng rất nặng nề, chàng đã tìm khắp Tịch Dương động, chỉ thấy đồ đạc bừa bộn dơ dáy nhưng có thể chứng thực đã có người từng cư trú và rời khỏi đây ít ra từ một tháng trở lên.

Chàng hết sức phân vân, hồi hận đã không thỉnh thị với Hồng Thái phu nhân trước bởi chàng không hề nghĩ đến điều này, nếu như không tìm gặp người kia thì phải làm sao?

Cuối cùng chàng quyết định đi tìm hỏi những gia cư lân cận song chàng đi khắp xung quanh mấy dặm mà cũng chẳng gặp một ngôi nhà nào cả.

Thế là Đinh Tiểu Nam đành quyết định vào trong thành Thái An để cầu may phát hiện được tin tức gì chẳng, khi đến nơi thì trong thành đã bắt đầu lên đèn, nhưng thấy các trà lầu tửu điểm tấp nập người, vô cùng náo nhiệt.

Đinh Tiểu Nam thả bước đi lên một tửu lầu, vốn định kiếm chút gì ăn thôi, nhưng khi lên đến tửu lầu, chàng bỗng có ý định muốn uống vài ly rượu.

Chàng vốn không biết uống rượu, song có lẽ vì tâm trạng bất ổn nên muốn mượn hơi men để tạm xua tan đi nỗi buồn bực trong lòng, thế là chàng bắt đầu độc ăm.

Sau vài ly vào bụng. Đinh Tiểu Nam đã cảm thấy đầu óc quay cuồng. Bỗng nhiên khi chàng định dùng cơm thì nghe có tiếng bước chân hối hả, một hán tử vạm vỡ đi lên, đến một chiếc bàn cạnh đấy ngồi xuống.

Chiếc bàn ấy vốn đã có một thanh niên mảnh khảnh ngồi trước qua việc vai y có giắt trường kiếm, có thể biết y cũng là một nhân vật lừng lộn trên chốn giang hồ.

Đại hán nọ vô cùng thô lỗ sau khi ngồi xuống đối diện với thanh niên mảnh khảnh không ngớt kêu la gọi lấy rượu thịt, Vì chiếc bàn không lớn, nên lập tức choán hết chỗ của thanh niên nọ. Đồng thời, gã đại hán vạm vỡ nước miếng văng tung tóe, phun đầy mặt gã thanh niên kia.

Cuối cùng gã thanh niên mảnh khảnh đứng lên gọi tửu bảo đến tính tiền. Nhưng gã đại hán bỗng dưng giận dữ quát :

- Khoan đã!

Tên tửu bảo dường như rất khiếp sợ đại hán nọ, lật đật tránh ra xa. Gã thanh niên dường như cố nén giận nói :

- Bằng hữu muốn gì?

Gã đại hán gằn giọng :

- Ta hỏi người câu ấy mới đúng, người muốn gì?

Gã thanh niên gượng cười :

- Tại hạ chẳng muốn gì cả!

- Vậy chứ sao người lại bỏ đi.

- Tại hạ đã ăn uống xong, tất nhiên là phải bỏ đi rồi!

- Láo! Người chỉ mới ăn được nửa chừng, vậy mà bảo đã ăn xong hả?

Gã thanh niên giận tái mặt cắn răng nói :

- Dù tại hạ chưa ăn xong thì tôn giá có lẽ cũng không có quyền can thiệp.

Đại hán nọ gầm lên :

- Rõ ràng người đã xem thường đại gia, cố tình làm cho đại gia bẽ mặt.

Gã thanh niên tức tối :

- Lạ thật, đôi bên không hề quen biết nhau thì sao có gì mà bẽ mặt kia chứ?

- Người dám xúc phạm với đại gia thế này, có lẽ đã chán sống lắm rồi.

Vụt vươn tay chộp vào ngực áo thanh niên nọ.

Gã thanh niên hét lên :

- Người muốn gì?

Đại hán nọ gầm lên :

- Muốn tấn cho ngươi một trận!

Vung tay một chưởng đánh tới...

Đinh Tiểu Nam ngồi cạnh đó trông thấy rất rõ ràng, gã thanh niên tuy là nhân vật trong giới giang hồ nhưng quyết chẳng phải là đối thủ của đại hán nọ, một chưởng vỗ xuống, gã thanh niên ắt phải bị trọng thương.

Một là vì chàng đã thấm hơi men, hai là lòng nghĩa hiệp nổi dậy cơ hồ chẳng chút đắn đo đứng phắt dậy chộp cổ tay đại hán nọ.

Gã đại hán không ngờ lại có vậy, thủ kinh của Đinh Tiểu Nam quá mạnh, khiến y nhũu mảy suýt nữa đã kêu thét lên.

Lập tức hầu hết thực khách đều buông tiếng hoan hô vang dội. Thì ra đại đa số thực khách đều là người trong giới giang hồ, liền có một số đứng lên để chuẩn bị xem trận đấu sắp diễn ra. Đồng thời, những người gần đó cũng lui ra để chừa một khoảng trống.

Đinh Tiểu Nam vừa ra tay xong liền hồi hận ngay, lẽ ra trong hoàn cảnh hiện nay mình không nên lộ liễu như vậy, thế là chàng bắt giác buông tay ra.

Gã đại hán trợn ngược đôi mày rậm, nghiêng răng ken két, trầm giọng quát :

- Thật không ngờ tiểu tử ngươi cũng có vài ngón... Hãy báo danh đi!

Đinh Tiểu Nam cười nhạt :

- Tại hạ gặp chuyện bất bình nên đứng ra can thiệp, không cần thiết báo danh tách chi cả.

Gã đại hán gầm lên :

- Ngươi nói nhẹ nhàng quá nhỉ!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Chỉ cần tôn giá xin lỗi vị huynh đài này một tiếng, mọi sự kể như bỏ qua.

Gã đại hán nghiêng răng :

- Nhất định lão tử hôm nay phải lấy mạng ngươi, ngươi có biết đại gia là ai chẳng?

Đinh Tiểu Nam thần nhiên :

- Bất kể tôn giá là ai, nếu không biết phải trái thì cũng chỉ tự chuốc khổ vào mình thôi.

Gã đại hán tức tối :

- Hừ lão tử cho ngươi biết, lão tử họ Thường tên là Thiết Lăng, ngoại hiệu Cửu Đầu Mãnh Hổ, là Tổng Biểu Bá Tử giới lục lâm vùng Sơn Đông này.

Đinh Tiểu Nam vẻ khinh bỉ :

- Thủ lĩnh bọn thổ phỉ vậy mà cũng đem ra khoe.

Thường Thiết Lăng điên tiết :

- Trừ phi ngươi quỳ xuống đây gọi ta ba tiếng Thường gia gia, bằng không lão tử làm thịt ngươi ngay lập tức.

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Hà tất ngươi nhất định tìm lấy cái chết.

Chàng vốn không muốn sinh chuyện lời thôi, nếu Thường Thiết Lăng chịu nhường nhịn một chút thì có thể êm chuyện, đằng này Thường Thiết Lăng lại ngang bướng chẳng kém, vung quyền đâm thẳng vào ngực Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam không còn nhẫn nhịn được nữa, ngấm vận thần công nghênh đón. Những nghe “bùng” một tiếng vang dội, đã thấy Thường Thiết Lăng bật ngựa ngã ra bất động.

Tất cả mọi thực khách đều kêu thảng thốt, chẳng ai ngờ chỉ một chiêu Thường Thiết Lăng đã phơi xác tại chỗ, bởi y cũng là người rất có tiếng tăm trong giới võ lâm.

Lập tức toàn tửu lầu trở nên im phăng phắc mọi người đều thừ ra tại chỗ.

Cuối cùng một tiếng nói vang lên :

- Vị khách quan trẻ này đã gây rắc rối cho bốn điểm rồi.

Thì ra người lên tiếng là vị chưởng quầy, chỉ thấy y đấm ngực giậm chân gào lên :

- Đây là vụ án giết người, nếu quan phủ tra cứu...

Bỗng nghe có người nói :

- Đừng lo tử thi này không còn đâu!

Thì ra bước đi của gã chưởng quầy đã tạo ra những cơn gió nhẹ thi thể của Thường Thiết Lăng như một khúc gỗ mục theo gió bay đi, thoáng chốc chẳng còn dấu tích gì cả.

Tất cả thực khách thấy đều như bị điểm huyết thuần ra như phồng, bởi chẳng một ai từng chứng kiến hiện tượng quái lạ đến vậy. Kể cả Đinh Tiểu Nam cũng đứng ngây ra tại chỗ.

Bỗng, một tiếng nói truyền vào tai chàng :

- Người còn chưa chịu bỏ đi ư?

Đinh Tiểu Nam giật mình bừng tỉnh, nhận ra đó chính là tiếng nói của Vô Ảnh lão nhân, bèn chẳng chút chần chừ, tung người vọt qua cửa sổ nhảy xuống lòng đường.

Dưới đường người đứng xem rất đông, tuy không biết trên tửu lầu đã xảy ra việc gì nhưng khi thấy có người trên cửa sổ nhảy xuống, lập tức nhốn nháo cả lên.

Đinh Tiểu Nam chẳng thềm để ý đến xung quanh, một mạch phi thân lao đi, thoáng chốc đã ra đến ngoại thành, tiến về phía hoang dã.

Chạy một hơi mười mấy dặm đường chàng mới dừng lại, quay nhìn bốn phía chỉ thấy màn đêm mịt mù không một bóng người.

Chàng thở một hơi dài rồi lớn tiếng gọi :

- Vô Ảnh lão tiên bối, vì sao không hiện thân ra gặp.

Chỉ có tiếng côn trùng đáp lại. Chàng lại cao giọng nói :

- Lão nhân gia đã quan hoài đến vân bối thế này, ít ra cũng nên chỉ điểm cho vân bối một con đường sáng, bây giờ vân bối phải làm sao?

Song chẳng có hồi âm. Thế nhưng, chàng biết rất có thể Vô Ảnh lão nhân đã nghe thấy, bởi dường như ông luôn ngấm ngầm đi theo chàng.

Đinh Tiểu Nam cất bước đi một cách vô mục đích dưới ánh trăng nhàn nhạt, chẳng rõ đi được bao lâu và đã đến đâu. Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo kêu lên :

- Đây đứng lại!

Đinh Tiểu Nam vụt chững bước mới hay mình đang đứng trước một đồng lửa, nếu không nhờ có người lên tiếng ngăn cản thì chàng đã giẫm lên đồng lửa rồi.

Chàng giật mình quay nhìn quanh quẩn chỉ thấy một thiếu nữ duyên dáng đang ngồi cạnh đồng lửa với ánh mắt hiếu kỳ chăm chăm nhìn chàng.

Trên đồng lửa có nướng thịt rừng, đã sắp chín, ngoài thiếu nữ kia ra còn một bà lão tuổi trạc ngũ tuần, dường như là bậc tông của thiếu nữ ấy.

Cách đồng lửa không xa có một túp lều nhỏ, chứng tỏ họ đang tạm nghỉ tại đây.

Đình Tiểu Nam cười ngượng ngùng :

- Xin lỗi đã làm phiền!

Đoạn quay người bỏ đi. Thiếu nữ nọ bỗng đứng lên gọi :

- Đứng lại!

Đình Tiểu Nam chững bước :

- Tại hạ đã xin lỗi rồi mà!

Thiếu nữ nọ tủm tỉm cười :

- Công tử có bệnh hay là mắt bị trục trặc, sao đi lên trên đồng lửa mà cũng không hay sao?

Đình Tiểu Nam cười gượng :

- Bởi... tại hạ đang suy nghĩ một việc nên đã quên mất.

Thiếu nữ nọ ngậy thơ hỏi :

- Công tử suy nghĩ việc gì mà đến đổi dờ người ra vậy?

Đình Tiểu Nam ấp úng :

- Ô... ơ...

Thiếu nữ nọ thấy vậy bèn hỏi sang chuyện khác :

- Tại sao công tử lại đến đây đêm hôm khuya khoắt thế này?

- Vì... vì...

Thiếu nữ nọ bật cười khanh khách :

- Công tử là thư sinh chứ gì?

Thì ra trông bề ngoài, Đình Tiểu Nam quả giống như một vị thư sinh.

Bà lão nọ đứng lên cười nói :

- Mời công tử ngồi xuống nói chuyện.

Đình Tiểu Nam đành ngồi xuống theo lời bà lão. Thiếu nữ nọ ra chiều vui mừng nói :

- Công tử có đói không?

Đình Tiểu Nam lắc đầu :

- Tại hạ đã dùng bữa ở trong thành rồi.

Thiếu nữ nọ nhún mày, đan hai tay vào nhau nói :

- Công tử đã ăn uống trong thành rồi sao lại đi vào trong thâm sơn này?

- Ô... ơ...

Thiếu nữ sốt ruột :

- Lại cứ ấp a ấp úng... Công tử làm sao vậy?

Bà lão nọ xen lời :

- Tiểu thư hãy để lão thân hỏi chuyện vị công tử này nhé?

Thiếu nữ nọ cười :

- Cũng được, y làm tôi điên cả đầu lên.

Bà lão nọ cười thân thiện :

- Xin hỏi công tử họ gì?

Đình Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ :

- Tại hạ họ Đinh!

- Đinh công tử hẳn là còn rất nhiều tâm sự, trong gia đình còn những ai nữa?

Đình Tiểu Nam thở dài :

- Tại hạ chỉ còn một mình thôi!

Thiếu nữ nọ không nén được, xen lời :

- Công tử không có cha mẹ anh em sao?

Đình Tiểu Nam mỉm lòng :

- Cha mẹ anh em cả thấy đều... bị sát hại cả rồi.

Thiếu nữ nọ thương hại :

- Thật tội nghiệp...

Bà lão nọ ra chiều thương hại lẫn vui mừng hết nhìn thiếu nữ lại nhìn Đình Tiểu Nam nói :

- Đinh công tử bây giờ định đi đâu vậy?

- Tại hạ cũng chẳng biết đi đâu.

Bà lão sốt sắng đề nghị :

- Nếu công tử không chê, hãy làm bạn với chúng tôi vậy!

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp :

- Chúng tôi đến đây từ Quan Ngoại, đây là tiểu thư của lão thân tên là Liễu Tâm Mỹ, còn lão thân là Liễu Bà Tử, vú nuôi của tiểu thư.

Liễu Tâm Mỹ chau môi tiếp lời :

- Gì mà Liễu Bà Tử, nói khó nghe quá đi!

Liễu Bà Tử cười :

- Liễu Bà Tử thì là Liễu Bà Tử, mọi người đều gọi như vậy cả có sao đâu...

Đoạn quay sang Đình Tiểu Nam nói tiếp :

- Công tử hãy đi cùng chúng tôi thì hay hơn.

Đình Tiểu Nam thoáng giật mình, đứng lên nói :

- Không... không được đâu...

Liễu Bà Tử cười giòn :

- Gì mà không được, công tử chẳng một mình bơ vơ đó sao?

Đình Tiểu Nam ấp úng :

- Nhưng... tại hạ còn có việc phải làm.

Liễu Bà Tử cười tự phụ :

- Lão thân biết công tử phải báo thù nhà chứ gì? Việc ấy lão thân dám bảo đảm, công tử biết Liễu gia ở Quan ngoại là một gia đình như thế nào chẳng?

Không chờ cho Đình Tiểu Nam lên tiếng, lại nói tiếp :

- Tiểu thư chúng tôi là dòng dõi võ lâm thế gia, võ công cũng thuộc về hạng đệ nhất cao thủ võ lâm.

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Đáng tiếc là các vị chẳng giúp gì được tại hạ đâu.

Nói xong quay người bỏ đi. Liễu Tâm Mỹ bỗng lách ra cản, hỏi hả nói :

- Làm gì mà gấp gáp vậy? Đêm hôm khuya khoắt thế này công tử đi đâu chứ? Khi nãy công tử đã bảo là ngay cả bản thân mình cũng không biết đi đâu đó sao?

Đinh Tiểu Nam cười gượng gạo :

- Không sai, nhưng bây giờ tại hạ đã có quyết định rồi, phải đi tìm Tổng đà Lục lâm vùng Sơn Đông.

- Ồ?

Liễu Tâm Mỹ bật lên một tiếng kinh ngạc, vừa định nói thì bỗng thấy có ánh đèn đuốc xuất hiện cách đó không xa, một toán người khá đông tiến tới.

7. Chương 7: Nhất Kiếm Chân Tam Sơn

Đinh Tiểu Nam bất giác giật mình kinh hãi, mặc dù người trong Tịch Dương động đã rời khỏi, nhưng chàng luôn có cảm giác đã bội phản Hồng Thái phu nhân, vừa trông thấy đoàn người kéo đến, chàng liền nghĩ ngay đến đó là người của Hồng Thái phu nhân.

Liễu Tâm Mỹ và Liễu Bà Tử dường như cũng có phần sợ hãi, ngẩn ra nhìn đoàn người kéo đến chẳng khác nào Đinh Tiểu Nam.

Đoàn người thoảng chốc đã đi đến trước mặt, khi nhìn kỹ Đinh Tiểu Nam mới cảm thấy yên tâm, Liễu Tâm Mỹ và Liễu Bà Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra họ gồm hơn hai mươi người, cầm đầu là một lão già tuổi trạc ngũ tuần, trong vận khinh trang ngoài khoác áo chàng, lưng đeo trường kiếm, mắt sáng quắc hết sức uy vũ.

Hơn hai mươi người còn lại thấy đều võ phục gọn ghẽ, lưng giắt khí giới, họ vừa đến nơi lập tức túa ra bao vây ba người của Đinh Tiểu Nam vào giữa.

Đinh Tiểu Nam sững sốt, lộ vẻ bức tức vừa định phát tác thì thấy Liễu Bà Tử xê người lại tới gần, khẽ cười nói :

- Công tử không hiểu sự nguy hiểm trên chốn giang hồ, hãy cứ ngồi yên đây để lão thân với tiểu thư ứng phó là đủ rồi.

Đinh Tiểu Nam liền vâng lời ngồi im, chỉ thấy lão già đeo kiếm quét mắt nhìn ba người rồi nói :

- Các người ở đây làm gì?

Liễu Tâm Mỹ trừng mắt lạnh lùng :

- Lão cũng đủ tư cách để hỏi chẳng?

Lão già đeo kiếm bật cười :

- Thật không ngờ người cũng khá to gan...

Đoạn trầm giọng quát :

- Người biết chúng lão phu đây là ai chẳng?

Liễu Tâm Mỹ buông giọng lạnh tanh :

- Ta không muốn biết và cũng chẳng cần biết.

Lão già đeo kiếm lại đảo mắt nhìn ba người lần nữa, đoạn nói :

- Người biết nơi đây là nơi nào không?

Liều Tâm Mỹ nhú mày :

- Đây dường như là Thái Sơn, lão không biết ư?

Lão già đeo kiếm tức giận đến mắt trợn trừng, gầm lên :

- Thật là quá quắt, đã biết đây là Thái Sơn, chẳng lẽ không biết đây là địa bàn của ai hay sao?

Liều Tâm Mỹ cười khẩy :

- Danh lam thắng cảnh đều là vô chủ, còn như nhất định bảo là có chủ thì cùng là của đương kim Hoàng đế chứ đâu đã đến lượt lão.

Lão già đeo kiếm bỗng cười dịu giọng :

- Nàng nói không sai, đây là của đương kim Hoàng đế, nhưng Hoàng đế không có ở đây mà chỉ có Từ gia trại, cho nên vùng này cũng chính là giang sơn của Nhất Kiếm Chấn Tam Sơn Từ Thủ Nhất lão trại chủ...

Liều Tâm Mỹ cười khẩy :

- Vậy nhất định là lũ thổ phỉ rồi...

Đoạn đảo tròn mắt rồi tiếp :

- Lão chính là Từ Thủ Nhất ư?

Lão già đeo kiếm râu dựng đứng quát :

- Chỉ câu đó thôi cũng đủ đánh cho ba mươi cái tát rồi, Từ lão trại chủ là nhân vật gì, người mà cũng xứng đáng đứng trước mặt ông ấy nói chuyện ư?

Liều Tâm Mỹ thản nhiên cười khẩy :

- Vậy chứ lão là ai?

Lão già đeo kiếm ngạo nghễ :

- Lão phu là Thích Đại Thành, Ngoại trại tổng quản dưới trướng của Từ lão nhân gia.

Liều Tâm Mỹ bĩu môi :

- Vậy thì lão càng kém cỏi hơn... Vì sao lại vô duyên vô cớ đến đây làm phiền chúng tôi chứ?

Thích Đại Thành nghiêm giọng :

- Thái Sơn trong phạm vi ba trăm dặm, Từ lão trại chủ chính là vua một cõi, việc gì cũng can thiệp được hết, lão phu có trách nhiệm tuần sơn, tất nhiên là có quyền hỏi người.

Liều Bà Tử nhích lại gần Liều Tâm Mỹ nói :

- Ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ bè bạn, tiểu thư hãy nhịn một chút đi...

Đoạn quay sang Thích Đại Thành nói tiếp :

- Chúng tôi đi du lịch ngang qua đây thôi, chờ trời sáng sẽ đi ngay, mong tôn giá thông cảm cho.

Thích Đại Thành gật gù :

- Các người từ đâu đến?

- Quan ngoại!

Thích Đại Thành sửng sốt :

- Quan ngoại? Quan ngoại cách đây hàng vạn dặm đường, các người đi bằng cách nào?

Liều Bà Tử bực mình :

- Tôn giá hỏi vậy không thấy quá lời thôi ư? Lão thân đã nói rồi, chúng tôi đi du lịch, tất nhiên là phải thông thả mà đi.

Thích Đại Thành nhìn về phía Đình Tiểu Nam hỏi tiếp :

- Tiểu tử này là ai? Cùng bọn với các người ư?

Liễu Bà Tử vội nói :

- Đó là thiếu gia chúng tôi, còn đây là tiểu thư, tất nhiên là chúng tôi chung bọn rồi.

Thích Đại Thành lại quét mắt nhìn Liễu Tâm Mỹ và Đình Tiểu Nam, đoạn hỏi :

- Hai người này là huynh muội hay tỷ đệ?

Liễu Tâm Mỹ sẵn giọng :

- Y là ca ca tôi, làm gì mà hỏi kỹ quá vậy?

Thích Đại Thành chau mày :

- Nếu là thường khi thì lão phu cũng chẳng có lắm thời giờ để hỏi người như thế này, nhưng vì dạo này trên giang hồ đã xảy ra nhiều đại biến, cho nên lão phu phải hỏi rõ ràng minh bạch mới được.

Liễu Bà Tử tiếp lời :

- Giờ thì tôn giá đã minh bạch rồi chứ?

Thích Đại Thành lắc đầu :

- Lão phu lại càng thêm hồ đồ hơn, hai người chẳng giống huynh muội tí nào cả.

Liễu Tâm Mỹ trợn mắt :

- Không giống huynh muội thì giống gì?

Thích Đại Thành cười u ám :

- Đó chính là điều mà lão phu muốn hỏi... Nếu các người thú thật thì thôi, còn không thì hôm nay hết thời rồi.

Liễu Bà Tử cười giả lả :

- Có chi đâu mà lạ, hai người tuy là huynh muội nhưng cùng cha khác mẹ, tất nhiên đâu có giống nhau hoàn toàn.

Thích Đại Thành toan vặn hỏi tiếp, Liễu Tâm Mỹ bỗng nhảy dựng lên nói :

- Nãi nương đừng có nói nữa!

Liễu Bà Tử chưng hửng :

- Tiểu thư... làm sao vậy?

Liễu Tâm Mỹ hậm hực :

- Chỉ một Ngoại trại tổng quản của cái trại gì đó mà cũng quát hỏi lung tung chúng ta thế này thì còn ra thế thống gì nữa, chúng ta đi du lịch mà lại bị người ta hà hiếp thế này sao?

Liễu Bà Tử cười sởi lởi :

- Thêm một việc chi bằng bớt một việc, chẳng qua chúng ta không muốn gây thêm phiền phức mà thôi.

Thích Đại Thành lạnh lùng quát :

- Các người bất mãn lão phu phải không?

Liễu Tâm Mỹ gằn giọng :

- Chúng tôi nhần nhện vậy là đủ rồi, nếu lão biết điều thì hãy cút khỏi đây ngay, bằng không cũng như lão đã nói, lão hết thời rồi đấy.

Thích Đại Thành cười vang :

- Hay lắm, lão phu xưa nay chịu mềm chứ không chịu cứng, nếu như các người quỳ xuống xin tha, có thể lão phu bỏ qua cho, nhưng giờ thì không được nữa rồi...

Đoạn quét mắt về phía hai mươi mấy người đi theo quát :

- Chuẩn bị bắt người!

Hai mươi mấy đại hán khinh trang đồng thanh vâng dạ, những nghe tiếng loảng xoảng liên hồi, mỗi người đều đã tuốt khí giới cầm tay sẵn sàng tấn công.

Đinh Tiểu Nam tuy lặng thinh song đã ngấm ngầm giới bị sẵn sàng ứng biến.

Thích Đại Thành cũng “soạt” một tiếng rút thanh trường kiếm bên hông ra, tiện tay vung ra một cái tạo ra hào quang lấp lánh, đoạn hướng về Liễu Tâm Mỹ quát :

- Nha đầu kia, các người thúc thủ chịu trói hay còn phải lão phu động thủ?

Liễu Tâm Mỹ mặt lộ sát cơ, vừa định động thủ thì đã bị Liễu Bà Tử lệ làng lách người cản lại. Liễu Tâm Mỹ nghiêng răng nói :

- Nãi nương còn muốn cản tôi nữa ư? Chịu đựng như vậy còn chưa đủ hay sao? Từ khi rời nhà gần nửa năm nay, chúng ta đã bị ai hà hiếp như vậy bao giờ hả?

Liễu Bà Tử cười giả lả :

- Không phải vậy, mà là không cần đến tiểu thư phải động thủ, nếu việc nào cũng phải tiểu thư bận tâm thì mục giả này còn đi theo tiểu thư làm gì? Nếu y không biết điều phải trái thì có mục giả này ra tay giáo huấn y một phen là đủ rồi, hà tất tiểu thư phải đích thân ra tay.

Thích Đại Thành buông tiếng cười vang :

- Các người thật là chẳng biết sống chết...

Đoạn nhìn thẳng vào mặt Liễu Bà Tử gần giọng nói tiếp :

- Nếu mục chống đỡ nổi ba chiêu kiếm của lão phu, lão phu sẽ hoành kiếm tự tuyệt ngay.

Liễu Bà Tử vươn tay chop lấy ngọn long đầu quái trượng dưới đất lên, tùm tùm cười nói :

- Tôn giá có giữ lời không đấy?

Thích Đại Thành nhìn ngọn long đầu quái trượng, thoáng ngẩn người, nhưng vẫn lớn tiếng nói :

- Lão phu đường đường là một Ngoại trại tổng quản của Từ gia trại, chả lẽ lại nói đùa hay sao?

Liễu Bà Tử cười khẩy :

- Chỉ e tôn giá sẽ hối hận đấy chứ... Thế này vậy, nếu trong ba chiêu mà tôn giá thắng được lão thân, chúng tôi sẽ ngoan ngoãn theo tôn giá về Từ gia trại, còn như tôn giá chẳng may bị bại thì cũng không cần hoành kiếm tự tuyệt, chỉ cần dẫn đám chó săn này cút khỏi đây là xong.

Thích Đại Thành tức đến la lên chí chóc :

- Khỏi nói nhiều, động thủ mau đi!

Liễu Bà Tử tùm tùm cười :

- Khách mạnh không giành chủ, tôn giá hãy ra tay trước đi.

Thích Đại Thành diên tiết, nghe nói cũng chẳng khách sáo, thanh trường kiếm rung lên tạo thành ba đóa hoa kiếm hình tam giác nhắm yết hầu và hai vai Liễu Bà Tử đâm tới.

Liễu Bà Tử thản nhiên cười, chờ cho ba đóa hoa kiếm bay đến trước mặt mới vung quả trượng lên, chỉ nghe một tiếng rít lạnh lên quét về phía ba đóa hoa kiếm.

Liền thì lửa xẹt tung tóe, “choang” một tiếng vang rền.

Liễu Bà Tử thu quả trượng về, cười nói :

- Một chiêu!

Thích Đại Thành buông tiếng thét vang, lại vung kiếm tấn công tiếp, chỉ thấy ánh kiếm loang loáng, khí thế vô cùng uy mãnh.

Song Liễu Bà Tử vẫn ung dung như trước, vung quả trượng quét ngang, liền thì ánh kiếm vụt tắt, Thích Đại Thành bị chấn lùi bốn bước dài.

Liễu Bà Tử lại thu quả trượng về nói :

- Hai chiêu!

Thích Đại Thành sắc mặt thoát đỏ thoát xanh, cắn chặt răng vung kiếm tấn công lần thứ ba.

Liễu Bà Tử buông tiếng cười khẩy liên hồi, quát lớn :

- Đây là chiêu cuối cùng, tôn giá nên giở hết bản lĩnh ra đi.

Quả trượng vung lên, tranh trước quét ra. Chiêu số của bà tuy trông rất bình thường, nhưng lực đạo vô cùng mạnh mẽ và nhanh khôn tả. Tuy kiếm pháp của Thích Đại Thành chẳng phải kém, song không tài nào thi thố ra được.

Mắt chỉ thấy ánh lửa xẹt, tai chỉ nghe “choang” một tiếng, đã thấy thanh trường kiếm của Thích Đại Thành vượt khỏi tay văng ra xa ngoài mấy trượng.

Đồng thời bản thân Thích Đại Thành cũng bị hất bắn ra ngoài xa hơn một trượng ngồi bệt xuống đất mũi miệng đều rỉ máu tươi.

Liễu Bà Tử đưa ngang quả trượng cười nói :

- Thích Đại Thành, đã xong ba chiêu rồi, tôn giá còn gì để nói nữa không?

Thích Đại Thành mặt mày trắng bệch chẳng nói chẳng rằng gượng đứng lên.

Liễu Bà Tử mỉm cười nói tiếp :

- Giữa hai ta chẳng có oán thù chi. Lão thân không muốn lấy mạng của tôn giá, giờ tôn giá hãy dẫn bọn này rút đi cho khuất mắt.

Thích Đại Thành quét sắc mặt lạnh, bỗng quát lớn :

- Bất kể sống chết, tiến lên!

Những nghe hai mươi mấy đại hán khinh trang dạ ran, mỗi người vung khí giới như thác lũ nhào tới tấn công Liễu Bà Tử ba người.

Liễu Tâm Mỹ và Đinh Tiểu Nam đã chuẩn bị sẵn sàng, thấy vậy lập tức đứng lên ra nghênh địch.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát như sấm rền :

- Dừng tay!

Tiếng quát đinh tai nhức óc khiến mọi người thấy đều giật mình, chỉ thấy một lão già nhỏ râu tóc bạc phơ, tuổi tác ít ra cũng trên thất tuần song thần thái hết sức uy nghiêm lâm liệt, đang đứng cách đó hơn một trượng.

Đinh Tiểu Nam vô cùng lấy làm lạ, tiếng quát rõ ràng là do lão già này phát ra, song lão ta nhỏ bé thế này, sao lại có tiếng nói hùng hồn như vậy?

Phía sau lão già nọ có hai lão già tuổi trạc lục tuần có lẽ là tùy tùng, hai người này có dáng vẻ uy nghi, thoảng nhìn cũng nhận biết là hàng cao thủ nội ngoại kiêm toàn.

Những thấy Thích Đại Thành bỗng buông thông hai tay, vội vã đi đến trước mặt lão già nọ cung kính thi lễ và nói :

- Tham kiến Trại chủ!

Thì ra lão già nọ chính là Nhất Kiếm Chấn Tam Sơn Từ Thủ Nhất, Trại chủ Từ gia trại.

Bên hông lão có đeo một thanh trường kiếm to tướng chạm vàng nạm ngọc, thoạt nhìn đủ biết là vật cực kỳ quý giá. Nhưng có điều là thanh kiếm ấy quá to lớn, không tương xứng với thân hình thấp bé của lão ta, khi bước đi không ngớt kêu loảng xoảng.

Từ Thủ Nhất buông tiếng cười mũi :

- Việc gì thế?

Thích Đại Thành mặt đỏ bừng :

- Thuộc hạ tuần sơn đến đây đã phát hiện ba người này hành tung khả nghi nên đã tra hỏi, không ngờ...

Từ Thủ Nhất trừng mắt :

- Không ngờ sao?

Thích Đại Thành ấp úng :

- Bọn họ không chịu trả lời đúng sự thật, trái lại còn buông lời bắt nhả, cho nên... thuộc hạ định bắt chúng mang về đại trại để Trại chủ...

Từ Thủ Nhất buông giọng lạnh nhạt :

- Người đã giao thủ với họ chưa?

Vừa nói vừa quét mắt về phía thanh trường kiếm bị văng ra ngoài mấy trượng của Thích Đại Thành.

Thích Đại Thành cúi gằm mặt lẩm bẩm :

- Đã giao đấu với nhau ba chiêu!

Từ Thủ Nhất gần giọng :

- Thắng bại ra sao?

Thích Đại Thành lắp bắp :

- Thuộc hạ bất cẩn bị mắc phải quỷ kế của họ ta...

Từ Thủ Nhất cười gần :

- Vậy có nghĩa là người đã bại?

Thích Đại Thành lúng túng :

- Nếu bằng vào chân tài thực học thì thuộc hạ không đến nỗi bại...

Từ Thủ Nhất bỗng gắt giọng :

- Những lời người nói đều thật cả chứ?

Thích Đại Thành càng cúi thấp hơn :

- Xin Trại chủ minh sát...

Từ Thủ Nhất cười khẩy :

- Người tưởng bốn Trại chủ không biết việc xảy ra vừa rồi ư? Thành thật cho người hay, bốn Trại chủ đã chứng kiến rất rõ ràng rồi, người qua thực làm mất hết sĩ diện của Từ gia trại.

Thích Đại Thành mặt xám ngắt :

- Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết!

Từ Thủ Nhất nghiêm giọng :

- Vừa rồi ngươi đã đánh cuộc với bà lão kia như thế nào?

Thích Đại Thành cực chẳng đã, đành thú thật hết mọi sự.

Nghe xong, Từ Thủ Nhất điềm đạm nói :

- Hành đạo giang hồ trọng nhất là chữ tín, ngươi đã buông lời nếu bại thì hoành kiếm tự tuyệt, vậy còn chờ gì nữa?

Thích Đại Thành kinh hoảng thất sắc :

- Nhưng thuộc hạ chẳng qua chỉ...

Từ Thủ Nhất trầm giọng quát :

- Bốn Trại chủ chẳng cần biết lý do mà chỉ cần biết sự thật, ngươi phải biết trại qui của Từ gia trại, có lẽ không dễ chịu hơn ngươi tự tuyệt đâu.

Thích Đại Thành bỗng co chân quỳ xuống giọng run rẩy :

- Xin Trại chủ tha mạng...

Từ Thủ Nhất danh giọng :

- Thật không ngờ Từ gia trại lại có hạng người tham sinh úy tử như ngươi, bốn Trại chủ là đã đui mù lại đi dùng ngươi là ngoại tổng quản!

Thích Đại Thành van xin :

- Thuộc hạ tình nguyện nhường lại chức ngoại tổng quản, làm một trại đinh tâm thường...

Từ Thủ Nhất lắc đầu :

- Đó là ý nghĩ của ngươi, bốn Trại chủ không thể chấp nhận được... Bốn Trại chủ hạn cho ngươi tức khắc hoành kiếm tự tuyệt để giữ uy tín của bốn trại.

Thích Đại Thành vẫn cố van xin :

- Xin Trại chủ tha mạng! Xin Trại chủ tha mạng...

Từ Thủ Nhất cười lạnh tanh :

- Chẳng còn cách nào khác hơn.

Đoạn quay sang hai lão già đứng sau lưng nói :

- Nhị vị hầu cận!

Hai lão già vội vòng đến trước mặt Từ Thủ Nhất đồng thanh nói :

- Thuộc hạ có mặt!

Từ Thủ Nhất khề hỏi :

- Làm tổn hại đến uy tín của bốn trại mà lại còn chống lại mệnh lệnh của Trại chủ thì phải chịu hình phạt như thế nào?

Hai lão già hầu cận đồng thanh :

- Lột da!

Từ Thủ Nhất khề gật đầu :

- Hành hình!

- Hành hình!

Hai lão già hầu cận lập tức tiến về phía Thích Đại Thành.

Thích Đại Thành mặt xám ngắt gào lên :

- Xin Trại chủ tha mạng, xin nhị vị hầu cận tha mạng...

Song hai lão già hầu cận mặt lạnh như tiền, cùng lúc điểm ra một chỉ phong bế Á huyết của Thích Đại Thành, đoạn kéo y sang một bên.

8. Chương 8: Thất Thủ Bị Giam Cầm

Thích Đại Thành bị phong bế Á huyết nên không còn kêu la được thành tiếng nữa, để cho hai lão già hầu cận lôi ra ngoài xa ba trượng.

Đinh Tiểu Nam thấy vậy không khỏi lạng người, song chỉ lạng thình đứng nhìn chứ không ra tay can thiệp.

Hai lão già hầu cận sau khi lôi Thích Đại Thành ra ngoài xa ba trượng, lập tức lật ngửa y ra đất, trong số một người rút ra một ngọn trủy thủ.

Hai mươi mấy gã đại hán khinh trang bỗng quỳ mọp xuống đất, đồng thanh kêu lên :

- Cầu xin Trại chủ khai ân!

Từ Thủ Nhất quét mắt một lượt :

- Các người cầu xin cho hấn ư?

Một đại hán trong số đó cất tiếng :

- Thích tổng quân tuy hôm nay thất thủ, song bình nhật hết sức tận tụy, xin Trại chủ hãy niệm tình mà tha thứ cho Thích tổng quân một phen.

Từ Thủ Nhất cười nhạt :

- Bổng Trại chủ sở dĩ có thể hùng bá Thái Sơn chính là nhờ vào sự tôn trọng chứ tìn, trại qui nghiêm khắc, bất luận Thích Đại Thành xưa nay có công lao gì đi nữa, nhưng đã bội tìn nuốt lời là vi phạm trại quy, không thể nào tha thứ được.

Đoạn nghiêm mặt đánh giọng nói tiếp :

- Nếu còn ai cầu xin cho hấn, nhất luật xử lột da.

Đại hán lên tiếng lập tức tái mặt quỳ trở xuống đất. Hai mươi mấy đại hán khác thấy đều kinh hoàng thất sắc, không một ai dám lên tiếng nữa.

Từ Thủ nhất khoát tay :

- Hành hình!

Hai lão già đồng thanh đáp, ngọn trủy thủ trong tay lập tức rạch xuống.

Vì Thích Đại Thành đã bị điểm Á huyết nên không nghe tiếng la hét, nhưng cảnh lột da thảm khốc cũng đủ khiến người rùng mình sởn gáy, những thấy máu tươi đầm đìa, tiếng dao sột soạt ghê rợn, phải mất thời gian nửa tuần trà cuộc hành hình mới xong.

Hai lão già hầu cận tay bê bát máu, quay lại đến trước mặt Từ Thủ Nhất đồng thanh nói :

- Hành hình đã xong!

Từ Thủ Nhất gật đầu :

- Các người tạm lui ra!

- Vâng!

Hai lão già hầu cận lui ra sau lưng Từ Thủ Nhất. Hai mươi mấy gã đại hán khinh trang cũng lần lượt đứng dậy, lẳng lẳng chia ra đứng sau lưng Từ Thủ Nhất.

Từ Thủ Nhất đứng đĩnh đi đến trước mặt Liễu Bà Tử ba người, nói :

- Các vị đã thấy cả rồi chứ?

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy :

- Chúng tôi đâu có đui mù, tất nhiên là thấy rồi.

Từ Thủ Nhất thoáng ngạc nhiên :

- Các vị thấy lão phu xử lý thế nào?

Liễu Tâm Mỹ lạnh lùng :

- Hết sức hợp lý!

Từ Thủ Nhất nhếch môi cười :

- Bốn Trại chủ xử sự chẳng những hợp lý mà còn rất triệt để.

Liễu Tâm Mỹ gằn giọng :

- Lão nói vậy nghĩa là sao?

Từ Thủ Nhất cười bí hiểm :

- Để giữ uy danh của bốn trại, bốn Trại chủ xưa nay không từ mọi thủ đoạn... Tốt hơn ba người hãy tự liễu đoạn.

Liễu Tâm Mỹ giận quá hóa cười :

- Vì sao chứ?

Từ Thủ Nhất nghiêm giọng :

- Vì các người đã chứng kiến nhược điểm và điều xấu xa của bốn trại, nếu để các người sống sót ắt sẽ loan truyền ra khắp giang hồ, nên bốn Trại chủ phải trừ khử các người đi thì mới được yên tâm.

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy :

- Lão tự lượng thì có đủ khả năng chẳng?

Từ Thủ Nhất vụt tuốt kiếm ra :

- Bốn Trại chủ không hề nói khoác, nếu như khử được các người thì có thể giữ gìn uy danh của bốn trại, còn như ngược lại thì đó là bốn trại đã đến hồi tận diệt, bốn Trại chủ không hề hối hận.

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy :

- Vậy thì hay lắm, hãy động thủ đi!

Thanh kiếm của Từ Thủ Nhất dài hơn bốn thước, khẽ rung lên, phát ra tiếng vang tựa như rỗng găm, đoạn lão ta nói :

- Ba người ai muốn ra tay trước?

Liễu Tâm Mỹ vừa định tiến tới, Liễu Bà Tử đã cản lại nói :

- Tiểu thư, trước khi lão thân chưa chết, chưa đến lượt tiểu thư đâu...

Long đầu quả trượng vung lên, cản trước mặt Liễu Tâm Mỹ, quay sang Từ Thủ Nhất nói :

- Ra chiêu đi!

Từ Thủ Nhất cười nhạt, trường kiếm vung lên bổ chéo một thế. Liễu Bà Tử đưa quả trượng lên đón, “choảng” một tiếng vang dội. Đôi bên dường như ngang sức nhau, thấy đều khê rung lên một cái, đoạn thu khí giới về.

Đinh Tiểu Nam thoáng giật mình, nhận thấy võ công của Từ Thủ Nhất cao hơn Thích Đại Thành rất nhiều, bất giác thầm lo cho Liễu Bà Tử.

Những nghe Từ Thủ Nhất cười hô hô :

- Võ công của phương giá quả không phải là kém, hôm nay chết đi thật là uổng.

Đoạn vung trường kiếm tiếp tục tấn công Liễu Bà Tử biết đã gặp phải kình địch, bèn chẳng dám chậm trễ, quả trượng vung lên tạo thành một vòng sáng đen nghênh đón trường kiếm của Từ Thủ Nhất.

Những nghe tiếng loảng choảng liên hồi, chỉ trong một chiêu mà khí giới của đôi bên va chạm nhau hơn hai mươi lần.

Chiêu này đôi bên vẫn ngang sức nhau, bất phân thắng bại.

Lòng tin Liễu Bà Tử càng tăng thêm, thu quả trượng về quát :

- Xem chừng Từ gia trại hôm nay đành phải giải thể thôi.

Từ Thủ Nhất lại cười ung dung :

- Chưa chắc, chiêu tới e rằng mụ phải nạp mạng đấy... Tuy nhiên bốn Trại chủ chợt sinh lòng tiếc tài, hạng cao thủ như mụ mà phơi xác ở đây thì thật là đáng tiếc, để bốn Trại chủ sinh cảm các người trước...

Liễu Bà Tử tức giận :

- Đừng nói khoác, hãy mau xuất chiêu.

Từ Thủ Nhất lại vung kiếm lên, phóng ra một chiêu trông rất tầm thường chẳng có chút uy thế. Liễu Bà Tử qua hai chiêu vừa rồi đã thăm dò được hư thật, nên chiêu thứ ba có phần ung dung hơn, bà quét ngang quả trượng nghênh tiếp trường kiếm của đối phương.

Nhưng quả trượng của Liễu Bà Tử vừa chạm vào mũi kiếm thì bỗng ngửa người ngã lăn ra đất.

Liễu Tâm Mỹ giật mình kinh hãi, buông tiếng hét lớn vội vã phóng ra cứu. Song Đinh Tiểu Nam đã tranh trước một bước đến trước mặt nàng, gượng cười nói :

- Hãy để cho Đinh mỗ lĩnh giáo lão vài chiêu trước đã.

Liễu Tâm Mỹ sửng sốt :

- Công tử... cũng biết võ công ư?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Có lẽ tạm đối phó được!

Từ Thủ Nhất phá lên cười :

- Thì ra lúc này các người đã nói dối, thật ra các người chẳng hề quen biết nhau.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Khỏi nói nhiều, chỉ cần lão thắng được Đinh mỗ thì mọi sự đều có thể được giải quyết được cả.

Từ Thủ Nhất gật đầu :

- Cũng đúng... Người sử dụng khí giới gì?

Đinh Tiểu Nam thản nhiên :

- Tại hạ chẳng dùng khí giới nào cả, chỉ bằng đôi tay này thôi.

Từ Thủ Nhất cả cười :

- Người nói khoác vừa vừa thôi chứ, với từng tuổi như người tư cách nào mà dùng đôi tay xương thịt đối chọi với bảo kiếm của lão phu, hẳn là chán sống rồi phải không?

Đinh Tiểu Nam cười giòn :

- Nếu không địch lại, đó là tại hạ cam nguyện, đâu có can gì đến lão?

Từ Thủ Nhất cả cười :

- Giỏi có gan lắm! Bồn Trại chủ cũng chẳng đành lòng giết chết người, xuất chiêu đi!

Đinh Tiểu Nam đồng dạng nói :

- Tại hạ cảm thấy thích thú về thanh trường kiếm đặc chế của lão, lão hãy ra tay trước đi.

Từ Thủ Nhất thoáng ngần người :

- Cũng được, để cho người biết cái danh hiệu Nhất Kiếm Chấn Tam Sơn của bồn Trại chủ nhờ đâu mà có!

Đoạn nhanh như chớp vung ra một kiếm uy mãnh khôn tả kèm theo tiếng rít rợn người. Đinh Tiểu Nam chẳng chút nao núng, chờ cho trường kiếm đến gần, đột nhiên ngửa chỉ vươn ra chộp vào lưỡi kiếm.

Từ Thủ Nhất không biết chưởng lực của chàng lợi hại, cứ để nguyên cho năm ngón tay của Đinh Tiểu Nam chộp vào lưỡi kiếm.

Chưởng kiếm chạm nhau chẳng phát ra tiếng vang nào cả, nhưng khi Từ Thủ Nhất thu kiếm về thì bỗng cảm thấy có điều khác lạ, thì ra thanh trường kiếm trong tay lão đã nhẹ hẳn đi.

Từ Thủ Nhất chưa kịp hiểu ra việc gì, bỗng thấy cả lưỡi kiếm rời khỏi chuôi rơi xuống đất và chẳng phát ra tiếng động gì cả, mà rã ra thành bột theo gió bay mất dạng.

Từ Thủ Nhất tái mặt sững sờ :

- Người đã sử dụng tà công gì thế?

Đồng thời vung tay ném bỏ chuôi kiếm còn lại trong tay.

Đinh Tiểu Nam nhướn miệng cười :

- Hủy được bảo kiếm của lão, chẳng lẽ phải là tà công mới được hay sao?

Liều Tâm Mỹ vô cùng kinh ngạc, mừng rỡ buột miệng reo lên :

- Đinh công tử, thì ra...

Chưa kịp nói dứt, đã nghe Từ Thủ Nhất gầm lên :

- Nhãi con, bồn Trại chủ hôm nay kể như đã gặp phải địch thủ, nào nào, hãy tiếp thêm bồn Trại chủ một chiêu nữa.

Đinh Tiểu Nam cười mỉa mai :

- Có lẽ lão nên tìm lấy một thanh kiếm khác.

Từ Thủ Nhất tức tối :

- Trường kiếm của bồn Trại chủ đã bị hủy, chẳng cần dùng nữa...

Đoạn với ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mặt Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Bồn Trại chủ cũng biết dùng hai bàn tay không để mà tiếp người.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Lão đã chứng kiến thân công của Đinh mỗ rồi, chẳng lẽ không sợ bị đánh nát vụn như thanh kiếm khi nãy ư?

Từ Thủ Nhất cười giòn :

- Hôm nay trong thành Thái An, bốn Trại chủ đã sớm nghe nói rồi, Cửu Đầu Mãnh Hổ Thường Thiết Lăng bị chết mất xác, có lẽ đó là kiệt tác của người.

- Không sai, y chính là chết trong tay Đinh mỗ, nếu lão biết thức thời tốt hơn hãy...

Từ Thủ Nhất ngắt lời :

- Khỏi nói nhiều, hãy ra tay mau đi!

Đoạn nở nụ cười bí hiểm và nói tiếp :

- Thường Thiết Lăng đâu thể sánh với bốn Trại chủ, chiều này có lẽ đến lượt người phải ngã xuống.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Vậy thì cứ thử xem!

Vung tay lên, những thấy như chưởng tâm lóe lên ánh sáng màu vàng kim. Từ Thủ Nhất thản nhiên cười :

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng!

Đinh Tiểu Nam cười vang :

- Lão biết thì hay lắm... Hay tiếp chiêu!

Vút một tiếng phóng chưởng ra. Từ Thủ Nhất ung dung mỉm cười, xuất chưởng nghênh đón. Song không hề có tiếng vang do chưởng lực va chạm nhau, cũng chẳng thấy Từ Thủ Nhất bị biến thành tro bụi, chỉ thấy Đinh Tiểu Nam lão đảo rồi ngã quy xuống đất.

Cũng giống như Liễu Bà Tử, mắt nhắm nghiền hôn mê bất tỉnh.

Từ Thủ Nhất đứng đỉnh bước đến trước mặt Liễu Tâm Mỹ cười nói :

- Giờ chỉ còn lại mỗi mình nàng nữa thôi.

Liễu Tâm Mỹ hai mắt trợn trừng, nghiêng răng nói dần từng tiếng:

Lão tặc đã sử dụng yêu pháp gì đó?

Từ Thủ Nhất thản nhiên nói :

- Bốn Trại chủ chẳng biết yêu pháp gì cả, chỉ thủ thắng bằng chân tài thực học thôi. Nàng khôn hồn hãy thức thủ chịu trời thì hơn!

Liễu Tâm Mỹ nghiêng răng :

- Bốn cô nương liều mạng với người!

Chưa nói dứt đã tung người nhanh như chớp phóng ra song chưởng đánh vào ngực Từ Thủ Nhất.

Song Từ Thủ Nhất chẳng thèm né tránh, để mặc cho chưởng lực của Liễu Tâm Mỹ đánh tới.

Nhưng khi chưởng lực của nàng sắp chạm vào ngực của Từ Thủ Nhất, chợt cảm thấy rùng mình, công lực tức khắc biến mất, tứ chi mềm nhũn, đầu óc choáng váng, hôn mê bất tỉnh hệt như Đinh Tiểu Nam.

Từ Thủ Nhất khoái trá cười vang, đoạn quét mắt nhìn ba người nằm dưới đất trầm giọng nói :

- Khiêng họ về trại!

Hai lão già hầu cận đồng thanh vâng dạ, lập tức chỉ huy hai mươi mấy hán tử khinh trang xúm nhau khiêng ba người lên, dẫn trước đi sâu vào trong núi.

9. Chương 9: Huyền Âm Phá Tam Âm

Trong phòng giam dưới đất của Từ gia trại, những thấy Từ Thủ Nhất chễm chệ ngồi trên cao, trước mặt y là một cái bàn vuông, bên dưới là Đinh Tiểu Nam, Liễu Bà Tử và Liễu Tâm Mỹ, ba người vẫn hôn mê bất tỉnh nằm cạnh nhau.

Từ Thủ Nhất cười đắc ý :

- Hãy làm cho tên tiểu tử này tỉnh lại trước.

Hai gã đại hán liền ứng tiếng bước ra, trong số một người tay cầm một cái lọ con, đến cạnh Đinh Tiểu Nam vừa định trút thuốc trong lọ vào mũi chàng, bỗng nghe Từ Thủ Nhất trầm giọng quát :

- Hãy khoan!

Hai gã đại hán lập tức dừng tay lại.

Từ Thủ Nhất trầm ngâm nói :

- Tên nhãi con này đã luyện thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương, tốt hơn hãy dùng binh cụ khóa hán lại trước, kéo bị hán ra tay đã thương thì khổn.

- Thưa vâng!

Hai gã đại hán liền đi khiêng đến một cái lồng sắt vừa vặn nhốt được một người. Trước hết, hai gã đại hán liền đi khiêng Đinh Tiểu Nam vào trong lồng, bên trong có sẵn bốn cái vòng sắt dùng để khóa hai tay và hai chân.

Sau đó, gã đại hán cầm lọ thuốc mới trút vài giọt thuốc nước màu đỏ vào mũi. Lát sau, chỉ thấy Đinh Tiểu Nam giãy giụa một cái tức khắc tỉnh lại ngay.

Chàng mở mắt nhìn quanh, liền hiểu ngay mình đã trở thành tù nhân của Từ gia trại, bèn buông tiếng cười gằn, hướng về phía Từ Thủ Nhất ngồi chễm chệ trên cao quát :

- Lão tặc, ngươi muốn gì?

Từ Thủ Nhất nhếch môi cười :

- Rất đơn giản, muốn thỉnh giáo ngươi vài vấn đề.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Hỏi đi!

- Nghe nói ngươi tên là Đinh Tiểu Nam, khiến bốn Trại chủ nhớ đến một vụ công án hồi năm năm về trước, đó là Đinh Tứ Nam ở Bạch Vân sơn trang trên Thái Hành sơn bị Hải Nội thất ma sát hại, nhưng lại bỏ sót hai đứa con trai và một gái, phải chăng ngươi là con trai Đinh Tứ Nam?

- Phải thì làm sao?

- Nghe đâu sở dĩ Hải Nội thất ma tàn sát Bạch Vân sơn trang là vì một quyển Mai Hoa kiếm phổ, mặc dù Hải Nội thất ma đã giết sạch cả sơn trang, nhưng lục tung khắp mọi nơi vẫn không tìm được quyển Mai Hoa kiếm phổ, thế là giang hồ đã đồn đại quyển Mai Hoa kiếm phổ ấy nằm trong tay con trai y tên là Đinh Tiểu Nam...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Bốn Trại chủ muốn ngươi xác định nguồn tin ấy là thật hay giả!

Đinh Tiểu Nam cảm tức :

- Lê dĩ nhiên là giả!

Từ Thủ Nhất không gạn hỏi tiếp, lại nhếch môi cười hỏi :

- Bốn Trại chủ hỏi ngươi vấn đề thứ hai, Kim Sa Tuyệt Mệnh chương ngươi đã học ở đâu?

- Tại hạ không nói ra được.

Từ Thủ Nhất cười nham hiểm :

- Có lẽ không cần bốn Trại chủ giải thích, tình thế trước mắt hẳn là ngươi đã hiểu rõ rồi... Ngươi không muốn nói, liệu có làm được chăng?

Đinh Tiểu Nam hậm hực :

- Đinh mỗ muốn biết điều này, lão đã bằng vào yêu pháp và tà thuật gì mà vô hiệu hóa Kim Sa Tuyệt Mệnh chương của Đinh mỗ, và còn khiến Đinh mỗ bị hôn mê nữa.

Từ Thủ Nhất cười đắc ý :

- Rất đơn giản, bốn Trại chủ đã sử dụng Tam Âm thần công, đó chính là khắc tinh Kim Sa Tuyệt Mệnh chương, do đó người mới bị hạ một cách dễ dàng là vậy.

Đinh Tiểu Nam gật gù :

- Vậy là kể như Đinh mỗ hết thời.

- Bốn Trại chủ không hề có ý định giết người, miễn là người thành thật trả lời những câu hỏi của lão phu, lão phu vẫn có thể để cho người rời khỏi Từ gia trại.

Đinh Tiểu Nam gương cười :

- Nhưng câu hỏi nào có thể trả lời thì Đinh mỗ trả lời còn không thể trả lời được thì dù có hỏi cũng vô ích.

Từ Thủ Nhất lắc đầu cười :

- Bốn Trại chủ ngoài võ công ra còn có một bản lĩnh độc đáo, người có biết chăng?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không mà cũng chẳng muốn biết.

Từ Thủ Nhất vẻ kiêu hãnh :

- Dù người không muốn thì bốn Trại chủ cũng phải cho người biết, đó chính là hỏi cung của bốn Trại chủ, bất kỳ ai cũng chẳng thể giữ được điều bí mật trong lòng.

Đinh Tiểu Nam thần nhiên :

- Trừ phi lão sử dụng yêu thuật tà pháp!

Từ Thủ Nhất cười lắc đầu :

- Sai rồi, đó là bốn Trại chủ nhắm vào nhược điểm của con người.

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác :

- Đinh mỗ không hiểu!

- Người sẽ tức khắc hiểu ngay! Hãy đem con bé kia lại đây.

Hai gã đại hán khi này lập tức ứng tiếng lời Liễu Tâm Mỹ đến.

Liễu Tâm Mỹ vẫn bất tỉnh nhân sự, đôi mắt nhắm nghiền, tóc tai rũ rượi.

Từ Thủ Nhất cười nói :

- Người với ả quan hệ như thế nào?

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Thú thật, Đinh mỗ chẳng có quan hệ gì với nàng ấy cả, chẳng qua bình thủy tương phù, chỉ mới quen nhau mà thôi.

Từ Thủ Nhất bật cười :

- Thì cũng như nhau thôi, tóm lại hai người đã quen biết nhau và cùng bị Trại chủ bắt giữ, đó là sự thật.

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Vậy thì sao?

Từ Thủ Nhất cười đắc ý :

- Đó chính là nhược điểm của con người mà bốn Trại chủ đã nói. Người hãy nhìn ả xem, ả rất xinh đẹp, ai thấy cũng phải đem lòng thương hại, có lẽ người không phủ nhận chứ?

Đinh Tiểu Nam lặng thinh. Từ Thủ Nhất lại cười nói :

- Vấn đề trước mắt là bất kể người có ấn tượng như thế nào với ả, song ít ra người cũng phải có lòng thương hại. Vậy thì dù thế nào người cũng không đành lòng trơ mắt nhìn ả gặp bất hạnh. Và nếu như sự bất hạnh của ả chỉ vì người không chịu tiết lộ sự thật, có lẽ người lại càng thấy bứt rứt hơn.

Đinh Tiểu Nam tức tối :

- Lão định làm gì nàng?

Từ Thủ Nhất phá lên cười :

- Người hãy chống mắt lên mà xem...

Đoạn trầm giọng quát :

- Hãy treo ả lên!

Hai gã đại hán liền lấy dây găng thường luồng cột vào hai cổ tay Liễu Tâm Mỹ, rồi kéo nàng treo lên. Thế là Liễu Tâm Mỹ trở thành hai tay giơ cao, chỉ có mũi chân là hơi chạm mặt đất.

Từ Thủ Nhất điềm nhiên nói :

- Đinh Tiểu Nam người đã thấy rồi chứ? Giờ thì bốn Trại chủ đã treo ả, thủ đoạn tiếp theo còn nhiều lắm, chẳng hạn như lột trần ra dùng roi đánh, dùng lửa thiêu, dùng nước xối, thậm chí để cho hai mươi đại hán thay phiên nhau cưỡng hiếp, chỉ cần ả ta chịu đựng được, có thể từ từ mà giày vò...

Đoạn ném cho Đinh Tiểu Nam cái nhìn sắc lạnh, nói tiếp :

- E rằng người cũng chẳng chịu đựng được, bởi sợ dĩ bị hành hạ như vậy chỉ vì người không chịu nói ra sự thật. Nếu như người chịu trả lời đúng sự thật, bốn Trại chủ cam đoan sẽ không mảy may động chạm đến ả ta, người hãy suy nghĩ cho kỹ đi!

Đinh Tiểu Nam giận sôi gan quát lớn :

- Lão tặc thật là đê tiện!

Từ Thủ Nhất cười thản nhiên :

- Vì mục đích không từ mọi thủ đoạn, đó là nguyên tắc của bốn Trại chủ. Người đã chịu nói hay không?

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng làm thinh, chàng vô cùng đau khổ, định dùng Kim Sa thần công hủy hoại chiếc lồng sắt khổng lồ công lực không thể vận tụ được, tựa hồ ngoài tứ chi bị trói lại còn bị điểm khóa nơi huyết đạo nữa.

Chàng không thể nào nói ra sự thật, lại chẳng đành lòng chứng kiến Liễu Tâm Mỹ bị hành hạ, nhất thời lòng đau như cắt, không sao quyết định được.

Bỗng Từ Thủ Nhất đứng lên lớn tiếng nói :

- Bốn Trại chủ chẳng được kiên nhẫn lắm đâu, nói hay không người nên quyết định nhanh lên.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Đinh mỗ chẳng có gì để nói cả!

- Vậy là bốn Trại chủ đành phải thực hiện biện pháp lợi dụng nhược điểm của con người...

Đoạn nói giọng rề rà ra lệnh :

- Hãy lột trần ả nha đầu ấy cho ta!

Hai gã đại hán lập tức vâng lời, hăm hở toan ra tay thì Đinh Tiểu Nam hét lên :

- Khoan đã!

Từ Thủ Nhất cười :

- Thế nào? Bốn Trại chủ nói chẳng sai chứ? Có lẽ người đã chịu nói rồi phải không?

Đình Tiểu Nam lắc đầu :

- Đình mỗ chẳng có gì để nói cả, chẳng qua chỉ muốn khuyên lão vài câu, lão đường đường là một vị Trại chủ mà lại sử dụng vậy, nếu Đình mỗ không lầm đường như lão cứ luôn miệng nói là phải tôn trọng thanh danh, song thủ đoạn của lão hiện giờ lại hết sức ti tiện và độc ác...

Từ Thủ Nhất giận dữ quát :

- Im ngay!

Đình Tiểu Nam cười khẩy :

- Lão hồ thẹn rồi phải không?

Từ Thủ Nhất đành giọng :

- Lẽ ra bốn Trại chủ có ý định để cho người sống, nhưng bây giờ thì phải giết người mới được.

Thốt nhiên, một giọng nói lạnh lạnh vang lên :

- Từ Thủ Nhất e rằng người không thực hiện được đâu.

Dưới địa lao của Từ gia trại, tiếng nói ấy phát ra từ đâu?

Kể cả Đình Tiểu Nam, tất cả đều giật mình sửng sốt...

10. Chương 10: Ngọc Nữ Bày Tổ Thâm Tình

Chỉ thấy trên trần nhà gần đó xuất hiện một cái lỗ thủng to lớn, một lão phụ tuổi trạc lục tuần từ trên nhảy xuống.

Đình Tiểu Nam nhận ra ngay đó chính là một trong số tùy tùng của Hồng Thái phu nhân, không khỏi kinh hãi tim đập thình thịch.

Từ Thủ Nhất quát lớn :

- Yêu phụ, mụ từ đâu đến?

Lão phụ nọ thản nhiên cười :

- Lão thân từ Âm ti đến lôi đầu người xuống mười tám tầng địa ngục, dương thọ của người đã tận rồi.

Từ Thủ Nhất điên tiết :

- Mụ có tài cán gì mà dám khoác lác trước mặt bốn Trại chủ...

Đoạn quét mắt nhìn quanh quát lớn :

- Các người chết hết cả rồi ư? Bao nhiêu chạng cửa mà lại để cho mụ yêu phụ này vào đến đây.

Trong địa lao tuy có rất nhiều thuộc hạ của Từ gia trại, nhưng chúng cũng như Từ Thủ Nhất, không hề biết lão phụ này đã vào đây bằng cách nào.

Điều càng khiến mọi người khó hiểu đó là lão phụ này đã phá vỡ nóc địa lao, có nghĩa là phải phá thủng một lỗ to, vậy thì tại sao chẳng một ai hay biết cả?

Kể cả Từ Thủ Nhất, vì sao không hề nghe thấy tiếng động nào cả?

Từ Thủ Nhất tuy bề ngoài tỏ ra ương ngạnh, song trong lòng vô cùng khiếp hãi, không chờ thuộc hạ trả lời đã ngấm ngầm vận Tam Âm thần công, bắt thần phóng ra một chưởng tấn công lão phụ nọ.

Lão phụ nọ ung dung cười :

- Lão tặc, phen này thì ngươi đã gặp phải khắc tinh rồi. Tam Âm thần công hẳn không làm gì được người có Huyền âm chi thể chứ?

Từ Thủ Nhất sửng sốt :

- Mụ đã luyện Huyền Âm thần công?

Lão phụ nọ bật cười :

- Nếu không thì lão thân đâu được phụng phái đến đây!

Đoạn với giọng sắc lạnh nói tiếp :

- Giờ thì ngươi phải nạp mạng đây!

Rung tay điểm ra một chỉ, chỉ thấy nơi kẽ ngón tay của lão phụ bắn ra một luồng khói đen nhắm vào mặt Từ Thủ Nhất.

Từ Thủ Nhất cả kinh thất sắc, vội lách người tránh né.

Song luồng khói đen do lão phụ nọ bắn ra ngay khi Từ Thủ Nhất lách người tránh né bỗng nổ tung, phủ trùm lấy lão ta.

Từ Thủ Nhất không ngờ như vậy, lại thêm diễn biến quá nhanh, lập tức bị vấy đầy loạt đầy người.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm khóc, Từ Thủ Nhất toàn thân co rúm ngã lăn ra đất, giãy giụa vài cái rồi nằm im bất động.

Trong chốc lát thân người Từ Thủ Nhất đã biến mất, chỉ còn lại một bãi nước đen thùi, cùng với đồng quần áo.

Đinh Tiểu Nam sững sờ thất sắc vội ngoảnh đi nơi khác.

Biến cố này quá ư đột ngột và khủng khiếp khiến hết thấy bọn thuộc hạ Từ gia trại đều kinh hoàng biến sắc, người nào người nấy trợn mắt há mồm đứng thừ ra như phỗng đá.

Lão phụ nọ quay sang Đinh Tiểu Nam cười nói :

- Thì ra công tử đã bị điểm huyết.

Đoạn đi tới vùng chỉ giải huyết cho Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam được giải huyết, vừa vận công lực thì bốn chiếc vòng sắt tức khắc biến thành bột phấn lả tả rơi xuống đất, đoạn chàng bước ra khỏi lồng sắt.

Việc đầu tiên của chàng là nắm lấy tay gã đại hán cầm lọ thuốc.

Gã đại hán ấy đang đứng ngây ngẩn, khi bị Đinh Tiểu Nam nắm giữ mới chợt bừng tỉnh, bắt giác co chân quỳ xuống nói :

- Xin hiệp khách tha mạng!

Đinh Tiểu Nam lạnh lùng nói :

- Hãy mau thả vị cô nương kia xuống và làm cho họ tỉnh lại.

Đại hán nọ như phụng lệnh vua, lập tức động thủ thả Liễu Tâm Mỹ xuống, sau đó đổ thuốc trong lọ vào mũi nàng và Liễu Bà Tử. Chỉ chốc lát hai người đã hồi tỉnh.

Đinh Tiểu Nam không có thời giờ giải thích với hai người diễn biến đã qua, chỉ quay sang lão phụ nọ vòng tay nói :

- Đa tạ tiền bối đã đến cứu giúp!

Lão phụ nọ mỉm cười :

- Không phải công tử đã cầu cứu với lão phu nhân sao?

Đinh Tiểu Nam nghe nói, bất giác ngẩn người ra.

Lão phụ nhoăn cười :

- Công tử lúc lâm lành, lão phu nhân chẳng đã trao cho công tử một con Hoàng anh truyền tin hay sao?

Đinh Tiểu Nam chưng hửng :

- Chẳng lẽ con chim ấy đã truyền tin ư?

Đồng thời thò tay vào lòng soát lại, chiếc lồng vàng vẫn còn song con chim Hoàng anh đã biến mất, thì ra sau khi Đinh Tiểu Nam hôn mê bất tỉnh, nó đã tự mở cửa lồng bay đi.

Lão phụ nọ ngạc nhiên :

- Vậy là công tử không hề bảo nó truyền tin?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Không sai, tại hạ cơ hồ quên mất điều này, ngay cả nó bay mất lúc nào tại hạ cũng chẳng hay biết.

Lão phụ nọ cười :

- Cũng chẳng có gì lạ, con chim Hoàng anh đó đã được lão phu nhân nghiêm khắc huấn luyện, có lẽ sau khi công tử bị ám toán nó mới phá cửa lồng bay đi.

Đinh Tiểu Nam gật gù :

- Cũng rất có thể, sao tiền bối lại đến nhanh quá vậy?

Lão phụ nọ cười đắc ý :

- Giải nguy cứu nạn nếu không nhanh thì kể như vô ích. Núi Lữ Lương mặc dù cách đây hằng mấy ngàn dặm, nhưng con Hoàng anh ấy chỉ chốc lát là đến ngay.

Đinh Tiểu Nam còn thắc mắc :

- Nhưng còn tiền bối thì đến đây bằng cách nào?

- Công tử hỏi cặn kẽ quá, thật chẳng giấu diếm, lão thân đã cưỡi con chim ưng trợ đầu của lão phu nhân đến đây, con chim ưng này còn bay nhanh hơn cả con Hoàng anh, lẽ dĩ nhiên là đến kịp lúc rồi.

Đinh Tiểu Nam bất giác rợn người, xem chừng Hồng Thái phu nhân đã khống chế chàng rất là chặt chẽ, muốn chống lại e rằng chỉ mỗi con đường chết mà thôi.

Lão phụ nọ cười nói :

- Nguyên hung đã trừ, công tử có thể tùy ý xử lý việc ở đây.

Đinh Tiểu Nam bỗng lấy làm lạ :

- Tiền bối đã dùng công lực gì mà lại khiến cho một người đang sống sờ sờ biến thành một bãi nước đen thế này?

Lão phụ nọ thông thả giải thích :

- Từ Thủ Nhất đã luyện Tam Âm thần công, trong âm công có thể phân làm ba bậc, tuy vô cùng lợi hại song rất sợ gặp phải người có âm công nhất nhị đẳng. Cái mà lão thân sử dụng chính là Huyền Âm thần công, thuộc vào hàng nhất đẳng trong âm công, tất nhiên có thể khiến y biến thành một bãi nước máu.

Đinh Tiểu Nam rùng mình :

- Vậy là Huyền Âm thần công có lẽ còn lợi hại hơn Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng của tại hạ.

Lão phụ nọ lắc đầu :

- Kém xa, Huyền Âm thần công của lão thân làm sao sánh được với Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng của công tử.

Đinh Tiểu Nam thăm dò :

- Nhưng vì sao tại hạ lại bị Tam Âm thần công của Từ Thủ Nhất đả thương?

Lão phụ nọ bật cười khúc khích :

- Đó là vì công tử đã sơ suất, nếu như trước đó mà công tử vận Kim Sa thần công phòng thân, phong bế hết huyết đạo khắp người thì kẻ chi là Tam Âm thần công, dù là Huyền Âm thần công cũng chẳng làm gì được công tử.

Đinh Tiểu Nam thấy lòng nhẹ nhõm hơn, bèn cười nói :

- Lão phu nhân có dặn bảo tại hạ điều gì chẳng?

Lão phụ lắc đầu :

- Lão phu nhân chỉ dặn lão thân đi cứu công tử, lão nhân gia từng bảo công tử thông minh lanh lợi đủ sức đối phó mọi sự, chỉ cần thì hành xong phận sự do lão phu nhân dặn bảo hẳn sẽ trở về cung ngay.

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Tại hạ có đến nơi chỉ định của lão phu nhân, nhưng người ấy đã rời khỏi nên phải trễ nải thêm vài hôm nữa.

Lão phụ nọ gật đầu :

- Điều ấy lão phu nhân cũng đã dự liệu trước rồi, người bảo công tử cần phải kiên nhẫn chờ đợi sớm muộn gì người ấy cũng quay trở về thôi.

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp :

- Hai người bị bắt giữ cùng với công tử là ai vậy?

- Chỉ tình cờ gặp nhau thôi!

Lão phụ nọ ném cho chàng cái nhìn sâu lắng :

- Lão phu nhân có dặn, bảo công tử mọi sự phải thận trọng, không được tiết lộ bất kỳ bí mật nào của bốn cung.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Nhờ báo lại với lão phu nhân. Đinh Tiểu Nam nhất định sẽ không nhục mệnh!

Lão phụ nọ mỉm cười :

- Vậy thì lão thân cáo biệt!

Vừa nói, lấy từ trong ống tay áo ra một vật, thì đó là con chim Hoàng anh đã phá lồng bay đi, trao lại cho Đinh Tiểu Nam và nói :

- Xin công tử giữ lấy!

Đinh Tiểu Nam nhận lại, bỏ vào trong lồng như trước.

Lão phụ nọ vẫy tay cười nói :

- Công tử hãy bảo trọng!

Thân hình nhấp nhô, vọt qua lỗ thủng nọ mất dạng. Lát sau, chỉ nghe một tiếng ưng kêu lãnh lút, rồi thì tiếng vỗ cánh vang dội, hẳn bảo lão phụ nọ đã cười ưng bay đi.

Đinh Tiểu Nam định thần lại, quay sang Liễu Bà Tử nói :

- Tiền bối và tiểu thư không sao chứ?

Liễu Tâm Mỹ ra chiều hớn hờ :

- Đinh công tử thì ra là một thiếu niên kỳ hiệp!

Đinh Tiểu Nam bẽ bàng, vội đánh trống lảng :

- Việc ở đây chưa xong, chúng ta hãy...

Liều Tâm Mỹ cười ngắt lời :

- Từ Thủ Nhất đã chết, nơi đây đã trở thành rản không đầu. Tùy ý công tử giải quyết bảo chúng thì hành là xong. Theo ý công tử thì xử lý thế nào?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Theo ý tiểu thư thì sao?

Liều Tâm Mỹ hờn hờ :

- Tôi có một ý, không biết công tử tán thành chăng?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Tiểu thư cứ nói, miễn là hợp tình hợp lý tại hạ lẽ nào lại chẳng nghe theo.

Liều Tâm Mỹ nhìn Liều Bà Tử cười nói :

- Nãi nương tôi biết nhiều hiểu rộng, xử sự rất công bằng, theo tôi thì nên giao việc này cho bà ấy giải quyết chúng ta hãy ra ngoài chờ đợi, công tử thấy sao?

Đinh Tiểu Nam đang đau đầu về việc này nghe vậy vội quay sang Liều Bà Tử nói :

- Vậy thì xin làm phiền tiên bối!

Liều Bà Tử trở Liều Tâm Mỹ mắng đùa :

- Nha đầu này lếu láo quá...

Song lại nheo mắt ra chiều bí ẩn nói :

- Thôi đi đi, để mụ già này chịu trách nhiệm ở đây cho.

Liều Tâm Mỹ đỏ mặt, nhưng lập tức hờn hờ nói :

- Đinh công tử, ta đi thôi!

Đoạn tung người vọt qua lỗ thủng. Đinh Tiểu Nam cũng nói gót theo sau, chỉ thấy đang ở trong một đại trại, bốn bề dinh lũy cao ngất, vô cùng nguy nga hùng tráng.

Đinh Tiểu Nam cười nói :

- Thảo nào Thích Đại Thành đã bảo Từ gia trại hùng bà Thái Sơn, trong phạm vi ba bốn dặm đều thuộc thế lực của chúng, giờ trông khí phái thế này quả là không sai.

Liều Tâm Mỹ nhoẻn cười :

- Mặc kệ họ, ta đi thôi!

Liền tung người phi thân vọt đi, Đinh Tiểu Nam cũng vội vàng đuổi theo.

Liều Tâm Mỹ chạy một mạch hơn mười dặm đường, mới dừng lại bên một con suối nhỏ.

Đinh Tiểu Nam đuổi theo đến, chau mày nói :

- Tiểu thư, chúng ta đi xa quá, e nãi nương của tiểu thư chẳng dễ gì tìm được.

Liều Tâm Mỹ thản nhiên cười :

- Không sao đâu, bà ấy giải quyết xong việc của Từ gia trại sẽ có cách liên lạc với chúng ta. Chúng ta hãy thư thả mà chuyện trò một lát!

Đinh Tiểu Nam bần khoản ngồi xuống nói :

- Tiểu thư có điều gì cần nói vậy?

Liễu Tâm Mỹ cười bên lên :

- Trước khi nói, tôi muốn thỉnh cầu công tử một điều.
- Tiểu thư có gì xin cứ nói, tại hạ đâu dám nhận hai tiếng “thỉnh cầu”!

Liễu Tâm Mỹ cười :

- Hai tiếng tiểu thư nghe trái tai quá đổi cách xưng hô khác có được không?
- Vậy thì gọi là cô nương nhé?

Liễu Tâm Mỹ chau môi :

- Tiểu thư với cô nương thì có gì là khác biệt.

Đoạn dần đổi ngoảnh mặt đi nơi khác. Đinh Tiểu Nam vẻ khó xử :

- Vậy... tại hạ nên gọi là gì?

Liễu Tâm Mỹ cúi đầu thật thấp :

- Thì gọi... bằng tên.

Đinh Tiểu Nam giật mình :

- Vậy... vậy...

Liễu Tâm Mỹ bỗng ngẩng đầu lên :

- Giang hồ nhi nữ có chi mà mắc cỡ bằng lòng thì gọi, không bằng lòng thì thôi. Thật ra tôi cũng chẳng thêm đâu.

Đinh Tiểu Nam đành run giọng nói :

- Tâm... Mỹ...

Liễu Tâm Mỹ bật cười khúc khích :

- Nam ca.

Đồng thời xê người tới gần. Một mùi hương đặc hữu của thiếu nữ khiến Đinh Tiểu Nam ngây ngất. Chàng vội định thần ngưng ngừng nói :

- Việc của Từ gia trại có lẽ sắp giải quyết xong rồi, chúng ta...

Liễu Tâm Mỹ ngắt lời :

- Hãy yên tâm, ít ra cũng phải một giờ nữa!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Sao Tâm Mỹ biết?

Liễu Tâm Mỹ đỏ mặt, đành thẳng thắn nói :

- Nãi nương có cảm tình với chàng lắm, bà ấy có ý định dành cơ hội cho đôi ta ở bên nhau, nên... một giờ nữa mới liên lạc đã là nhanh lắm rồi.

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt lặng thinh, lòng vô cùng bồn chồn.

Chàng đã mười bảy tuổi đời, cũng hiểu được ít nhiều về việc giữa trai gái, Liễu Tâm Mỹ hồn nhiên cởi mở, nhan sắc mỹ miều, tất nhiên là một người tình hết sức lý tưởng, thế nhưng hoàn cảnh của chàng không cho phép làm như vậy.

Huyết thù nhà chưa báo, việc của Hồng Thái cung chưa xong, mình đâu có thể nói chuyện yêu đương vào lúc này, chỉ thêm phiền mà thôi.

Liễu Tâm Mỹ thấy chàng cứ ngần người ra bèn hỏi :

- Nam ca làm sao vậy?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Chẳng sao cả...

Liễu Tâm Mỹ cười :

- Vậy tiểu muội xin hỏi điều này, người khi nãy cứu chúng ta là ai vậy?

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ giây lát :

- Bà ấy là nữ bộc hầu cận của một vị tiền bối võ lâm!

Liễu Tâm Mỹ kinh ngạc :

- Nữ bộc? Một vị nữ bộc mà đã có thần công như vậy, vị tiền bối võ lâm đó hẳn là một người rất cao siêu.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Không sai!

Liễu Tâm Mỹ thắc mắc :

- Tại sao Nam ca lại thở dài? Vị tiền bối võ lâm đó chẳng phải là sư phụ của Nam ca sao?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không phải, có điều là...

Đinh Tiểu Nam im bặt bởi không biết phải nói làm sao. Liễu Tâm Mỹ chau mày :

- Đường như Nam ca có điều chi khó nói phải không?

Đinh Tiểu Nam lại thở dài :

- Không sai, tôi có điều khổ tâm riêng...

Đoạn nhìn Liễu Tâm Mỹ khích động tiếp :

- Tâm Mỹ, tôi không thể nào nói rõ hơn được nữa, Tâm Mỹ có thể lượng thứ cho tôi chăng?

Liễu Tâm Mỹ dăm dăm nhìn chàng :

- Tiểu muội không hỏi nữa đâu!

Đoạn nhoẽn cười nói tiếp :

- Nam ca cũng đâu có hỏi thân thế của tiểu muội, bây giờ tiểu muội cũng không hỏi Nam ca nữa, giữa chúng ta đều giữ chút bí mật lẫn nhau thì cũng hay...

Đinh Tiểu Nam lơ đãng gật đầu :

- Không sai!

Liễu Tâm Mỹ đảo tròn mắt mấy lượt, đoạn cười nói :

- Nhưng chúng ta nói gì với nhau đây?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Thật sự mà nói, hiện giờ chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả, bởi vì hãy còn một số công việc khó khăn đang chờ đợi chúng ta.

Liễu Tâm Mỹ bỗng thắc mắc hỏi :

- Phải rồi, việc khác tiểu muội có thể không hỏi Nam ca, nhưng việc này thì phải hỏi mới được, sau khi rời khỏi đây Nam ca định đi đâu?

Đinh Tiểu Nam buông giọng náo nê :

- Vẫn ở trong Thái Sơn này đây!

Liều Tâm Mỹ lấy làm lạ :

- Nhớ dường như Nam ca bảo phải đi tìm Tổng đà Lục lâm nào đó, giờ lại đổi ý rồi ư?

Đình Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Tôi phải giết một người ở Thái Sơn này trước.

Liều Tâm Mỹ trở mặt :

- Kẻ thù ư?

Đình Tiểu Nam lắc đầu :

- Không phải!

Liều Tâm Mỹ chưng hửng :

- Vậy nhất định là một người xấu xa.

- Cũng không phải!

Liều Tâm Mỹ vô cùng ngạc nhiên :

- Vậy tại sao Nam ca lại giết người đó?

Đình Tiểu Nam cười chua chát :

- Chẳng giấu gì Tâm Mỹ, tôi với người đó chẳng hề quen biết nhau, chẳng qua vì vâng mệnh vị tiên bối võ lâm nọ đi giết mà thôi.

Liều Tâm Mỹ thắc mắc tiếp :

- Vậy giết xong người đó rồi thì sao?

Đình Tiểu Nam buồn bã :

- Quay lại chỗ ở của vị tiên bối võ lâm đó! Thành thật mà nói, đối với mọi sự trong tương lai tôi đều chẳng thể tự ý quyết định được bởi tôi đã mất hết tự do rồi.

Liều Tâm Mỹ bỗng khích động nắm lấy hai tay chàng :

- Nam ca cam đành như vậy ư?

Đình Tiểu Nam hạ giọng thấp :

- Không cam đành thì biết phải làm sao?

Liều Tâm Mỹ rần giọng :

- Phải phản kháng... Chẳng lẽ Nam ca không dám ư?

Đình Tiểu Nam thở dài :

- Chẳng phải là không dám, một là phản kháng chẳng nào chuốc lấy cái chết, hai là vị tiên bối ấy có ơn đức lớn với tôi, khiến tôi không đành lòng phản kháng.

Liều Tâm Mỹ bực tức :

- Sự báo ơn là khác, tự do lại là khác đâu thể nhập chung lại được.

Đình Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Thử thả rồi hãy tính, có lẽ...

Liều Tâm Mỹ nôn nóng :

- Có lẽ sao?

- Có lẽ khi tôi giết người đó xong bà ấy sẽ trả lại quyền tự do cho tôi cũng chưa biết chừng.

Liều Tâm Mỹ lắc đầu :

- Theo tiểu muội thấy khó lắm, bởi bất kỳ ai cũng có lòng ích kỷ, ngoại trừ phản kháng, e rằng rất khó thoát ra khỏi được sự ràng buộc ấy.

Đinh Tiểu Nam vừa định nói tiếp, bỗng thấy lửa rực ngút trời!

11. Chương 11: Biển Cổ Bất Ngờ

Liều Tâm Mỹ sững sốt kêu lên :

- Đó chẳng phải phương hướng của Từ gia trại ư? Vì sao bỗng dừng lại cháy lên thế này?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Rõ ràng quá, nhất định là nãi nương của Tâm Mỹ đã phóng hỏa rồi. Chúng ta đã giao quyền cho bà ấy, cũng chẳng thể trách cứ được.

Liều Tâm Mỹ lắc đầu nguầy nguậy :

- Không, tuyệt đối là không thể có chuyện ấy, nãi nương chẳng phải là người tàn ác đến vậy.

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ :

- Tâm Mỹ đã qui định với bà ấy cách liên lạc như thế nào? Nếu bà ấy giải quyết xong việc của Từ gia trại, bằng cách nào để tìm gặp chúng ta?

- Bà ấy sẽ dùng tụ tiễn (tên trong tay áo) có lân tinh phát ra tín hiệu khói...

- Có thể nhận ra được chăng?

- Trong vòng hai mươi dặm đều trông thấy rõ ràng, sau đó chỉ cần tiểu muội phát ra một mũi tụ tiễn báo cho biết vị trí của chúng ta, bà ấy sẽ có thể tìm gặp ngay.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Giờ phía ấy lửa đã cháy lớn thế này có lẽ không còn nhìn thấy được ngọn tiễn phát ra ánh sáng yếu ớt nữa, đồng thời nếu bà ấy không ưa có hành động phóng hỏa, hẳn đã xảy ra tai biến, chúng ta hãy đi xem thử!

Liều Tâm Mỹ gạt đầu lia lịa :

- Đúng rồi, ta đi mau!

Thế là hai người cùng nắm tay nhau vội vã phi thân đi. Mười mấy dặm đường chốc lát đã đến nơi.

Quả nhiên Từ gia trại đang phát hỏa, khắp nơi đều ngập chìm trong biển lửa.

Đinh Tiểu Nam hít vào hơi, đoạn nói :

- Trong lửa có mùi diêm sinh, rõ ràng là có người đã phóng hỏa...

Đoạn đảo mắt nhìn quanh nói tiếp :

- Sao không thấy nãi nương của Tâm Mỹ đâu cả?

Thì ra trước Từ gia trại chẳng có bóng người nào cả.

Liều Tâm Mỹ vung tay lia lịa, ba mũi tụ tiễn lấp lánh phóng vút lên cao những hơn năm trượng mới tắt lịm.

Nhưng vì lửa cháy lớn nên không sao trông được.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Chúng ta thử tìm kiếm xem!

Thế là hai người bắt đầu tìm kiếm quanh hiện trường.

Đột nhiên Liễu Tâm Mỹ thất thanh kêu lên :

- Nam ca hãy xem kia... Cái gì thế?

Thì ra có một vật đen ngòm bị dè dưới bức tường sụp lở.

Đình Tiểu Nam đưa mắt nhìn, đoạn lẩm bẩm :

- Đường như... là một xác chết...

Chưa dứt lời đã vọt người tới, quả nhiên là một tử thi. Sau khi nhìn kỹ, Đình Tiểu Nam bất giác kêu lên thất thanh.

Thì ra tử thi đó chính là Liễu Bà Tử.

Chỉ thấy bà ấy bị loạn thạch dè lên nửa người, đã chết từ lâu.

Liễu Tâm Mỹ khóc thét lên :

- Nãi nương... Nãi nương... tại sao lại chết... bỏ lại một mình Tâm Mỹ làm sao sống được...

Đình Tiểu Nam cũng không khỏi rướm nước mắt, chờ cho Liễu Tâm Mỹ khóc hồi lâu chàng mới lên tiếng khuyên giải :

- Tâm Mỹ... Người chết chẳng thể nào sống lại được, khóc cũng vô ích thôi...

Liễu Tâm Mỹ không ngớt sụt sùi khóc.

Đình Tiểu Nam thở dài :

- Nãi nương của Tâm Mỹ giải quyết việc của Từ gia trại quyết chẳng thể nào chết được, hẳn là phải có nguyên nhân khác, chúng ta hãy điều tra xem.

Liễu Tâm Mỹ nín khóc nghiêng răng nói :

- Tiểu muội nhất định phải báo thù cho bà ấy.

Đình Tiểu Nam gật đầu :

- Đó là lẽ tất nhiên, nhưng trước hết chúng ta phải tìm ra hung thủ.

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp :

- Điều cần thiết trước mắt là hãy khám xem nguyên nhân cái chết của bà ấy.

Liễu Tâm Mỹ quả nhiên vâng lời lau khô nước mắt, đoạn cẩn thận xem xét.

Thi thể của Liễu Bà Tử vẫn còn nguyên vẹn, dường như sau khi chết mới bị vách tường dè lên nên khắp người đầy tro bụi.

Hai người phải tốn mất nửa ngày trời mới mang thi thể của bà ta ra được, chỉ thấy khắp người chẳng có một vết thương nào cả, duy nơi yết hầu có một lỗ thủng cỡ như ngón tay.

Đình Tiểu Nam nghiêng răng :

- Đây chính là nguyên nhân gây ra cái chết của bà ấy, bị người ta dùng ám khí xuyên thủng yết hầu, thủ đoạn quả là tàn độc...

Sau khi tỉ mỉ xem xét vết thương, lại nói tiếp :

- Tuy nhiên bà ấy không hề có hiện tượng trúng độc, vậy là món ám khí này không có chất độc...

Thấy Liễu Tâm Mỹ lặng thinh, Đình Tiểu Nam bèn quay lại nhìn, bất giác giật mình kinh hãi, chỉ thấy Liễu Tâm Mỹ hai mắt đỏ đẫm, mặt đầy vẻ khiếp sợ, thừ ra nhìn vào thi thể của Liễu Bà Tử.

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Tâm Mỹ... làm sao vậy?

Liều Tâm Mỹ bỗng run run lấy bối nói :

- Mau... trốn... Trốn mau...

Đình Tiểu Nam ngó người :

- Chúng ta đang xem xét nguyên nhân cái chết của bà ấy hòng tìm ra thủ phạm để báo thù cho bà ấy, tại sao lại bỏ chốn?

Liều Tâm Mỹ lắp bắp :

- Không được... tiểu muội đã biết nguyên nhân rồi... Nam ca... hãy trốn mau...

Đình Tiểu Nam chau chặt mày :

- Kẻ thù hằn là rất lợi hại, ai vậy?

Liều Tâm Mỹ kinh hoàng luynes quýnh :

- Đừng hỏi, chạy mau...

Đình Tiểu Nam thở dài :

- Người chết nhập thổ vi an, ít ra cũng phải mai táng bà ấy xong rồi mới bỏ đi được.

Liều Tâm Mỹ hối hả :

- Không kịp đâu... để sau này hãy hay!

Đình Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, người đã giết chết Liều Bà Tử là ai? Liều Tâm Mỹ đã nhận biết được hung thủ, vì sao lại không chịu nói ra? Lúc này xung quanh tĩnh lặng, Liều Tâm Mỹ sợ hãi cái gì?

Tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng lại không tiện hỏi, đành đỡ Liều Tâm Mỹ dậy nói :

- Nếu vậy thì chúng ta hãy đi thôi!

Liều Tâm Mỹ đôi chân nhũn ra như sợ hãi quá độ, Đình Tiểu Nam nửa dìu nửa kéo vội vã đi vào trong núi.

Song đi chưa đầy trăm trượng, bỗng nghe có tiếng quát :

- Nha đầu, hãy đứng lại!

Tiếng quát từ trong một cánh rừng vọng ra, liền tức chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, đã có năm người tiến ra.

Năm người ấy thấy là đàn bà, chính giữa là một người trung niên rất xinh đẹp mặc áo vàng, hai bên là bốn thị tỳ áo xanh khinh trang giắt kiếm hộ tống.

Liều Tâm Mỹ giật nảy mình, suýt nữa đã ngã quỵ, nếu không nhờ Đình Tiểu Nam dìu đỡ, e rằng đã té ngã rồi.

Đình Tiểu Nam tức giận nói :

- Phương giá là ai? Vì sao lại cản đường chúng tôi?

Người đàn bà áo vàng sáng giọng :

- Ta không nói chuyện với người, chỉ hỏi ả tiện nhân kia.

Liều Tâm Mỹ quay sang Đình Tiểu Nam run giọng nói :

- Nam ca, xin đừng nói gì cả.

Đình Tiểu Nam đành cố nén lòng lặng thinh chờ xem diễn biến.

Người đàn bà áo vàng quát :

- Tiện nhân, mi quả là to gan, hãy quỳ xuống mau!

Quả nhiên, Liễu Tâm Mỹ y lời co chân quỳ xuống.

Người đàn bà áo vàng đánh giọng :

- Mi đã làm mất hết sĩ diện của nhà họ Liễu, vậy mi còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa?

Liễu Tâm Mỹ lặng thinh, quỳ dưới đất không ngớt run lấy bầy.

Người đàn bà áo vàng lại nói tiếp :

- Hãy xiềng nó lại dẫn đi!

Hai thị tỳ áo xanh đứng sau liền vâng lời đi về phía Liễu Tâm Mỹ, trong số một người tiện tay cởi từ lưng ra một sợi dây xích sắt nhỏ.

Đinh Tiểu Nam không dần được nữa, thét lên một tiếng lách người cản trước mặt Liễu Tâm Mỹ.

Liễu Tâm Mỹ hốt hoảng kêu lên :

- Nam ca... hãy nghe lời tiểu muội, đừng nóng nảy... hãy mau chạy khỏi đây... để mặc tiểu muội, hãy nghe tiểu... chạy mau...

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tâm Mỹ, tại sao lại sợ họ như vậy? Mọi sự có tôi. Chẳng lẽ Tâm Mỹ cam lòng để họ xích đi thật ư? Tôi không thể bỏ mặc Tâm Mỹ được.

Liễu Tâm Mỹ cắn răng :

- Không được, võ công của bà ấy quá cao, chẳng những Nam ca không cứu được tiểu muội mà trái lại còn chuốc lấy cái chết...

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng :

- Đại trượng phu sợ gì cái chết, nếu trơ mắt đứng nhìn Tâm Mỹ bị họ bắt đi, Đinh Tiểu Nam này còn xứng đáng làm người chăng?

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Tâm Mỹ, nãi nương của Tâm Mỹ có phải bị họ giết hay không?

Liễu Tâm Mỹ chưa kịp trả lời, đã nghe người đàn bà áo vàng cười khanh khách nói :

- Chính ta đã giết Liễu Bà Tử đấy!

Đinh Tiểu Nam quắc mắt nhìn người đàn bà áo vàng nói :

- Hay lắm, sát nhân thường mạng, thiếu nợ trả tiền, vậy thì bà hãy thường mạng cho Liễu Bà Tử!

Liễu Tâm Mỹ hét lớn :

- Nam ca nếu không chịu nghe lời tiểu muội, tiểu muội đành đập đầu chết cho xong.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Tại sao? Tại sao Tâm Mỹ lại nhu nhược như vậy? Tại sao Tâm Mỹ lại cam lòng để họ bắt đi mà không chịu phản kháng? Tại sao đối mặt với kẻ thù đã giết chết Liễu Bà Tử mà không báo phục?

Người đàn bà áo vàng cười phá lên :

- Tiểu tử, ngươi chỉ hỏi nó tại sao, lại quên hỏi ta là gì của nó?

Đinh Tiểu Nam ngăn người :

- Bà là gì của Tâm Mỹ?

- Ta là mẫu thân của nó!

Đinh Tiểu Nam sững sờ :

-Ồ!

Chàng như bị tạt cho một gàu nước lạnh, quay sang Liễu Tâm Mỹ lẩm bẩm :

- Thật vậy ư? Bà ấy quả thực là mẫu thân của Tâm Mỹ ư?

Liễu Tâm Mỹ nghẹn ngào không thốt nên lời, chỉ khẽ gật đầu xác nhận.

Đinh Tiểu Nam nghe lòng đau nhói, miệng không còn nói tiếp được nữa.

Người đàn bà lại cất tiếng lạnh lùng :

- Con tiện nhân này trốn khỏi quê nhà hoàn toàn là do bởi Liễu Bà Từ dụ dỗ. Liễu Bà Từ đã bắt trung với chủ, gạ gẫm một cô gái trẻ người non dạ bỏ nhà ra đi, hạ người bất lương như vậy chẳng đáng giết ư?

Đinh Tiểu Nam lặng thinh. Người đàn bà áo vàng nghiêm giọng quát :

- Hãy thi hành lệnh!

Hai thị tỳ áo xanh đi đến trước mặt Liễu Tâm Mỹ, cười liếng thoảng và nói :

- Xin tiểu thư hãy đưa hai tay ra cho!

Liễu Tâm Mỹ lặng thinh y lời đưa hai tay ra.

Đinh Tiểu Nam nhận thấy rất rõ nỗi đau xót của nàng qua dáng vẻ sợ hãi, mười đầu ngón tay nàng run rẩy, vậy mà hai thị tỳ áo xanh vẫn lạnh lùng trơ khấc hết như người đàn bà áo vàng.

Đinh Tiểu Nam không còn dằn nén được nữa, lại thét lớn lao tới quát :

- Dừng tay lại!

Hai thị tỳ áo xanh ngẩn người, quả nhiên dừng tay ngay.

Người đàn bà áo vàng chau mày quát :

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi nhất quyết tìm lấy cái chết ư?

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng :

- Tại hạ thấy gai mắt quá, một người mẹ quyết chẳng bao giờ đối xử với con cái tàn bạo đến thế dù có gây ra điều gì đại nghịch bất đạo.

Người đàn bà áo vàng bực tức :

- Quốc có quốc pháp, gia có gia huy, ngươi lấy tư cách gì mà can thiệp vào việc riêng của nhà họ Liễu chứ?

Đinh Tiểu Nam gắt giọng :

- Chỉ sợ Tâm Mỹ không phải là con thân sinh của bà!

- Nếu phải thì sao?

- Nếu Tâm Mỹ quả là con thân sinh của bà thì kể như tại hạ đã hỏi quá thừa thãi.

Người đàn bà áo vàng cười khẩy :

- Sao ngươi không thử hỏi con tiện nhân ấy xem?

Đinh Tiểu Nam ngẩn người, bèn đến trước mặt Liễu Tâm Mỹ thấp giọng nói :

- Tâm Mỹ hãy nói đi, bà ta không phải là mẹ thân sinh của Tâm Mỹ, đúng chẳng? Tâm Mỹ nên biết, tôi sẽ tận tâm hết sức mình giúp cho Tâm Mỹ, nào ngại tan xương nát thịt cũng chẳng tiếc. Tâm Mỹ quên rồi ư? Cần phải phản kháng, nếu việc không hợp lý lại phản kháng. Bà ta đối xử với Tâm Mỹ như vậy thì đâu còn chút tình mẫu tử nữa...

Liễu Tâm Mỹ run giọng :

- Tiểu muội không phản kháng được, Nam ca hãy nghe lời tiểu muội, hãy ra khỏi đây ngay...

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng :

- Bà ta có phải là mẹ thân sinh của Tâm Mỹ chẳng?

Liễu Tâm Mỹ thở dài :

- Phải, Nam ca trông tiểu muội chẳng phải giống mẹ hay sao?

Đinh Tiểu Nam nghe vậy liền nhìn kỹ hai người, quả nhiên mắt tai mũi miệng đều rất giống nhau, nhìn qua là đủ biết là hai mẹ con rồi.

Chàng buông tiếng thở dài ê chề :

- Tâm Mỹ đã quyết tâm thuận phục mẫu thân thì... tôi cũng chẳng thể giúp gì được.

Liễu Tâm Mỹ nghẹn ngào :

- Nam ca hãy đi đi, chỉ cần Nam ca nhớ đến tiểu muội, nhớ đến tình nghĩa của chúng ta là đủ rồi...

Đinh Tiểu Nam lòng đau như cắt, đành chậm chậm lui ra.

Hai thị tỳ áo xanh buông tiếng cười khẩy, đoạn chẳng chút nương tình, chồng sợ dây xích vào hai cổ tay Liễu Tâm Mỹ, quấn mấy vòng rồi lấy một chiếc chìa khóa lại.

Hai thị tỳ áo xanh dùng sức khá mạnh, chỉ thấy Liễu Tâm Mỹ nhú mày, bặm môi, song cổ dần không bật thành tiếng.

Khóa xong, hai thị tỳ áo xanh khác lại đi tới. Trong tay hai thị tỳ nào cũng có cầm một sợi xích, đến trước mặt Liễu Tâm Mỹ lễ phép nói :

- Tiểu thư, đành đắc tội!

Đinh Tiểu Nam hết sức lấy làm lạ, họ đã khóa hai tay Liễu Tâm Mỹ rồi, giờ còn dùng dây xích để làm gì nữa?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy hai thị tỳ áo xanh xích vào hai cổ chân Liễu Tâm Mỹ. Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng trèo treo, mấy phen toan xông tới, song cuối cùng chàng đã dần nén lại.

Chỉ thấy hai thị tỳ áo xanh quấn hai đầu dây xích vào cổ chân Liễu Tâm Mỹ, chỉ thừa lại chính giữa một đoạn dài chừng một thước, dường như là để cho nàng bước đi.

Sau đó, hai thị tỳ cùng cười nói :

- Tiểu thư hãy đứng lên thử xem!

Liễu Tâm Mỹ y lời gắng gượng đứng lên.

Người đàn bà áo vàng đứng đỉnh bước tới, vẻ hết sức đắc ý cười nói :

- Con có đi được chẳng?

Liễu Tâm Mỹ run giọng đáp :

- Đi được!

Người đàn bà áo vàng lại cười tiếp :

- Đây là gia pháp của nhà họ Liễu, mỗi phần đau khổ đều là để dạy cho con biết sám hối về tội lỗi đã qua, đây mới là chỉ là hình phạt trên đường đi, còn về đến nhà còn có hình phạt khác nữa.

Liễu Tâm Mỹ lúng búng :

- Xin tùy mẫu thân xử trí.

Người đàn bà áo vàng cười khanh khách :

- Đi thôi... Xuân Mai, dắt tiểu thư đi.

Một thị tỳ ứng tiếng bước tới, nắm lấy sợi dây xích khóa tay Liễu Tâm Mỹ kéo mạnh một cái, đoạn nhoen miệng cười :

- Tội nghiệp tiểu thư quá!

Liễu Tâm Mỹ bị kéo lảo đảo suýt ngã, dây xích trên tay và chân kêu loảng xoảng. Người đàn bà áo vàng cười hài lòng, lớn tiếng quát :

- Hãy đi nhanh một chút, đừng làm mất thì giờ của mẹ!

Ả thị tỳ lôi kéo Liễu Tâm Mỹ lập tức gia tăng cước bộ.

Liễu Tâm Mỹ dưới chân bị xiềng xiềng, sợi dây xích chỉ dài chừng một thước, mỗi bước đi chỉ được tám tấc, làm sao theo kịp ả thị tỳ đi nhanh thoăn thoắt.

Song nàng vẫn cố gắng đi nhanh, bước chân chệnh choạng, tiến tới trong tiếng kêu loảng xoảng.

Đinh Tiểu Nam như bị ngàn mũi tên xuyên vào lòng, trông theo Liễu Tâm Mỹ bị họ dẫn đi mà lòng xôn xang khôn tả, nếu chẳng phải Liễu Tâm Mỹ đã van cầu chàng không can thiệp vào, chàng nhất định phải liều mạng giải cứu cho nàng.

Bỗng nhiên, chàng cảm thấy trong miệng có mùi mằn mặn, bèn đưa tay lên chùi mới hay mình đã cắn đứt môi dưới, máu chảy ra không ít.

Chàng ngồi bệt xuống đất, lẩm bẩm một mình :

- Nàng là con thân sinh của người đàn bà nọ, vì sao bà ta lại ngược đãi con gái mình?

Ánh mắt của người đàn bà nọ có chứa vẻ hung tàn của loài dã thú, đâu có giống mẫu thân nàng? Nhưng hai người giống nhau quá và Liễu Tâm Mỹ đã chính miệng thừa nhận bà ta là mẫu thân, tất nhiên chẳng thể nào sai được, thế nhưng...

Liễu Bà Tử đã đưa Liễu Tâm Mỹ bỏ trốn, vì sao? Tất nhiên là để trốn tránh sự ngược đãi của người đàn bà áo vàng, xem ra kỳ trung hẳn là có điều khúc chiết.

Nhưng vì sao Liễu Tâm Mỹ lại không phản kháng?

Vì sao Liễu Tâm Mỹ lại cam đành chấp nhận sự hành hạ, bị chúng xiềng đi? Vì sao Liễu Tâm Mỹ lại e sợ mẫu thân đến vậy?

Vì sao? Vì sao?

Bỗng, chàng chợt nghĩ, mình để mặc cho họ xiềng Liễu Tâm Mỹ đi thế này quả là một sự sai lầm to lớn, Liễu Tâm Mỹ không dám phản kháng chỉ vì đó là mẫu thân nàng, còn mình thì sợ gì kia chứ?

Chàng hối hận đã không ngăn cản người đàn bà áo vàng giờ hành vi bạo ngược, hối hận đã không giải cứu cho Liễu Tâm Mỹ, nghĩ vậy, chàng tức tốc cất người phi thân đuổi theo.

12. Chương 12: Hàn Nguyệt Cung

Đinh Tiểu Nam vượt qua một ngọn núi, chàng bắt gặp người, bởi nhóm của người đàn bà áo vàng ra đi chưa đầy nửa tuần trà, Liễu Tâm Mỹ lại mang xiềng xích, đứt khoát chẳng thể nào đi xa được.

Vả lại phương hướng không sai, lẽ ra lúc này đã đuổi theo kịp mới phải, mà dù không đuổi kịp, vượt qua ngọn núi này thì cũng phải nhìn bóng người mới đúng.

Ấy vậy mà trước mặt trống không, chẳng có bóng dáng một người nào cả.

Họ đã đi đâu rồi?

Đinh Tiểu Nam lòng đầy nghi vấn. Chàng chẳng chút ngần ngại, lập tức triển khai khinh công đề tung thân pháp, nhanh như gió đảo nhanh tỉ mỉ tìm kiếm, song mãi đến khi sáng tỏ, chạy khắp phạm vi hằng mấy

mười dặm, cơ hồ lục soát hết mọi ngọn núi mà vẫn chẳng thấy người đàn bà áo vàng và Liễu Tâm Mỹ đâu cả.

Đinh Tiểu Nam vừa hồi hận vừa cảm tức bất giác chững bước thở dài.

Lúc này trời đã sáng tỏ, Đinh Tiểu Nam đau xót ê chề ngồi xuống một tảng đá lớn.

Đột nhiên, một giọng ca thấp trầm vọng đến. Đinh Tiểu Nam thoáng ngạc nhiên, vội lắng tai nghe.

“Ô Gặp khổ, chia ly càng thêm khó!

Lúc đông về, tàn úa cả trăm hoa!

Tầm nhả tơ đến khi nào hết kiếp.

Ngọn nến tàn mới cạn lệ thương đau.”.

Đinh Tiểu Nam hết sức lấy làm lạ, bèn tung người lao về phía tiếng hát.

Chỉ thấy một gã ăn mày đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc đang đứng đỉnh bước trên lưng núi, vừa đi vừa ngẩng cảnh, miệng hát nghêu ngao ra chiều rất ung dung thanh thản.

Người ăn mày tuổi trạc tứ tuần, dáng xềnh xoàng, mặt đầy bụi cát, song Đinh Tiểu Nam chẳng chút ngần ngại, vội đuổi theo chấp tay nói :

- Xin chào hóa tử đại ca!

Khiếu hóa nọ chẳng chút lấy làm ngạc nhiên, toét miệng cười :

- Hóa tử thì hóa tử, đại ca thì đại ca, hóa tử đại ca nghĩa là làm sao?

Đinh Tiểu Nam thoáng đỏ mặt :

- Xin lỗi, tại hạ định hỏi thăm huynh đài một việc.

Khiếu hóa nọ chồm chớp mắt :

- Nói đi!

- Huynh đài có thấy mấy người đàn bà đi ngang qua đây chẳng?

Khiếu hóa nọ gật đầu :

- Có! Sao? Trong số có một người mang theo xiềng xích phải không?

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ :

- Không sai, họ đã đi về hướng nào vậy?

Khiếu hóa nọ nheo mắt :

- Lão đệ hỏi để làm gì?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Xin huynh đài hãy cho biết mau, tại hạ đang cần đuổi theo họ gấp...

Khiếu hóa nọ lắc đầu :

- Vô ích, đuổi không kịp đâu! Hiện giờ e rằng họ đã đi xa hàng trăm trượng rồi.

- Đi xa hàng trăm trượng? Không thể như vậy được, họ đâu thể đi nhanh đến vậy!

Khiếu hóa nọ cười :

- Sao lại không? Họ cười mãnh hổ đâu phải đi bộ.

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Ô? Thảo nào...

Chàng bỗng hỏi :

- Xin thỉnh giáo huynh đài cao danh quý tánh? Chẳng hay huynh đài biết họ đi về đâu không?

Khiếu hóa nọ hóm hỉnh :

- Mỗ đây vốn hay rượu chè và rong chơi nên bằng hữu giang hồ đã tặng cho biệt hiệu là “Du Cái”, còn tên họ là Mộc Hóa!

Đinh Tiểu Nam nóng ruột :

- Mộc huynh có biết họ đi về đâu chẳng?

Mộc Hóa rề rà :

- Hàn Nguyệt cung!

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Sao tại hạ chưa từng nghe qua cái tên ấy nhỉ? Mộc huynh làm sao mà biết được?

Mộc Hóa bật cười :

- Trong giang hồ biết bao là môn phái, còn trẻ tuổi như lão đệ thì làm sao biết hết được, còn như hóa tử này thì...

Đoạn cười đắc ý, rề rà nói tiếp :

- Như đã nói rồi, suốt ngày chỉ biết rượu chè rong chơi đây đó, tất nhiên là hiểu biết hơn lão đệ nhiều.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Vậy Hàn Nguyệt cung ấy ở đâu?

Mộc Hóa trợn mắt :

- Lão đệ, hỏi người ta đâu phải hỏi như vậy, Mộc mỗ sống nhờ ăn xin, hôm nay vì ham ngắm cảnh nên chưa gặp được ai bổ thí, với cái bụng trống rỗng mà trả lời thì khó chịu quá đi!

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Trong người tại hạ hãy còn ít lượng bạc, biếu cho Mộc huynh vậy!

Nói đoạn, từ trong lòng móc ra lĩnh kính bạc vụn tổng cộng hơn hai mươi lượng, hai tay đưa hết ra trước mặt Mộc Hóa.

Mộc Hóa đưa tay chùi mép :

- Có lẽ đây là toàn bộ tài sản của lão đệ phải không?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Tại hạ giữ trong mình cũng chẳng tiêu đến, xin Mộc huynh hãy nhận lấy.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Không, Mộc mỗ chẳng phải là cường đạo mà đi ăn cướp của lão đệ, bạc đưa hết cho Mộc mỗ thì lão đệ lấy gì mà tiêu xài?

Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh :

- Không sao, tại hạ sẽ có cách khác!

Mộc Hóa lắc đầu nguây nguậy :

- Không được! Thế này vậy, chúng ta hãy tìm chỗ nào đó ăn uống một bữa, lão đệ trả tiền là xong. Mộc mỗ trả lời mấy câu hỏi của lão đệ bất quá chỉ đáng một bữa ăn thôi.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Ở đây toàn là rừng núi, quán cơm tửu lâu biết tìm đâu ra?

Mộc Hóa mỉm cười :

- Chẳng cần quán cơm với tửu lâu, hãy tìm một nhà thợ săn trong núi, đưa cho họ vài chục đồng tiền để làm một bữa ăn xoàng là được rồi.

- Nhưng tại hạ đâu có quen thuộc nơi này, làm sao tìm được?

Mộc Hóa cười :

- Chẳng cần lão đệ tìm đâu, Mộc mỗ cũng khá quen thuộc vùng này. Nào, chúng ta hãy đến Phiến Tử nhai!

- Xa không?

Mộc Hóa bật cười :

- Có thấy ngọn núi kia không? Phía bên kia triền núi ấy!

Vừa nói vừa bỏ đi trước, khinh công của Mộc Hóa cũng rất siêu tuyệt, phút chốc đã vượt qua ngọn núi sang phía bên kia.

Chỉ thấy trong một khu rừng quả nhiên có mấy gian nhà, bờ tường xếp đá tảng, nhà bằng tre gỗ. Biết ngay đều là gia đình nghèo khó.

Mộc Hóa như hết sức quen thuộc, đến trước một ngôi nhà gỗ cửa và lớn tiếng gọi :

- Lý Lão Ngũ, lại có thần tài đến rồi đây...

Lát sau, chỉ nghe một giọng nói nặng nề vang lên :

- Mộc Hóa tử đó hả?

Liền thì cánh cửa bật mở, một gã thợ săn tuổi độ ba mươi xô cửa bước ra, nhắc thấy Đinh Tiểu Nam, vội cười xởi lởi nói :

- Thì ra còn một vị khách quan nữa!

Mộc Hóa cười vui vẻ :

- Vị tiểu khách quan này cũng là thần tài đấy, lão đệ hãy đưa cho y ba mươi đồng tiền để ý chuẩn bị ngay một bữa ăn...

Lý Lão Ngũ cũng cười vui vẻ :

- Mộc Hóa tử, người cũng xem thường Lý Lão Ngũ này quá đi...

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Tại hạ đã quen nhau rất lâu với Mộc Hóa tử, một vò rượu nhạt với vài món thịt rừng, Lý Lão Ngũ này đủ sức đãi thọ, miễn đừng chê chậm trễ là được rồi.

Đinh Tiểu Nam hết sức ngỡ ngàng, cánh tay thò vào lòng phân vân không biết nên chẳng móc bạc ra. May nhờ Mộc Hóa đã tươi cười nói :

- Y đã không nhận thì thôi, chúng ta hãy vào trong ngồi đi.

Thế là Lý Lão Ngũ đưa hai người vào trong nhà, phòng khách tuy bài trí đơn sơ song rất sạch sẽ thơm mát. Lý Lão Ngũ hết sức niềm nở ân cần, lập tức mang đến một ấm trà, cười nói :

- Hai vị hãy ngồi trò chuyện, tại hạ đi lo rượu thịt chốc lát là xong ngay.

Mộc Hóa không khách sáo, chễm chệ ngồi vào thủ vị, cầm chung trà lên uống ròn rột.

Lát sau, Lý Lão Ngũ quay lại, trong tay bưng một cái khay gỗ, trên có ba bốn món thịt rừng nướng, một ấm to đựng rượu gạo và một đĩa mì trắng.

Mộc Hóa mặt mày tươi rói chẳng chút nhún nhường, lập tức ăn ngấu nghiến.

Đinh Tiểu Nam vì có tâm sự nên không ăn nói, chỉ ngồi cạnh tiếp mà lòng nóng như thiêu đốt.

Khi Mộc Hóa ăn uống đến ngà say mới nhoẻn miệng cười nói :

- Lão đệ, chúng ta có thể thoải mái nói chuyện rồi đấy!

Đinh Tiểu Nam thở phào :

- Hàn Nguyệt cung ở đâu vậy?
- Trên đỉnh núi Long Thủ ngoài Quan Ngoại!
- Mộc huynh biết rõ hết tất cả về Hàn Nguyệt cung chẳng?

Mộc Hóa cười hề hề :

- Rất khó nói, Mộc mỗ thì thấy đủ hiểu rõ lắm rồi đấy, nhưng có lẽ thực tế thì lại khác với những gì Mộc mỗ đã biết...

Đinh Tiểu Nam sốt ruột :

- Vậy xin Mộc huynh hãy nói về những gì mình đã biết đi!

Mộc Hóa gật gù :

- Kể ra đây là một nguồn tin kỳ lạ trên chốn giang hồ, nhưng người biết rất ít ai dám nói, Mộc mỗ cũng tình cờ được nghe một vị bằng hữu ẩn cư trong núi Long Thủ kể lại, vì bằng hữu ấy của Mộc mỗ từng là thượng khách trong Hàn Nguyệt cung, cho nên đã biết được khá nhiều điều...

Đinh Tiểu Nam nôn nóng :

- Xin Mộc huynh hãy nói thẳng về Hàn Nguyệt cung đi!

Mộc Hóa phì cười :

- Mộc mỗ kể đến rồi đây, tất cả về Hàn Nguyệt cung đều hết sức thần bí, nó được xây dựng từ lúc nào chẳng một ai được rõ, bởi trên đỉnh núi Long Thủ tuyết phủ quanh năm, cộng thêm thế núi hiểm trở nên rất nhiều năm không một ai lên trên ấy...

Ngưng giây lát, đoạn lại tiếp :

- Lúc người ta biết đến Hàn Nguyệt cung, có lẽ là vào hồi mười năm trước, trên đường Tây Lương phen nọ có mấy vị bằng hữu võ lâm hội họp ngoài thành Sơn Đan, một lời không hợp đã xảy ra cuộc xung đột, ngay khi họ đánh nhau quyết liệt, bỗng có một vị thư sinh trung niên xuất hiện và ra tay chế phục họ một cách nhẹ nhàng, rồi phân định phải trái xóa bỏ cuộc xung đột ấy. Do bởi vị nho sinh nọ võ công cao siêu mà lại không phải là người thường bôn tẩu trên giang hồ, nên đã gây sự hoài nghi của những người ấy, khi thỉnh giáo mới biết nho sinh nọ họ Liễu tên Ký, tự báo là ở trên đỉnh núi Long Thủ, chủ nhân Hàn Nguyệt cung... Kể từ đó trên giang hồ mới biết trên đỉnh núi Long thủ có một Hàn Nguyệt cung.

Nói đoạn, lại nốc vào một hớp rượu, Đinh Tiểu Nam hỏi :

- Chủ nhân Hàn Nguyệt cung còn ở đó chẳng?

Mộc Hóa lắc đầu cười :

- Không, đã giận vợ bỏ đi rồi!
- Giận như thế nào mà bỏ đi vậy?

- Kể ra thì dài dòng lắm, việc của Hàn Nguyệt cung tuy lưu truyền trên giang hồ, song ngoại trừ vị nho sinh trung niên võ công cực cao tự xưng là chủ nhân Hàn Nguyệt cung, Hàn Nguyệt cung vẫn còn là một bí mật nan giải. Bởi nó chẳng những ở chót vót trên đỉnh núi Long Thủ, mà người của Hàn Nguyệt cung lại không lai vãng với nhân vật giang hồ, chẳng một ai từng bước chân vào Hàn Nguyệt cung cho nên tất cả đều có vẻ bí ẩn dị thường. Chủ có vị bằng hữu của Mộc mỗ ẩn cư tại núi Long Thủ, bảo một lần tình cờ đã vào trong Hàn Nguyệt cung và trở thành thượng khách của họ...

Đinh Tiểu Nam nôn nóng xen lời :

- Lệnh hữu cao tánh đại danh, hẳn là một nhân vật rất có tiếng tăm trên chốn giang hồ phải không?

Mộc Hóa cười lắc đầu :

- Trái lại, vị bằng hữu của Mộc mỗ là một người câm, chính vì vậy mà trên sự nghiệp và tình yêu đều bị tổn thương nặng nề, nên mới tức giận rời khỏi Trung Nguyên, ẩn cư trong núi Long Thủ.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Đã là người câm thì làm sao lại trở thành thượng khách của Hàn Nguyệt cung?

- Tất nhiên là phải có nguyên nhân, vị bằng hữu câm của Mộc mỗ tuy võ công kém cỏi xong y thuật cao minh, có tài cải tử hồi sinh. Sở dĩ có sự giao thiệp giữa y với Hàn Nguyệt cung là vì ái thê của Liễu Ký ngã bệnh, biết trong núi có một vị đại phu câm nên mới mời y đến chữa trị.

Đinh Tiểu Nam bỗng hỏi :

- Vị phu nhân của Cung chủ hẳn chính là người đàn bà áo vàng kia!

Mộc Hóa gật đầu :

- Có lẽ vậy, vị bằng hữu câm của Mộc mỗ họ Điền tên Không, với y thuật thần thông đã dễ dàng chữa khỏi bệnh cho phu nhân nọ và thế là y trở thành thượng khách thường xuyên của Hàn Nguyệt cung.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Y đã là người câm, chẳng hay Mộc huynh làm sao mà nghe y nói được?

Mộc Hóa cười :

- Bởi vì Mộc mỗ biết lối nói bằng tay nên có thể dùng tay ra dấu chuyện trò với nhau.

- Ra vậy, rồi sau đó thế nào?

- Vị phu nhân ấy vốn là người rất hiền thực, nhưng từ khi khỏi bệnh bỗng dưng thay đổi tính tình, trở nên hết sức thô bạo, luôn gây gổ và thậm chí hà hiếp cả chồng là Hàn Nguyệt cung chủ...

Đinh Tiểu Nam giọng bất mãn :

- Người chồng không dạy dỗ bà ta được ư?

Mộc Hóa chau mày :

- Điều ấy thì Mộc mỗ chẳng được rõ lắm, nhưng nghe đâu Liễu Ký hết sức sợ bà ta, có lẽ liên quan đến gia đình bên vợ...

- Về sau thế nào?

- Về sa hai vợ chồng suốt cả ngày gây gổ và thậm chí đánh nhau, lần cuối cùng nghe đâu bà ta đã bỏ thuốc độc vào trong thức ăn của Hàn Nguyệt cung chủ.

Đinh Tiểu Nam giật mình :

- Ông ấy đã bị độc chết rồi ư?

- Đâu có, may nhờ Liễu Ký phát hiện trước, tức giận trách mắng bà vợ một trận sau đó bỏ đi biệt tích cho đến nay. Về phần vị phu nhân nọ vẫn điềm nhiên trước sự ra đi của chồng, hơn nữa tính khí mỗi ngày càng thêm tệ, đối tượng phát tiết chuyển sang ba người con gái thân sinh. Không đầy một năm người con gái lớn đã không chịu đựng nổi sự hành hạ nên đã chết yếu, còn hai người con gái khác thì lần lượt bỏ nhà chốn đi.

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng lạnh thình trâm tư.

Mộc Hóa lại nói tiếp :

- Khi này Hàn Nguyệt phu nhân đã dẫn theo bốn thị từ bắt xiềng vị thiếu nữ kia, hẳn đó là một trong hai người con gái bỏ chốn của bà ta.

Đoạn buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Phen này bị bắt đem về, chẳng biết sẽ hành hạ nàng ta đến mức nào nữa? Thật tội nghiệp, cô gái đẹp như thiên tiên ấy ắt là phải toi mạng.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng trèo tre, bỗng đứng lên ôm quyền nói :

- Dạ tạ Mộc huynh đã chỉ điểm, tại hạ xin cáo từ!

Mộc Hóa chẳng hững :
- Lão đệ định đi đâu vậy?

Đinh Tiểu Nam quả quyết :

- Đến núi Long Thủ!

Mộc Hóa kinh ngạc :

- Chi vậy?

- Thật chẳng giấu diếm, tại hạ phải đi cứu vị thiếu nữ kia, không thể để nàng bị độc phụ ấy hành hạ đến chết.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Không được đâu, lão đệ chắc chắn sẽ đâm đầu vào cái chết. Lão đệ không biết võ công của Hàn Nguyệt phu nhân cao đến mức nào ư?

Đinh Tiểu Nam kiên quyết :

- Mặc cho võ công của bà ta cao đến mấy, tại hạ cũng thử xem.

Mộc Hóa cười hề hề :

- Đừng vội, đừng vội... Lão đệ ngồi xuống đã.

Đoạn đưa tay nắm giữ Đinh Tiểu Nam lại, nói tiếp :

- Thẳng thắn mà nói, có lẽ lão đệ định chết vì vị cô nương kia phải không?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt :

- Tại hạ quả là cảm phần vì nghĩa cả.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Lão đệ nói vậy là thiếu thành thật. Mộc mỗ vốn có ý định giúp lão đệ, nhưng xem chừng đành phải chịu thôi.

Đinh Tiểu Nam thoáng động tâm :

- Mộc huynh định giúp tại hạ bằng cách nào?

- Trước hết. Mộc mỗ phải biết là có xứng đáng hay không.

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Thành thật mà nói, lão đệ đã yêu vị cô nương ấy phải không?

Đinh Tiểu Nam bất đắc dĩ nói :

- Mộc huynh đã nhất định hỏi vậy, tại hạ không tiện phủ nhận!

Mộc Hóa giơ ngón tay cái lên :

- Khéo chọn lắm, nếu lấy được quả là một người vợ xinh đẹp, một người vợ nội trợ tháo vát, có thể nói là diễm phúc vô cùng...

Đảo tròn mắt, đoạn nói tiếp :

- Nàng thì sao, cũng yêu lão đệ chứ?

Đinh Tiểu Nam quả quyết :

- Tại hạ có thể trả lời một cách khẳng định, tình nàng so với tại hạ hẳn còn sâu đậm hơn.

Mộc Hóa vỗ tay đánh đốp :

- Hay lắm, Mộc mỗ rất hài lòng câu trả lời ấy, nhất định sẽ hết sức mình giúp lão đệ.

Đinh Tiểu Nam thăm dò :

- Mộc huynh có kế hoạch gì tốt chăng:?

Mộc Hóa chẳng cần suy nghĩ :

- Chỉ có mỗi cách là đi tìm vị bằng hữu tâm của Mộc mỗ thôi.

Đinh Tiểu Nam chợt hiểu ra :

- Không sai, đó quả là một cách rất hay...

Mộc Hóa đứng phắt dậy :

- Nói là làm, chúng ta hãy lên đường ngay, núi Long Thủ cách đây xa lắm!

13. Chương 13: Thoát Hiểm Long Thủ Sơn

Mộc Hóa ra chiều hết sức sốt sắng gọi lớn :

- Lý Lão Ngũ, Mộc Hóa phải đi đây, sự tiếp đãi để hôm nào sẽ đáp tạ.

Lý Lão Ngũ từ phía sau lưng xăng chạy lên, cười nói :

- Hãy nghỉ ngơi một hôm rồi hẵng đi thì đã sao?

- Không được, hóa từ này có việc gấp!

Lý Lão Ngũ bĩu môi :

- Ngoại trừ ăn uống chơi đùa, chẳng hay có việc gì mà lại khiến người phải bận như vậy?

Mộc Hóa cười gượng :

- Tất nhiên là có việc quan trọng!

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Đi thôi lão đệ!

Liền rào bước đi trước tiến ra cửa. Đinh Tiểu Nam nói gót theo sau, chỉ thấy trời đã gần trưa, chàng như sợ nhớ ra điều gì, bỗng dừng bước lại.

Mộc Hóa ngạc nhiên :

- Lão đệ, sao không đi nữa?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Tại hạ... có lẽ không thể đi ngay lúc này được.

- Vì sao?

Đinh Tiểu Nam phân vân :

- Tại hạ còn một việc quan trọng chưa làm xong, hơn nữa...

Chàng ngập ngừng mãi không nói tiếp được. Mộc Hóa chau mày :

- Lão đệ vậy là thiếu thành thật rồi, nếu không muốn Mộc mỗ đi cùng thì thôi chúng ta chia tay nhau vậy.
Vòng tay thi lễ dậm bước bỏ đi. Đinh Tiểu Nam vội kêu :

- Đại ca hãy khoan, đại ca đã hiểu lầm tiểu đệ rồi.

Mộc Hóa thấy Đinh Tiểu Nam bỗng đổi cách xưng hô, ra chiều hớn hở quay lại nói :

- Mộc mỗ đã hiểu lầm như thế nào?

- Chẳng phải tiểu đệ không muốn đại ca đi cùng, chẳng qua vì còn một việc khác khó xử nữa.

Mộc Hóa khẳng khái nói :

- Nếu lão đệ qua tôn trọng vị đại ca này thì hãy nói ra để cho Mộc mỗ góp ý thử xem.

Đinh Tiểu Nam dậm mắt nhìn Mộc Hóa một hồi, sau cùng chàng đã kể mọi sự về Hồng Thái cung, hơn nữa kể rất tỉ mỉ.

Nghe xong, Mộc Hóa nói :

- Ra vậy, nhưng chúng ta có thể tìm cách giải quyết.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Còn cách gì nữa, trừ phi đi giết người trong Tịch Dương động, nhưng giết xong là phải tức khắc quay về Hồng Thái cung. Làm sao mà đi núi Long Thủ được?

Mộc Hóa chau mày :

- Hồng Thái cung quả là khó trêu, rắc rối thật...

Ngưng giây lát, bỗng lại nói :

- Có rồi, Mộc mỗ đã nghĩ ra một cách, nhưng...

Đăm mắt nhìn Đinh Tiểu Nam một hồi, đoạn nói :

- Ý kiến này có thể là hay cũng có thể nói là dở, bởi vì cần mạo hiểm, chẳng biết lão đệ có bằng lòng hay không?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đại ca nói thử ra xem!

- Tạm thời ta đừng thắc mắc Vô Ảnh lão nhân là ai, ông ấy đã ngấm ngầm giúp lão đệ hẩn lúc này cũng chẳng buông lời, dẫu sao cũng có thêm một sự bảo vệ trong bóng tối, còn về Hồng Thái phu nhân... Bà ta biết lão đệ đã phục dụng loại thuốc màu lam, và đã qua vài lần thử nghiệm, nên hết sức tin cậy lão đệ phải không?

- Quả thực là vậy!

- Trước mắt chúng ta hãy lợi dụng điểm ấy một phen.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lợi dụng bằng cách nào?

Mộc Hóa cười bí ẩn :

- Xin hỏi lão đệ, lão đệ có định đi giết người trong Tịch Dương động chẳng?

Đinh Tiểu Nam bắn khoăn :

- Rất khó nói, nếu như y là kẻ ác thì chẳng ngại gì trừ khử đi, còn như y là người tốt, tất nhiên không thể giết được.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Vấn đề hiện giờ là lão đệ chẳng còn đủ thời gian dè dặt nữa, nếu đến Long Đầu sơn chậm trễ một chút, người yêu của lão đệ khó thể bảo toàn tính mạng...

Đằng hắng một tiếng, đoạn nói tiếp :

- Do đó, người trong Tịch Dương động dù tốt hay xấu thì chúng ta cũng chẳng còn thời giờ để tìm hiểu.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nhưng Hồng Thái phu nhân làm sao chịu để yên cho tiểu đệ?

Mộc Hóa lại cười bí ẩn :

- Mặc cho bà ta có chịu để yên cho lão đệ hay không thì chúng ta cũng phải lợi dụng bà ta một phen.

Đinh Tiểu Nam sốt ruột :

- Đại ca mau nói rõ hơn đi!

Mộc Hóa cười rề rà :

- Trong mình lão đệ có một con chim hoàng anh phải không?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Không sai, đó là dùng để truyền tin với Hồng Thái cung.

Mộc Hóa giọng nghiêm chỉnh :

- Hãy mau viết một lá thư, bảo là người trong Tịch Dương động võ công cao cường, đã cưới hổ bỏ chạy, đuổi không kịp, cần phải mượn con chim ưng truy tìm.

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Vậy... mạo hiểm quá!

- Nếu sợ nguy hiểm thì bỏ qua việc này đi!

Đinh Tiểu Nam cắn răng :

- Thôi được, nhưng dù có mượn được chim ưng thì sau này cũng bị lộ thôi.

- Sau này hãy tính, lão đệ chẳng nóng lòng cứu người yêu hay sao? Hãy giải cứu nàng ta trước rồi hãy tìm cách ứng phó với Hồng Thái phu nhân...

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp :

- Cũng may là lão đệ không bị thuốc của Hồng Thái phu nhân khống chế, chả lẽ còn muốn như con thiêu thân suốt đời chịu sự ràng buộc của bà ta ư?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Đại ca nói rất đúng, chúng ta hãy cứ thử xem! Tuy nhiên...

Ra chiều ấy nấy thì Mộc Hóa nói tiếp :

- Vậy thì quá liên lụy đến đại ca!

Mộc Hóa ngửa mặt lên trời cười vang :

- Tính nết của hóa tử này là vậy, việc muốn làm mà không làm được thì trong lòng cảm thấy khó chịu lắm. Hơn nữa, nếu cứ suốt ngày ăn nhậu rong chơi thì cũng đâm ra chán ngấy.

Đinh Tiểu Nam quả y lời vội vàng viết một lá thư rồi cột vào chân con hoàng anh rồi ném nó lên trời cho nó bay đi.

Con chim hoàng anh khê kêu lên một tiếng, lập tức bay vút đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Đinh Tiểu Nam gượng cười nói :

- Con chim hoàng anh này là do Hồng Thái phu nhân nuôi dưỡng, rất có thể bị bà ta khám phá ra sự sơ hở, không chừng sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn.

Mộc Hóa cười ung dung :

- Bất cứ việc gì cũng có hai khả năng trái ngược nhau, chẳng lẽ Mộc mỗ không biết mà cần đến lão đệ nhắc nhở hay sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Ý tiểu đệ là tốt hơn đại ca hãy ẩn trốn trước, lỡ ra có bề gì, cao thủ của Hồng Thái cũng đến đây thì đại ca cũng không đến nỗi bị liên lụy.

Mộc Hóa ngửa cổ cười vang :

- Lão đệ xem Mộc mỗ là người nào?

Đinh Tiểu Nam ngượng ngùng, đành lặng thinh ngồi xuống đất chờ đợi.

Chỉ một giờ sau, chỉ thấy một con diều ưng khổng lồ bay đến, Đinh Tiểu Nam thoát tiên giật mình hốt hoảng, nhưng lập tức lại yên tâm bởi trên lưng con chim trống không, chẳng có ai cưỡi trên ấy cả.

Con diều ưng bay lượn một vòng, đoạn xếp cánh sà xuống đất.

Chỉ thấy con ưng vô cùng to lớn, dù cưỡi lên bốn người cũng còn thừa chỗ, con con hoàng anh bé bỏng thì đậu trên lưng con chim ưng, trên lưng nó có cột một bức hồi thư. Đinh Tiểu Nam vội cưỡi xuống mở ra xem, trên ấy viết rằng:

“Gửi Tiểu Nam! Được thư liền sai chim ưng để sử dụng, người ấy võ công cao cường lão thân đã biết rồi, song Kim Sa Tuyệt Mệnh chương vẫn có thể lấy mạng y được, hãy cẩn thận ứng phó ắt sẽ thành công. Hoàng anh xin vẫn giữ đề phòng khi cần đến! Hồng Thái phu nhân!”

Đinh Tiểu Nam vừa mừng vừa lo, mừng là đã đối gạt được Hồng Thái phu nhân, lo là việc sớm muộn cũng bị bại lộ, lúc bấy giờ phải ứng phó ra sao?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe Mộc Hóa kêu lên :

- Hay quá, đi thôi!

Nói đoạn liền tung người nhảy lên lưng con chim ưng. Đôi mắt như chuông đồng của con ưng trọc đầu lờm y một cái, nhưng chẳng tỏ vẻ gì cả.

Đinh Tiểu Nam cũng chẳng lưỡng lự nữa, lại bỏ con hoàng anh vào lồng, đoạn phóng lên lưng ưng, khẽ vỗ vào cổ nó và nói :

- Làm cực mi quá!

Con chim ưng dường như hiểu ý khẽ kêu lên một tiếng, lập tức vỗ cánh bay vút lên trời, thoáng chốc đã bay vào trong mây.

Mộc Hóa hí hửng reo :

- Được bay lên trời như thế này thật có chết cũng đáng.

Thoáng ngưng, đoạn lại tiếp :

- Lão đệ có lẽ không thuộc đường lối, để Mộc mỗ hướng dẫn cho.

Đoạn khẽ vỗ lên cổ con chim ưng, đoạn đưa tay chỉ trở, con ưng quả nhiên hiểu ý bay về hướng chỉ của Mộc Hóa.

14. Chương 14: Vạn Lý Thăm Bận

Con ưng trọc đầu sức mạnh phi thường bay nhanh khôn tả, thoáng chốc đã vượt qua hàng mấy dặm đường.

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm nói :

- Chúng ta bay nhanh thế này tất nhiên có thể đuổi kịp Hàn Nguyệt phu nhân, hay là ta chặn họ lại giữa đường.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Chặn họ lại giữa đường thì cũng được nhưng rất là nguy hiểm.

- Ý đại ca muốn nói võ công của Hàn Nguyệt phu nhân quá cao, chúng ta không chống cự lại chứ gì?

- Đúng vậy, trong Hàn Nguyệt cung toàn kỳ công tuyệt học, đối chọi thẳng với họ chẳng những không cứu được người yêu của lão đệ, trái lại chúng ta còn chuốc lấy cái chết vào thân.

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Vậy chứ đến Long Thủ sơn thì sao?

- Đó thì lại khác, đến Long Thủ sơn chúng ta có thể tìm Điền Khôn bàn bạc, hoặc đánh cắp hoặc cướp đoạt, hẳn có cách cứu thoát người yêu lão đệ.

Đinh Tiểu Nam lặng thinh khẽ gật đầu.

Dưới sự hướng dẫn của Mộc Hóa, con chim ưng bay thẳng về hướng Tây bắc.

Mộc Hóa hí hửng không ngớt reo vang :

- Đã trông thấy Trường Giang rồi...

- Đã trông thấy Hoàng Hà rồi...

- Xem kìa, đó là núi Không Động...

- Đó là Trường Thành...

- A ha, Long Thủ sơn đã đến rồi...

May mà bay nhanh như vậy mà cũng phải tốn mất bốn giờ mới đến Long Thủ sơn, lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn.

Dưới sự hướng dẫn của Mộc Hóa, con chim ưng hạ cánh xuống cạnh một khu rừng rậm.

Đinh Tiểu Nam nói :

- Đây là chỗ của Á Y Điền Khôn ư?

Mộc Hóa cười đáp :

- Có lẽ cũng chẳng cách xa lắm, nhất định sẽ tìm được...

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Có thể chúng ta hãy còn cần đến con chim ưng này...

Đinh Tiểu Nam quay lưng sang con chim ưng thăm dò :

- Mi hãy ở đây chờ bọn ta, tự đi kiếm ăn nhé!

Con chim ưng như hiểu tiếng người khẽ gật đầu.

Đinh Tiểu Nam lại nói :

- Mi hãy đi đi, khi nào cần đến ta sẽ gọi.

Con chim ưng lại gật đầu, đoạn vỗ cánh bay vút lên không, loáng cái đã khuất vào trong mây.

Đinh Tiểu Nam bắt giác hắt hơi, bởi trên núi phủ đầy tuyết trắng, gió lạnh buốt xương. Quay sang nhìn Mộc Hóa, thấy y cũng co rúm người thọc tay vào trong ống tay áo, song tinh thần thì lại rất sung mãn, toét miệng nói :

- Đi mau, theo Mộc mõ biết thì gã câm kia có lẽ ở phía sau ngọn núi này thôi.

Thế là hai người nhanh nhẹn vượt qua ngọn núi, tiến vào một sơn cốc.

Mộc Hóa bỗng reo lên :

- Đến rồi, chính là ở đây!

Chỉ thấy trong cánh rừng tùng có ánh đèn hắt ra.

Đinh Tiểu Nam cũng lập tức theo sau Mộc Hóa phi thân về phía rừng tùng.

Vừa tiến vào trong rừng, hai người bất giác chưng hửng. Chỉ thấy trước mặt là một tòa trang viện nguy nga đồ sộ.

Mộc Hóa lẩm bẩm :

- Lạ thật, lạ thật!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Gì mà lạ?

- Tên Điền Khôn này hẳn là phát tài rồi.

- Tại sao vậy?

Mộc Hóa cười nói :

- Lúc Mộc mõ đến đây rồi mấy năm trước, nơi đây chẳng qua chỉ là một mái nhà lụp xụp, giờ đây lại nhà cửa đồ sộ thế này, vậy chẳng phải gã câm kia đã phát tài hay sao?

Đinh Tiểu Nam bật cười :

- Y là bạn của đại ca, đã phát tài đại ca không mừng sao?

Mộc Hóa chau mày :

- Tiền tài này chẳng được minh bạch, e rằng có điều bí ẩn chi đây.

Đinh Tiểu Nam nói :

- Đã ở ngay trước mắt, cứ đi hỏi thì biết ngay chứ gì? Ở đây đoán mò thì có ích lợi gì?

Mộc Hóa gật đầu :

- Có lý, chúng ta đã vượt hàng dặm đường đến đây chẳng lẽ lại khiếp sợ trước mấy ngôi nhà lầu này hay sao?

Đoạn hai người tiến sâu vào rừng.

Chỉ thấy trước cổng trang viện có hai người áo xanh đeo kiếm đang đứng canh gác.

Mộc Hóa rảo bước đi tới, còn cách mấy trượng đã nghe một trong số gã canh gác trầm giọng quát :

- Ai đó? Dừng lại!

Mộc Hóa đưa mắt nhìn Đinh Tiểu Nam cười méo xệch, đành chững bước đứng lại.

Chỉ thấy một gã đại hán đeo kiếm chạy nhanh đến, nghiêm lạnh nhìn hai người và quát :

- Các ngươi là ai? Đến đây dòm ngó gì đó?

Mộc Hóa ngấp ngừng :

- Thật chẳng giấu diếm, hóa từ này đến đây để thăm bạn!

Hán từ nọ cười khẩy :

- Ở đây làm gì có bạn bè của ngươi, chớ có nói càn, tránh khỏi đây mau lên!

Mộc Hóa lắc đầu :

- Hóa tử này nhớ rất rõ ràng, trước kia quả có một người bạn cư trú tại đây, có lẽ y đã dọn đi rồi, y không có khí phải thế này đâu.

Hán tử nọ cười khinh :

- Rõ ràng là khùng điên, hãy cắt mau!

- Được, được, hóa tử này cắt mau...

Đi được vài bước, bỗng quay lại hỏi :

- Đây có phải Xuân Tuyết cốc chẳng?

- Không sai, đây chính là Xuân Tuyết cốc!

Đoạn trầm giọng quát :

- Thôi, hãy cắt khỏi đây ngay!

Mộc Hóa chơm chớp mắt :

- Xin hãy lượng thứ cho hóa tử này hỏi thăm vài điều, trước kia ở đây có một gã câm cư trú, y có biết ít nhiều y học, chẳng hay y đã dọn khỏi đây từ bao giờ?

Hán tử nọ ngẩn người :

- Người nói gì?

Mộc Hóa cười xối lỏi :

- Hóa tử này nói, xưa kia ở đây có một gã câm...

Hán tử nọ tức giận quát lớn :

- Im ngay!

Mộc Hóa cười giả lả :

- Hóa tử này đã nói sai điều gì ư?

Hán tử nọ gất giọng :

- Người cả gan thật, dám sỉ nhục chủ nhân bọn này.

Mộc Hóa mừng rỡ :

- Thật ư? Làm sao y nói được nhỉ?

- Chủ nhân bọn này là một vị danh y, tất nhiên là tự chữa khỏi.

-Ồ, vậy là y thuật của y có lẽ đã tinh tiến rất nhiều...

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Xin hãy mau vào báo, báo là có hóa tử Mộc Hóa đến viếng.

Hán tử nọ thoáng tần ngần :

- Ai biết gia chủ nhân có quen với người hay không, hãy chờ ta vào bẩm báo thử xem sao.

Mộc Hóa vòng tay :

- Xin cảm ơn!

Hán tử nọ quét mắt nhìn Đinh Tiểu Nam, khoa chân múa tay nói :

- Mộc mỗ với “Á Y” Điền Khôn quen nhau rất thâm tình, được báo cam đoan sẽ lập tức ra nghênh đón ngay cho mà xem.

Đinh Tiểu Nam cũng nghe lòng náo nức. Thế là hai người lẳng lặng ở bên bìa rừng đứng chờ đợi.

Lát sau, chỉ nghe tiếng bước chân rậm rịch, một toán hán tử khinh trang hộ tống một người trung niên tuổi trạc ngũ tuần đi ra.

Người trung niên ấy dáng vẻ uy nghi ánh mắt sáng quắc, thanh thể hết sức khinh người.

Mộc Hóa bỗng kinh hãi nói :

- Nguy to, người này không phải Điền Khôn. Hãy chôn mau!

Đoạn vội vã kéo Đinh Tiểu Nam co chân phóng chạy.

Nhưng nghe phía sau có tiếng quát đuổi theo :

- Đứng lại!

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác, chẳng hiểu chi cả cũng đành theo Mộc Hóa phi thân chạy ra ngoài sơn cốc.

Hai người cứ thế bỏ chạy khỏi mấy ngọn núi, thấy phía sau không có người đuổi theo mới dừng chân lại.

Mộc Hóa thở phào rồi nói :

- Lạ thật, Điền Khôn sao lại đổi khác nhiều thế nhỉ?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác :

- Đổi khác như thế nào?

Mộc Hóa vẻ trầm ngâm :

- Trước kia y là người hiền hậu chất phác, đâu có thái độ ngênh ngang hung ác như vậy! Bên trong hẳn là có điều bí ẩn gì đó, chúng ta hãy lên vào cửa sau thám thính thử xem.

Nói đoạn lập tức phi thân đi, Đinh Tiểu Nam cũng đành nối gót theo sau.

P phía sau cốc vô cùng hiểm trở, song nhờ khinh công cao siêu nên hai người lướt đi không một tiếng động, như hai con chồn núi tiến vào trong rừng rậm.

Trong rừng có rất nhiều cây cối đã bị đốn bỏ, khai quang để dựng lán trại canh phòng, quân tuần tra đi lại không ngớt.

Chính giữa trang viện đèn đuốc sáng loáng, đó là một gian đại sảnh bên trong vắng vắng tiếng người cười nói.

Mộc Hóa quay sang Đinh Tiểu Nam khẽ nói :

- Chúng ta hãy đến đại sảnh ấy xem thử!

Hai người lập tức tung người lao về phía đại sảnh.

Trước cửa đại sảnh có một hòn giả sơn nằm ngay cửa chính, nắp ở đó có thể trông thấy rất rõ ràng cảnh tượng trong đại sảnh.

Hai người ẩn mình xong, lặng lẽ đưa mắt nhìn vào.

Đinh Tiểu Nam vô cùng ngạc nhiên, chỉ thấy trong đại sảnh có bày một bàn tiệc thịnh soạn, Điền Khôn đang ngồi ăn uống.

Với kẻ giàu có như y, việc tiệc tùng vào ban đêm chẳng có gì lạ, điều lạ là thái độ ngênh ngang của y và cảnh tượng dâm ô trong đại sảnh.

Thì ra trong đại sảnh ngoài Điền Khôn ra hãy còn hai mươi mấy thiếu nữ trẻ đẹp nữa.

Nhưng mỹ nữ ấy thấy đều tuổi dưới hai mươi, có người toàn thân lõa lồ, có người ăn vận tề chỉnh, song người nào cũng lộ vẻ sợ hãi.

Ở hai bên Điền Khôn đều có một mỹ nữ phục vụ, rót rượu và gấp thức ăn hết sức ân cần.

Chỉ thấy y không rời ly, ly chẳng rời môi, một hơi uống cạn sáu bảy ly rượu. Sau đó, y ném ly xuống đất vỡ tan, đảo mắt nhìn quanh.

Đinh Tiểu Nam bắt giác rung mình, giờ đây chàng mới thấu hiểu lời nói của Mộc Hóa, thì ra ánh mắt Điền Khôn chẳng khác nào loài mãnh thú trong khi săn mồi, tham lam, độc ác lẫn tàn bạo.

Tất cả mỹ nữ trong sảnh thấy đều cúi gầm mặt, có người khẽ run rẩy.

Chỉ nghe Điền Khôn cười dâm ô nói :

- Tối nay chơi trò gì vui đây?

Trong sảnh tĩnh lặng, không một ai lên tiếng.

Điền Khôn bỗng vỗ mạnh lên bàn, chén đĩa rung lên loảng xoảng, chỉ nghe y rống lên như thú dữ :

- Các người điếc cả hay là câm...

Trở tay về một thiếu nữ cạnh đó không xa quát :

- Người nói đi!

Thiếu nữ nọ tuổi không quá mười sáu, mười bảy, trên người chỉ có một chiếc áo lót ngắn ngủn, run giọng nói :

- Để chúng tiểu tỳ hát cho chủ nhân nghe!

Điền Khôn bỗng dịu dàng nắm lấy tay thiếu nữ nọ, nói :

- Hát có gì là hay, nghĩ trò khác đi!

- Không thì chúng tiện tỳ khiêu vũ để chủ nhân giải muộn.

Điền Khôn đảo mắt :

- Cũng được... Nhưng chỉ mình người thôi, nhiều người quá đâm ra mất hay.

Thiếu nữ nọ khúm núm đứng lên, khẽ nói :

- Nô tỳ tuân mệnh!

Rồi thị lập tức khiêu vũ, như một cánh bướm lượn lờ trong lùm hoa.

Ánh mắt hung tàn của Điền Khôn lịm tắt, thay vào đó là vẻ hau hấu dâm dật chốt chặt vào thân hình uyển chuyển của thiếu nữ nọ.

Lát sau, thiếu nữ nọ đã múa xong, đi đến trước mặt Điền Khôn khom mình nói :

- Nô tỳ đã vũ xong rồi!

Điền Khôn cười hề hề :

- Múa dở lắm!

Thiếu nữ nọ toàn thân run rẩy, lập tức co gối quỳ xuống :

- Nô tỳ không được điều luyện, xin chủ nhân lượng thứ!

Điền Khôn vẫn điềm nhiên cười :

- Không được, lão phu phải phạt người.

Giọng nói của y rất dịu mềm như là trêu ghẹo thiếu nữ nọ.

Nhưng thiếu nữ nọ không ngớt dập đầu van vỉ :

- Lần sau nô tỳ nhất định sẽ múa khá hơn, xin chủ nhân tha cho nô tỳ một phen.

Nhưng Điền Khôn vẫn cười hề hề :

- Không được, không thể tha được...

Thiếu nữ nọ run sợ :

- Chủ nhân định phạt nô tỳ như thế nào?

Điền Khôn khẽ gõ nhẹ tay lên chán trầm ngâm nói :

- Đánh một trăm roi vậy!

Thiếu nữ hoảng kinh, thất thanh nói :

- Xin chủ nhân hãy nương tình tha cho nô tỳ một phen, một trăm roi chắc nô tỳ chết mất.

Ánh mắt Điền Khôn lộ vẻ khoái trá, cười nói :

- Không đánh chết được đâu, lão phu sẽ đánh nhẹ thôi... Không được nói nhiều, cãi lời thì một trăm roi sẽ đổi là hai trăm roi.

Lời nói của Điền Khôn như có uy lực vô thượng, thiếu nữ nọ quả nhiên không dám lên tiếng nữa.

Điền Khôn vẫn cười lớn tiếng hô :

- Mang hình cụ ra đây!

Chỉ thấy hai thiếu nữ ăn vận chỉnh tề ứng tiếng chạy ra, trong số một người tay cầm một sợi dây thừng, còn người kia thì cầm một ngọn roi da.

Động tác của hai nàng hết sức thuần thực, tựa hồ việc này xảy ra rất thường, chỉ thấy thiếu nữ tay cầm dây thừng bước tới trói hai tay thiếu nữ nọ lại.

Đinh Tiểu Nam thấy vậy không khỏi nghiêng răng cảm tức trước hành vi bạo tàn của Điền Khôn.

Chỉ thấy một cây xà ngang trên trần đại sảnh có đục sẵn mấy cái lỗ, hiển nhiên là dùng để kéo dây, sau khi trói tay thiếu nữ bị phạt, thiếu nữ kia lập tức ném sợi dây thừng vắt qua xà nhà, thế là thiếu nữ nọ bị kéo lên, cho đến khi mũi chân chỉ còn chạm nhẹ trên mặt đất mới thôi.

Còn thiếu nữ cầm roi thì hai tay nâng cao ngọn roi đưa đến trước mặt Điền Khôn.

Điền Khôn đưa tay cầm lấy ngọn roi da, cười tủm tỉm đứng lên, đi đến cạnh thiếu nữ bị treo, vung roi lên quát mạnh một phát.

Thiếu nữ nọ cắn răng, khẽ kêu lên một tiếng đau đớn.

Một thiếu nữ khác đứng cạnh cất tiếng đếm :

- Một!

Điền Khôn dừng tay lại cười :

- Nha đầu, sao ngươi không kêu la?

Thiếu nữ nọ nén đau đáp :

- Nô tỳ không dám!

Điền Khôn cả cười :

- Tối nay lão phu lại thích nghe tiếng kêu la của con gái, không thì đâu có phạt ngươi!

Vung tay quát thêm một roi.

Lần này thì thiếu nữ nọ quả nhiên hét lên thảm thiết. Thoáng chốc đã đánh gần ba mươi roi.

Đinh Tiểu Nam chẳng còn dần nén được nữa, bỗng rướn người toan phóng vào trong đại sảnh.

Mộc Hóa vội đưa tay ra giữ lại, hoảng hốt khẽ nói :

- Lão đệ định làm gì vậy?

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Tiểu đệ không thể nào chấp nhận được hành vi bạo tàn như vậy, giết quách y cho rồi!

Mộc Hóa vội khuyên :

- Việc nhỏ mà không nhẫn nhịn được ắt loạn đại mut, hãy chờ xem y còn làm gì nữa?

Đinh Tiểu Nam đành cố dằn lòng, chỉ nghe trong đại sảnh tiếng roi vun vút hòa lẫn với tiếng rên la đau đớn vô cùng thê thảm.

15. Chương 15: Kim Xà Cung

Đinh Tiểu Nam nấp ngoài đại sảnh vô cùng căm tức trước hành vi tàn bạo đối với phụ nữ của Điền Khôn, nhưng được Mộc Hóa khuyên ngăn nên đành cố dằn lòng chờ những diễn biến tiếp theo!

Đột nhiên, chỉ thấy một người lệ làng từ ngoài cổng chạy vào, tiến thẳng vào đại sảnh y cất tiếng nói :

- Có việc khẩn bẩm báo!

Đinh Tiểu Nam và Mộc Hóa định thần nhìn kỹ, thì ra đó là một hán tử khinh trang là lính canh trong Xuân Tuyết cốc.

Điền Khôn thu roi về quát hỏi :

- Đại sự gì mà om sòm vậy hả? Không biết bốn Trang chủ đang trách phạt nữ tỳ hay sao?

Hán tử khinh trang cúi đầu thi lễ :

- Nếu không có việc gấp thì chẳng dám khinh động đến Trang chủ, là vì... trong cung có lệnh!

Đoạn lấy ra một tấm lệnh bài trao cho Điền Khôn, lại nói :

- Phu nhân có lệnh đòi Trang chủ đến ngay! Vì tấm lệnh bài bị khinh trang che khuất nên chẳng nhìn thấy được hình dạng ra sao, song qua lời hán tử đó, khiến Đinh Tiểu Nam và Mộc Hóa đều giật mình, bởi y đã nói “trong cung có lệnh” và “phu nhân có lệnh đòi”.

Vậy thì “cung” đây hẳn là Hàn Nguyệt cung, phu nhân tức là Hàn Nguyệt phu nhân? Chỉ thấy Điền Khôn lật đật nói :

- Biết rồi, hãy lui ra!

Hán tử khinh trang nọ lập tức thi lễ lui ra. Điền Khôn quay vào giữa đại sảnh nói :

- Đã đánh được bao nhiêu roi rồi?

Thiếu nữ đứng đếm liền đáp :

- Ba mươi bảy roi!

Điền Khôn chau mày :

- Hãy nhớ kỹ, còn thiếu sáu mươi ba roi nữa, hãy thả thị xuống trước đã, chờ ta về hẵng treo lên tiếp!

Hai thiếu nữ thi hành hình phạt vội lớn tiếng đáp :

- Nô tỳ tuân mệnh!

Điền Khôn quay người, bật cười ha hả, lập tức đi ra khỏi đại sảnh, chỉ thấy y cất người lên, không đi qua lối cổng chính mà lại thi triển khinh công vượt tường mà đi.

Mộc Hóa vội nói :

- Chúng ta hãy theo dõi y, khi cần thì cứ xông vào Hàn Nguyệt cung.

Đinh Tiểu Nam vội gật đầu, cùng Mộc Hóa tung người lên như hai làn khói nhẹ bám vào Điền Khôn.

Ra khỏi Xuân Tuyết cốc, chỉ thấy Điền Khôn không hề quay đầu lại, phóng thẳng một mạch lên đỉnh núi.

Mộc Hóa khẽ nói :

- Không sai, quả là y đến Hàn Nguyệt cung... Nhưng Hàn Nguyệt phu nhân làm sao mà về đến nhanh vậy? Không thể thể được!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Có lẽ con mãnh hổ của bà ta là thần vật, có thể đi ngày muôn dặm cũng nên!

Nhưng khi hai người đang suy đoán thì thấy Điền Khôn rẽ sang một lối khác.

Mộc hóa kêu lên :

- Y không phải đến Hàn Nguyệt cung!

Đinh Tiểu Nam cũng ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ ở đây còn một cái cung gì nữa sao?

Mộc Hóa lắc đầu :

- Mộc Hóa chưa nghe nói trên Long Thủ sơn này còn một cái cung gì nữa! Bất kể có cung gì hay không ta cứ bám theo Điền Khôn là sẽ rõ trắng đen ngay.

Thế là hai người không nói thêm gì nữa tiếp tục bám theo. Chỉ thấy Điền Khôn vượt qua một ngọn núi, lại tiếp tục phi thân về phía một ngọn núi khác.

Qua khỏi ngọn núi ấy thì đến một thung lũng từng bách sum sê, chẳng thấy được trong rừng có những gì, song Điền Khôn lại tiến thẳng vào trong rừng.

Đinh Tiểu Nam và Mộc Hóa theo đến nơi, chỉ thấy trong rừng loáng thoáng có nhà cửa, hiển nhiên trong đó cũng có cung điện chi đó.

Mộc Hóa vô cùng ngạc nhiên nói :

- Lạ thật, lạ thật, hết sức là lạ!

Đinh Tiểu Nam trở mắt hỏi :

- Hẳn là đại ca không biết nơi này?

Mộc Hóa vội nói :

- Đúng vậy, ngoài Hàn Nguyệt cung ở trên đỉnh núi, Mộc mỗ chưa hề nghe nói đến trên Long Thủ sơn lại có một tòa cung điện nào nữa... Tay Điền Khôn này sao lại có quan hệ với đây nhỉ?

Trong khi hai người đang nói thì Điền Khôn đã khuất vào trong rừng.

Đinh Tiểu Nam hỏi :

- Chúng ta không theo vào ư?

Không chờ trả lời, chàng rảo bước tiến vào rừng. Mộc Hóa vội nói :

- Tất nhiên rồi, dù có phải thí mạng thì cũng phải tìm hiểu cho ra ngọn ngành.

Đoạn lập tức theo sau Đinh Tiểu Nam tiến vào rừng.

Nhưng khi vừa vào đến trong rừng, hai người bất giác ngơ ngẩn đứng thừ ra tại chỗ, nhất thời không biết nên tiến tới hay rút lui.

Sau cùng, Mộc Hóa thấp giọng nói :

- Nguy rồi, chúng ta chạy mau... Kim Xà cung!

Thì ra trong rừng không ra lắm có một con rắn khổng lồ khoang tròn cao hơn hai trượng được đúc bằng vàng, đầu ngẩng lên, lưỡi thè ra giống hệt như thật.

Nhưng Đinh Tiểu Nam vẫn đứng yên lẩm bẩm :

- Không sai, có lẽ đây là Kim Xà cung, chúng ta không vào xem thử ư?

Mộc Hóa chau mày :

- Lão đệ không muốn sống nữa sao?

Đinh Tiểu Nam bướng bỉnh :

- Vào Kim Xà cung chưa chắc phải chết, tháo lui như thế này thì thật là đáng tiếc.

Mộc Hóa ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Thôi được, hóa tử này liều mạng vì quân tử, đi nào!

Thế là hai người lần mò tiến vào. Cách con Kim Xà gần mười trượng là cổng chính của Kim Xà cung, chỉ thấy lối kiến trúc cũng tương tự như một tòa trang viện, có điều hai bên cổng đều có một con Kim Xà khoanh tròn.

Nơi cổng chính có bốn hán tử khinh trang đeo trường kiếm canh phòng, Mộc Hóa kéo tay Đinh Tiểu Nam nói :

- Chúng ta không thể đi vào bằng lối này, phải biết Kim Xà cung cao thủ rất đông, nhất định sẽ bị chúng bắt được.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt :

- Vậy thì chúng ta có thể vượt tường vào lối sau.

Mộc Hóa cười tự mỉa :

- Không sai, vượt tường chính là bản lãnh độc đáo của Mộc mỗ. Đinh Tiểu Nam cũng mỉm cười, cùng Mộc Hóa vòng qua phía sau.

Chỉ thấy tường của Kim Xà cung không cao lắm, hẳn vì nơi đây thâm sơn hẻo lánh, không lo có kẻ địch xâm nhập nên ngoài bốn hán tử canh phòng nơi cổng chính, nhưng nơi khác chẳng có ai canh phòng cả.

Hai người đi hơn hai mươi trượng, Mộc Hóa dừng lại trước và nói :

- Ở đây được rồi!

Đinh Tiểu Nam không có ý kiến, chỉ khẽ gật đầu với Mộc Hóa, đoạn hai người nối tiếp nhau vượt tường vào trong.

Bên trong là một vườn hoa rất rộng, nhưng vắng lặng không một bóng người. Đinh Tiểu Nam phi thân lên một cành cây to, quay nhìn tứ phía, chỉ thấy trừ mấy ngôi nhà gần nơi cổng chính có ánh đèn, ngoài ra đều tối mịt mù. Mộc Hóa chau mày :

- Phạm vi của Kim Xà cung rất rộng, chúng ta biết dò thám bằng cách nào đây?

Đinh Tiểu Nam đưa tay chỉ :

- Đại ca đi về hướng tây, tiểu đệ đi hướng đông, chúng ta đảo quang một vòng rồi quay về đây gặp lại nhau, thế nào?

Mộc Hóa chau mày :

- Chia tay tại đây?

Đinh Tiểu Nam cười :

- Hạn định tối đa là sau nửa giờ sẽ gặp lại nhau tại đây, nếu lỡ gặp nguy cấp thì hãy phát ra tín hiệu để tiện bề cứu viện lẫn nhau.

Mộc Hóa thoáng ngẫm nghĩ, đoạn gật đầu nói :

- Cũng được, nếu khi nào gặp nguy cấp thì hãy bắt chước tiếng chó sủa lên ba tiếng làm ám hiệu. Vậy được rồi, đại ca hãy thận trọng!

Vừa dứt tiếng đã tung người lao về hướng đông, Mộc Hóa cũng lập tức rảo bước đi về hướng tây.

Hãy nói Đinh Tiểu Nam với tâm trạng căng thẳng băng qua vườn hoa, tiến vào trong một khu vườn đất rộng. Nơi đây chỉ có ba gian nhà chính nhưng tối om, tự hồ chẳng có gì đáng chú ý cả.

Nhưng ngay khi chàng vừa định đi sang một trang viện khác, bỗng thấy rèm cửa vén lên, một bóng người nhanh như tên bắn vọt ra.

Đinh Tiểu Nam giật mình, vội lao vào trong một lùm hoa ẩn mình. Nhưng đã muộn mất, người kia phát giác và lao thẳng về phía chàng.

Đinh Tiểu Nam không còn lẩn trốn được nữa, đành bấm bụng tiến ra.

Chỉ thấy đó là một thiếu nữ áo đỏ tuổi chừng mười sáu mười bảy, mắt hạnh má đào, môi đỏ răng trắng, trừ giữa chân mày ngập đầy sát khí, quả là một mỹ nhân quyền rũ.

Đinh Tiểu Nam thầm nhủ :

- Thật không ngờ trong Kim Xà cung lại có người đẹp đến vậy! Ngay khi ấy thiếu nữ áo đỏ đã lao ngay đến trước mặt, chẳng nói chẳng rằng tuốt kiếm ra đâm tới.

Đinh Tiểu Nam tức giận, chàng sớm đã ngầm vận thần công, bèn đưa tay phải ra đỡ gạt lưỡi kiếm của đối phương. Kim Sa thần công của chàng đã đạt đến mức chặt sắt thành bột, những thấy thanh trường kiếm của thiếu nữ áo đỏ tức thì biến thành một đồng bột lả tả rơi xuống đất, chỉ còn lại chuôi kiếm cắm trong tay thiếu nữ áo đỏ. Thiếu nữ áo đỏ sững sốt lùi sau ba bước, nói :

- Người... người biết Dung Vật thần công?

Đinh Tiểu Nam ngạo nghễ :

- Thế có lạ gì?

Thiếu nữ áo đỏ cười gằn, đôi mày trợn ngược nói :

- Người chớ có kiêu căng, bốn nương chả sợ đâu!

Hai tay vung lên thi triển cả quyền lẫn chỉ tới tấp tấn công. Đinh Tiểu Nam không dám chậm trễ, cũng vung chưởng nghênh tiếp.

Thiếu nữ áo đỏ hết sức tinh khôn, nàng thận trọng từng chiêu thức một, công ra rồi thu về ngay, tránh va chạm vào bàn tay của Đinh Tiểu Nam, hiển nhiên là e sợ Kim Sa thần công của chàng.

Thoáng chốc hai người đã giao đấu gần tám mươi chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Đinh Tiểu Nam thấy lăm lẹ, một thiếu nữ trong Kim Xà cung mà đã có bản lĩnh dường này, nếu có thêm vài trợ thủ nữa mình ắt phải thất thủ bị bắt.

Chàng nghĩ đến Mộc Hóa, nhưng thiếu nữ áo đỏ chỉ bằng sức của chính mình, nếu chàng gọi trợ thủ trước thì chẳng bẽ mặt quá ư?

Thế nên, chàng vẫn dằn lòng giao đấu với thiếu nữ áo đỏ, giở hết toàn lực mong sớm đánh bại được đối phương hầu thoát thân.

Thiếu nữ áo đỏ tựa hồ càng đấu càng nôn nóng, đột nhiên liên tiếp công ra mấy chiêu rồi nhảy ra ngoài xa hơn trượng, lẹ làng từ trong lòng móc ra một nắm ám khí cầm trong tay. Đinh Tiểu Nam không đuổi theo cười khẩy nói :

- Kiếm pháp và chưởng chỉ của cô nương, tại hạ đều đã lĩnh giáo rồi, giờ có lẽ phải lĩnh giáo ám khí của cô nương.

Thiếu nữ áo đỏ mặt nghiêm lạnh :

- Ám khí của bốn cô nương chẳng ra tay thì thôi, đã ra tay thì đảm bảo người toi mạng.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Vậy cô nương cứ việc mà ra tay!

Thiếu nữ áo đỏ gần giọng :

- Bỏn cô nương chẳng nói đùa đâu, dù bản lĩnh của người cao đến mấy cũng không thoát khỏi được đâu...

Ngưng giây lát, lại nói :

- Nếu người đừng đa sự xen vào việc của người khác, rất có thể bỏn cô nương sẽ buông tha cho người.

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Đa sự xen vào việc của người khác? Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Thiếu nữ áo đỏ nghiêm giọng :

- Nói cho rõ hơn là người hãy mau tránh ra xa, giả vờ như không hề trông thấy bỏn cô nương là xong.

Đinh Tiểu Nam phì cười :

- Giờ thì đến lượt tại hạ hỏi cô nương, bộ cô nương không phải là người của Kim Xà cung?

Thiếu nữ áo đỏ sững người ra một lúc, đoạn nói :

- Chẳng lẽ công tử không phải ư?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Tại hạ đuổi theo một người đến đây, chỉ muốn thăm dò mà thôi.

Thiếu nữ áo đỏ cười khúc khích :

- May mà không đánh tiếp, nếu hai người đánh nhau đến nỗi bị thương cả thì thật là đáng tiếc!

Thốt nhiên có tiếng cười vang vọng đến. Thiếu nữ áo đỏ vội nói :

- Hãy nấp mau, có người đến!

Đinh Tiểu Nam tức tốc vọt người cùng thiếu nữ áo đỏ vòng qua phía sau vườn hoa.

Vườn hoa ấy rất rộng và có những lùm hoa rậm rạp, chính là nơi Đinh Tiểu Nam và Mộc Hóa chia tay khi này, hai người lập tức nấp vào trong một lùm hoa.

Hai người rón rén nhìn, chỉ thấy đó là mấy gã đại hán khinh trang tuổi tác đều trạc tứ tuần, trong đó có một người khoác áo choàng như là trưởng toán.

Mười mấy đại hán dừng lại trong vườn hoa, người khoác áo choàng đảo mắt nhìn rồi nói :

- Là thật!

Một trong số hán tử khinh trang nói :

- Hãy lục soát đi!

Người khoác áo choàng lắc đầu :

- Không cần, ở đây rộng lắm không dễ gì lục soát đâu. Vả lại theo nhận xét của bốn tọa, cũng chẳng cần thiết phải lục soát.

Hán tử khinh trang nọ ngạc nhiên :

- Vì sao thế?

Người khoác áo choàng nhún cười :

- Kim Xà cung không hề nghiêm chỉnh canh phòng, tường vây bốn mặt cao chưa đầy một trượng, dù là người không có võ công cũng có thể ra vào một cách dễ dàng, nếu quả thật sự có người vào trong vườn, chỉ e khi nghe có tiếng bước chân của chúng ta thì sớm đã trốn khỏi đây rồi...

Hán tử khinh trang nọ vẻ xiêm nịnh :

- Tổng quản nói rất phải!

Người khoác áo choàng được gọi là tổng quản cười nhẹ :

- Nếu như có cường địch cao thủ đến đây, chẳng cần chúng ta lục soát thì cũng đã hiện thân ra rồi. Do đó, theo bốn tọa thấy thì chẳng cần lục soát nữa.

Mười mấy đại hán khinh trang thấy đều gật đầu bảo phải và ra chiều hết sức tôn kính vị tổng quản ấy.

Tổng quản nọ mỉm cười nói tiếp :

- Thôi, đi về phục mệnh phu nhân!

Thế là họ quay về đường cũ, thoáng chốc đã mất dạng.

Thiếu nữ áo đỏ ném cho Đinh Tiểu Nam một cái nhìn, đoạn phóng người ra trước tiên.

Đinh Tiểu Nam theo sau cười nói :

- Mấy người này quả là cẩu thả chênh mảng, chẳng chịu lục soát mà đã lật đật bỏ đi rồi.

Thiếu nữ áo đỏ chun mũi :

- Chẳng phải họ cẩu thả chênh mảng đâu, mà sự thật quả là đúng như vậy. Nếu như chúng ta muốn rời khỏi đây, bức tường thấp kia làm sao ngăn cản được, còn như là cường địch cao thủ thì dù không lục soát, thì cũng sẽ ra mặt.

- Sự canh phòng của Kim Xà cung cũng chênh mảng quá đi!

- Không chênh mảng mà là họ quá tự tin!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Tự tin! Chẳng lẽ họ cho rằng trong võ lâm giang hồ không có ai dám động đến họ ư?

Thiếu nữ áo đỏ cười :

- Còn hơn thế nữa, họ chẳng xem võ lâm giang hồ vào đâu cả, cho rằng bất luận môn phái lớn nhỏ hay bốn phương hào kiệt thấy đều không có võ công cao bằng Kim Xà cung của họ.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Họ tự phụ như vậy hẳn cũng có chân tài thực học?

Thiếu nữ áo đỏ cười khẩy :

- Tuy là có chân tài thực học, song cũng chỉ có Kim Xà phu nhân với mấy ả nha đầu dưới tay, ngoài ra thì tầm thường thôi.

Đinh Tiểu Nam tò mò hỏi :

- Đường như cô nương biết rất nhiều về Kim Xà cung...

Trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp :

- Có thể thỉnh giáo phương danh của cô nương chăng?

Thiếu nữ áo đỏ chau môi cười :

- Tôi họ Lộ tên Văn Lan, nhà ở Thiên Nam Lộ gia trại.

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Thiên Nam cách đây rất xa cô nương chỉ đến đây một mình ư?

Lộ Văn Lan mắt chột đỏ hoe :

- Tôi chỉ có một mình, tất nhiên là đến đây một mình rồi.

Đinh Tiểu Nam vừa thương hại vừa thắc mắc :

- Lộ gia trại của cô nương chả lẽ... chả lẽ...

Lộ Văn Lan cười đau xót :

- Cả gia đình tôi chết sạch, Lộ gia trại đã trở thành một đồng tro tàn, tôi chẳng còn nơi nương náu nữa.

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Thật không ngờ cô nương từng tuổi này mà cũng bất hạnh như vậy... Nhưng cô nương đến đây để làm gì?

Lộ Văn Lan nghiêng răng :

- Truy tìm tông tích của kẻ thù! Còn công tử thì sao? Cứ hỏi thăm việc riêng của người khác mà không chịu cho biết danh tánh của mình.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Tại hạ là Đinh Tiểu Nam!

- Đinh Tiểu Nam cái tên nghe quen lắm!

Đinh Tiểu Nam bùi ngùi nói tiếp :

- Hoàn cảnh của tại hạ cũng giống như cô nương, cả gia đình đều bị giết sạch, chỉ còn lại tại hạ cô độc một mình.

Lộ Văn Lan bỗng bật cười :

- Tôi nhớ ra rồi, công tử có lẽ là Đinh Tiểu Nam của Bạch Vân sơn trang ở Thái Hành sơn!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Đúng thế, làm sao cô nương biết?

Lộ Văn Lan bỗng nhảy lên nói :

- Vậy là rất có thể chúng ta cùng chung kẻ thù, kẻ thù của công tử là Hải Nội Nhất Ma phải không?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Chính là chúng, chả lẽ cô nương...

Lộ Văn Lan cũng nghiêng răng :

- Thiên Nam Lộ trại cũng bị hủy dưới tay Hải Nội thất ma, điều khác là chúng đến Bạch Vân sơn trang để tìm kiếm phước, còn đến Lộ gia trại để tầm thù, bởi khi xưa gia gia tôi có gây ra xích mích với chúng.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ :

- Kẻ thù của chúng ta đều là Hải Nội thất ma, vậy chúng ta hãy cùng nhau đồng tâm hiệp lực cùng nhau báo thù.

Vừa nói xong liền nhận ra mình đã lỡ lời, bèn đỏ mặt bẽn lẽn, bởi Lộ Văn Lan dẫu sao cũng là con gái, chẳng có thân quen với mình, tuy cùng chung kẻ thù nhưng cũng không nên tỏ ra quá thân mật như vậy.

Lộ Văn Lan có vẻ hào sảng hơn nói :

- Đinh công tử đã được tin ở đâu mà cũng đến đây vậy?

Đinh Tiểu Nam ấp úng :

- Tại hạ chỉ xông bữa thôi... Bộ cô nương biết tin về Hải Nội thất ma ư?

Lộ Văn Lan Gật đầu :

- Hải Nội thất ma rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, hề xuất hiện là giết người. Bốn năm nay tôi đã tìm kiếm tông tích của chúng khắp nơi, mãi đến gần đây mới nghe lời đồn rằng Hải Nội Nhất Ma đã quy thuận Kim Xà cung, giúp Kim Xà phu nhân bá phục thiên hạ!

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Hay Hải Nội thất ma đang ở trong Kim Xà cung chăng?

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Có lẽ là không, tôi đã lục soát gần hết Kim Xà cung, chẳng thấy bóng dáng chúng đâu cả, rất có thể chúng cấu kết với Kim Xà cung nhưng lại không ở trong Kim Xà cung.

Đinh Tiểu Nam nghiêm nghị nói :

- Hải Nội thất ma cấu kết với Kim Xà cung, phát động cuộc chiến bá chiếm võ lâm chẳng phải một việc nhỏ, vậy là trên giang hồ sắp xảy ra một cuộc chiến đẫm máu rồi.

16. Chương 16: Vì Nghĩa Kết Tình Thân

Lộ Văn Lan giọng căm hờn :

- Tôi thì chẳng màng đến điều ấy, chỉ biết báo thù, phải giết Hải Nội Nhất Ma...

Đoạn chăm chăm nhìn Đinh Tiểu Nam tiếp :

- Công tử làm thế nào lại đến đây?

Xông càn xông bừa sao lại đến tận Long Thủ phong này...

Do bởi hoàn cảnh giống nhau nên Đinh Tiểu Nam cảm thấy hết sức thân thiết với Lộ Văn Lan, bèn chẳng chút ngần ngại kể hết cho nàng tất cả những gì về mình.

Lộ Văn Lan vừa nghe lúc thì mỉm cười, lúc thì lại chau chặt mày, đến khi Đinh Tiểu Nam kể xong, nàng bùi ngùi buông tiếng thở dài rồi nói :

- Xem ra cảnh ngộ của công tử còn phức tạp hơn tôi nhiều, tuy tôi không rõ lắm, nhưng nghe đâu Kim Xà cung, Hàn Nguyệt cung và Hồng Thái cung đều là cá mè một lứa. Hồng Thái phu nhân chẳng phải là tay vừa, sau này công tử còn gặp nhiều phiền phức lắm đấy.

Nghe Lộ Văn Lan nói vậy, Đinh Tiểu Nam bất giác lại đâm ra lo lắng. Song khiến chàng lo lắng hơn cả là “Du Cái” Mộc Hóa, nhất thời sốt ruột cứ dáo dác nhìn mãi.

Lộ Văn Lan bật cười khúc khích :

- Có lẽ công tử lo cho vị hóa tử kia phải không?

- Vâng, tại sao y còn chưa trở lại nhỉ?

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Chẳng phải tôi nói gở, có lẽ y đã tiêu đời rồi!

Đinh Tiểu Nam giật mình :

- Cô nương nói sao?

- Tôi đã nói quá rõ ràng, người bạn khiêu hóa của công tử có lẽ đã bị thủ hạ của Kim Xà phu nhân bắt giữ, không chừng đã chết rồi.

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không có lẽ, tại hạ đã giao hẹn với y khi nào có nguy cấp thì phát ra tín hiệu, nhưng từ khi chia tay đến giờ thì chẳng thấy có tín hiệu gì của y cả.

Lộ Văn Lan chau mày :

- Chỉ e y không có thời gian để phát ra tín hiệu, phải biết đây là Kim Xà cung.

Đinh Tiểu Nam cuống lên :

- Chỉ vì tại hạ mà y mới đến đây, nếu quả y gặp nạn thì tại hạ phải tìm cách giải cứu, dứt khoát chẳng thể làm ngơ được.

- Nếu công tử đi cứu chẳng khác nào con thiêu thân tự chui đầu vào lửa.

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Cô nương xem thường Đinh Tiểu Nam này quá!

Lộ Văn Lam nghiêm giọng :

- Tôi biết công tử đã phải miệt mài suốt năm luyện thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương, nhưng dường như chưa đủ, có lẽ sự hiểu biết của công tử còn ít nên chưa thấy được trời cao đất dày.

Đinh Tiểu Nam giận tái mặt, đứng lên đảo bước bỏ đi.

Lộ Văn Lan vội bước nhanh tới cản trước mặt chàng rồi nói :

- Công tử giận tôi ư?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tại hạ nhân thấy cần phải đi giải cứu cho Mộc Hóa, dù là làm con thiêu thân lao vào lửa đỏ cũng được, bằng không tại hạ sẽ ray rứt suốt đời. Cô nương, xin tạm biệt!

Lộ Văn Lan buồn bã nhìn Đinh Tiểu Nam :

- Lẽ ra tôi không nên buông lời xúc phạm công tử, nhưng công tử cũng không nên nóng nảy như vậy, số phận và cảnh ngộ của chúng ta giống nhau, lại cùng chung kẻ thù, tại sao chúng ta không chung lưng đấu cật, mà lại giận dỗi bỏ đi thế này?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt :

- Tôi cũng hơi nóng nảy, nhưng...

Lộ Văn Lan ngắt lời :

- Thôi bỏ qua đi, mặc dù là bình thủy tương phù, nhưng chúng ta chẳng khác nào tỷ đệ...

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Phải nói là huynh muội...

Lộ Văn Lan mỉm cười :

- Năm nay công tử bao nhiêu tuổi?

Đinh Tiểu Nam vẻ kiêu hãnh :

- Mười bảy!

- Sinh ngày mấy tháng mấy?

- Ngày mười lăm tháng tám!

Lộ Văn Lan cười khanh khách :

- Vậy là đành chịu thôi, tôi cũng mười bảy, nhưng sinh ngày mồng một tháng giêng, chịu khó gọi tôi là tỷ tỷ đi!

Đinh Tiểu Nam đỏ bừng mặt :

- Đã lớn tuổi thì phải gọi là tỷ tỷ thôi, có sao đâu? Lan tỷ... khăng định Hải Nội thất ma không ở đây ư?

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Nếu không xác định, tôi đã lặn lội hằng vạn dặm đường đến đây thì để gì bỏ đi như vậy.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Rồi đây biết làm sao tìm được chúng?

- Khỏi lo, trước kia thì Hải Nội thất ma rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, nhưng bây giờ chúng đã hợp tác với Kim Xà phu nhân, có lẽ rồi sẽ gặp được chúng trên giang hồ thôi.

Đinh Tiểu Nam phân vân :

- Nhưng... còn “Du Cái” Mộc Hóa...

Lộ Văn Lan chau mày :

- Thôi được, chúng ta hãy đi thám thính thử xem, nhưng nếu như chẳng phải vạn bất đắc dĩ thì dứt khoát không được ra tay, bằng không thì toi mạng cả đấy.

- Lan tỷ bắt tất cùng mạo hiểm, xin hãy ra ngoài Kim Xà cung chờ tôi...

Lộ Văn Lan dần dỗi :

- Hừ, Tiểu Nam gọi tôi là gì nào?

Đinh Tiểu Nam đành nói :

- Lan tỷ!

Lộ Văn Lan cười :

- Vậy thì tôi phải nghe Tiểu Nam hay Tiểu Nam phải nghe tôi! Nào... hãy đi theo tôi!

Đinh Tiểu Nam đành theo Lộ Văn Lan bước đi.

Lộ Văn Lan đi rất thận trọng nhưng rất nhanh nhẹn, thoáng chốc đã băng qua mười mấy khu nhà.

Bỗng, Lộ Văn Lan chững bước, khoát tay ra hiệu với Đinh Tiểu Nam, đoạn thoăn thoắt trèo lên một cây dương cao to.

Nghọn bạch dương ấy cao chừng năm trượng, từ trên ngọn có thể trông thấy bên dưới rất rõ, thì ra khu nhà trước mặt chính là trung tâm của Kim Xà cung.

Trong khu nhà đèn đuốc sáng choang, một đám đông người lù lù đứng bất động.

Đinh Tiểu Nam chau mày, bỗng nghe trong sảnh vang lên tiếng quát lạnh lạnh :

- Hóa tử ngươi nói thật chứ?

Đinh Tiểu Nam giờ mới nhận ra “Du Cái” Mộc Hóa đang đứng giữa sân vườn, hai bên đều có một hán tử khinh trang kiềm giữ. Đồng thời, Đinh Tiểu Nam trông thấy Điền Khôn cũng có mặt trong đám người, có điều là y đứng gần nơi cửa sảnh, chứng tỏ y có địa vị rất cao.

Đinh Tiểu Nam bỗng nghe Lộ văn lan truyền âm nói :

- Nghe thấy chưa, người trong sảnh chính là Kim Xà phu nhân.

Đinh Tiểu Nam khẽ gật đầu, chỉ nghe mộc hóa nói:

Hóa tử tôi đâu có nói dối, quả thực là đã đuổi theo Điền Khôn đến đây, y đứng đó, sao phu nhân không hỏi thử y xem?

Chỉ thấy Điền Khôn vòng tay hướng vào trong sảnh nói :

- Bẩm phu nhân, hóa tử này quả là bạn của tôi.

Kim Xà phu nhân nói :

- Y có tài cán gì?

Điền Khôn vội nói :

- Trên giang hồ cũng đáng kể là nhân vật hạng nhất.

Kim Xà phu nhân trầm ngâm nói :

- Hỡi y xem có bằng lòng chấp nhận quy thuận, trung thành với Kim Xà cung chăng?

Không chờ Điền Khôn lên tiếng, Mộc Hóa đã tiến tới một bước nói :

- Nếu hóa tử tôi từ chối thì sẽ thế nào?

Kim Xà phu nhân gằn giọng :

- Người hỏi qua thừa thãi, đó chỉ có mỗi con đường chết thôi.

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng chau mày, nhất thời chẳng biết nên hành động thế nào chỉ nghe Lộ Văn Lan truyền âm nói :

- Nguy rồi, có lẽ y cam đành làm tay sai thôi.

Quả nhiên, Mộc Hoa thở dài nói :

- Chết lành chi bằng sống dữ, hóa tử tôi bằng lòng!

Chợt thấy một luồng sáng màu vàng từ trong sảnh bay ra phủ trùm lên đầu Mộc Hóa.

Luồng sáng ấy mỗi lúc càng thêm dày đặc, phủ kín khắp người Mộc Hóa.

Lộ Văn Lan khẽ nói :

- Đó chính là Kim Xà thần công, đủ khiến người di thần dịch chí, mãi mãi làm nô lệ tay sai cho bà ta.

Đinh Tiểu Nam rùng mình, vội khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Lộ Văn Lan lặng thình nhanh nhẹn trèo xuống đất, lướt về phía hậu viện. Đinh Tiểu Nam nối tiếp leo xuống, chàng không đủ can đảm để tiếp tục nhìn Mộc Hóa, cùng với Lộ Văn Lan kẻ trước người sau phi thân khỏi Kim Xà cung, mãi ra ngoài xa mấy dặm mới dừng chân lại.

Lộ Văn Lan quay lại nhìn Đinh Tiểu Nam, cười nói :

- Nam đệ làm sao vậy?

Đinh Tiểu Nam kích động :

- Khủng khiếp quá... Mộc Hóa đã...

Lộ Văn Lan thở dài :

- Nam đệ trách hay là tội nghiệp cho y? Phải biết con kiến mà còn ham sống, tất nhiên là Mộc Hóa không muốn bị thảm tử.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Mộc Hóa từng bảo là y biết xem tướng số, chẳng lẽ y không bói được cảnh ngộ của mình hôm nay ư?

Trầm ngâm giây lát, lại tiếp :

- Có thể y đã sự phòng trước cũng nên...

Lộ Văn Lan chau mày :

- Ý Nam đệ là rất có thể Mộc Hóa không bị Kim Xà thần công khống chế, không bị ảnh hưởng đến di thần dịch chí ư?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Mộc Hóa rất là ranh mãnh, có khả năng là vậy!

Lộ Văn Lan cười :

- Vậy thì khỏi phải lo cho Mộc Hóa nữa...

Đoạn đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp :

- Giờ chúng ta nên đi đâu?

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Tiểu đệ đến đây với mục đích là giải cứu cho Liễu Tâm Mỹ cô nương, nếu chưa thực hiện được quyết không bao giờ rời khỏi Long Thủ sơn.

Lộ Văn Lan thoáng biến sắc mặt :

- Nam đệ cũng đa tình quá nhỉ! Tuy Hàn Nguyệt cung không bằng được Kim Xà cung, song chẳng phải với sức lực của Nam đệ có thể làm được.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng ngậm thính, song lòng chàng lại thầm quyết định, mặc cho Lộ Văn Lan có đồng ý hay không thì mình nhất định cũng phải đến Hàn Nguyệt cung một chuyến.

Đột nhiên, chỉ nghe một giọng nói quen thuộc vọng vào tai :

- Hải tử, còn nhớ lão phu chăng?

Đinh Tiểu Nam tất nhiên là nhớ, bởi đó chính là giọng của Vô Ảnh lão nhân. Chàng ngoảnh sang nhìn Lộ Văn Lan, thấy nàng chẳng hề hay biết gì cả, chứng tỏ chỉ mình chàng nghe được thôi.

Chàng không trả lời Lộ Văn Lan, vờ quay nhìn bốn phía vội truyền âm nhập mật nói :

- Tất nhiên là vẫn bồi nhớ, lão tiền bối là Vô Ảnh Lão Quân.

Lộ Văn Lan thấy chàng im lặng tưởng đâu chàng đã bỏ ý định đến Hàn Nguyệt cung, bèn mỉm cười nói :

- Chúng ta hãy đi xa một chút rồi thư thả bàn tính.

Đinh Tiểu Nam vẫn không trả lời, nhưng chân lại chậm chậm theo Lộ Văn Lan bước đi.

Chàng chỉ lo chú ý đến tiếng nói của Vô Ảnh lão nhân.

- Lão phu rất hiểu hoàn cảnh hiện nay của ngươi, tuy nhiên ngươi phải đấu tranh với thực tại, bất kỳ sự thành công nào đều phải trải qua rất nhiều thử thách gay go...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Lão tiền bối, vẫn bồi tuyệt đối tuân theo sự giáo huấn của lão tiền bối, nhưng vẫn bồi có thể gặp lão tiền bối chăng?

- Gặp hay không cũng vậy thôi. Thế nhưng, sớm muộn gì lão phu cũng phải gặp và nói chuyện nhiều với ngươi, giờ thì chưa đến lúc.

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Nhưng có một điều lão phu phải cho ngươi biết, có biết lão phu là ai chăng?

Đinh Tiểu Nam thoáng ngạc nhiên :

- Lão tiền bối không phải Vô Ảnh lão quân sao?

- Không sai, nhưng lão phu cũng chính là người trong Tịnh Dương động trên Thái Sơn.

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Ô! Có lẽ lão tiền bối cũng biết việc Hồng Thái phu nhân bảo vẫn bồi đi giết lão tiền bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Tất nhiên, làm sao mà giấu được lão phu... Thật vậy, Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng của ngươi quả có thể giết được lão phu.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Lão tiền bối nói gì lạ vậy, văn bối dù có phải bị lột da cũng không bao giờ làm tổn thương mảy may đến lão tiền bối, có điều...

Lão tiền bối có thâm thù đại hận gì với Hồng Thái phu nhân thế?

Vô Ảnh lã nhàn thở dài :

- Điều ấy hiện nay người không nên biết thì hơn, tóm lại, y thị quyết giết chết lão phu, nhưng chẳng dễ gì được toại nguyện đâu.

Hai người đã dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau, Lộ Văn Lan dù ở bên cạnh cũng chẳng hề hay biết.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc hỏi :

- Lão nhân gia đã theo văn bối đến đây ư? Văn bối đã cười ưng đến, còn lão tiền bối thì bằng cách nào...

Bỗng nghe Vô Ảnh lão nhân hỏi hả nói :

- Người khoan biết vội... Hãy thận trọng ứng phó, Hồng Thái phu nhân đã đến.

- Ồ!

Đinh Tiểu Nam giật nảy mình, đang sửng sốt thì đã nghe có tiếng vỗ cánh vọng đến.

17. Chương 17: Thám Hiểm Hồ Huyệt

Lộ Văn Lan cũng giật mình kinh hãi :

- Cái gì vậy?

Đinh Tiểu Nam chưa kịp trả lời đã thấy một con chim ưng khổng lồ đáp xuống trước mặt, trên lưng chính là Hồng Thái phu nhân.

Đinh Tiểu Nam vội tiến lên một bước vờ mừng rỡ nói :

- Lão phu nhân sao lại đến đây?

Hồng Thái phu nhân cười gượng :

- Sao người lại đến đây? Người truyền tin bảo mượn lấy chim ưng là để đến đây ư? Còn cô này là ai?

Hồng Thái phu nhân hỏi dồn dập khiến Đinh Tiểu Nam cơ hồ không trả lời được. Song chàng vẫn không mất bình tĩnh, thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Văn bối hỏi mượn chim ưng chính là để truy đuổi người trong Tịnh Dương Động...

Hồng Thái phu nhân tiếp lời :

- Người có giao đấu với y chẳng?

Đinh Tiểu Nam ấp úng :

- Thưa... không... lúc ấy văn bối cũng chẳng biết y đã đi đâu, nên đuổi theo đến tận nơi này...

Đoạn đưa mắt nhìn lộ Văn Lan nói tiếp :

- Còn vị cô nương này chỉ mới quen nhau tại đây thôi.

Hồng Thái phu nhân ném cho Lộ Văn Lan một cái nhìn hững hờ đoạn nói :

- Hiện giờ y đâu rồi?

Đinh Tiểu Nam giật mình, đành đưa tay chỉ bừa :

- Y đã lên đỉnh núi kia!

Hồng Thái phu nhân biến sắc mặt, bỗng nghe tiếng cười vang.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi thầm nhủ :

- Nguy rồi, bà ta đã nhận ra sơ hở rồi!

Ngờ đâu Hồng Thái phu nhân chợt nín cười, nghiêng răng nói :

- Hàn Nguyệt cung... Hay cho lão tặc vô sỉ kia...

Bỗng lảm bảm như nói một mình :

- Ta biết là y sẽ đến đó, quả nhiên đúng là như vậy... Hàn Nguyệt cung... Hàn Nguyệt cung...

Đinh Tiểu Nam hết sức lấy làm lạ, chàng đã chỉ bữa mà không ngờ Hồng Thái phu nhân lại tưởng lầm là đến Hàn Nguyệt cung, nhưng qua thần thái của bà ta, rõ ràng là Hồng Thái cung và Hàn Nguyệt cung có quan hệ bí ẩn chi đó với Vô Ảnh lão nhân trong Tịch Dương động.

Đang ngẫm nghĩ, chỉ nghe Hồng Thái phu nhân nói :

- Hài tử, ta đến đây chẳng phải vì ngươi, mà là vì việc cần khác, ta cũng không thể nói chuyện nhiều với ngươi, việc ngươi hạ sát người kia vẫn phải do ngươi ra sức...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Văn bối sẽ tức khắc đuổi theo lên trên ấy ngay.

Hồng Thái phu nhân vội xua tay :

- Đừng, hãy nhớ lấy, dứt khoát không được lên trên đỉnh núi ấy, bởi vì với võ công của ngươi hiện giờ mà lên trên đó thì quả là một hành động thiếu thông minh.

Đinh Tiểu Nam vờ vĩnh :

- Với Kim Sa Tuyệt Mệnh chương của văn bối mà cũng không được sao?

Hồng Thái phu nhân cười chua chát :

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chương vô cùng bá đạo, song đối với những kẻ võ công đăng phong tạo cực, có lẽ chưa thi thố đã gặp nguy rồi...

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Vậy thì văn bối phải làm sao?

- Y tuy đã lên trên Hàn Nguyệt cung, song không ở lại lâu đâu, ngươi cứ ở dưới chân núi mà chờ, nhất định sẽ gặp y thôi.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Vậy thì văn bối ở đây chờ!

Hồng Thái phu nhân gật đầu :

- Lão thân phải đi đây...

Ngưng giây lát lại nói tiếp :

- Hãy nhớ, lão thân có thể sẽ rời khỏi đây ngay, khi nào ngươi trừ khử xong người kia thì hãy tức khắc trở về Lữ Lương, nếu lại gặp khó khăn thì vẫn có thể sử dụng hoàng anh để đưa tin.

- Văn bối đã nhớ rồi!

Hồng Thái phu nhân không nói thêm nữa, trèo lên lưng chim ưng bay vọt lên không, hướng đi chính là đến Kim Xà cung.

Đinh Tiểu Nam chợt nhớ khi chàng vào trong Hồng Thái cung lần đầu đã thấy con Kim Xà nọ, xem chừng giữa Kim Xà cung với Hồng Thái và Hàn Nguyệt hai cung hẳn là có mối quan hệ bí ẩn chi đó.

Đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Lộ Văn Lan nói :

- Bà ta chính là Hồng Thái phu nhân đó ư?

- Không sai, chính bà ta!

Lộ Văn Lan lè lưỡi :

- Nếu bà ta không cười chim ưng, tưởng đâu là một bà lão già bệnh hoạn sắp chết đấy chứ!

Đinh Tiểu Nam nhớ đến Vô Ảnh lão nhân vội truyền âm nói :

- Vô Ảnh lão tiên bối đã trông thấy bà ta rồi chứ?

Không có tiếng trả lời. Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, lại nói :

- Vô Ảnh lão tiên bối!

Vẫn im lặng, Đinh Tiểu Nam bất giác buông tiếng thở dài thậm thụt, hẳn ông ấy đã bỏ đi rồi.

Lộ Văn Lan ngạc nhiên hỏi :

- Nam đệ làm sao vậy?

Đinh Tiểu Nam giật mình, vội nói :

- Chẳng sao cả...

Đoạn chau mày nói tiếp :

- Lan tỷ... Tiểu đệ...

Lộ Văn Lan thở dài :

- Tôi biết, Nam đệ định lên Hàn Nguyệt cung cứu ả nha đầu kia!

Đinh Tiểu Nam cắn răng :

- Tiểu đệ nhất định phải làm như vậy, bằng không lương tâm ray rứt lắm!

Lộ Văn Lan lại thở dài :

- Mỗi người có chí hướng khác nhau, chẳng thể cưỡng ép được. Tôi muốn hỏi Nam đệ một câu, giữa việc cứu ả nha đầu kia với việc báo thù nhà, việc nào quan trọng hơn?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lan tỷ đâu thể so sánh như vậy được, hai việc đó đâu có xung đột nhau.

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Nam đệ nói thử nghe xem.

Đinh Tiểu Nam nói nghiêm túc :

- Hàn Nguyệt cung ở ngay trước mặt, việc giải cứu Liễu Tâm Mỹ bất quá chỉ mất một hai giờ, với việc báo thù nhà thì có liên quan gì?

Lộ Văn Lan hậm hực :

- Nếu như Nam đệ chết trong Hàn Nguyệt cung thì còn nói gì đến việc báo thù nhà nữa.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Có lẽ sự thật cũng chẳng nghiêm trọng đến mức như Lan tỷ đã nói, chả lẽ vào trong Hàn Nguyệt cung là nhất định phải chết hay sao?

- Nhưng khả năng sống chỉ có một phần mười mà thôi.

Đinh Tiểu Nam khẳng khái :

- Dẫu chỉ có một phần mười sống còn thì tiểu đệ cũng phải lên trên ấy một chuyến.

Lộ Văn Lan tái mặt :

- Nam đệ nhất quyết đi thật ư?

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Tiểu đệ quyết không đổi ý và cũng chẳng hối hận.

Lộ Văn Lan bậm môi :

- Nếu ngươi nhất quyết lên Hàn Nguyệt cung thì quan hệ giữa chúng ta chấm dứt từ đây.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người lặng thinh hồi lâu. Sau cùng, Lộ Văn Lan lại buồn bã nói :

- Giờ Nam đệ còn định lên Hàn Nguyệt cung nữa thôi?

Đinh Tiểu Nam kiên quyết :

- Tất nhiên là phải đi!

Lộ Văn Lan run người, cắn răng nói :

- Không tiếc cắt đứt quan hệ với tôi ư?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Nếu Lan tỷ đã nhất quyết như vậy thì cũng đành chịu thôi.

Lộ Văn Lan hậm hực :

- Được rồi, thì ra ngươi là hạng người như vậy, tùy ngươi đâm vào Hàn Nguyệt cung chết đi, vậy mà dám bảo chung lưng đấu cật để báo thù, tạm biệt!

Đoạn phi thân vọt đi. Đinh Tiểu Nam toan đuổi theo, song thoáng lưỡng lự rồi lại chững bước, ngay khi ấy thì Lộ Văn Lan đã mất dạng.

Đinh Tiểu Nam buông tiếng thở dài ảo não, đoạn lập tức phi thân lên trên Hàn Nguyệt cung.

Sau thời gian một bữa cơm, chàng đã trông thấy Hàn Nguyệt cung như một thành lũy sừng sững trên đỉnh núi.

Song chàng bỗng đâm ra lưỡng lự, bởi lúc này trời đã sáng tỏ. Hàn Nguyệt cung là nơi chẳng thể xem thường, nếu tiến vào một cách lộ liễu thế này thì mạo hiểm quá.

Đồng thời chàng lại nghe trong Hàn Nguyệt cung có tiếng hổ gầm, dường như Hàn Nguyệt phu nhân đã về đến nơi rồi.

Đinh Tiểu Nam lòng đau nhói, bởi chàng nghĩ đến Liễu Tâm Mỹ, hẳn lúc này nàng đang bị hành hạ trong Hàn Nguyệt cung, người mẹ táng tận lương tâm kia định sẽ làm gì nàng?

Sau một hồi đắn đo, chàng dừng lại tìm lấy một nơi kín đáo tránh được gió nghỉ ngơi và chờ cho đến trời tối.

18. Chương 18: Hàn Nguyệt Phu Nhân

Đinh Tiểu Nam lên vào Hàn Nguyệt cung, vì không quen đường thuộc lối nên chàng đã đi vào một sơn động trong một khu vườn nhỏ.

Nhưng khi vừa tiến vào trong, chàng bất giác ngớ người, thì ra trong sơn động quanh co khúc khuỷu, nhưng sau khi rẽ qua hai khúc quanh thì bỗng thấy ánh đèn sáng choang, chứng tỏ là trong sơn động có người, và bên ngoài lại có tiếng người dường như đang đi vào sơn động.

Đinh Tiểu Nam than thầm, nhưng lúc này muốn quay ra không còn kịp nữa, đành tiếp tục tiến vào trong.

Cũng may sơn động được tạo thành bởi nửa thiên nhiên và nửa nhân công, có chỗ ẩn thân được, Đinh Tiểu Nam thận trọng chọn một nơi có nhiều loạn thạch chất chồng nấp vào rồi đảo mắt quan sát.

Thì ra chỗ chàng ẩn nấp là nơi tận cùng của sơn động, chỉ thấy bên trong là một gian thạch thất rộng lớn, định thần nhìn kỹ, Đinh Tiểu Nam bất giác ngẩn người. Thì ra đó hình như là một gian hình thất, treo đầy nào cùm sắt, dây thừng, roi da, xích sắt cùng một số hình cụ khác.

Điều khiến Đinh Tiểu Nam lấy làm lạ là trong ấy đã có bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, vật dụng đều là quý giá xinh xắn.

Điều này thật là lạ lùng, Hàn Nguyệt cung rộng lớn là vậy, chẳng lẽ không có chỗ để bày tiệc, mà lại phải bày tiệc trong gian hình thất này?

Đang khi thắc mắc, chỉ nghe ngoài động có tiếng hô vang :

- Phu nhân giá lâm.

Lập tức từ trong hình thất chạy ra bốn gã đại hán, chia ra đứng nép hai bên.

Bốn gã hán này thấy đều tướng mạo hung ác, cao to vạm vỡ. Chỉ thấy Hàn Nguyệt phu nhân dưới sự hộ tống của bốn ả thị tỳ đi thẳng vào trong hình thất.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, Hàn Nguyệt phu nhân vẫn toàn thân y phục màu vàng, mảy thanh mục tú, tuy đã ở tuổi trung niên song vẫn còn hết sức xinh đẹp.

Bốn gã đại hán cùng tiến tới khom mình đồng thanh nói :

- Nô tài nghênh tiếp phu nhân!

Hàn Nguyệt phu nhân mỉm cười quay lại nói :

- Các người hãy lui ra!

Bốn ả thị tỳ liền đáp :

- Nô tỳ tuân mệnh!

Đoạn cùng khom mình thi lễ rồi lẳng lặng lui ra.

Đinh Tiểu Nam lại càng thắc mắc hơn, bởi bốn ả thị tỳ lui ra thì chỉ còn lại bốn gã đại hán như thú dữ này hay sao?

Chỉ thấy Hàn Nguyệt phu nhân đến bên bàn tiệc ngồi vào ghế chủ tọa, đoạn cười nói :

- Nào, các người hãy lại đây uống với ta!

Bốn gã đại hán khẽ co chân nói :

- Đa tạ ân sủng của phu nhân!

Thế là Hàn Nguyệt phu nhân bắt đầu ăn uống tự nhiên, nói cười một cách hết sức phóng túng. Chỉ thấy tửu lượng của bà ta rất khá, sau khi uống liên tiếp hai mươi mấy ly mật mới ửng hồng, tằm tằm cười duyên nói :

- Các người hãy hành động đi... ta đã say rồi...

Bốn gã đại hán cùng đưa mắt nhìn nhau nhưng chẳng một người nào nhúc nhích.

Hàn Nguyệt phu nhân lại uống thêm một ly nữa, mới hắt hàm cười nói :

- Ta đã nói rồi, ta đã say...

Trong số một gã áo xanh đứng bên nói :

- Phu nhân có cần nghỉ ngơi một lát chẳng?

Hàn Nguyệt phu nhân bỗng trừng mắt quát :

- Quân vô dụng, tại sao đến giờ này mà còn chưa biết nhu cầu của ta?

Gã đại hán áo xanh cười :

- Chúng nô tài hiểu chứ, nhưng có điều... phu nhân từ xa mới về nên nghỉ ngơi trước đã, kéo hại đến sức khỏe thì...

Hàn Nguyệt phu nhân giận dữ quát :

- Im ngay!

Gã áo xanh giật mình, lúng túng nói :

- Nô tài đáng chết!

Hàn Nguyệt phu nhân đánh giọng :

- Đã biết đáng chết thì hãy chết mau lên.

Hán tử áo xanh rùng mình :

- Phu nhân... chỉ nói đùa phải không?

Hàn Nguyệt phu nhân trừng mắt :

- Nói đùa ư? Ta nói đùa với người bao giờ... Người muốn tự động thủ hay chính ta phải ra tay?

Đại hán áo xanh mặt tái ngắt, vụt quỳ xuống van vỉ :

- Xin phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng... Nô tài nhất thời lỡ miệng, kỳ thực cũng là do hảo ý, xin phu nhân hãy đến tình nghĩa bấy lâu nay mà tha thứ cho nô tài một phen!

Hàn Nguyệt phu nhân ngắt giọng :

- Xem ra người nhất định muốn đích thân ta động thủ...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Nếu ta động thủ thì người sẽ chẳng được toàn thây.

Tay phải vung lên chực ra tay, đại hán áo xanh hốt hoảng :

- Nô tài bằng lòng tự động thủ!

Hàn Nguyệt phu nhân đánh mặt :

- Vậy thì nhanh lên!

Đại hán áo xanh buông tiếng thở dài, đột nhiên hai tay nắm vào nhau đập mạnh vào ngực, những nghe một tiếng “bình”, một vòi máu từ trong miệng y phun ra, ngã gục ngay tại chỗ.

Đinh Tiểu Nam trông thấy rất rõ ràng, không khỏi vừa kinh hãi lại vừa cảm tức.

Trừ ra gã đại hán áo xanh, ba người còn lại mặc áo xám, tím và đen thấy đều mặt lộ vẻ sợ hãi, đứng thuôn ra như gỗ đá.

Hàn Nguyệt phu nhân nhìn thi thể dưới đất, thở dài nói :

- Người chết oan quá! Người biết vì sao ta phải giết người chẳng? Bởi người đã làm mất hứng của ta, chỉ tự trách mình hết thời thôi.

Đoạn quay sang ba đại hán kia nói tiếp :

- Còn đứng thừ ra đó chi vậy? Hãy kéo cái xác này ra ngoài trước đã.

Ba gã đại hán vợ nói :

- Nô tài tuân mệnh!

Đoạn kẻ đầu người chân kéo xác chết ra ngoài, và dấu máu cũng được lau chùi sạch sẽ.

Hàn Nguyệt phu nhân ngồi tại bàn nói :

- Giờ đến lượt ai đây?

Gã đại hán áo xám vợ tiến tới xởi lởi nói :

- Đến lượt nô tài đây!

Hàn Nguyệt phu nhân cười :

- Có lẽ mạng của người cũng chẳng được thọ phải không?

Đại hán áo xám nhớn cười :

- Nô tài không ngu dại như vậy đâu!

Hàn Nguyệt phu nhân lả lơi :

- Vậy người định làm thế nào?

- Nô tài nhất định sẽ làm vừa lòng phu nhân và cũng thỏa mãn sự đòi hỏi của mình.

Hàn Nguyệt phu nhân cười đắc ý :

- Ta say rồi...

Đại hán áo xám vợ nói :

- Nô tài lập tức phục vụ cho phu nhân, nhưng phu nhân thích gì nhất xin hãy cho biết?

Hàn Nguyệt phu nhân bỗng nghiêng người ngã vào lòng đại hán áo xám, miệng thì thào :

- Càng dữ dằn càng tốt, càng mạnh bạo càng tuyệt, tùy các người tha hồ hành hạ...

Đại hán áo xám vợ nói :

- Vậy thì xin thứ cho nô tài vô lễ.

Vụt trở tay xáng một cái tát vào má phải Hàn Nguyệt phu nhân. Cái tát khá mạnh, Hàn Nguyệt phu nhân liểng xiểng rồi ngã nhào xuống đất.

Đinh Tiểu Nam giật mình thầm nghĩ :

- Gã đại hán áo xám có lẽ hết sống rồi!

Thế nhưng thật là bất ngờ, chỉ thấy Hàn Nguyệt phu nhân tuy bị đánh ngã xuống đất, song lại nằm im bất động, chớ hề có phản kháng.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, chỉ thấy đại hán áo xám tung người lên, một chân giẫm vào eo Hàn Nguyệt phu nhân, tàn bạo như đối xử với loài thú vật.

Hàn Nguyệt phu nhân thở đều đều, mắt lim dim không hề kháng cự.

Đại hán áo xám vung tay, chộp vào người Hàn Nguyệt phu nhân, những nghe một tiếng soạt, chiếc áo vàng rách toác, lộ ra chiếc áo lót nhỏ chật.

Hàn Nguyệt phu nhân rên lên một tiếng khe khẽ đầy sung sướng, Đinh Tiểu Nam lại càng thắc mắc hơn.

Chỉ nghe đại hán áo xám cười nói :

- Phiền tam đệ hãy mang dây lại đây!

Gã đại hán áo tím quả y lời ném tới một sợi dây thừng.

Đại hán áo xám cúi xuống lệ làng trối hai tay Hàn Nguyệt phu nhân lại rồi treo lên giá sắt.

Hàn Nguyệt phu nhân nửa người lả lờ, hai tay treo cao, chỉ còn mũi chân nhẹ chạm lên mặt đất, song bà vẫn im lặng, hai mắt lim dim.

Đại hán áo xám đi đến trước mặt Hàn Nguyệt phu nhân cười nói :

- Giờ thì cho người ném mùi gì trước đây?

Hàn Nguyệt phu nhân lặng thinh. Đại hán áo xám mỉm cười, vụt vung tay tát mạnh những nghe một tiếng bốp giòn giã kèm theo một tiếng rên khe khẽ.

Đại hán áo xám quát :

- Tiện nhân, người điếc rồi hả?

Hàn Nguyệt phu nhân phụng phịu :

- Người muốn hành hạ nô gia như thế nào tùy ý, hỏi mà làm gì chứ?

Đại hán áo xám vung cả hai tay, lại thêm hai cái tát tai nẩy lửa, quát :

- Không được, ta bắt buộc người phải lựa chọn.

Hàn Nguyệt phu nhân thều thào :

- Được, được, hãy đánh bằng roi đi!

Đại hán áo xám lắc đầu cười :

- Không, ta lại thích đánh bằng ván kia!

Đoạn ngoái lại gọi :

- Tứ đệ hãy mang ván lại giùm!

Gã đại hán áo đen quả nhiên mang đến một tấm ván dài hơn ba thước, rộng chừng bốn tấc, sơn dầu bóng loáng.

Gã đại hán áo xám cầm tấm ván trong tay, ra sức nhằm vào lưng Hàn Nguyệt phu nhân đánh mạnh. Nhưng nghe một tiếng “bốp”, Hàn Nguyệt phu nhân đã lãnh chọn một đòn ván vào lưng.

Đại hán áo xám dừng tay cười nói :

- Tiện nhân mùi vị thế nào?

Hàn Nguyệt phu nhân thều thào :

- Tốt, tốt... hãy đánh chết ta đi!

Đại hán áo xám lại vung ván lên đánh tới tấp, những nghe tiếng lớp bốp liên hồi, Hàn Nguyệt phu nhân vừa rên rỉ lưng vừa ọ qua ọ lại dường như để tránh đòn, lại như cố tình nghênh đón.

Đại hán áo xanh đánh liên hồi một trăm cái, bỗng nghe tiếng “rắc”, tấm ván gãy làm đôi.

Đại hán áo xám vội dừng tay, lệ làng buông. Hàn Nguyệt phu nhân đã vận công, chứng tỏ bà ta đã chán nên đại hán áo xám mới vội dừng tay.

Hàn Nguyệt phu nhân mỉm cười :

- Không sao... Nào, chúng ta hãy uống rượu tiếp!

Thế là với mình trần đi đến bàn tiệc ngồi xuống. Song bà ta vừa ngồi xuống lập tức rú lên và đứng bật dậy, thì ra trận đòn vừa qua bà ta không hề vận công đề kháng, nên khi ngồi xuống liền đau nhói khôn tả.

Đại hán áo xám hốt hoảng :

- Phu nhân...

Hàn Nguyệt phu nhân mỉm cười thỏa mãn :

- Trận đòn của ngươi quả là ghê gớm e rằng ba hôm ta cũng chưa thể ngồi được.

Hàn Nguyệt phu nhân mắt lim dim, với giọng ẻo lả nói :

- Vì sao vậy?

- Vì một trận đòn đã khiến cho phu nhân ba hôm không thể ngồi được, mà nô tài mỗi hôm lại phải hiếu kính phu nhân hai trận đòn, thậm chí còn thêm một trận đòn roi nữa, vậy thì phu nhân chẳng suốt đời không thể ngồi hay sao?

- Ngươi quả hung tàn đến vậy, mỗi hôm phải đánh ta hai trận đòn ư?

Đại hán áo xám vội nói :

- Miễn phu nhân không sợ, nô tài xin sẵn sàng hiếu kính.

Đinh Tiểu Nam thiếu điều phì cười, chàng chẳng những nực cười về cử chỉ và lời nói của Hàn Nguyệt phu nhân, càng nực cười hơn nữa là lời lẽ của đại hán áo xám. Rõ ràng y đã đánh Hàn Nguyệt phu nhân đến sống dở chết dở vậy mà còn bảo là hiếu kính, thật là một điều hết sức khôi hài.

Hàn Nguyệt phu nhân cười :

- Chỉ sợ các ngươi ba người thay nhau cũng chẳng thể chinh phục được ta...

Đột nhiên, có tiếng bước chân hối hả chạy vào. Hàn Nguyệt phu nhân trợn trừng mắt, nhú mào nói :

- Ai mà dám cả gan thế này?

Ngay khi ấy một hán tử khinh trang chạy vào, nhác thấy Hàn Nguyệt phu nhân bán thân lửa lò, bất giác ngẩn người, nhưng lập tức co chân quỳ xuống nói :

- Có việc khẩn bẩm báo phu nhân!

Hàn Nguyệt phu nhân sa sầm mặt :

- Lúc này tại đây mà có việc khẩn gì bẩm báo hả?

Hán tử nọ hốt hải :

- Có người xâm nhập bốn cung!

- Ồ...

Hàn Nguyệt phu nhân đứng phắt dậy :

- Ai thế?

Hán tử vội nói :

- Chưa được rõ, nô tài vội vào bẩm báo trước với phu nhân!

Hàn Nguyệt phu nhân chau mày :

- Chưa rõ thì sao biết có người xâm nhập?

- Ngoài tây bắc có hai quân canh bị chết!

Hàn Nguyệt phu nhân thoáng ngáy người, hầm hực nói :

- Ai mà dám cả gan thế này, dám đến đây nhử dẫu hùm... Đã hạ lệnh lục soát chưa?

Hán tử nọ vội nói :

- Tổng quản đã hạ lệnh rồi, nhưng đã lục soát khắp hai lượt mà cũng chẳng thấy ai cả, thậm chí lục soát cả ngoài bảo.

Hàn Nguyệt phu nhân tức tối :

- Hãy gọi tổng quản đến đây, các người quả vô dụng như vậy thật ư?

Hán tử nọ vội nói :

- Nô tài chưa bẩm báo hết!

Hàn Nguyệt phu nhân bực mình :

- Nói mau!

- Sau khi lục soát đã phát hiện dấu chân người lạ trong vườn...

Hàn Nguyệt phu nhân chau mày :

- Kẻ lạ lén vào trong vườn để làm gì cơ chứ?

Hán tử nọ vội nói tiếp :

- Chẳng những có dấu chân trong vườn mà còn tiến vào trong sơn động này.

- Ồ...

Hàn Nguyệt phu nhân nhảy dựng lên quát :

- Lục soát mau!

- Cửa động đã đóng lại rồi, cuồng đồ không thoát được đâu.

Hàn Nguyệt phu nhân cười gằn :

- Nếu không tìm ra cuồng đồ thì hãy coi chừng lột da của người.

Hán tử nọ quả quyết :

- Chắc chắn cuồng đồ hãy còn ở trong sơn động này!

- Vậy thì hãy bắt lấy hấn, bắ hấn ra thành muôn mảnh...

Đoạn ngượng ngừng hậm hực nói tiếp :

- Dám cả gan xem trộm bí mật của bốn phu nhân!

19. Chương 19: Kim Xà Quyền Phổ

Thì ra Đinh Tiểu Nam biết mình không thể nào ẩn nấp được nữa, nên đành đánh liều nhảy ra ngoài.

Hàn Nguyệt phu nhân ngẩn người, bỗng buông tiếng cười vang :

- Thì ra là tiểu tử người!

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng mắng :

- Tiện phụ thật là vô sỉ!

Hàn Nguyệt phu nhân cười :

- Người quả là chán sống lắm rồi!

Đinh Tiểu Nam chậm chậm bước tới :

- Thiếu gia sớm đã nhận thấy bản chất bỉ ổi của mụ, giống hệt như gã Diên Khôn, y đã dạy mụ hay mụ đã dạy y?

Chàng vừa nói vừa tiến tới, khi chỉ còn cách hơn một trượng, chàng bất thần tung ra một trường về phía Hàn Nguyệt phu nhân.

Chàng đã cân nhắc rất kỹ tình thế trước mắt, ngoại trừ mạo hiểm ra tay nhất kích đánh chết Hàn Nguyệt phu nhân, bằng không chàng chẳng còn cách nào giành được ưu thế.

Thế nhưng, tuy thấy Hàn Nguyệt phu nhân không hề phòng bị, song khi chàng vừa ra tay thì ba ta đã tranh trước điểm ra một luồng chỉ phong nhanh khôn tả nhắm vào huyết đạo của chàng.

Đinh Tiểu Nam rùng mình, khê buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt chờ chết.

Kim Sa Tuyệt Mệnh chương là bản lĩnh lợi hại duy nhất của chàng, đã ra tay thừa lúc Hàn Nguyệt phu nhân bất bị mà cũng không làm gì được, đành xuôi tay chịu chết thôi.

Hàn Nguyệt phu nhân cười khanh khách

- Rõ là vô dụng!

Đoạn với giọng rề rà nói tiếp :

- Tiểu tử ngươi đến đây để làm gì? Định cứu Liễu Tâm Mỹ phải không?

Đinh Tiểu Nam mở bừng mắt :

- Mụ đối với bản thân mình mà còn như vậy, đối với con gái, chẳng cần hỏi cũng đủ biết. Tiện phụ, mụ biết đó là một thứ bệnh hoạn chẳng?

Hàn Nguyệt phu nhân tức giận :

- Tiểu tử ngươi giáo huấn ta đó ư?

Đinh Tiểu Nam hiên ngang :

- Liễu Tâm Mỹ là cốt nhục thân sinh của mụ, mụ không nên đối xử tàn tệ với nàng... Bản thân mụ thích hành hạ lăng nhục, bộ tướng con gái mình ưng thích như vậy sao?

Hàn Nguyệt phu nhân cười đắc ý :

- Ta biết nó không thích, nhưng ta muốn làm cho nó đau đớn, nhìn thấy nó đau đớn ta mới thấy làm thú vị. Tiểu tử ngươi cũng muốn thưởng thức ư?

Đinh Tiểu Nam tức tối :

- Đồ điên khùng!

Hàn Nguyệt phu nhân thản nhiên cười:

Vậy ngươi muốn gặp con gái quý báu của ta chẳng?

- Nàng ở đâu?

Hàn Nguyệt phu nhân ra lệnh :

- Hãy đem ả nha đầu kia lại đây!

Một hán tử khinh trang ứng tiếng lập tức quay đầu bỏ đi. Lát sau, chỉ nghe tiếng xiềng xích kêu loảng xoảng và tiếng bước chân nặng nề khó nhọc vọng đến.

Đinh Tiểu Nam liền nghe lòng quặn thắt, định thần nhìn, chỉ thấy Liễu Tâm Mỹ tay chân đầy xiềng xích, bị hán tử khinh trang nọ kéo đi từng bước một vất vả.

Chỉ thấy nàng tóc tai rũ rượi, gầy đi khá nhiều, vừa trông thấy Đinh Tiểu Nam, mặt nàng liền tái ngắt và run giọng nói :

- Nam ca lẽ ra không nên đến đây... Ôi...

Đinh Tiểu Nam huyết đạo bị khóa không nhúc nhích được, chỉ hét to lên :

- Tâm Mỹ phải biết là dù Tâm Mỹ sống hay chết thì cũng có Đinh Tiểu Nam gần gũi bên nhau, không thể nào để cho Tâm Mỹ chịu khổ một mình.

Hàn Nguyệt phu nhân bỗng vỗ tay cười vang :

- Hay lắm...

Đoạn quay đầu quát :

- Các người đâu, hãy xiềng chúng lại với nhau, để chúng trở thành đôi uyên ương cùng chung số phận.

Thốt nhiên bên ngoài có tiếng trầm giọng hô :

- Kim Xà phu nhân giá lâm!

Hàn Nguyệt phu nhân giật mình kinh hãi :

- Chết rồi, sao bà ta lại đến vào lúc này nhỉ? Mau lên, áo của ta... Hãy đưa chúng ra ngoài. Ừa, các người chết cả rồi ư?

Song đã qua muộn, chỉ thấy Kim Xà phu nhân đi cùng với hai thị tỳ đã vào đến trong hình thất.

Đinh Tiểu Nam định thần nhìn, bất giác thoáng ngẩn người.

Thì ra Kim phu nhân sắc mặt hồng hào, dường như còn trẻ trung và xinh đẹp hơn Hàn Nguyệt phu nhân.

Hàn Nguyệt phu nhân vội bước tới cười xởi lởi :

- Không biết phu nhân đêm khuya giá lâm nên không kịp ra nghênh đón!

Kim Xà phu nhân đảo mắt nhìn quanh, đánh mặt nói :

- Sao? Trách bốn phu nhân đến đường đột quá phải không?

Hàn Nguyệt phu nhân nói :

- Không dám...

Kim Xà phu nhân chau mày :

- Người vậy là thế nào, mình trần và lại có vết thương, cổ tay bị trói đến bầm tím, chả lẽ trong Hàn Nguyệt cung này có kẻ dám trói đánh người sao?

Hàn Nguyệt phu nhân đỏ bừng ấp úng :

- Ô... ơ...

Kim Xà phu nhân gằn giọng :

- Nói đi chứ!

Hàn Nguyệt phu nhân bỗng nhiên ngẩng lên nói :

- Đó là việc riêng của bốn cung, xin phu nhân bắt tất phải hỏi.

Kim Xà phu nhân xa xăm mặt :

- Người nói sao, bốn phu nhân không có quyền hỏi ư?

Hàn Nguyệt phu nhân vẻ bất mãn :

- Hai cung Kim Xà và Hàn Nguyệt không hề có quan hệ lệ thuộc nhau, xin phu nhân nên khách sáo một chút.

Kim Xà phu nhân cười khẩy :

- Ta đã sớm biết người không chịu thuận phục, nên hôm nay mới đến đây để khuất phục người, vì bốn phu nhân đã định tâm bá phục võ lâm giang hồ, phải dùng người để làm thí điểm.

Hàn Nguyệt phu nhân cười khẩy :

- Phu nhân nói vậy hơi quá đáng đấy!

Kim Xà phu nhân không nói nhiều, vụt vung tay phóng ra một chưởng, những nghe một tiếng “bốp”, giòn giã, mặt Hàn Nguyệt phu nhân đã lãnh lấy một cái tát nẩy lửa.

Cái tát này dường như khác với cái tát của đại hán áo xám khi nãy, chỉ thấy nơi miệng của Hàn Nguyệt phu nhân lập tức rỉ ra máu tươi.

Hàn Nguyệt phu nhân hét lên :

- Hay nhỉ, người dám động thủ đánh ta...

Song chưởng vung lên vừa định phản kích, song động tác của Kim Xà phu nhân nhanh khôn tả, năm ngón tay đã lẹ làng điểm khóa huyết đạo của Hàn Nguyệt phu nhân, khiến bà đứng bất động như tượng đá.

Tất cả thuộc hạ trong động của Hàn Nguyệt cung dường như rất sợ Kim Xà phu nhân, chẳng một ai dám có hành động chống cự.

Kim Xà phu nhân cười nói :

- Hãy cởi trói cho hai đứa trẻ kia.

Hai thị tỳ đứng sau lưng vội nói :

- Tỳ nữ tuân mệnh!

Rảo bước đi nhanh tới giải huyết đạo cho Đinh Tiểu Nam và cởi bỏ hết xiềng xích cho Liễu Tâm Mỹ, trả lại tự do cho hai người.

Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ lập tức quay sang Kim Xà phu nhân khom mình thi lễ và nói :

- Xin cảm tạ ơn giải cứu của phu nhân!

Kim Xà phu nhân khoát tay :

- Khoan vội cảm tạ ta, phải biết bốn phu nhân chẳng bao giờ cứu không một ai đâu.

Đinh Tiểu Nam rung mình, chàng sức nhớ đến “Du Cái” Mộc Hóa, rất có thể bà ta sẽ thi thuật Kim Xà thần công làm cho mình với Liễu Tâm Mỹ đều trở thành nô lệ tay sai của bà ta.

Đang ngẫm nghĩ, chỉ nghe Kim Xà phu nhân nói với Hàn Nguyệt phu nhân :

- Giờ sao? Có chịu tuân phục lệnh dụ của bốn phu nhân chẳng?

Hàn Nguyệt phu nhân hậm hực :

- Nếu không tuân phục thì sao?

Kim Xà phu nhân cười :

- Bốn phu nhân không dùng xiềng xích khóa tay chân người, cũng chẳng dùng roi da ván gỗ đánh người, khi cần thiết chỉ dùng trùy thủ mổ tim người thôi.

Đoạn gằn giọng tiếp :

- Người hãy nghĩ kỹ đi, muốn sống hay muốn chết hãy quyết định nhanh lên!

Hàn Nguyệt phu nhân đành buông tiếng thở dài :

- Thôi được, tôi xin vâng lời phu nhân!

Kim Xà phu nhân cười nhẹ :

- Vậy mới phải chứ! Nên biết Tam cung chẳng thể nào đứng ngang nhau được, phải có một người lãnh đạo, kể cả Hồng Thái cung ở Lữ Lương, chỉ bốn phu nhân là có thể ban lệnh mà thôi.

Hàn Nguyệt phu nhân vội nói :

- Tôi xin vâng lệnh!

Kim Xà phu nhân nghiêm giọng :

- Nói miệng không có bằng chứng, phải bảo đảm bằng thực tế mới được.

Hàn Nguyệt phu nhân ngẩn người :

- Bảo đảm bằng thực tế như thế nào?

Kim Xà phu nhân cười :

- Xuân mai hãy đưa một viên thuốc cho y thị uống.

Một trong hai thị tỳ vâng lời, lập tức từ trong lòng lấy ra một cái lọ sành, mở nắp trút ra một hoàn thuốc chao cho Hàn Nguyệt phu nhân và nói :

- Xin Hàn Nguyệt phu nhân phục dụng!

Hàn Nguyệt phu nhân nhú mày :

- Hoàn thuốc này có tác dụng gì?

Kim Xà phu nhân nghiêm giọng :

- Theo giới luật của Kim Xà cung là không được hỏi nhiều, bằng không thì xem như chống lệnh.

Hàn Nguyệt phu nhân có vẻ bất phục :

- Chống lệnh thì sẽ như thế nào?

Kim Xà phu nhân gần giọng :

- Kim Xà cung chỉ có mỗi một cách trừng phạt, đó là tội chết, bất luận phạm tội lớn nhỏ đều nhất luật xử tử, chỉ có điều là lối chết khác nhau mà thôi.

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Người có chịu uống thuốc hay không?

Hàn Nguyệt phu nhân, bất đắc dĩ nói :

- Được rồi, tôi uống, tôi uống...

Đoạn há miệng ra, Xuân Mai khúc khích cười, bỏ hoàn thuốc vào trong miệng Hàn Nguyệt phu nhân.

Đinh Tiểu Nam vô cùng lo âu, chỉ sợ hoàn thuốc ấy là thuốc di thần dịch chí, nếu cũng cho mình uống vào một hoàn thì...

Chỉ thấy Kim Xà phu nhân phẩy tay, giải huyệt cho Hàn Nguyệt phu nhân và nói :

- Kể từ nay người phải trung thành với Kim Xà cung.

Hàn Nguyệt phu nhân vội đáp :

- Nô tỳ tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân cười đắc ý :

- Không cần quá hạ mình như vậy, người hãy giữ chức hộ pháp của Kim Xà cung, và vẫn là Hàn Nguyệt phu nhân như trước, trong cuộc chiến bá phục võ lâm, theo phục lực với bản tọa là được rồi.

Hàn Nguyệt phu nhân vội lạy nói :

- Hạ tọa xin tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân cười hài lòng :

- Người hãy đi điểm lại trong Hàn Nguyệt cung có bao nhiêu người đắc dụng, sẵn sàng chờ lệnh theo bản tọa đi bá phục Trung Nguyên.

- Hạ tọa tuân mệnh!

Đoạn Hàn Nguyệt phu nhân lùi sau ba bước, rồi dẫn thuộc hạ bỏ đi.

Thế là trong hình thất chỉ còn lại Kim Xà phu nhân và hai thị tỳ, cùng với Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ.

Kim Xà phu nhân nhoẻn miệng cười :

- Hai người hãy lại đây!

Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ đưa mắt nhìn nhau, đoạn sóng vai đi tới.

Kim Xà phu nhân nhìn Đinh Tiểu Nam nói :

- Danh tánh của người là gì?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Tại hạ họ Đinh tên Tiểu Nam.

- Đinh Tiểu Nam...

Kim Xà phu nhân cười nhẹ :

- Cái tên thật là tội nghiệp, cha mẹ của người đâu?

- Đều chết khi tại hạ còn bé.

Kim Xà phu nhân thở dài :

- Thân thể của người thật đáng thương, vậy chứ tại sao người lại đến đây?

Đinh Tiểu Nam ấp úng :

- Tại vì... vì...

Kim Xà phu nhân bật cười khanh khách...

- Thật ra không cần người nói lão thân cũng có thể đoán ra được.

Đinh Tiểu Nam giật mình, chỉ nghe Kim Xà phu nhân cười nói :

- Hẳn là Liễu gia nhị nha đầu khi trốn nhà phiêu bạt giang hồ đã gặp và đem lòng thương yêu người, sau khi Liễu nhị nha đầu bị mẫu thân bắt về, người đến cứu thì bị bắt luôn phải không?

Đinh Tiểu Nam thở phào rồi nói :

- Đúng là như vậy!

Kim Xà phu nhân lại quay sang Liễu Tâm Mỹ nói :

- Người thứ hai phải không?

Liễu Tâm Mỹ vội đáp :

- Thưa vâng!

Kim Xà phu nhân cười :

- Cũng may hôm nay lão thân đến đúng lúc, đã cứu thoát các người.

Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ vội thi lễ :

- Xin khấu tạ ơn cứu mạng của phu nhân!

Nói đoạn hai người cùng quỳ xuống đất!

Kim Xà phu nhân khoát tay ngăn cản :

- Không cần phải khấu tạ, lão thân đã nói rồi, chẳng bao giờ cứu không các người đâu.

Giờ lão thân phải sai các người đi làm ít việc Đinh Tiểu Nam tuy trong lòng thắc thỏm song ngoài miệng lại chẳng chút do dự đáp ngay :

- Xin phu nhân dặn bảo!

Kim Xà phu nhân cười :

- Lẽ ra thì lão thân không nên chia rẽ hai người, nhưng việc này bắt buộc phải chia ra đi làm, hai hướng khác nhau. Tuy nhiên, sau khi thi hành xong thì các người sẽ được đoàn tụ...

20. Chương 20: Đưa Tin Thiếu Lâm

Đình Tiểu Nam nói :

- Chẳng hay phu nhân cần chúng tôi làm gì?

Liễu Tâm Mỹ cũng thắc mắc nói :

- Xin phu nhân hãy cho biết rõ!

Kim Xà phu nhân mỉm cười :

- Việc bình thường thôi, nhưng cũng rất là quan trọng, mỗi người hãy mang một món vật đến địa điểm, rồi sau đó đến gặp nhau tại Thái Sơn và ở đó chờ lão thân.

Đoạn từ trong tay áo lấy ra hai cái gói nhỏ, trước tiên đưa một gói cho Liễu Tâm Mỹ và nói :

- Hãy mang gói này đến phái Côn Lôn trao tận tay Chương môn nhân thì kể như xong việc.

Lại trao gói còn lại cho Đình Tiểu Nam và nói :

- Gói này trao tận tay Chương môn nhân phái Thiếu Lâm.

Đình Tiểu Nam đưa tay đón lấy và nói :

- Chỉ có vậy thôi ư?

Kim Xà phu nhân cười cười :

- Chỉ vậy thôi, nếu làm tốt là kể như một đại công rồi!

Đình Tiểu Nam nhìn snag Liễu Tâm Mỹ nói :

- Hẳn là vật này mang đi càng nhanh càng tốt, tại hạ xin cáo từ!

Kim Xà phu nhân khoát tay :

- Hãy khoan!

Đình Tiểu Nam giật mình, đành quay lại nói :

- Phu nhân còn điều chi dặn bảo?

- Hãy nhớ là không được mở cái gói ấy ra xem.

Đình Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ đồng thanh nói :

- Văn bói xin tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân lại nói :

- Sau khi xong việc các người đều phải đến Thái Sơn một chuyến, rất có thể đến lúc ấy lão thân có điều phải nói với các người.

Đình Tiểu Nam vội nói :

- Văn bói nhớ rồi!

Song kỳ thực trong tâm chàng đã có sự tính toán khác.

Kim Xà phu nhân về trầm ngâm nói tiếp :

- Liễu Tâm Mỹ hãy đi trước đi!

Liễu Tâm Mỹ ngẩn người, ngập ngừng nói :

- Bẩm phu nhân, vãn bối... e khó ra khỏi Hàn Nguyệt cung.

Kim Xà phu nhân mỉm cười :

- Đừng sợ!

Đoạn từ trong lòng lấy ra hai chiếc lệnh bài, chia ra trao cho Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ và nói :

- Hãy cầm lấy, để xem có ai dám ngăn cản hay không?

Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ cùng đón lấy, chỉ thấy mặt chính của chiếc lệnh bài có một con Kim Xà ngẩng đầu thè lưỡi, mặt sau chỉ có một chữ lệnh.

Liễu Tâm Mỹ đưa mắt nhìn Đinh Tiểu Nam nói :

- Tiểu muội... đi trước nhé!

Kim Xà phu nhân cười tiếp lời :

- Hãy nhớ, sau khi xong việc lập tức đến Thái Sơn thì sẽ gặp lại người yêu.

Liễu Tâm Mỹ đỏ bừng má, vội vã lui ra.

Đinh Tiểu Nam cũng vội nói :

- Vãn bối cũng xin cáo từ!

Kim Xà phu nhân lắc đầu :

- Khoan đã, lão thân hãy còn có việc...

Đinh Tiểu Nam vô cùng lo lắng, chỉ nghe Kim Xà phu nhân nói tiếp :

- Từ đây đến Cao Sơn phải vượt qua thiên sơn vạn thủy, chẳng biết phải gặp bao nhiêu võ lâm hào hùng, nếu không có võ công tinh tuyệt, e rằng rất khó hoàn thành nhiệm vụ.

- Nhưng vãn bối có...

Chàng vốn định bảo có chim ưng thay chân, song chợt nghĩ lại tuyệt đối không thể nói ra, chàng bèn im bặt.

Kim Xà phu nhân chau mày :

- Hài tử, ngươi mới vừa nói gì vậy?

Đinh Tiểu Nam ấp úng :

- Không có gì...

Kim Xà phu nhân ngấm nhìn chàng từ đầu tới chân, đoạn nói :

- Trên giang hồ có rất nhiều nguy hiểm, trẻ tuổi như ngươi thì làm sao ứng phó nổi?

Đinh Tiểu Nam ngạo nghễ :

- Vãn bối sẽ tận hết sức mình!

Kim Xà phu nhân cười thân thiện :

- Lão thân có ý vun bồi cho ngươi, tặng cho ngươi một món lễ mọn!

Đinh Tiểu Nam thoáng động tâm nói :

- Vãn bối làm sao dám không đứng đón nhận hậu lễ của phu nhân?

Kim Xà phu nhân cười :

- Kỳ thực cũng chẳng có gì đáng kể, chẳng qua đó chỉ là một phần nhỏ trong Kim Xà thần công mà thôi...

Đoạn ngoái lại ả thị tỳ sau lưng quát :

- Đi lấy Kim Xà quyền phổ lại đây!

Chỉ thấy ả tiểu tỳ Xuân Mai khi này lập tức thận trọng lấy từ trong lòng ra một cái túi da nhỏ, từ trong rút ra một quyển sách da mỏng.

Kim Xà phu nhân đón lấy và cười nói :

- Trong này có vài thế quyền phái có thể vừa đi đường vừa tập luyện, khi nào học xong hãy đốt bỏ kéo lốt vào tay kẻ khác.

Nói đoạn trao qua cho Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam lưỡng lự, nhất thời không biết có nên đón nhận hay không, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Kim Xà phu nhân chau mày :

- Người làm sao vậy?

Đinh Tiểu Nam thở hắt ra :

- Lễ vật này quá trọng hậu, vẫn bối chẳng dám nhận đâu!

Kim Xà phu nhân cười rộ :

- Không sao, từ nay về sau lão thân có thể còn nhờ cậy người nhiều, hãy mau nhận lấy đi!

Đinh Tiểu Nam vội cảm tạ rồi mới nhận lấy.

Kim Xà phu nhân cười cười :

- Giờ đi được rồi, đường xa lắm đấy!

Đinh Tiểu Nam khom mình thi lễ :

- Phu nhân trân trọng, vẫn bối xin bái biệt!

Thoái lui vài bước, đoạn quay người đi ra.

Kim Xà phu nhân trông theo, bỗng buông tiếng thở dài ảo não. Xuân Mai nhích lại gần nói :

- Phu nhân...

Kim Xà phu nhân như không nghe thấy, lẩm bẩm một mình :

- Thật là hiếm có, dẫu hàng triệu người cũng khó tìm được một.

Xuân Mai tiếp lời :

- Đáng tiếc phu nhân đã quên mất một điều.

- Ta đã quên điều gì?

- Phu nhân chưa cho họ uống thuốc mất trí nhớ, mà cũng không áp dụng Kim Xà thần công để di thần dịch chí, nếu như họ phản bội phu nhân há chẳng...

Kim Xà phu nhân thở dài...

- Bất buộc phải mạo hiểm thôi.

Thoáng ngẫm nghĩ lại nói tiếp :

- Nên biết hai phương pháp đó đều có thể tổn hại đến tài năng thiên phú của họ, hai đứa trẻ này ta cần phải vun bồi, đâu thể nào áp dụng phương pháp ấy được.

Xuân Mai tiếp lời :

- Nhưng hai người đó chẳng hề gì ngoan ngoãn vâng lời đâu, chỉ e...

Kim Xà phu nhân bống ngắt lời :

- Không cần phải lo, dẫu chúng có phản bội ta, chả lẽ không bắt chúng lại được ư?

Xuân Mai nhoẻn cười :

- Đúng rồi, bản lĩnh tài cán của họ làm sao hơn được phu nhân.

Kim Xà phu nhân cười ngạo nghễ :

- Ta hồi cung đi thôi!

Thế là hai thị tỳ dìu Kim Xà phu nhân rời khỏi hình thất.

* * * * *

Hãy nói Đinh Tiểu Nam sau khi rời khỏi Hàn Nguyệt cung, chàng đi vòng ra sau núi, vốn định thừa cơ đi tìm Liễu Tâm Mỹ, song chẳng thấy bóng dáng của Liễu Tâm Mỹ đâu cả.

Chàng với nỗi thất vọng đi đến ban đầu cùng cười ưng đến với Mộc Hóa.

Chàng bùi ngùi đi loanh quanh một hồi mới ngược lên trời cất một tiếng huýt sáo.

Thoạt đầu chẳng thấy bóng dáng con chim ưng đâu cả, nhưng lát sau bỗng nghe có tiếng vỗ cánh hối hả, rồi con chim ưng bay sà xuống.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ, vội tung người lên con ưng và nói :

- Đi Cao Sơn... thẳng về phía đông.

Con chim ưng như hiểu ý, quả nhiên bay thẳng về hướng đông.

Đinh Tiểu Nam tuy không thuộc đường, nhưng vì ở trên cao nên cũng nhận ra được loáng thoáng, và chỉ chỗ hướng dẫn cho chim ưng.

Cuối cùng, Đinh Tiểu Nam cũng đến chân núi Cao Sơn.

Đinh Tiểu Nam nhảy xuống lưng chim ưng, vỗ lên đầu nó và nói :

- Cực nhọc mi quá... có lẽ từ đây ta không thể cưỡi mi nữa, thôi mi hãy về đi!

Con ưng khê kêu lên một tiếng, đoạn vỗ cánh lao vút lên không, thoáng chốc đã khuất vào trong mây.

Đinh Tiểu Nam chẳng chút chậm trễ, vội tìm lấy một nơi trong rừng rậm, ngồi xuống lấy quyển sách mỏng cất cẩn thận trong lòng ra.

Bên trong tuy là các môn võ học thuộc về chương chỉ, song đều thâm thúy dị thường.

Phải mất một đêm Đinh Tiểu Nam mới thấu triệt hết, bèn chập hai tay vào nhau, những thấy khói bốc lên, quyển sách bằng da đã biến thành cho bụi.

Đinh Tiểu Nam nghe lòng nhẹ nhõm ra khỏi rừng, đi về phía một thị trấn gần đó.

Chẳng bao lâu chàng đã đi đến một nơi có tên là Dương Liễu trấn.

Chàng đã hai ba hôm chưa ăn gì, bụng đói cồn cào, vừa bước vào thị trấn việc đầu tiên là đi tìm tửu lầu phạn điểm.

Dương Liễu trấn tuy không lớn lắm, song việc buôn bán rất sầm uất, đâu đâu cũng có tiệm trà quán rượu.

Đinh Tiểu Nam chọn một tiệm cơm lớn nhất đi vào, gọi lấy vài món thức ăn, lập tức ăn một bữa no nê.

Khi chàng vừa định trả tiền rời khỏi, bỗng thấy bốn hán tử đeo kiếm đi vào, hối hả gọi lấy rượu và thức ăn.

Qua cử chỉ và lời lẽ thô tục của bọn họ, rõ ràng là nhân vật trong giới giang hồ.

Đinh Tiểu Nam lòng chợt nảy nghi vấn, bèn lại ngồi trở xuống. Chỉ nghe trong số một người râu dài trầm giọng nói :

- Nguồn tin vừa rồi có đáng tin cậy chăng?

Một hán tử râu xồm lớn tiếng :

- Làm sao mà giả được? Chúng ta sớm ngày nào tốt ngày nấy...

Đoạn quay sang hán tử gầy ốm râu xám nói :

- Đại ca nghĩ sao?

Hán tử râu xám nói :

- Giờ lên đường e rằng cũng đã muộn rồi... Đi lối Kim Lương qua Ngọc Môn thì xa quá, nếu lỡ xảy ra bề gì, chỉ e chiêu bài mấy mươi năm tan tành.

Hán tử râu dài khi nãy nói :

- Theo ý đại ca, vụ làm ăn này không nhận hay sao?

Hán tử râu xám nói :

- Đó là biện pháp tốt nhất...

Đoạn khẽ thở dài lại nói tiếp :

- Hiện nay ba cung tề xuất, chốn giang hồ ắt sẽ đại loạn, phiêu cùc của chúng ta hãy viện có chính đồn nội bộ, tạm nghỉ một thời gian thì hơn.

Ba người đồng thanh nói :

- Đại ca đã quyết như vậy chúng đệ còn gì để nói nữa.

Thì ra bốn người này là giới phiêu cùc, điều khiển Đinh Tiểu Nam quan tâm duy nhất đó là câu ba cung tề xuất, vì sao tin tức lại loan nhanh đến vậy?

Chàng vốn định nghe ngóng tin tức về Hải Nội thất ma, nhưng bỗng người kia chẳng nói gì thêm nữa, chỉ cầm cúi ăn uống mà thôi.

Đinh Tiểu Nam đành gọi tiểu bảo tính tiền rồi đi xuống lầu. Lúc này trời đã về chiều, Đinh Tiểu Nam thăm nhủ :

- Giờ ta đưa cái gói của Kim Xà phụ nhân đến Thiếu Lâm tự là xong việc, mình có thể tranh thủ thời gian đi tìm tông tích của kẻ thù.

Lòng đã quyết, lập tức phi thân về phía Cao Sơn.

Chẳng bao lâu sau Đinh Tiểu Nam đã đến trước cửa chùa Thiếu Lâm nằm dưới thiếu lâm phong.

Chỉ thấy cửa chùa khép kín vắng lặng không người. Đinh Tiểu Nam rỏ bước đi tới đưa tay gõ cửa.

Lát sau, cửa xích mở, một tăng nhân tuổi trạc ngũ tuần xuất hiện, vẻ ngạc nhiên nhìn Đinh Tiểu Nam, đồng đặc niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ có việc chi vậy?

Đinh Tiểu Nam tươi cười :

- Phiền đại sư phụ truyền giáo cho, tại hạ cần gấp quý Chưởng môn!

Tăng nhân nọ kinh ngạc :

- Ô! Tiểu thí chủ không nói đùa chứ?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tại hạ vượt vạn dặm đường đến đây với tất cả dạ chân thành, lẽ nào lại đi nói đùa?

Tăng nhân nọ chau chặt mày :

- Vượt vạn dặm đường? Thí chủ từ đâu đến thế?

Đinh Tiểu Nam ngăn người :

- Điều ấy... chờ khi nào gặp quý Chương môn, tại hạ tự sẽ nói rõ với ông ấy!

Tăng nhân nọ lắc đầu :

- Lão nạp vô cùng đáng tiếc, tiểu thí chủ không thể nào gặp được tề Chương môn.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

- Tề Chương môn đang trong thời kỳ bế quan!

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Trong thời kỳ bế quan thì có hề gì?

- Trong thời kỳ bế quan, theo lệ là không tiếp tục khách, không ra khỏi quan môn, chưa mãn hạn kỳ dứt khoát không thể xuất quan.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Đó là lúc thông thường, nếu như gặp sự cố nguy cấp, e không còn nhiều hạn chế như vậy nữa chứ?

Tăng nhân nọ ngăn người :

- Hiện nay có điều chi cấp bách?

- Phải gặp chính quý Chương môn thì mới có thể nói được.

Tăng nhân nọ chau mày :

- Sao thí chủ lại cố chấp như vậy? Nên biết phái Thiếu Lâm...

Đinh Tiểu Nam xẵng giọng :

- Tại hạ đưa tin giùm người khác, mặc kệ phái Thiếu Lâm oai phong như thần, đừng nói là hơn.

Tăng nhân nọ tức giận :

- Tiểu thí chủ nhất định buộc lão nạp phải động thủ ư?

Đinh Tiểu Nam cung tức giận :

- Nếu động thủ nhất định là lão hòa thượng hết thời thôi.

Tăng nhân nọ bỗng quát lớn một tiếng. Một chương tổng thẳng ra.

Đinh Tiểu Nam tức giận bởi tăng nhân nọ ngông cuồng, trở tay chộp vào uyển mạch lão ta, khiến lão ta rú lên đau đớn.

Đồng thời lão ta không ngờ Đinh Tiểu Nam lại có thần kỹ này, bởi địa vị lão ta trong Thiếu Lâm tự cũng chẳng phải thấp, đối phó với một thiếu niên lẽ ra đâu thể bị thất thủ, ai ngờ lại bị đối phương chộp giữ cổ tay một cách dễ dàng như vậy.

Đinh Tiểu Nam sử dụng sở học trong Kim Xà quyền phổ, nắm giữ uyển mạch của tăng nhân nọ, cười khẩy nói :

- Thế nào? Giờ có chịu vò thông báo chẳng?

Tăng nhân nọ cắn răng :

- Dù chết lão nạp cũng không!

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng lạnh lùng :

- Đỉnh mồ cũng chẳng cần giết lão hòa thượng, lão hòa thượng không chịu vào thông báo thì đỉnh mồ sẽ tự mình vào tìm Đại Nguyên hòa thượng, gỡ hết ngôi chùa Thiếu Lâm ra thì còn sợ gì chẳng tìm gặp ông ấy?

Đoạn xô một cái, tăng nhân nọ ngã nhào xuống đất, chàng cất người lên phóng vọt vào Thiếu Lâm tự.

21. Chương 21: Có Miệng Khó Phân Bày

Chuông Đạt Ma nặng hắng vạn cân trong chùa Thiếu Lâm bỗng ngân vang!

Đó chứng tỏ đã có người xâm nhập chùa Thiếu Lâm, đó là điều chưa từng xảy ra suốt mấy mươi năm nay, nhất thời các tăng lữ trong chùa chạy toản loạn như gặp đại địch.

Giữa lúc đang nhốn nháo, một bóng đen lao nhanh về phía nhà bếp nơi hậu viện.

Bóng đen ấy chính là Đỉnh Tiểu Nam, lẹ làng chế ngự một tăng nhân bếp núc.

Tăng nhân nọ sợ xanh mặt, run giọng kêu :

- Xin hảo hớn tha mạng!

Đỉnh Tiểu Nam trầm giọng :

- Muốn tha mạng chẳng khó nhưng phải trả lời thành thật câu hỏi của ta.

Tăng nhân nọ lú lú rú rú :

- Xin hảo hớn cứ hỏi...

- Đại Nguyên thiền sư chương môn nhân bề quan ở đâu?

Tăng nhân nọ lắp bắp :

- Lão nạp không biết...

Đỉnh Tiểu Nam tức giận :

- Láo!

- Lão nạp không biết, xin hảo hớn tha mạng...

Đỉnh Tiểu Nam vung tay, “bốp” xáng cho y một cái tát, quát :

- Chương môn nhân các người chả lẽ không cần ăn uống hay sao? Lão hòa thượng là người lo việc bếp núc mà dám bảo là không biết, thật chẳng thể nào tha thứ được!

Tăng nhân nọ lãnh lấy cái tát tai dường như có phần tỉnh táo hơn, chỉ thấy y đảo mắt nhìn quanh, nói thật khê :

- Lão nạp có thể nói, nhưng chớ...

Đỉnh Tiểu Nam hỏi hả tiếp lời :

- Lão hòa thượng yên tâm, kẻ này hứa sẽ giữ kín.

- Ở gian thứ ba dãy nhà bên trái, trong viện đều là trúc và tùng bách, đó chính là nơi bề quan của Chương môn nhân, xin hảo hớn tha mạng cho...

Đỉnh Tiểu Nam mỉm cười, cất người lên như quỷ mị lao về phía tăng nhân nọ đã chỉ.

Trong chùa Thiếu Lâm tuy có rất nhiều tăng lữ, song chẳng một ai trông thấy Đỉnh Tiểu Nam.

Lát sau, chàng đã có mặt tại khu vườn trồng đầy trúc và tùng bách. Chỉ thấy có ba gian chính phòng đều đóng kín cửa.

Đỉnh Tiểu Nam nhận thấy quả đúng như lời tăng nhân nọ đã nói, bèn khẽ gõ cửa và cất tiếng gọi :

- Đại Nguyên thiền sư!

Trong phòng khê có tiếng niệm Phật :

- A Di Đà Phật! Thí chủ đại náo Thiếu Lâm, quấy nhiễu thanh tu của lão nạp, không thấy quá đáng ư?

Đình Tiểu Nam thần nhiên :

- Đành chịu thôi, đó là vì tăng nhân giữ cửa không chịu vào thông báo, nếu không thế thì làm sao gặp được lão thiền sư?

- Việc gì mà nghiêm trọng đến vậy?

- Tại hạ từ vạn dặm mang tin đến đây cùng với một vật cần phải trao cho lão thiền sư!

- Sao không trao cho tăng nhân bốn tự chuyển giao lão nạp?

Đình Tiểu Nam cười nhạt :

- Chỉ vì người ủy thác tại hạ mang tin chỉ định phải trao tận tay cho Chương môn Thiếu Lâm!

- Người ấy là ai?

Đình Tiểu Nam lạnh lùng :

- Kim Xà phu nhân!

- Ồ!

Chỉ nghe Đại Nguyên thiền sư kêu lên sững sốt rồi nói :

- Thật vậy ư?

Đình Tiểu Nam cười lớn :

- Tại hạ lừa dối lão thiền sư làm gì?

Đại Nguyên thiền sư lặng thinh, liền tức thì nghe một tiếng “ầm” vang dội, chỉ thấy gỗ đá vụn tung bay, cánh cửa đã bị Đại Nguyên thiền sư đánh nát.

Chỉ thấy một vị lão tăng mày bạc đứng ngay trước mặt.

Lúc này tăng lữ Thiếu Lâm đã lục tục kéo đến, nhưng người nào người nấy đều đứng thừ ra tại chỗ.

Bởi Đại Nguyên thiền sư đã ra mặt, tất cả tăng nhân đều không dám nhiều lời.

Đại Nguyên thiền sư chìa tay ra :

- Tiểu thí chủ, món vật gì đâu?

Đình Tiểu Nam chẳng chút do dự nói :

- Vật gì thì tại hạ không rõ, xin lão thiền sư hãy tự xem lấy!

Đoạn thò tay vào trong lòng lấy cái gói nhỏ ra trân trọng trao cho Đại Nguyên thiền sư.

Đại Nguyên thiền sư đón lấy, mở ra xem, bất giác cả kinh thất sắc, lớn tiếng nói :

- Kim Xà lệnh!

Chỉ thấy một chiếc kim bài lấp lánh rơi xuống đất, trên mặt có khắc một con rắn nhỏ ngẩng đầu thè lưỡi như chọc cắn người, hình dạng hết sức ghê rợn.

Đình Tiểu Nam mỉm cười :

- Tại hạ đã xong việc, xin cáo từ!

Đoạn ôm quyền thi lễ, toan bỏ đi.

Đại Nguyên thiền sư bỗng lách người cản lối và nói :

- Thí chủ hãy khoan!

- Lão thiền sư có điều chi muốn nói?

Đại Nguyên thiền sư nghiêm giọng :

- Ai đã trao Kim Xà lệnh cho thí chủ?

Đình Tiểu Nam bực mình :

- Khi này tại hạ đã nói rồi, Kim Xà phu nhân!

Đại Nguyên thiền sư nhướn mày :

- Vậy thí chủ chính là Truyền Lệnh sứ giả?

Đình Tiểu Nam cười gượng :

- Sứ giả gì, chẳng qua tại hạ lo tròn điều ủy thác của người mà thôi.

- Vậy thí chủ có quan hệ gì với Kim Xà phu nhân?

Đình Tiểu Nam nhú mày :

- Chẳng có quan hệ gì cả!

- Không có quan hệ ư?

Đại Nguyên thiền sư niệm tiếng Phật hiệu, rồi nói tiếp :

- Thí chủ nói vậy không khỏi khinh người quá đáng!

Đình Tiểu Nam bực tức :

- Lão thiền sư nói vậy nghĩa là sao?

- Không có quan hệ gì với nhau mà bà ta lại giao cho thí chủ đưa tin ư?

- Có chi mà lạ, tại hạ đã chịu chút ân huệ của Kim Xà phu nhân, nên giúp bà ấy đưa tin vậy thôi, đó chẳng là việc bình thường ư?

Đại Nguyên thiền sư lắc đầu :

- Không...

Đoạn nghiêm nghị nhìn Đình Tiểu Nam nói tiếp :

- Hồi ba mươi năm trước, lão nạp đã từng gặp gỡ một lần với Kim Xà phu nhân, lúc ấy bà ta đã buông lời huênh hoang, bảo khi nào Kim Xà lệnh xuất hiện, sẽ là lúc võ lâm giang hồ đến kỳ đại kiếp.

Đình Tiểu Nam liền tiếp lời :

- Kim Xà phu nhân quả có bảo sẽ bá phục võ lâm, nhất thống giang hồ... Còn một chiếc Kim Xà lệnh khác đã được đưa đến phái Côn Lôn rồi.

Đại Nguyên thiền sư gật gù :

- Điều ấy lão nạp có thể suy đoán ra được, nhưng...

Đoạn đắm mắt nhìn Đình Tiểu Nam nói tiếp :

- Kim Xà phu nhân còn nói thêm một câu nữa.

Đình Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Bà ấy còn nói gì nữa?

Đại Nguyên thiền sư dẫn mạnh từng tiếng :

- Bảo mai sau người truyền tống Kim Xà lệnh chính là Câu Hồn sứ giả!

Đình Tiểu Nam kinh hãi :

- Ô! Không thể như vậy được, tại hạ đâu có chấp thuận làm Câu Hồn sứ giả.

Đại Nguyên thiên sư nghiêm nghị nói tiếp :

- Có thể thí chủ không chấp thuận nhưng lão nạp bắt buộc phải đề phòng.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tại hạ rời khỏi đây là xong, vậy... lão thiên sư còn không tin ư?

Đại Nguyên thiên sư lắc đầu :

- Kim Xà phu nhân có rất nhiều cách để hại người, khó thể nào phòng bị được. Rất có thể bà ta bảo thí chủ rải chất độc khắp trong chùa Thiếu Lâm, có thể...

Đinh Tiểu Nam tức tối :

- Lão thiên sư là một vị cao nhân của Phật môn, sao lại thốt ra những lời vô căn cứ như vậy?

Đại Nguyên thiên sư vẫn điềm nhiên nói tiếp :

- Không vô căn cứ đâu, thậm chí ngay cả bản thân thí chủ cũng không biết mình đã mang đến điều nguy hại cho bản tự.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Vậy theo ý lão thiên sư thì phải như thế nào?

Đại Nguyên thiên sư vẻ trầm ngâm :

- Chỉ có cách là giữ thí chủ ở lại đây!

Đinh Tiểu Nam tức giận:

Giữ tại hạ lại đây ư? Vì sao?

- Vì thí chủ là truyền tin sứ giả... Chỉ cần trong ba hôm bản tự vô sự, lão nạp sẽ đích thân đưa thí chủ rời khỏi đây.

- Nếu tại hạ không bằng lòng thì sao?

Đại Nguyên thiên sư gần giọng :

- Tuy thí chủ là truyền tin sứ giả của Kim Xà phu nhân, nhưng đơn thân độc mã chưa thể hù dọa được lão nạp với Thiếu Lâm tự đâu, không chừng đành gặp nhau bằng võ lực thôi.

Đinh Tiểu Nam giơ hai tay lên :

- Tại hạ tay không tấc sắt, nếu lão thiên sư nhất định động võ thì tại hạ cũng đành hầu tiếp.

Đại Nguyên thiên sư ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng nói :

- Thí chủ quả thực không hề có quan hệ gì với Kim Xà phu nhân?

Đinh Tiểu Nam quả quyết :

- Tại hạ chưa bao giờ nói dối, nhưng tin hay không là tùy ở lão thiên sư.

Đại Nguyên thiên sư cười dịu dàng :

- Nếu lão nạp không dùng sức mạnh mà thành ý mời thí chủ ở lại chơi vài hôm, thí chủ có thể nể mặt lão nạp chăng?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Nếu thiên sư nói như vậy ngay từ đầu thì tại hạ tất sẽ ở lại, nhưng lão thiên sư đã buông lời cường bức, tại hạ chẳng thể nào ở lại được.

Đại Nguyên thiên sư thoáng chau mày :

- Nói vậy thì chủ chịu mềm chứ không chịu cứng ư?

Đinh Tiểu Nam lạnh lùng nói :

- Lão thiền sư cần phải cải chính lại lời nói, tại hạ vốn là người ưa mềm mỏng, chỉ tiếc là là thiền sư đã trước cứng sau mềm, vậy thì khác...

Đạo tròn mắt, đoạn nói tiếp :

- Vả lại, tại hạ quả cũng đang có việc gấp, thực chẳng thể nào ở lại được.

Đại Nguyên thiền sư khẽ niệm một tiếng Phật hiệu :

- Nếu lão nạp muốn thỉnh giáo thí chủ có việc gấp gì thì sao?

- Đó là việc riêng của tại hạ, lão thiền sư tựa hồ không nên hỏi.

Đại Nguyên thiền sư sấn tới một bước nói :

- Nếu lão nạp nhất quyết hỏi thì sao?

Đinh Tiểu Nam cắn răng :

- Lão thiền sư chớ nên ép người quá đáng, phải biết...

Đại Nguyên thiền sư từng bước lần tới :

- Phải biết làm sao?

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng :

- Phải biết tại hạ thiếu kiên nhẫn lắm, rất có thể sẽ trở thành Câu Hồn sứ giả lắm đấy.

Đại Nguyên thiền sư lùi sau một bước cười gằn :

- Hay lắm! Cuối cùng thì thí chủ cũng phải nói ra sự thật.

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Kim Xà phu nhân có mưu kế gì, bao giờ xâm nhập Trung Nguyên, còn chưa chịu nói ra cặn kẽ ư?

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Tại hạ chẳng biết tí gì cả!

- A Di Đà Phật! Lão nạp đã thề trước mặt Phật vĩnh viễn không còn động đến can qua, nhưng phen này bắt buộc phải dẫn thân vào giang hồ thôi.

Tay phải vung lên, nhắm ngực Đinh Tiểu Nam chộp tới.

22. Chương 22: Vô Ảnh Lão Nhân Hiện Thân

Thiếu Lâm chưởng môn Đại Nguyên thiền sư vung tay phải chộp vào ngực Đinh Tiểu Nam, uy thế vô cùng ghê gớm.

Đinh Tiểu Nam vội lách người tránh khỏi.

Đại Nguyên thiền sư niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói :

- Thân pháp khá lắm, sao thí chủ không hoàn thủ?

Đinh Tiểu Nam giọng lạnh như băng :

- Đinh mỗ với Thiếu Lâm không thù không oán, đến đây chẳng qua đưa tin giùm cho Kim Xà phu nhân, nếu chẳng vạ bất đắc dĩ không muốn ra tay một cách khinh suất.

Đại Nguyên thiền sư gằn giọng :

- Giờ thí chủ đã đến lúc vạn bất đắc dĩ rồi, nếu không thúc thủ chịu trôi thì thí chủ còn cách bằng vào võ công của bản thân mà định đoạt thôi.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Lão thiền sư là bậc cao nhân của Phật môn, lại là Chứng môn phái Thiếu Lâm, chả lẽ cũng ngang ngược đến thế ư?

Đại Nguyên thiền sư thoáng đỏ mặt :

- A Di Đà Phật! Chẳng còn cách nào hơn, lão nạp vì sự an nguy của toàn thể võ lâm giang hồ, bắt buộc phải lỗ mãng thất lễ với một vài người...

Đoạn trầm giọng quát :

- Nếu thí chủ không chịu động thủ, đừng trách lão nạp phải sử dụng đến thủ đoạn lợi hại hơn.

Đoạn lại sấn tới, vung tay phóng ra một chưởng!

Đinh Tiểu Nam chẳng còn thoái lui được nữa, bởi phía sau bọn tăng chúng Thiếu Lâm đã bao vây thành bức tường người, ai nấy đều lăm lăm khí giới trong tay và trừng mắt giận dữ nhìn chàng, xem chừng chỉ cần Đại Nguyên thiền sư hạ lệnh một tiếng sẽ tức khắc động thủ ngay.

Đinh Tiểu Nam cười gằn :

- Lão thiền sư nói chẳng sai, tại hạ đã không còn nhẫn nhịn được nữa.

Đoạn nghiêng người vung tay chộp vào mạch môn tay phải Đại Nguyên thiền sư.

Thân pháp ảo diệu, động tác nhanh nhẹn, chẳng những lui người tránh khỏi được luồng chưởng lực của Đại Nguyên thiền sư, mà chỉ phong suýt nữa đã trúng vào cận mặt của Đại Nguyên thiền sư.

Đại Nguyên thiền sư giật mình kinh hãi, vội lạng người tháo lui, tả chưởng bỏ ngang, dùng thế công để chế ngự thế công.

Đinh Tiểu Nam buông tiếng cười rộ, thân hình xoay theo người chộp vào vai phải của Đại Nguyên thiền sư.

Đại Nguyên thiền sư một chưởng bỏ ngang vốn tưởng ít ra cũng bức lui được đối phương vài bước, ngờ đâu Đinh Tiểu Nam đã xoay tít mình như bóng theo mình, ngay khi xuất thủ chộp vào vai phải đồng thời tránh khỏi thế chưởng của ông, nhất thời không khỏi hoảng kinh thất sắc.

Song đầu sao, nội ngoại công của ông đã đạt đến mức thông huyền nhập hóa, niệm một tiếng Phật hiệu, bỗng vận A Di Đà thần công khiến quanh người trong vòng nửa thước sinh ra một lớp sương trắng nhàn nhạt.

Năm ngón tay của Đinh Tiểu Nam vừa chạm vào lớp sương trắng lập tức như đụng phải một bức tường thép, chàng kinh hãi bật lùi ra sau mấy bước.

Đại Nguyên thiền sư niệm vang một tiếng Phật hiệu rồi nói :

- Tiểu thí chủ, bây giờ còn gì để nói nữa không?

Đinh Tiểu Nam cười nhạt :

- Thần công Phật môn của lão thiền sư quả nhiên cao cường, nhưng chưa hù dọa được tại hạ đâu!

Đại Nguyên thiền sư lạnh lùng nói :

- Lão nạp là tiểu thí chủ còn lời gì để biện giải nữa chẳng?

Đinh Tiểu Nam ngờ người :

- Tại hạ có gì mà phải biện giải?

Đại Nguyên thiền sư trầm giọng :

- Vậy thí chủ đã thừa nhận là người của Kim Xà cung?

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng :

- Tại hạ chẳng thừa nhận gì cả, tại hạ đã nói rồi, chỉ mang Kim Xà lệnh đến đây giùm cho Kim Xà phu nhân chứ chẳng có quan hệ gì với Kim Xà cung cả!

Đại Nguyên thiên sư cười lạnh lùng :

- Thí chủ còn chống chế làm gì, thú thật, lão nạp sở dĩ ép buộc thí chủ ra tay chính là vì muốn thăm dò đường lối võ công của thí chủ...

Đoạn gần giọng nói tiếp :

- Hồi ba mươi năm trước, lão nạp từng gặp gỡ Kim Xà phu nhân, võ công mà thí chủ đã thi triển hoàn toàn là tuyệt kỹ của Kim Xà cung.

Đinh Tiểu Nam áp ứng :

- Điều ấy... điều ấy...

Trong nhất thời chàng chẳng biết giải thích sao cho chính đáng, bởi võ công chàng vừa mới thi triển quả đúng là mới học được trong Kim Xà quyền thế.

Đại Nguyên thiên sư cười khẩy :

- Điều ấy sao? Còn chưa chịu ngoan ngoãn thú nhận ư?

- Không sai, đó quả là võ công của Kim Xà cung, nhưng vì tại hạ truyền lệnh giùm Kim Xà phu nhân nên bà ấy tặng cho tại hạ hà chiêu xoàng xĩnh.

Đại Nguyên thiên sư lắc đầu :

- Kim Xà phu nhân chịu truyền cho tuyệt kỹ của Kim Xà cung đủ thấy bà ta đã xem trọng thí chủ đến mức nào, nếu bảo thí chủ không phải là người của Kim Xà cung thì thật là lếu láo.

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Tại hạ không muốn kết bạn mà cũng chẳng muốn gây thù với Thiếu Lâm, giờ tại hạ đã đạt thành mục đích, xin cáo biệt!

Vừa dứt tiếng đã tung người thi triển khinh công vọt đi.

Đại Nguyên thiên sư phát tay áo, quét ra một luồng chưởng lực như cơn lốc xoáy, đồng thời quát lớn :

- Hãy cản người này lại!

Những thấy bốn vị lão tăng cung lúc vọt người lên, bốn người tám chưởng nhắm Đinh Tiểu Nam lăng không đánh tới.

Bốn vị lão tăng nọ vừa lúc đang ở ngay chính diện của Đinh Tiểu Nam nên tám luồng chưởng lực xô thẳng vào chàng. Bốn vị lão tăng này chính là Tứ Đại Tôn Giả của Thiếu Lâm, công lực chỉ kém có mỗi mình Chưởng môn Đại Nguyên thiên sư, bốn người đồng thời xuất thủ uy lực kinh khiếp.

Đinh Tiểu Nam vung vẩy song chưởng toan mượn sức cất người lên cao, song chàng đánh giá quá thấp thực lực của Thiếu Lâm.

Trong chớp mắt, chưởng lực của Đinh Tiểu Nam đã va chạm vào chưởng lực của Tứ Đại Tôn Giả, những nghe một tiếng “ầm” vang dội, Đinh Tiểu Nam cảm thấy toàn thân dung động khiến nội lực dường như bị phân tán, chao người một cái trên không, rồi thì rơi hạ xuống đất.

Chỉ nghe Đại Nguyên thiên sư cười khẩy :

- Tiểu thí chủ xem ra hãy chưa học được hết tinh túy của Kim Xà cung, chưa hẳn thực sự là Câu Hồn sứ giả, phải biết phái Thiếu Lâm chẳng dễ gì hà hiếp đâu.

Đinh Tiểu Nam quét mắt bỗng hét vang :

- Tránh đường thì sống, cản ta là chết!

Song chưởng vung vẩy, lao về một hướng khác.

Hướng này có hàng hàng lớp lớp tăng chúng Thiếu Lâm tay lăm lăm khí giới, song có lẽ địa vị thấp hơn nên công lực cũng kém cỏi, không cao cường bằng Tứ Đại Tôn Giả.

Những nghe một tiếng rú thảm, một tăng nhân đứng đầu ngã gục.

Đinh Tiểu Nam một chiêu đắc thủ, lập tức thừa thế lao tới, nhưng một luồng chưởng lực mạnh không tưởng đã cản chàng lại.

Thì ra trước mặt có bốn tăng nhân liên thủ xuất chưởng, tuy không được bằng Tứ Đại Tôn giả, song chưởng lực hùng hậu cũng khiến cho Đinh Tiểu Nam chẳng thể nào thoát khỏi vòng vây.

Đại Nguyên thiên sư thấy lối đánh hữu hiệu, niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói :

- Với Kim Cương trận pháp nghênh địch dù không bắt giữ được người này thì cũng có thể giam hãm trong trận.

Những thấy bốn mặt tăng chúng thay đổi trận thế, có tổ bốn người và cũng có tổ tám người tiến thoái rất đồng bộ và chặt chẽ, đó chính là Kim Cương đại trận, một kỳ trận hàng đầu của phái Thiếu Lâm.

Dưới sự bao vây của Kim Cương đại trận, chỉ còn lại Đinh Tiểu Nam và Đại Nguyên thiên sư bị giam hãm trong đại trận.

Ngay khi ấy, tử thi đã bị Đinh Tiểu Nam đánh chết bỗng hóa thành một đồng tro bụi, tức khắc bị gió thổi bay mất.

Tất cả tăng chúng thiếu lâm đều kinh hoàng thất sắc.

Đại Nguyên thiên sư tái mặt :

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng... thì ra thí chủ còn biết cả tuyệt học trấn cung của Hồng Thái cung.

Đinh Tiểu Nam lớn tiếng :

- Tại hạ không muốn nhiều lời giải thích, tốt hơn là lão thiên sư hay giải tán trận thế kéo đôi bên kết thành thâm thù đại hận.

Đại Nguyên thiên sư lắc đầu :

- Lão nạp đã quyết định giữ gìn an ninh cho võ lâm thì không thể để thí chủ đi một cách dễ dàng được.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy tăng chúng Thiếu Lâm bốn phía thấy đều cất hết khí giới, ai nấy hoành chưởng ngang ngực sẵn sàng ra tay.

Đinh Tiểu Nam thầm cân nhắc, bốn hoặc tám tăng nhân đồng xuất kích, chưởng lực đều có thể phong tỏa thể công của mình, hơn nữa đã gọi lag trận thế hẳn phải phối hết sức chặt chẽ, một nơi bị tấn công thì sẽ có nơi ứng viện, chưởng lực liên miên bất tận đủ để mình phơi xác tại chỗ.

Nghĩ đoạn bỗng thi triển tuyệt kỹ cảm nã trong Kim Xà quyền phổ, một chiêu Kim Triền Uyển Chop vào mạch môn Đại Nguyên thiên sư.

Đại Nguyên thiên sư dung động hai tay, vận lên Di Đà thần công, đồng thời vung tay tạt ngang.

Năm ngón tay của Đinh Tiểu Nam mặc dù đã Chop trúng cổ tay phải của Đại Nguyên thiên sư, song Di Đà thần công khiến cho xương cốt của Đại Nguyên thiên sư rắn như sắt thép, chỉ gạt tay là thoát ra ngay.

Đại Nguyên thiên sư cười nhạt :

- Tiểu thí chủ nên hiểu tình thế trước mặt, Kim Cương đại trận là một kỳ trận đứng đầu của phái Thiếu Lâm hơn ngàn năm nay, người bị giam vào trong trận chưa một ai thoát ra được cả...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Dù lão nạp không bắt được thì cũng có thể giam giữ được thí chủ, Kim Cương đại trận trăm người một tổ, sau ba giờ có thể thay đổi tổ khác, nhưng có lẽ tiểu thí chủ không thể nào cầm cự được mười bữa nữa tháng.

Đó là biện pháp lợi hại và hữu hiệu nhất dù công lực của Đinh Tiểu Nam thâm hậu đến mấy cũng chẳng thể đêm không nghỉ ngày không ăn suốt nửa tháng dài.

Đinh Tiểu Nam vừa lo vừa giận, nếu chàng không thoát ra được Kim Cương đại trận thì chỉ còn cách cầm cự như thế này cho đến khi sức cùng lực kiệt, cuối cùng cũng phải bị họ giữ mà thôi.

Bỗng nhiên, chàng hơi cảm thấy hối hận. Nếu như chàng không bảo chim ưng kia quay về thì cũng còn có hy vọng tẩu thoát, Kim Cương đại trận dù có lợi hại đến mấy thì cũng chỉ bao vây được bốn phía, chứ chẳng thể nào bao vây được trên trời, nếu con chim ưng từ trên không bay xuống, há chẳng có thể ung dung cứu thoát mình ư?

Mặc dù chàng biết con chim ưng kia ắt đã bay khỏi từ lâu, song vẫn không nén được ngược lên không phát ra một tiếng hú dài.

Đại Nguyên thiên sư cười nhạt :

- Tiểu thí chủ làm gì vậy? Chẳng lẽ Kim Xà phu nhân đã có mặt tại Cao Sơn này rồi ư?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ đã chia tay với bà ấy tại Long Thủ sơn, thật chẳng biết bà ấy định làm gì, mà dù bà ấy có mặt tại cao sơn thì tại hạ cũng chẳng hề hay biết.

Đại Nguyên thiên sư buông giọng lạnh lùng :

- Vậy chứ sao thí chủ lại hú lên?

- Đó là tại hạ gọi một vị bằng hữu.

Một hồi sau cũng chẳng có động tĩnh gì, Đinh Tiểu Nam biết chắc con chim ưng kia đã đi khỏi từ lâu.

Đại Nguyên thiên sư cùng tất cả tăng nhân chúng thấy đều ngây ngẩn bởi tiếng hú của Đinh Tiểu Nam, vì chẳng hiểu vị thiếu niên đến từ Kim Xà cung này định giở trò gì đây?

Đinh Tiểu Nam thấy vậy, lại ngược mặt lên trời cất lên tiếng hú dài đỉnh tai nhức óc.

Thốt nhiên, tiếng hú vừa dứt, chỉ nghe một giọng nói già nua vọng đến :

- Đừng gọi nữa, đừng gọi nữa, lão già này đến rồi đây!

Chỉ thấy một bóng người từ trên nóc nhà cách đó ngoài hai mươi trượng vọt lên không, như thần long đột giáng xuống giữa Kim Cương Đại Trận.

Đinh Tiểu Nam thoát tiên giật mình, song liền tức mừng rỡ, bởi chàng đã nhận ra đó chính là tiếng nói của Vô Ảnh lão nhân.

Kể từ khi lần đầu tiên chàng nghe thấy tiếng nói của Vô Ảnh lão nhân tại Hồng Thái cung, đến nay đã trải qua năm năm dài, Vô Ảnh lão nhân dường như lúc nào cũng đi theo chàng nhưng lại chưa từng gặp mặt bao giờ, phen này mới được chứng kiến diện mạo thật của ông.

Thế nhưng, ông đã hiện thân cũng chẳng khác gì chỉ nghe tiếng nói bởi Vô Ảnh lão nhân cơ hồ hoàn toàn quấn mình trong tấm vải xanh và tre mặt bằng tấm lụa đen, nhưng qua thân pháp của ông chứng tỏ là một cao nhân võ lâm nội ngoại công kiêm toàn.

Đinh Tiểu Nam vội ôm quyền thi lễ và nói :

- Lão tiên bối...

Vô Ảnh lão nhân xua tay :

- Hãy khoan, để lão già này nói chuyện với Đại Nguyên hòa thượng trước đã.

Đại Nguyên thiên sư đồng dạ niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói :

- Thí chủ thân thủ cao cường, nhưng đáng tiếc chẳng khác nào như con thiêu thân, phải biết Kim Cương đại trận chỉ có đường vào chứ không có lối ra.

Vô Ảnh lão nhân bật cười ha hả.

- Có thật chẳng?

Đại Nguyên thiền sư nghiêm nghị :

- Chẳng lẽ nào lão tăng lại nói khoác ư?

Vô Ảnh lão nhân vẫn cười nói :

- Đệ tử Phật môn không bao giờ nói dối, mong lão thiền sư cũng không nói sai sự thật, thế nhưng...

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Lão thiền sư hãy nghĩ kỹ lại xem, từng có ngoại lệ bao giờ chưa?

Đại Nguyên thiền sư chẳng chút nghĩ ngợi :

- Kể từ khi Đạt Ma tổ sư sáng lập Kim Cương đại trận, trải qua hàng ngàn năm nay vẫn chưa có ai phải được cái lệ ấy.

Vô Ảnh lão nhân cười phá lên :

- Vậy mà lão ô đã từng phá qua cái lệ ấy, chẳng lẽ thiền sư lại mau quên đến vậy, không còn nhớ nữa ư?

Đại Nguyên thiền sư sững sốt hỏi?

- Thí chủ là ai?

Vô Ảnh lão nhân cười vang :

- Người quên hồi mười lăm năm về trước, chúng ta đã chẳng phải cùng uống rượu chung hay sao?

Đại Nguyên thiền sư sực nhớ ra.

- Thí chủ là... Táng Môn Sát Tinh Sở Tam Biến?

Vô Ảnh lão nhân cười gật đầu :

- Không sai, chẳng hay lão ô đã từng phá được Kim Cương đại trận của lão thiền sư?

Đại Nguyên thiền sư vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ :

- Mười lăm năm nay lão nạp đã từng sai người khắp nơi tìm kiếm tông tích của thí chủ, vì sao thí chủ lại như đá chìm đáy biển chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Vô Ảnh lão nhân nín cười :

- Đông dài lắm... Lão thiền sư hãy chưa trả lời câu hỏi của lão ô kia mà?

Đại Nguyên thiền sư đỏ mặt :

- Không sai, thí chủ là người duy nhất có thể thoát thân trong Kim Cương đại trận, nhưng đó là nhờ vào mưu kế chứ nhờ vào bằng chân tài thực học e cũng khó thể thoát thân.

Vô Ảnh lão nhân cười rộ :

- Bình bất yếm trá, chỉ cần thắng là được, Kim Cương đại trận của lão thiền sư tựa hồ không nên huyênh hoang là không ai có thể thoát ra được?

Đại Nguyên thiền sư có vẻ ngại ngùng :

- Táng Môn Sát Tinh Sở Tam Biến, lão nạp không muốn tranh cãi về vấn đề ấy, bất luận thì chủ mười lăm năm qua đã đi đâu và làm những gì, hôm nay đã đến Thiếu Lâm thì là khách quý của tệt tự, xin mời vào trong uống chung rượu nhạt.

Vô Ảnh lão nhân hai tay xua lia lại :

- Táng Môn Sát Tinh là phi hiệu của lão ô hành tẩu chốn giang hồ khi xưa, bao năm nay lão ô hết sức căm thù danh hiệu ấy, tốt hơn từ này đừng có gọi nữa.

Đại Nguyên thiền sư nhướn miệng cười :

- Được, lão nạp không gọi nữa, lão nạp đang nóng lòng muốn hàn uyên với... Sở thí chủ, hãy rời khỏi nơi đây đến khách đường được chăng?

Đinh Tiểu Nam đứng bên cạnh nghe hết sức rõ ràng, chàng không ngờ Vô Ảnh lão nhân lại có biệt hiệu Táng Môn Sát Tinh, tuy rằng chàng chẳng chút hiểu biết về chuyện giang hồ võ lâm khi xưa, song xét theo biệt hiệu ấy, hiển nhiên là một nhân vật lợi hại đã hoành hành trên chốn giang hồ.

Đang ngẫm nghĩ, chỉ nghe Sở Tam Biến cười nói :

- Dĩ nhiên, lão ô cũng chẳng muốn tranh luận dài dòng với lão thiền sư ở trong trận thế này, tốt hơn là hãy vào trong khách đường thưởng thức một bữa rượu chay, nhưng...

Chỉ tay về phía Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Phải đưa theo vị khách nhỏ này mới được.

Đại Nguyên thiền sư biến sắc mặt :

- Sở thí chủ có biết y là ai chăng?

Vô Ảnh lão nhân Sở Tam Biến cười nhẹ :

- Dĩ nhiên là biết, y là người đến từ Kim Xà cung.

Đại Nguyên thiền sư cười nhạt :

- Đã biết y đến từ Kim Xà cung thì sở thí chủ không nên xin xỏ cho y mới phải?

Sở Tam Biến cười hô hố :

- Nhưng có một điều khác, lão thiền sư có biết chăng?

Đại Nguyên thiền sư lạnh lùng đáp :

- Chỉ cần biết y đến từ Kim Xà cung là đủ lắm rồi, lão nạp chẳng phải là người hay tìm hiểu cặn kẽ, hà tất hỏi thêm làm gì?

Sở Tam Biến vẽ phệt ý :

- Lão thiền sư phải biết mới được, y có mối thù bất cộng đới thiên với Hải Nội thất ma, y chính là con trai của Thái Hành Thần Kiếm Đinh Tử Nam ở Bạch Vân sơn trang trên Thái Hành sơn!

Đại Nguyên thiền sư kinh ngạc :

-Ồ... Tiểu thí chủ sao không nói sớm?

Mau, xin mời vào khách đường dùng trà.

23. Chương 23: Chẳng Rõ Bạn Hay Thù

Trong phòng tiếp khách của Thiếu Lâm tự Đại Nguyên thiền sư quả nhiên cho bày một bàn tiệc rượu chay, người dự chỉ có Vô Ảnh lão nhân, Đại Nguyên thiền sư và Đinh Tiểu Nam.

Trong bữa tiệc Vô Ảnh lão nhân đã kể lại giai đoạn từ khi Đinh Tiểu Nam bước chân vào Hồng Thái cung.

Nghe xong Đại Nguyên thiền sư liền tiêu tan hết địch ý, ân cần mời rượu Đinh Tiểu Nam.

Đồng thời Đinh Tiểu Nam cũng biết được đại khái về quá khứ của Vô Ảnh lão nhân.

Thì ra Vô Ảnh lão nhân khi xưa với danh hiệu Táng Môn Sát Tinh Sở Tam Biến hành tẩu trên chốn giang hồ quả là một ma tinh giết người không chớp mắt.

Ông đã từng với võ công cao siêu đại náo Thiếu Lâm, lực bại Võ Đang, từng lừng lẫy một thời trên chốn giang hồ.

Tuy nhiên, Sở Tam Biến lại có một lòng chính trực, kẻ bị giết đại đa số là phường gian ác, mặc dù ông đã từng đại náo Thiếu Lâm, lực bại Võ Đang, song lại giành được sự kính trọng của hai phái ấy, rồi sau đó kết làm bạn.

Còn về việc xích mích giữa Sở Tam Biến và Hồng Thái phu nhân và Hàn Nguyệt cung thì ông nhất mực giữ kín, cũng như về việc ẩn cư tại Tịnh Dương Động trên Thái Sơn, và việc Hồng Thái phu nhân phải giết ông, ông cũng chớ hề nhắc đến. Do đó trong lòng Đinh Tiểu Nam vẫn hết sức thắc mắc.

Vô Ảnh lão nhân đã cởi bỏ lớp vải xanh quang người cùng với lụa che mặt, xuất hiện trước mặt Đinh Tiểu Nam là một ông già xanh xao, bên má phải có một vết sẹo bị cào.

Đinh Tiểu Nam sau khi uống vài ly rượu đã thấy ngà ngà say bèn không nén được, lên tiếng hỏi :

- Nhị vị tiền bối có biết tin tức gì về Hải Nội thất ma chăng?

Đại Nguyên thiên sư đưa mắt nhìn Vô Ảnh lão nhân rồi nói :

- Có lẽ Sở thí chủ biết tường tận hơn lão nạp đây!

Vô Ảnh lão nhân khẽ buông tiếng thở dài :

- Lão ô cũng chỉ biết được Thất ma nay đã về phe Kim Xà cung, giúp Kim Xà phu nhân tranh bá võ lâm mà thôi.

Đại Nguyên thiên sư thở dài nặng nề :

- Xem chừng chốn giang hồ khó mà tránh khỏi một trận đại huyết kiếp!

Vô Ảnh lão nhân buông giọng cảm khái :

- Lão thiên sư là Chưởng môn phái Thiếu Lâm, mà Thiếu Lâm là môn phái lãnh tụ trong chín đại môn phái, đối với sự an nguy của võ lâm, giang hồ lẽ ra phải gánh lấy trách nhiệm lớn nhất. Hiện nay trận đại kiếp sắp diễn ra, chả lẽ thiên sư không có cách nào để dẹp yên ư?

Đại Nguyên thiên sư nghiêm nghị nói :

- Lão nạp cũng đã truyền thư cấp báo với các đại môn phái bảo họ chọn lấy một số người nhân tài tinh nhuệ, tụ tập tại Thiếu Lâm, chỉ sợ là đã không kịp, vả lại...

Đoạn buông tiếng thở dài, chậm rãi nói tiếp :

- Ba cung Kim Xà, Hàn Nguyệt và Hồng Thái cộng với Hải Nội thất ma, thực thực ấy đủ để đập tan võ lâm giang hồ, chín đại môn phái quyết chẳng thể chống cự nổi!

Vô Ảnh lão nhân cười nhẹ :

- Nói vậy lão thiên sư định thúc thủ chờ chết ư?

Đại Nguyên thiên sư cười gằn :

- Không thúc thủ chờ chết đâu, ít ra lão nạp cũng dồn hết toàn lực của phái Thiếu Lâm liều mạng một phen.

Vô Ảnh lão nhân ngẩn người :

- Ý lão thiên sư là tám đại môn phái khác sẽ không phái người đến đây ư?

Đại Nguyên thiên sư thở dài :

- Chín đại môn phái thấy đều tự lo bảo toàn thực lực, mặc dù lão nạp đã truyền thư bảo tám đại môn phái kia tuyển chọn cao thủ về hội tụ tại Thiếu Lâm, song e đó chỉ là hư văn, chắc sẽ không có người ứng viện đâu.

Vô Ảnh lão nhân chau mày :

- Kim Xà cung không xuất thì thôi, một khi đã triển khai chiến dịch tranh bá võ lâm, mục tiêu đầu tiên ắt phải là Thiếu Lâm, nếu chỉ bằng vào sức của mỗi quý phái thì...

Đại Nguyên thiên sư cười chua chát :

- Thì Sở thí chủ cứ nói thẳng là nếu Kim Xà cung muốn đánh phá Thiếu Lâm khác nào như trở bàn tay, phải Thiếu Lâm chẳng tài nào chống cự nổi.

Vô Ảnh lão nhân thẳng thắn :

- Sự thật chính là vậy, nếu thiên sư chỉ dựa vào sức một phái Thiếu Lâm mà đối chọi với Kim Xà cung, đó khác nào lấy trứng chọi với đá.

Đại Nguyên thiên sư bùi ngùi :

- Cũng đành chịu vậy thôi, lão nạp thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành, dẫu vì thế mà phái Thiếu Lâm bị xóa tên trên chốn giang hồ thì lão nạp cũng đành chấp nhận.

Vô Ảnh lão nhân nghiêm nghị tiếp lời :

- Môi hở răng lạnh, Kim Xà cung nếu tiêu diệt được phái Thiếu Lâm thì các môn phái khác làm sao tồn tại được?

Đại Nguyên thiên sư thở dài :

- Đó chính là cái tính ngu xuẩn của loài người, chẳng có ai nghĩ đến điều ấy cả.

Vô Ảnh lão nhân cười gượng :

- Đáng tiếc lão ô cũng chẳng giúp gì được, thôi xin cáo từ!

Đại Nguyên thiên sư kinh ngạc :

- Đường như đó không phải là bản chất của Sở thí chủ, bởi xưa nay thí chủ là người trọng nghĩa, xem việc thiên hạ cũng như việc của bản thân, vì sao hôm nay bỗng dưng lại nhút nhát đến vậy?

Vô Ảnh lão nhân cười ngượng ngùng :

- Lão thiên sư không cần dùng lời lẽ khích lão ô, dẫu thế nào thì lão ô cũng chẳng nhúng tay vào đâu!

Đại Nguyên thiên sư chau mày :

- Đường như Sở thí chủ có điều khổ tâm riêng, nhưng thật ra vì lẽ gì chả lẽ Sở thí chủ không thể tiết lộ một ít hay sao?

Vô Ảnh lão nhân cười khan :

- Không sai, lão ô quả chẳng thể tiết lộ được dù là một ít, tuy nhiên...

Ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói tiếp :

- Lão ô chỉ có thể cho biết một điều, đó là lão ô không thể gặp Hồng Thái phu nhân hoặc Hàn Nguyệt phu nhân, nếu như Kim Xà cung cử binh xâm nhập, Hồng Thái và Hàn Nguyệt hai bên ắt sẽ nổi giáo cho giặc, phu nhân nhị cung dứt khoát không thể dờn xa Kim Xà phu nhân, thử nghĩ lão ô không gặp mặt được hai người ấy thì làm sao mà đối địch với họ được?

Đại Nguyên thiên sư khẽ niệm một tiếng Phật hiệu :

- Sở thí chủ chỉ có thể tiết lộ bấy nhiêu thôi ư?

Vô Ảnh lão nhân cười chua chát :

- Chỉ bấy nhiêu đó lão ô vốn cũng đã không muốn tiết lộ, chỉ bởi không nói ra đây lão thiên sư ắt sẽ nghi ngờ nên mới đành phải nói ra mà thôi.

Đại Nguyên thiên sư nghiêm nghị :

- Sở thí chủ chẳng giúp được thì lão nạp cũng chẳng tiện cưỡng ép, nhưng vị Đinh tiểu thí chủ này lại có thể giúp được.

Đinh Tiểu Nam ngớ người :

- Lão thiền sư đã quá xem trọng tại hạ, đáng tiếc tại hạ lòng có thừa nhưng sức chẳng đủ, đành phải phụ lòng mong muốn của lão thiền sư.

Vô Ảnh lão nhân xen lời :

- Đinh Tiểu Nam tuy võ công đã có thể liệt vào hàng bậc nhất song nếu đứng ra ứng phó với Kim Xà cung thì hãy còn kém quá xa!

Đại Nguyên thiền sư nghiêm giọng :

- Sở thí chủ đã hiểu lầm ý của lão nạp rồi, lão nạp định nhờ không phải là võ công mà là con người của Đinh thí chủ.

Vô Ảnh lão nhân ngớ người :

- Ý của lão thiền sư là sao?

Đại Nguyên thiền sư nghiêm túc :

- Kim Xà phu nhân đã truyền thụ tuyệt kỹ của Kim Xà cung cho Đinh thí chủ, Sở thí chủ có biết chăng?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Đường như là có như vậy!

Đại Nguyên thiền sư nghiêm giọng tiếp :

- Vậy đã quá đủ rồi, có lẽ Sở thí chủ hãy còn rõ hơn lão nạp nhiều, người mà Kim Xà phu nhân chịu truyền thụ võ công thì mối quan hệ đã đến mức độ nào?

Vô Ảnh lão nhân gật gù :

- Không sai, Kim Xà phu nhân quả là không dễ dàng truyền thụ tuyệt kỹ Kim Xà cung cho người.

Đại Nguyên thiền sư nói tiếp :

- Kim Xà phu nhân đã không có con cái mà cũng chẳng có môn nhân, nếu như bà ta chết đi thì không có người thừa kế, Kim Xà cung ắt phải tức khắc sụp đổ, đúng chăng?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Sự thật quả là như vậy:

Đại Nguyên thiền sư nghiêm chỉnh nói tiếp :

- Thử nghĩ một người đàn bà cô thân rất ít có mưu đồ tranh bá võ lâm nếu đã có ý đồ tranh bá võ lâm hẳn phải có lòng truyền lại cho hậu thế!

Vô Ảnh lão nhân lại gật đầu :

- Đó là lẽ tất nhiên!

Đại Nguyên thiền sư quay sang Đinh Tiểu Nam nghiêm nghị nói :

- Đinh thí chủ cốt cách tinh kỳ, thiên phú khác hẳn với người thường, là phẩm chất luyện võ thượng hạng, dẫu hàng vạn người cũng khó chọn được một, cho nên nếu Kim Xà phu nhân nếu không tìm người truyền kế y bát thì thôi, đã tìm chọn thì chẳng dễ gì bỏ qua người như Đinh thí chủ.

Vô Ảnh lão nhân lại nói :

- Cũng hơi có lý... nhưng lão thiền sư bảo Đinh Tiểu Nam có thể giúp được Thiếu Lâm thì hãy có phần miễn cưỡng.

Đại Nguyên thiên sư bỗng trầm giọng thở dài :

- Lão nạp vận bất đắc dĩ mới nghĩ đến cách ấy không chừng đành phải làm phiền Đinh thí chủ một phen, và cũng xin Sở thí chủ lượng thứ cho.

Đinh Tiểu Nam khảng khái :

- Tại hạ tuy đã từng thọ ơn Kim Xà phu nhân và lại được bà ấy truyền cho võ công, song tại hạ đã truyền lệnh đến Thiếu Lâm cho bà ấy, vả lại nếu hành vi của bà ấy phương hại đến giang hồ thì tại hạ cũng phải vì nghĩa cả mà đứng ra chống lại.

Đại Nguyên thiên sư vỗ tay kêu lên :

- Đinh thí chủ quả là nhanh nhẩu, rất đáng khen.

Đinh Tiểu Nam lại nói :

- Cho nên lão thiên sư bất tất phải ưỡm ờ, chỉ cần tại hạ đủ sức nhất định sẽ giúp đỡ lão thiên sư vô điều kiện.

Đại Nguyên thiên sư đứng lên chấp tay nói :

- Lão nạp xin cảm tạ Đinh thí chủ trước!

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Lão thiên sư hay chưa cho biết cách gì có thể giúp đỡ cho lão thiên sư kia mà?

Đại Nguyên thiên sư cười nói :

- Không cần cách gì cả, chỉ cần thí chủ nghe lời của lão nạp, tự động ở lại tự một thời gian thì kể như đã giúp đỡ cho lão nạp rồi.

Đinh Tiểu Nam thoáng biến sắc mặt :

- Lão thiên sư nói vậy nghĩa là sao?
- Theo lão phu nhận định, Kim Xà phu nhân đã xem Đinh thí chủ là người truyền kế y bát, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, lão nạp chính là căn cứ vào điều ấy...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Lão thiên sư cũng còn muốn tại hạ làm con tin ư?

Đại Nguyên thiên sư nghiêm nghị :

- Đó là cách tốt nhất và cũng là bất đắc dĩ, đành phải nhờ Đinh thí chủ hợp tác, cùng ra sức vì an ninh của võ lâm.

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Nếu bảo tại hạ trừ gian diệt bạo mà phải hy sinh tính mạng thì tại hạ cũng không quản ngại, nhưng nếu bảo tại hạ làm con tin để uy hiếp Kim Xà cung thì tại hạ chẳng thể nào chấp nhận được... Vả lại chưa chắc Kim Xà phu nhân đã nghĩ như vậy, rất có thể chỉ làm trò cười mà chẳng có tác dụng gì đâu.

Đại Nguyên thiên sư cố chấp :

- Lương tài hiếm có, nhận xét của lão nạp không sai đâu!

Đinh Tiểu Nam gắt giọng :

- Bất luận nhận xét của lão thiên sư đúng hay không tại hạ cũng dứt khoát không bằng lòng bị người thao túng lợi dụng.

Đại Nguyên thiên sư gượng cười :

- Ngoài vậy ra lão nạp chẳng nghĩ ra biện pháp nào khác có thể giải cứu nguy khốn cho giang hồ.

Đinh Tiểu Nam cười nhạt :

- Nhưng đó là biện pháp chẳng thể nào thực hiện được, tại hạ tuy bằng lòng ra sức giải nguy cho võ lâm giang hồ, song đối với biện pháp của lão thiền sư rút khoát không thể chấp nhận được.

Đại Nguyên thiền sư nhìn sang Vô Ảnh lão nhân :

- Sở thí chủ có cao kiến gì chăng?

Vô Ảnh lão nhân cười ngượng ngùng :

- Hãy cứ thông thả mà bàn bạc...

Đại Nguyên thiền sư phát tay áo đứng lên :

- Đã gần canh hai rồi, lão nạp phải đi chủ trì lễ đêm, đành xin nhị vị thí chủ thứ lỗi cho.

Nói đoạn quay người bỏ đi, nhưng khi đến cửa khách đường lại quay vào khẽ niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói :

- Hai bên nội thất đều đã được quét dọn sạch sẽ rồi, nhị vị có thể an nghỉ, cần gì hãy sai bảo sa di tiểu tăng, lão nạp xin phép cáo lui!

Đoạn đảo bước bỏ đi luôn. Đinh Tiểu Nam rướn người toan đứng lên nhưng bị Vô Ảnh lão nhân dè trở xuống.

Trong khách đường chỉ còn lại Đinh Tiểu Nam và Vô Ảnh lão nhân, ngoài cửa sổ có hai sa di tuổi chừng mười ba, mười bốn như đứng chờ sai bảo.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy cả ngôi chùa Thiếu Lâm ngoài ngôi khách đường mà chàng và Vô Ảnh lão nhân đang có mặt là có đèn sáng, tất cả thấy đều tối om.

Đinh Tiểu Nam chau chặt mày, đứng lên đi loanh quanh vài bước, chần chừ rồi nói :

- Lão tiền bối nghĩ sao?

Thì ra Vô Ảnh lão nhân vẫn lặng yên ngồi tại chỗ với vẻ mặt hết sức bình thản, trong nhất thời chẳng hiểu ông sẽ có thái độ gì đối với việc này?

Vô Ảnh lão nhân buông tiếng thở dài nói :

- Nhất thời lão ô cũng chẳng có ý kiến gì cả, để suy nghĩ một lát rồi hẵng tính.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Xin thứ lỗi cho văn bối vô lễ, phạm việc gì cũng nên quyết định nhanh chóng, theo như ý của văn bối thì chúng ta hãy rời khỏi đây ngay đừng bận tâm đến việc này nữa.

Vô Ảnh lão nhân lắc đầu :

- Không thể sồn sác như vậy được, muốn xông ra chùa Thiếu Lâm chẳng phải dễ dàng đâu.

Đinh Tiểu Nam cười :

- Hồi mười mấy năm trước lão tiền bối chẳng đã xông ra khỏi Kim Cương đại trận đó ư?

Vô Ảnh lão nhân cười gượng :

- Xưa khác giờ khác, trước kia Đại Nguyên thiền sư không nhất quyết giam lão ô nên Kim Cương đại trận có nhiều sơ hở, hơn nữa lúc ấy lão ô đã dùng kế mới phá được Kim Cương đại trận...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Đã phá được một lần thì có thể phá được lần thứ hai, huống chi văn bối ít có thể giúp được cho lão tiền bối một tay.

Vô Ảnh lão nhân lắc đầu lia lịa :

- Khó lắm, hửn Đại Nguyên hòa thượng sớm đã đề phòng lão ô dùng mưu kế một lần nữa, tục ngữ nói rất đúng, không nên lặp lại điều đặc ý lần thứ hai, bằng không thì sẽ hỏng bét.

- Hay là lão tiên bối sợ không ra khỏi được Kim Cương đại trận?

Vô Ảnh lão nhân thở dài :

- Nếu hợp sức hai người thì rất có thể thoát ra được đây, nhưng lão ô còn lo nghĩ đến một vấn đề khác.

Đình Tiểu Nam cười nhạt :

- Lão tiên bối còn lo nghĩ đến vấn đề gì nữa?

Vô Ảnh lão nhân nghiêm giọng :

- Chẳng giấu gì người nhóm Tam cung có thể nói là phe tà đạo gian ác nhất trong đương kim võ lâm, theo lão ô thì bọn chúng rất đáng tru diệt, vì vậy lão ô đã đối địch với phe tà đạo thì cũng không nên làm cho phe chính đạo cũng xem mình như kẻ thù địch, bằng không sẽ khiến cho cả phe chính lẫn phe tà đều bất tương dung, thì lão ô chẳng còn chỗ đứng nữa.

Đình Tiểu Nam ảo não nói :

- Lão tiên bối lo nghĩ quả không sai, nhưng văn bối không thể để cho họ uy như vậy được, đành xin lão tiên bối lượng thứ cho.

Vô Ảnh lão nhân chau mày :

- Người định đào tẩu một mình ư?

Đình Tiểu Nam nghiêm giọng:

Bất luận thành công hay không, văn bối cũng phải thử một phen!

Vô Ảnh lão nhân khẽ gật đầu :

- Cũng được, nhưng... có thể chờ thêm một hai giờ nữa, đến đêm khuya sau canh ba được chăng?

Đình Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Chi vậy?

Vô Ảnh lão nhân cười cười :

- Sau canh ba Đại Nguyên hòa thượng sẽ tưởng lão ô đã thuyết phục được người rồi, bởi ông ấy biết rằng nếu người muốn bỏ đi thì phải bỏ đi ngay dứt khoát sẽ không chờ đến sau canh ba, sự canh phòng của chùa Thiếu Lâm sẽ chênh lệch hơn, đối với người chỉ có lợi chứ không có hại...

Đoạn mỉm cười bí ẩn nói tiếp :

- Như vậy lão già này cũng có thời gian để tĩnh tâm suy nghĩ, rất có thể tìm ra biện pháp tốt hơn.

Đình Tiểu Nam gật gù :

- Vậy thì văn bối xin tuân mệnh.

Vô Ảnh lão nhân về hài lòng :

- Họ đã lo sẵn phòng thì chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát cũng tốt, người ở gian kia, lão ô ở gian này, nếu có biến cố gì thì hãy ra hiệu lẫn nhau.

Đình Tiểu Nam gật đầu :

- Vâng, nhưng mà... sau canh ba bất kể lão tiên bối có nghĩ ra cách hay không thì văn bối cũng nhất quyết ra đi.

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Nếu vậy thì lão ô không ngăn cản đâu!

Nói xong, Vô Ảnh lão nhân vung tay phất nhẹ, ngọn nến trong phòng liền tắt ngóm.

Đình Tiểu Nam đi vào gian phòng bên trái, chỉ thấy sự bài trí trong phòng rất đơn sơ, chỉ có một bàn một giường nhưng hết sức sạch sẽ không chút bụi bặm, mùi đàn hương thoang thoảng khiến chàng nghe lòng ngây ngất.

Đình Tiểu Nam thoáng nhìn quanh quẩn, đoạn ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt điều tức.

24. Chương 24: Tiêu Ảnh Nặc Tông

Đình Tiểu Nam lòng rối như tơ vò, trong nhất thời chẳng thể bình lặng lại được. Chàng không ngờ mình lại bị cuốn vào trong cơn xoáy này, chàng rất hiểu tình thế trước mắt, chàng đã bị lún chân trong vũng lầy khó thể tự rút ra được.

Chàng nghĩ đến sau canh ba ắt phải mạo hiểm ra đi, mặc dù chàng biết rất là khó khăn, bởi chàng đã từng lĩnh giáo uy lực của Kim Cương đại trận, nếu Đại Nguyên thiên sư quyết tâm lưu giữ mình, chàng đừng hòng có hy vọng thoát thân.

Và chàng cũng hiểu Đại Nguyên thiên sư đã quyết tâm lưu giữ mình trước sau canh ba Kim Cương đại trận cũng chẳng có gì khác biệt nhau, Đại Nguyên thiên sư dứt khoát không buông lời sự cạnh phòng đối với chàng.

Thế nhưng, chàng không thể nào chấp nhận được sự uy hiếp của Đại Nguyên thiên sư, bất luận thế nào chàng cũng phải mạo hiểm thử một phen dù hy sinh tánh mạng cũng chẳng ngại.

Thời gian trôi qua một cách chậm chậm ước chừng đã được nửa giờ, Đình Tiểu Nam nhảy xuống giường, đi loanh quanh trong phòng.

Qua cửa sổ chàng có thể trông thấy rất rõ ràng cảnh vật bên ngoài, nhưng chỉ thấy màn đêm mịt mù không có một tiếng nói và một bóng người nào cả.

Đình Tiểu Nam biết, càng tĩnh lặng thì càng chứng tỏ giông tố sắp ập đến, xung quanh khách đường e rằng đã được bữa rằng thiên la địa võng.

Chàng tiếp tục chờ đợi, mãi cho đến khoảng canh ba.

Cuối cùng chàng không còn nhẫn nại được nữa, khẽ đẩy mở cửa phòng, bước sang khách đường.

Chỉ thấy trong khách đường vắng lặng như tờ, hai tiểu sa di đứng nơi cửa cũng đã rón rén rời khỏi tự bao giờ, nhưng cửa khách đường thì vẫn mở toang hoác.

Đình Tiểu Nam nhẹ bước đi đến trước phòng bên phải, khẽ gõ cửa và lên tiếng gọi :

- Lão tiên bối, Sở lão tiên bối...

Trong phòng im lặng, Đình Tiểu Nam ngẩn ra một hồi, bỗng phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ, bèn thoáng do dự, rồi xô cửa bước vào.

Khi bước vào trong, Đình Tiểu Nam sững sờ, thì ra chẳng còn thấy bóng dáng Vô Ảnh lão nhân đâu cả.

Đình Tiểu Nam vô cùng thắc mắc bèn tìm kiếm kỹ lưỡng khắp phòng, thậm chí ngay cả gầm giường cũng chẳng bỏ sót mà vẫn không thấy bóng dáng của Vô Ảnh lão nhân.

Ông ấy đi đâu nhỉ?

Có thể ông ấy thông đồng với Đại Nguyên thiên sư chăng?

Không có lẽ, bất luận về phương diện nào đều không thể như vậy được, huống chi quan hệ giữa mình và ông ấy cũng khá là thâm hậu mặc dù đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng Đình Tiểu Nam chẳng chút nghi ngờ Vô Ảnh lão nhân đứng về phe mình.

Bỗng nhiên, chàng phát hiện có một vấn đề khó thể giải thích kể từ khi mình bước chân vào Hồng Thái cung, Vô Ảnh lão nhân cơ hồ như bóng với hình luôn kề cận bên mình, vậy là lẽ gì?

Mục đích của Vô Ảnh lão nhân là gì?

Ngẫm nghĩ mãi chàng cũng không sao lý giải được, song chàng có thể khẳng định một sự thật, đó là Vô Ảnh lão nhân ắt hẳn có thâm ý với mình, dứt khoát không thể giúp mình một cách vô duyên vô cớ như vậy.

Chàng không muốn nghĩ tiếp nữa, chàng phải có quyết định, nên chẳng rời khỏi đây ngay?

Đột nhiên, trong chùa Thiếu Lâm nhốn nháo lên. Đỉnh Tiểu Nam kinh ngạc lắng tai nghe, thì ra tiếng la hét chém giết nhau ngay trước cổng chùa.

Lát sau tiếng la hét im lặng, lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên :

- Quách mỗ có việc khẩn yếu cầu gặp Đại Nguyên chương môn ngay các người làm gì mà hung hãn vậy?

Một giọng nói khác tiếp lời :

- Thí chủ xông vào bữa bãi thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Vậy chẳng phải xem thường phái Thiếu Lâm này ư?

Hiển nhiên đó là hòa thượng trong chùa Thiếu Lâm.

Người tự xưng họ Quách gầm lên :

- Sự gấp từng quyền. Còn kể gì thể thống với không thể thống, các người không biết Tam cung và Thất ma liên thủ với nhau định tranh bá võ lâm hay sao?

Đỉnh Tiểu Nam giật mình, lập tức chú ý lắng nghe hơn.

Bỗng lại có tiếng người ồn ào, rồi thì một giọng nói lạnh lùng hô :

- Chương môn Phương tượng giá lâm!

Tiếng ồn lập tức im lặng. Chỉ nghe tiếng nói của Đại Nguyên thiền sư vang lên :

- A Di Đà Phật, thì ra là Lục lâm Minh chủ Quách thí chủ... xin mời vào tĩnh thất dùng trà!

Đỉnh Tiểu Nam lại giật mình, tuy chàng biết rất ít về chuyện giang hồ, song đối với Quách Bá Thiên, Minh chủ của giới lục lâm mười ba tỉnh Nam Bắc thì cũng có nghe nói đến.

Trong thâm tâm chàng, Lục lâm Minh chủ chung quy chỉ là một kẻ cầm đầu bọn thổ phỉ, song nghe tiếng nói sang sảng vừa rồi cũng đủ biết y lag người chính trực khảng khái.

Đỉnh Tiểu Nam bỗng cất người băng qua khách đường, phi thân lên nóc điện.

Thì ra tiếng nói phát ra từ chỗ cách chàng hai khu điện viện, Đỉnh Tiểu Nam vừa đặt chân lên nóc điện lập tức trông thấy rõ ràng, vị Lục lâm Minh chủ dáng người to lớn khang cường, dưới sự quay quanh của mấy mươi tăng nhân, đang theo Đại Nguyên thiền sư theo một lối nhỏ đi vào.

Đỉnh Tiểu Nam vừa lên đến nóc điện, xung quanh khách đường lập tức vang lên quát tháo rền rĩ, thì ra Kim Cương đại trận được bày bố ngay xung quanh khách đường.

Bốn vị tăng chia nhau tại bốn góc trầm giọng quát :

- Phát động trận thế!

Tức thì bóng người nhấp nhóang, ánh mắt long lanh di động khắp bốn phía.

Đỉnh Tiểu Nam buông tiếng cười khẩy gọi lớn :

- Đại Nguyên thiền sư!

Đại Nguyên thiền sư đang đi cùng Lục lâm Minh chủ Quách Bá Thiên, bất giác ngưng ngừng chừng bước niệm tiếng Phật hiệu rồi nói :

- Đỉnh thí chủ đã chấp nhận lời đề nghị của lão nạp rồi?

Đỉnh Tiểu Nam cao giọng :

- Không, nhưng tại hạ nhận thấy cần phải bàn bạc thêm nữa!

Đại Nguyên thiên sư định lên tiếng, bỗng nghe Quách Bá Thiên trầm giọng nói :

- Sao vậy? Người này...

Đại Nguyên thiên sư vội ngắt lời :

- Lão nạp rồi sẽ cho Quách Minh chủ biết căn kẽ, xin hãy... đi trước một bước...

Quách Bá Thiên bướng bỉnh :

- Quách mỗ cần phải lánh mặt ư?

Đại Nguyên thiên sư cười gượng :

- Nếu như Quách Minh chủ muốn thì cùng bàn bạc với Đinh thí chủ cũng được.

Quách Bá Thiên tiếp lời :

- Trong bụng Quách mỗ cứ là không chứa đựng được những điều thắc mắc, cùng bàn bạc lẫn nhau thì tốt quá!

Đại Nguyên thiên sư cười giòn :

- Nếu vậy thì xin mời vào trong khách đường dùng trà...

Quay sang Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Lão nạp sẽ tức khấp cùng Quách Minh chủ đến ngay!

Đinh Tiểu Nam cười vui vẻ :

- Vậy thì hay quá, tại hạ xin cung hầu.

Đoạn nhún người nhảy xuống, quay trở vào trong khách đường tối om.

Vừa bước vào, chợt thấy Vô Ảnh lão nhân vội vã từ trong nội thất đi ra, dùng truyền âm nhập mật nói :

- Nhãi con, ngươi đã làm hỏng kế hoạch của lão phu rồi!

Đinh Tiểu Nam vô cùng ngạc nhiên, vừa rồi rõ ràng chàng đã xem xét kỹ lưỡng trong phòng, chẳng hề thấy tông tích của ông, chẳng rõ bây giờ ông từ đâu chui ra.

Chàng vừa định lên tiếng thì Vô Ảnh lão nhân bỗng ném cho chàng một tấm vải đen to lớn, và truyền âm nhập mật nói :

- Nơi này chẳng thể ở lâu, hãy mau theo lão phu rời khỏi, khoác tấm vải đen ấy vào.

Đinh Tiểu Nam chẳng chút do dự vội vàng khoác tấm vải đen lên vai. Vô Ảnh lão nhân cũng chẳng chậm trễ, bỗng vòng tay qua cắp lấy Đinh Tiểu Nam phi thân vọt ra ngoài, khinh công của ông quả nhiên siêu tuyệt, chỉ mấy cái phóng mình đã vọt ra khỏi chùa Thiếu Lâm, đến một khu rừng tùng.

Đinh Tiểu Nam được Vô Ảnh lão nhân nhẹ nhàng buông xuống đất, nhất thời bàng hoàng như trong giấc chiêm bao. Khi định thần nhìn, chỉ thấy Vô Ảnh lão nhân đang nghiêm nghị đứng trước mặt, môi nở nụ cười gượng gạo, chậm chậm thu lại tấm vải đen kia.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lão tiên bối công lực quả cao cường, nhưng vẫn bối... cảm thấy hết sức thắc mắc...

Vô Ảnh lão nhân mỉm cười :

- Thắc mắc vì sao lão phu đã ra khỏi Kim Cương đại trận một cách dễ dàng mà không bị phát giác chứ gì?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Chẳng giấu gì lão tiên bối, vẫn bối rất thắc mắc nhiều điều, nhưng đó là điều quan trọng nhất!

Vô Ảnh lão nhân cười nhẹ :

- Mấy mươi năm về trước lão phu đã bắt đầu luyện môn thần công này, đó chính là thân pháp khinh công tuyệt đỉnh Tiêu Ảnh Nặc Tông, phải nghiên cứu mấy mươi năm mới có chút thành tựu...

Đoạn buông tiếng thở dài ảo não nói tiếp :

- Mặc dù lão phu đã có thể sử dụng được môn khinh công tuyệt đỉnh ấy, nhưng hãy còn hạn chế rất lớn, đó là cần phải mặc áo đen vào mới được.

Đinh Tiểu Nam sững sờ :

- Thì ra lão tiền bối đã thi triển môn thân pháp ấy mang vân bối ra đến đây?

Nhưng...

Vô Ảnh lão nhân thở dài tiếp lời :

- Có lẽ người đã xem xét trong phòng lão phu rồi phải không?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt :

- Quả là như vậy, nhưng tiền bối đã đi khỏi rồi!

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Đại Nguyên hòa thượng không hề biết lão phu có thuật Tiêu Ảnh Nặc Tông ông ta tưởng đâu dưới sự bao vây của Kim Cương đại trận, hai ta đều khó thể thoát thân, dẫu hai ta có đủ sức vượt qua được Kim Cương đại trận, cũng tuyệt đối không thể không bị phát giác chính vì vậy mà ông ta không cần phải giữ gìn lời nói...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Lão tiền bối muốn nói Đại Nguyên thiền sư... là...

Chàng kéo dài giọng nhưng cuối cùng bỏ lửng câu nói, chờ đợi sự trả lời của Vô Ảnh lão nhân.

Vô Ảnh lão nhân nghiêm nghị nói :

- Lão phu cũng nghi ngờ ông ta rất nhiều cho nên mới nhân cơ hội này ngấm ngầm thăm dò...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Lão tiền bối đã thăm dò được điều gì rồi phải không?

Vô ảnh lão nhân thở dài :

- Không sai, theo lão phu thấy thì tình hình này quả là tệ hại nhất!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Chẳng lẽ Đại Nguyên thiền sư là người của Kim Xà cung?

Vô Ảnh lão nhân lắc đầu :

- Là tay sai của Hồng Thái cung!

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Sao lại như vậy được? Một vị cao tăng Phật môn không thể có lòng tham đoạt lợi, vì sao lại đi làm tay sai cho Hồng Thái cung?

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Cho dù phản bội Thiếu Lâm thì cũng nên theo về với Kim Xà cung chứ sao lại đầu nhập Hồng Thái cung?

Vô Ảnh lão nhân nghiêm nghị nói :

- Đại Nguyên hòa thượng sở dĩ theo về Hồng Thái cung nguyên nhân hết sức phức tạp, lão nạp chỉ đại khái biết được là giữa Hồng Thái phu nhân với Kim Xà phu nhân không muốn chịu sự điều khiển của Kim Xà phu nhân nên sớm đã mua chuộc Thiếu Lâm, gây bè kết đảng khắp nơi, không chừa ngay khi Kim Xà phu nhân tranh bá giang hồ sẽ chờ đợi thời cơ có lợi mà đứng ra tranh chấp với Kim Xà phu nhân.

Đình Tiểu Nam hỏi :

- Nói vậy Đại Nguyên thiền sư định cậy vào lực lượng của Hồng Thái cung chống lại với Kim Xà cung?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Không sai, việc có lợi như vậy Đại Nguyên thiền sư đâu thể bỏ qua, trong lúc giang hồ nhiễu nhương, các đại môn phái đều tự lo giữ mình, Tam cung Thất ma liên thủ tranh bá võ lâm ắt là dễ dàng chứ trở bàn tay. Hồng Thái phu nhân mưu đồ riêng, ngầm ngầm liên kết Thiếu Lâm các phái chống lại Kim Xà cung, như vậy đối với Đại Nguyên thiền sư là một cơ hội hiếm có.

Đình Tiểu Nam nói :

- Vậy thì Đại Nguyên hòa thượng đâu phải là phản bội Thiếu Lâm!

Vô Ảnh lão nhân nói tiếp :

- Với địa vị của Đại Nguyên hòa thượng, cùng với công đức suốt đời phục vụ trong cửa Phật, tuyệt đối chẳng thể nào thay lòng đổi dạ, tuy nhiên...

Buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Đáng tiếc lão phu lại trở thành kẻ địch của ông ta.

Đình Tiểu Nam băn khoăn nói :

- Không sai, Hồng Thái phu nhân quyết giết chết lão tiền bối, có lẽ Đại Nguyên hòa thượng cũng hay biết, nếu cân nhắc nặng nhẹ, rất có thể ông ta bán đứng lão tiền bối để lấy lòng Hồng Thái phu nhân.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Nhãi con, người cũng không ngoại lệ đâu!

Đình Tiểu Nam cười gượng :

- Hồng Thái phu nhân hẳn rất nhanh chóng biết văn bối đã phản bội bà ta, tất nhiên văn bối cũng là người mà bà ta cần phải giết.

Vô Ảnh lão nhân tiếp lời :

- Vì vậy hai ta đều không thể ở lại chùa Thiếu Lâm, phải dời khỏi càng sớm càng tốt, chỉ tiếc là chưa khám phá rõ bí mật của Đại Nguyên hòa thượng mà thôi.

Đình Tiểu Nam hỏi :

- Con người của vị Lục lâm Minh chủ Quách Bá Thiên như thế nào?

- Tuy y là kẻ cầm đầu giới lục lâm song rất là cương trực và đầy nghĩa khí.

Đình Tiểu Nam trầm ngâm :

- Ông ta đang đem đến Thiếu Lâm để cấp báo tin tức việc Tam cung Thất ma liên thủ tranh bá võ lâm có lẽ muốn chung sức với Thiếu Lâm chống lại Kim Xà cung.

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Giới lục lâm xưa nay không hề giao thiệp với các môn phái hiệp đạo, Quách Bá Thiên có thể dẹp bỏ thành kiến, vì cuộc bạo loạn sắp tới mà đến gặp Chương môn phái Thiếu Lâm, đủ thấy y quả là người cương trực.

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Trong lúc này Đại Nguyên hòa thượng hẳn sẽ trọng dụng họ, nhưng Quách Bá Thiên nếu biết được Đại Nguyên hòa thượng cầu kết với Hồng Thái phu nhân thì hậu quả chẳng rõ sẽ ra sao?

Vô Ảnh lão nhân cười cười :

- Điều ấy chẳng cần phải lo, thứ nhất tuy Quách Bá Thiên là Minh chủ của giới lục lâm song y là người lỗ mãng thẳng thắn, Đại Nguyên hòa thượng có ý kỳ nể tất nhiên là không cho y hay biết, nà dù y có biết thì Đại Nguyên hòa thượng cũng có những lời lẽ khiến cho y tin tưởng...

Đinh Tiểu Nam đảo tròn mắt, bỗng lại nói :

- Văn bối có một nghi vấn đã từ lâu cất giấu trong lòng, chẳng rõ có thể hỏi lão tiền bối được không?

Vô Ảnh lão nhân mỉm cười :

- Nay lão phu đã không còn giữ thần bí như xưa, với mặt thật để gặp gỡ với người, tất nhiên có thể trả lời mọi câu hỏi của người!

Đinh Tiểu Nam vẽ trầm ngâm :

- Văn bối chẳng có mối quan hệ gì với lão tiền bối, vì lẽ gì lão tiền bối lại quan tâm đến văn bối như vậy?

Vô Ảnh lão nhân cười khẽ :

- Chẳng lẽ người không hiểu được ư?

Vô Ảnh lão nhân nghiêm nghị :

- Thôi được, lão phu có thể cho người biết...

Tần ngần giây lát mới nói tiếp :

- Cũng như Đại Nguyên hòa thượng đã nói, lương tài hiếm có, lão phu định tìm một người để truyền kế y bát!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Thì ra lão tiền bối định thu văn bối làm đệ tử!

Vô Ảnh lão nhân nghiêm túc :

- Không sai...

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Điều ấy... điều ấy...

Vô Ảnh lão nhân cười chua chát :

- Lão phu biết người không hài lòng về vị sư phụ này, thành thật mà nói môn Tiêu Ảnh Nặc Tông của lão phu có thể nói là đệ nhất Vũ Nội, nhưng xét về võ công thì lão phu không phải là địch thủ của một trong số Hải Nội thất ma, cong nếu đem so với phu nhân Tam cung thì quá là tầm thường...

Chưa rút lời bỗng thấy Đinh Tiểu Nam co chân quỳ xuống trước mặt và nói :

- Sư phụ... sư phụ...

Vô Ảnh lão nhân sững sờ :

- Sao? Người quả muốn bái lão phu làm sư phụ thật ư?

Đinh Tiểu Nam gật đầu lia lịa :

- Chỉ cần sư phụ chịu thu nhận, tất nhiên là đệ tử bằng lòng!

Vô Ảnh lão nhân cười chua xót :

- Nhưng sư phụ chỉ có thể truyền cho người môn Tiêu Ảnh Nặc Tông mà thôi.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Cho dù sư phụ không truyền gì cho đệ tử thì đệ tử cũng cam tâm tình nguyện làm đệ tử của người, bởi vì ngoài song thân đã thâm tử, sư phụ là người duy nhất quan tâm cho đệ tử.

Vô Ảnh lão nhân cười sung sướng :

- Vậy thì hãy mau đứng lên, chúng ta rời khỏi đây ngay.

Đinh Tiểu Nam chau mày nói :

- Sư phụ, chúng ta đi đâu bây giờ?

Vô Ảnh lão nhân ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Trước hết sư phụ phải truyền cho người môn Tiêu Ảnh Nặc Tông... chúng ta hãy đến núi Phục Ngưu đi!

Đinh Tiểu Nam lưỡng lự :

- Môn Tiêu Ảnh Nặc Tông hẳn là rất khó học phải không?

Vô Ảnh lão nhân cả cười :

- Sư phụ tuy phải nghiên cứu suốt mấy mươi năm nhưng bấy giờ truyền thụ cho người bất quá chỉ mất một ngày, theo như tư chất của người thì thừa sức.

Thế là hai người cùng phi thân lao đi.

25. Chương 25: Làm Kẻ Ác Tượng Người Hiền

Trong một sơn cốc yên tĩnh tại núi Phục Ngưu, Vô Ảnh lão nhân ngồi đối diện với Đinh Tiểu Nam trên một tảng đá to.

Vô Ảnh lão nhân ngậm cười nói :

- Yếu quyết mà sư phụ đã tham ngộ trong mấy mươi năm đã truyền cho người rồi, người có thể thử một phen chăng?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đệ tử xin tuân mệnh... nhưng đệ tử gốc nghề e không thể đáp ứng lòng mong muốn của sư phụ.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Nhận xét của sư phụ không lầm được đâu, hãy cứ thử xem!

Đinh Tiểu Nam đứng lên, trước tiên chấp tay thi lễ với Vô Ảnh lão nhân và nói :

- Xin sư phụ chỉ giáo!

Thân hình nhấp nhô, bỗng chốc biến mất như ủy mị.

Vô Ảnh lão nhân mừng rỡ :

- Tuyệt, mới thử lần đầu mà đã được như vậy quả đúng là hậu sinh khả úy.

Những thấy bóng người nhấp nhô, Đinh Tiểu Nam lại xuất hiện trước mặt của Vô Ảnh lão nhân, vẫn cung kính thi lễ rồi nói :

- Sư phụ quá khen đệ tử!

Vô Ảnh lão nhân cười sung sướng :

- Sư phụ không khen quá lời đâu...

Khẽ buông tiếng thở dài lại nói tiếp :

- Những bản lĩnh khác của sư phụ kém xa so với Kim Sa Tuyệt Mệnh chương và võ công trong Kim Xà quyền phổ, sư phụ cũng chẳng cần truyền thụ nữa.

Đình Tiểu Nam cười hài lòng :

- Chỉ một môn Tiêu Ảnh Nặc Tông là đủ cho đệ tử sử dụng trọn đời rồi!

Vô Ảnh lão nhân mỉm cười :

- Khéo nói lắm, trong lòng sư phụ tuy có hơi thấy hổ thẹn song lời nói của người cũng khiến cho sư phụ cảm thấy mát dạ...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Chúng ta đã đến lúc chia tay rồi!

Đình Tiểu Nam chưng hửng :

- Chia tay ư? Đúng lẽ phải theo hầu bên sư phụ, vì sao lại bảo đệ tử phải xa lìa?

Vô Ảnh lão nhân cười cười :

- Chẳng giấu gì người sở dĩ sư phụ đã ngầm theo người suốt năm sáu năm qua chẳng qua là muốn thu người làm đệ tử, nay đã đạt được mục đích và đã truyền thụ cho người môn Tiêu Ảnh Nặc Tông, chẳng còn sợ bị kẻ khác cướp mất nữa, xa nhau một thời gian cũng chẳng hề gì...

- Hẳn là sư phụ có việc quan trọng cần làm?

Vô Ảnh lão nhân cười chua chát :

- Cũng có thể nói là như vậy, có lẽ người không nên quên việc Hồng Thái phu nhân nhất định sát hại sư phụ chứ!

- Chẳng lẽ sư phụ định lẩn trốn hay sao?

Vô Ảnh lão nhân lắc đầu :

- Sư phụ không nhất thiết phải trốn tránh bà ta, chẳng qua định đi tìm nguyên nhân thật sự đã khiến cho bà ta toan gây ra tội ác.

Đình Tiểu Nam thắc mắc hỏi tiếp :

- Thật ra sư phụ với bà ta có oán thù gì vậy?

Vô Ảnh lão nhân nghiêm chỉnh :

- Có thể nói là chẳng chút hận thù, mà cũng có thể nói là thù sâu như bể!

Đình Tiểu Nam ngơ ngác :

- Đệ tử chẳng hiểu gì cả.

- Không hiểu càng tốt, hà tất nhất định phải tìm hiểu làm gì?

Đình Tiểu Nam ngăn người :

- Ít ra đệ tử cũng có thể hỏi sư phụ có quan hệ gì với bà ta chứ?

Vô Ảnh lão nhân thở dài :

- Thôi được rồi ta có thể cho người biết, Hồng Thái phu nhân chính là người vợ kết tóc của sư phụ.

Đình Tiểu Nam sững sờ :

-Ồ... Đó... đó là sự thật ư?

Vô Ảnh lão nhân gượng cười :

- Ta với người là sư đồ với nhau, huống chi đại sự như vậy chẳng lẽ sư phụ lại dối gạt người sao?

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ giây lát, lại hỏi :

- Còn Hàn Nguyệt phu nhân?

Vô Ảnh lão nhân lại thở dài :

- Bà ấy cũng là thị thiếp của sư phụ!

Đinh Tiểu Nam lại sững sốt kêu lên :

- Ồ...

- Sư phụ đã có một thê một thiếp từ lúc nào? Và sao lại trở thành kẻ thù?

- Hàn Nguyệt phu nhân đã là thị thiếp của sư phụ, vì lẽ gì về sau lại lấy Liễu Ký, trở thành Hàn Nguyệt phu nhân? Điều này quả là hết sức khó hiểu!

Chàng không tiện tìm hiểu cặn kẽ, bèn gượng cười nói :

- Sư phụ quả phải chia tay với đệ tử thật ư?

Vô Ảnh lão nhân nghiêm giọng :

- Sư phụ không thể cho đệ tử biết về hành tung của mình ư?

Vô Ảnh lão nhân lắc đầu :

- Nói thật, chính bản thân sư phụ cũng chẳng biết là sẽ đi về đâu, dĩ nhiên là không thể nào cho người biết hành tung...

Ngưng giây lát bỗng lại nói :

- Tuy nhiên sư phụ tự có cách thông tin với người, để cho người biết tông tích là được rồi.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Xin sư phụ hãy bảo trọng!

Vô Ảnh lão nhân ra chiều an ủi :

- Người cũng phải bảo trọng, môn Tiêu Ảnh Nặc Tông tuy không thể dùng để công thành khắc địch, song có thể giúp người công thủ như ý không sợ kẻ địch...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Đệ tử biết rồi!

Vô Ảnh lão nhân chau mày nói tiếp :

- Nhưng người hãy còn thiếu kinh nghiệm, phải biết trong giới giang hồ rất nhiều gian trá khó thể đề phòng, đó là điều duy nhất khiến cho sư phụ chẳng thể yên tâm.

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Nếu sư phụ không yên tâm thì hãy để đệ tử đi theo vậy!

Vô Ảnh lão nhân xoa tay cười :

- Người chớ mà lợi dụng thời cơ, mặc dù sư phụ không yên tâm nhưng cũng phải để cho người tự mình xông xáo với cuộc đời, chứ sư phụ đâu thể đi theo người suốt đời...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Thôi sư phụ đi đây!

Thân hình loáng cái đã mất dạng!

Đinh Tiểu Nam với cõi lòng trĩu nặng đứng lên, lúc này mặt trời đã ngả về tây, sương mù dày đặc dần.

Chàng bỗng dâm ra lưỡng lự, bây giờ mình nên đi đâu? Người của Tam cung cũng như của phái Thiếu Lâm mình đều không thể chậm mặt, khi bước chân trên chốn giang hồ lúc nào cũng phải phập phồng lo lắng.

Chàng không hiểu Liễu Tâm Mỹ đến Côn Lôn phải cần bao nhiêu thời gian, lúc nào mới đến được Thái Sơn, nhưng chàng lại hiểu rất rõ nếu mình đến Thái Sơn ngay nhất định không gặp được nàng.

Nhưng mình còn có thể đến Thái Sơn chăng? Câu trả lời là không, bởi chàng đã bái Vô Ảnh lão nhân làm sư phụ, hơn nữa trong thâm tâm chàng, Kim Xà cung đã muốn tranh bá giang hồ, nuốt chửng vô lâm, vậy thì đã kể như là kẻ địch của chàng, chàng chẳng tiện gặp Kim Xà phu nhân nữa.

Trước hết chàng nghĩ đến một điều cần phải làm là cải trang mình, che giấu bộ mặt thật, bằng không bất cứ lúc nào cũng có thể gặp điều phiền toái.

Nghĩ đoạn Đinh Tiểu Nam bèn phi thân xuống núi Phục Ngưu.

Vừa rời khỏi phạm vi núi Phục Ngưu không xa lắm, đến ngoài một thị trấn nhỏ, Đinh Tiểu Nam bỗng nghe có tiếng quát tháo, dường như có người đang xô xát nhau.

Sau khi vượt qua một ngọn đồi, chàng đã trông thấy một đám người xúm quanh, tiếng quát tháo ấy từ chính giữa phát ra. Động tính hiếu kỳ, Đinh Tiểu Nam phi thân về phía ấy.

Chàng chen vào đám người, đưa mắt nhìn, thì ra một hán tử trạc tứ tuần ăn vận theo lối lục lâm đang giao đấu với một lão già người mảnh khảnh.

Chỉ thấy gã hán tử vạm vỡ tay cầm một thanh đao quát lớn :

- Hãy xem đây!

Đồng thời phóng ra một thế đao vô cùng ác hiểm, những thấy ánh thép loang loáng, gió rít vụt vù, nhắm lão già mảnh khảnh tấn công tới.

Song lão già nọ ra chiêu hết sức ung dung, miệng tùm tùm cười, thân hình nhấp nhóang đã tránh khỏi chiêu đao của hán tử vạm vỡ một cách dễ dàng.

Chỉ cần nhìn thoáng qua Đinh Tiểu Nam cũng biết hán tử vạm vỡ kia quyết không thể là đối thủ của lão già mảnh khảnh.

Hán tử nọ hệt một chiêu đao, thoáng ngẩn người, gằm lên :

- Thật không ngờ lão quả nhiên cũng có vài ngón, nhưng gặp phải đại gia đây thì hôm nay lão đã hết thời rồi, hãy thưởng thức thêm Truy Hồn Tam Đao của đại gia!

Lão già mảnh khảnh lạnh lùng xua tay :

- Giao đấu nhau hãy điểm tới thì thôi, ngươi phải biết thức thời một chút ngưng tay đi thôi, vậy mới là thượng sách.

Hán tử nọ chẳng thềm đếm xỉa đến lời nói của đối phương, hậm hực quát :

- Nếu đại gia đây hôm nay mà không thật được người thì từ nay sẽ lui khỏi chốn giang hồ.

Vừa dứt lời thì đã liên hoàn phóng ra ba đao vun vút, ánh đao phủ trùm khắp người lão già mảnh khảnh, song lão vẫn khoan thai xuyên qua khỏi Truy Hồn tam đao của đối phương.

Hán tử vạm vỡ thu đao về, mặt lộ vẻ vô cùng kinh dị.

Lão già mảnh khảnh buông tiếng cười gằn :

- Trước sau ngươi đã chém lão phu bốn đao vậy thì lão phu phải hoàn trả ngươi một chiêu!

Trở tay phóng ra một chiêu, một luồng kinh phong ồ ạt xô ra. Hán tử nọ đã nhận ra đối phương lợi hại, vội vọt người lên cao hơn một trượng toan tránh né chiêu lực của lão già mảnh khảnh, sau đó thừa thế dơi xuống, vung đao tung ra một kỳ chiêu đột kích.

Nào ngờ lão già mảnh khảnh dường như có ý muốn như vậy, khi hán tử nọ vừa vọt người lên, lão xoay tay hoành không phóng ra một chưởng, nhanh như chớp. Những nghe hai tiếng “bốp, bốp” giòn giã, đôi chân hán tử nọ từ đầu gối trở xuống lập tức gãy nát.

26. Chương 26: Thù Nhân Xuất Hiện

Đám đông lập tức kêu lên thảng thốt.

Gã hán tử gãy chân trán đầm mồ hôi nằm lăn lộn dưới đất, rồi thì hôn mê bất tỉnh.

Lão già mảnh khảnh điềm nhiên cười, đi đến gần nói :

- Bằng hữu còn hung hăng nữa chẳng?

Hán tử nọ tỉnh lại, thở hào hển, chẳng nói được tiếng nào cả.

Bỗng nghe có tiếng bước chân hối hả, một đại hán vận võ phục xanh lưng giắt trường kiếm lao nhanh tới, giạt mọi người ra tiến vào trong.

Lão già mảnh khảnh cười nhìn đại hán áo xanh nói :

- Tôn giá hẳn là cùng phe với tên này phải không?

Đại hán áo xanh mặt tái ngắt :

- Không sai, ông ấy là tệt thượng!

Lão già mảnh khảnh cười phá lên :

- Thì ra ngươi hãy còn là thuộc hạ của y?

Đại hán áo xanh nghiêm giọng :

- Tôn giá thấy nực cười lắm sao? Tệt thượng bị thương dưới tay tôn giá chỉ trách tài nghệ kém cỏi, trong vùng quần hạt của tệt thượng tuy có hằng trăm thuộc hạ, song tuyệt đối không báo phục tôn giá là được rồi.

Vừa nói, cúi xuống toan bồng hán tử gãy chân lên.

Nhưng lão già mảnh khảnh buông tiếng cười nhạt :

- Khoan đã!

Đại hán áo xanh ngăn người :

- Tôn giá có điều chi muốn nói?

Lão già mảnh khảnh cười u ám :

- Chẳng gì để nói cả...

Đoạn trở hán tử gãy chân nói tiếp :

- Nhưng không được mang hắn đi!

Đại hán áo xanh biến sắc mặt :

- Tôn giá còn định làm gì nữa?

Lão già mảnh khảnh cười vang :

- Trước khi động thủ lão phu đã cố gắng nhường nhịn, nhưng hắn ngang tàng không chịu bỏ qua, hễ khi động thủ thì lão phu lại trở nên tàn bạo...

Đại hán áo xanh lạnh lùng :

- Đôi chân của tệt thượng đã bị hủy bởi tay tôn giá, chả lẽ còn chưa đủ hay sao?

Lão già mảnh khảnh cười gằn :

- Cái tật của lão phu xưa nay là vậy, trước khi động thủ thì cố gắng tránh nhưng sau khi động thủ thì một bên phải thăm tử mới thôi...

Đoạn buông tiếng cười vang một hồi rồi nói tiếp :

- Nhưng đáng tiếc lão phu đã bôn tẩu giang hồ suốt cả đời mà cũng chưa gặp được người có thể hạ sát lão phu, cho nên phàm kẻ nào giao thủ với lão phu thấy đều táng mạng dưới đôi tay của lão phu.

Đại hán áo xanh tức giận :

- Giết người chẳng qua đầu rơi, tôn giá chớ quá đáng...

Lão già mảnh khảnh sầm mặt :

- Lão phu ghét nhất những kẻ can dự, nếu người còn tiếp tục lải nhải, liệu hồn sẽ cùng với chủ nhân xuống châu Diêm Vương đấy!

Đại hán áo xanh cắn răng :

- Tệ thượng đôi chân đã gãy, nếu tôn giá còn không chịu bỏ qua thì không khỏi quá hẹp hòi...

Lão già mảnh khảnh bỗng quát lớn :

- Tránh ra!

Vung tay phát một cái, một luồng chưởng lực xô ra.

Đại hán áo xanh đâu phải là đối thủ, những thấy y lặn lông lốc ra ngoài xa hơn hai trượng, nhất thời không đứng lên được nữa.

Lão già mảnh khảnh cất tiếng hú dài, lại xoay tay phóng ra một chưởng, những nghe “bùng” một tiếng, gã hán tử gãy chân tức thì biến thành một đồng thệ nhầy nhụa, chết một cách thê thảm.

Đinh Tiểu Nam thấy thế không khỏi chau chặt đôi mày kiếm, cơn tức giận bùng dậy trong lòng.

Đại hán áo xanh lúc này đã lồm cồm bò dậy, quát lớn một tiếng, liều mạng lao về phía lão già mảnh khảnh.

Lão già nọ cười sắc lạnh :

- Rõ là muốn chết!

Xoay cổ tay, lại phóng ra một chưởng.

Đại hán áo xanh đã tuốt thanh trường kiếm trên vai xuống, nhưng khi còn cách lão già mảnh khảnh hơn một trượng đã bị chưởng lực đánh trúng “bình” một tiếng ngã lặn xuống đất, thất khiếu rỉ máu, cũng hồn lìa khỏi xác.

Lão già mảnh khảnh ung dung đánh chết hai gã đại hán với thủ pháp thượng thừa, đám đông xúm quanh đại đa số là nhân vật giang hồ, ai nấy thấy đều kinh hồn bạt vía, chỉ chốc lát đã bỏ đi hết.

Lão già mảnh khảnh ngửa cổ cười vang một hồi, đoạn quét mắt nhìn hai tử thi dưới đất, quay người thông thả bỏ đi.

Nhưng vừa đi được hai bước, Đinh Tiểu Nam đã lạng người đứng cản trước mặt.

Lão già mảnh khảnh chưng hửng, đoạn bật cười rồi nói :

- Sao? Người cũng là bạn của giới lực lâm ư?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Tại hạ chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi, chẳng quen biết gì với bọn họ cả!

Lão già mảnh khảnh buông tiếng cười mũi :

- Vậy thì tại sao lại cản đường lão phu?

- Gặp chuyện bất bình chẳng lẽ không được lên tiếng hỏi ư?

Lão già mảnh khảnh cười khẩy :

- Thì ra người nổi máu nghĩa hiệp, vậy thì hay lắm, định báo thù cho hai tên xấu số kia phải không?

Đinh Tiểu Nam lạnh lùng :

- Thủ đoạn của tôn giá quả là tàn bạo, nhưng trước khi động thủ vì sao lại cố sức nhẫn nhịn, điều này khiến tại hạ vô cùng thắc mắc nên mới cần tôn giá lại định hỏi cho rõ... Nếu tại hạ đoán không lầm, có lẽ thần kinh của tôn giá có vấn đề!

Lão già mảnh khảnh cười phá lên :

- Hỏi đúng lắm, nếu không thì lão phu đâu gọi là Từ Tâm Độc Thủ Ma?

Đinh Tiểu Nam như sét đánh ngang tai :

-Ồ! Tôn giá nói sao?

Lão già mảnh khảnh quét mắt nhìn chàng rồi nói :

- Sở dĩ người ta gọi lão phu là Từ Tâm Độc Thủ Ma chính vì lão phu trước khi giao thủ thì tâm địa rất từ thiện, còn sau khi giao thủ lại vô cùng tàn độc, vì vậy mới có danh hiệu ấy!

Đinh Tiểu Nam run giọng :

- Danh tánh của tôn giá là gì?

Lão già mảnh khảnh càng thêm lấy làm lạ nhìn chàng và nói :

- Người không phải sợ đến thế, lão phu chưa hẳn giết người đâu... Hãy nghe đây, lão phu họ Công Tôn tên Hùng!

- Công Tôn Hùng?

Công Tôn Hùng sầm mặt :

- Tiểu tử người cả gan thật, sao dám gọi thẳng tên họ của lão phu hả? Sợ quá đâm hoảng hay thần kinh có vấn đề?

Đinh Tiểu Nam cố nén niềm khích động trong lòng :

- Vậy tôn giá là một trong Hải Nội thất ma?

Công Tôn Hùng cười ngạo nghễ :

- Lão phu đây đứng hàng thứ ba trong Thất ma!

Đinh Tiểu Nam hai tay nắm chặt, giọng khích động :

- Hải Nội thất ma danh trấn võ lâm, biết bao người đã bị chết trong tay của các vị, thật có thể nói là nghe danh phải khiếp đảm, hết sức vĩ đại!

Công Tôn Hùng khoái trá :

- Khỏi phải tán tụng như vậy!

Đinh Tiểu Nam gần giọng :

- Vụ huyết án tại Bạch Vân sơn trang trên Thái Hành sơn cũng do các người gây ra phải không?

Công Tôn Hùng bật cười :

- Đường như là có việc ấy, kỳ thực thì lão phu cũng chẳng nhớ rõ!

- Tại hạ xin nhắc cho tôn giá nhớ, Hải Nội thất ma máu rửa Bạch Vân sơn trang dường như là vì một quyền Mai Hoa kiếm phổ.

Công Tôn Hùng bỗng vỗ mạnh lên trán :

- Không sai, người nhắc lão phu đã nhớ ra rồi... Đó chỉ trách Đinh... Đinh...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Đinh Tử Nam!

Công Tôn Hùng cười :

- Không sai, đúng là Đinh Tử Nam không thức thời vụ, dám đem Mai Hoa kiếm phổ giấu đi nên mới chuốc lấy cái họa diệt môn.

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Vậy nay các người có thấy sấm hối chẳng?

Công Tôn Hùng cười rộ :

- Trong chốn giang hồ, mỗi ngày đều va chạm với đao kiếm, những việc bình thường như vậy có gì mà lão phu phải sấm hối chứ?

Đinh Tiểu Nam nói rít qua kẽ răng :

- Tôn giá có biết Đinh trang chủ còn có con cái sống sót chẳng? Chả lẽ các người không sợ họ tầm thù sao?

Công Tôn Hùng ngửa cổ cười vang :

- Thật là nực cười...

Đinh Tiểu Nam tức tối quát :

- Có gì mà nực cười?

Công Tôn Hùng thoáng ngẩn người :

- Bọn lão phu đã giết hàng ngàn vạn người, nếu sợ con cái của họ báo thù rõ là ngớ ngẩn, nhưng... Hải Nội thất ma đã từng sợ ai bao giờ?

Đoạn nhìn Đinh Tiểu Nam với ánh mắt sắc lạnh nói tiếp :

- Người chẳng những hỏi một cách kỳ lạ mà giọng điệu lại còn phản kích, dường như... dường như...

Đinh Tiểu Nam gắt :

- Dường như kẻ thù của người đã đến rồi...

Công Tôn Hùng ngạc nhiên nhìn Đinh Tiểu Nam, những thấy ánh mắt chàng ngập vẻ căm thù, Hồi lâu, y nở một nụ cười u ám và nói :

- Đây là lần đầu tiên trong đời lão phu gặp kẻ muốn báo thù, người là con cái của ai?

Chẳng lẽ Đinh Tử Nam?

Đinh Tiểu Nam buông giọng sắc lạnh :

- Lão ma, thiếu gia chính là Đinh Tiểu Nam, có mối thù bất cộng đố kỵ với Hải Nội thất ma, đáng tiếc hôm nay chỉ có một mình người ở đây!

Công Tôn Hùng chẳng chút tức giận :

- Người định báo thù ư?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Thiếu gia thề phải giết sạch các người!

Công Tôn Hùng lắc đầu :

- Người hãy dẹp bỏ ý định ấy đi, tầm thù với Hải Nội thất ma chẳng khác nào trong chiêm bao...

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp :

- Hãy nghe theo lời khuyên của lão phu, tốt hơn người nên đi tìm một chốn thâm sơn nào đó mà nấu thân, giữ lại dòng dõi cho nhà họ Đinh thì mới là nghiêm túc.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Lục ma kia hiện giờ ở đâu?

Công Tôn Hùng nhếch môi cười :

- Chẳng rõ, nếu mạng người còn dài sớm muộn gì cũng gặp lần lượt... Nhưng đáng tiếc khó mà trở thành sự thật, vì người chỉ có mỗi con đường chết, trừ phi người lập tức đào tẩu, chậm trễ thì chẳng còn cơ hội...

Đinh Tiểu Nam gắt giọng :

- Người chớ quá tự tin, Đinh mỗ sẽ băm nát người trước rồi sau đó biến người thành một đồng tro bụi.

Công Tôn Hùng cười phá lên :

- Nhãi con hà tất cứ huênh hoang khoác lác, nếu mà chọc giận lão phu thì hôm nay chính là ngày tận số của người.

- Đinh mỗ không huênh hoang khoác lác đâu, ai sống ai chết tức khắc sẽ biết rõ ngay.

Vừa rút tiếng đã vung tay phóng ra một chưởng. Lẽ dĩ nhiên chàng sử dụng ngay Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng, những thấy ánh vàng lấp lánh lún át tới.

Công Tôn Hùng hét lên một tiếng, xuất thủ thẳng thừng nghênh tiếp. Những nghe “bùng” một tiếng vang dội kèm theo tiếng kêu quái dị của Công Tôn Hùng.

Đinh Tiểu Nam đã sử dụng đến mười thành công lực, tự nhủ một chưởng đủ khiến cho Công Tôn Hùng táng mạng tại chỗ, nào ngờ kết quả lại xảy ra ngoài ý muốn.

Công Tôn Hùng quả nhiên thọ thương bởi một chưởng của Đinh Tiểu Nam, nhưng không chết cũng như bị biến thành một đồng tro bụi, chỉ văng bắn ra ngoài xa hơn hai trượng, đứng thừ tại chỗ.

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Lão ma, người không thọ thương ư?

Công Tôn Hùng nghiêm mặt :

- Có thể nói đã thọ thương, cũng có thể nói không thọ thương...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Nhãi con đã sử dụng Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng phải không?

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Đúng vậy!

Công Tôn Hùng Bổng cười nói :

- Vậy xem ra chúng ta chẳng phải là người ngoài, thôi hãy bỏ qua mối hận thù kia đi, bọn lão phu đang hợp tác với Hồng Thái phu nhân, người chẳng phải người của Hồng Thái cung sao?

Đinh Tiểu Nam quát lớn :

- Láo...

Lại vung tay phóng ra một chưởng, Công Tôn Hùng vội lách người tránh ra, xua tay nói :

- Hãy khoan, hãy nói cho rõ ràng rồi hãy đánh cũng chả muộn.

Đinh Tiểu Nam dừng tay :

- Có gì hãy nói mau:

Công Tôn Hùng cười gượng :

- Theo lão phu biết Kim Sa Tuyệt Mệnh chương là tuyệt kỹ trấn cung của Hồng Thái cung, nếu không có quan hệ sâu đậm quyết chẳng truyền cho, nhưng vì lẽ gì ngươi lại đối nghịch với lão phu, chẳng lẽ Hồng Thái phu nhân không dặn dò ngươi khi gặp bọn lão phu thì phải như thế nào ư?

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Khi gặp các người thì phải bằm vằm ra muôn mảnh đem cho chó ăn!

Công Tôn Hùng tức giận :

- Hồng Thái phu nhân đã nói như vậy ư?

- Chính ta nói đấy!

Công Tôn Hùng ngửa cổ cười vang :

- Nếu ngươi nói thì phải cho ngươi một trận mới được.

Dứt lời lão bỏ về phía Đinh Tiểu Nam!

Đinh Tiểu Nam chẳng chút chậm trễ, sấn tới vươn mười ngón tay ra chụp vào vai cổ và cổ tay Công Tôn Hùng.

Công Tôn Hùng cả kinh thất sắc kêu lên một tiếng, vội tạt ngang người tránh né.

May mà y tránh nhanh mà cũng nghe một tiếng “soạt”, vai áo đã bị xé toạc một mảng dài hơn một thước, đáng diệu hết sức thảm nào.

Công Tôn Hùng thất thanh kêu lên :

- Đây là tuyệt học của Kim Xà cung, sao ngươi lại biết sử dụng?

Đinh Tiểu Nam gắt giọng :

- Ngươi hãy ngoan ngoãn nạp mạng đi thôi, Đinh mỗ chẳng cần phải giải thích.

Lại lướt tới như con linh xà. Công Tôn Hùng bỗng nhún mình vọt lên cao bảy tám trượng, đáp xuống ngọn một cây Hòa, trầm giọng nói :

- Ngươi biết Kim Sa Tuyệt Mệnh chương, lại biết cả tuyệt kỹ Kim Xà, rõ ràng là ngươi có quan hệ rất sâu đậm với Kim Xà và Hồng Thái hai cung, thật là khó hiểu!

Đinh Tiểu Nam quát lớn :

- Ngươi không cần phải hiểu, ngươi chỉ cần biết Đinh mỗ với ngươi có mối thù bất cộng đái thiên là đủ rồi. Đinh mỗ có thể cho ngươi biết, có Hải Nội thất ma thì không có Đinh Tiểu Nam, có Đinh Tiểu Nam thì không có Hải Nội thất ma, thế thôi.

Công Tôn Hùng gắt giọng :

- Trước tiên lão phu phải tìm hiểu cho rõ ràng quan hệ giữa ngươi với hai cung Kim Xà và Hồng Thái, rồi sau đó mới có thể buông tay quyết đấu với ngươi.

Đinh Tiểu Nam lạnh lùng :

- Nếu ngươi nhất định muốn biết, thì Đinh mỗ cũng có thể nói ra, ta tuy thân hoài tuyệt học của hai cung Kim Xà và Hồng Thái nhưng chẳng có quan hệ gì với họ cả.

Đoạn cất người vọt lên ngọn cây hòe. Đồng thời ngay khi người đang lơ lửng trên không lại phóng ra một chiêu Kim Sa Tuyệt Mệnh chương.

27. Chương 27: Thảm Ngộ Độc Thủ

Những nghe một tiếng kinh thiên động địa, cành lá trên ngọn cây hòe bị đánh rơi tan tác, song Công Tôn Hùng đã tránh thoát ngay trong đường tơ kẽ tóc.

Đinh Tiểu Nam gầm lên giận dữ, vừa chạm chân xuống đất lại phóng ra hai chưởng toàn lực tấn công Công Tôn Hùng đứng dưới gốc cây.

Chiêu nào chiêu nấy của Đinh Tiểu Nam vô cùng ác hiểm, hận không thể tức khắc đánh tan xác đối phương.

Công Tôn Hùng tức tối :

- Đinh Tiểu Nam, người quả chán sống thật rồi ư? Nên biết chẳng qua lão phu vì vị nể Kim Xà và Hồng Thái hai cung nên mới cố nhường nhịn người đó thôi.

Đinh Tiểu Nam giống lên :

- Người khỏi phải nhẫn nhịn, có bản lĩnh gì cứ việc thi thố ra đi!

Công Tôn Hùng gần giọng :

- Tiểu tử, người đã trọc giận lão phu thật sự rồi!

Vừa nói vừa vội vã né tránh một chưởng của Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam như thể điên cuồng, huyệt chiêu này lại ra chiêu khác, tới tấp như mưa và vô cùng hung hiểm, nếu đối thủ không phải là một trong Thất ma thì có lẽ đã táng mạng rồi.

Công Tôn Hùng liên tiếp tránh khỏi mấy chiêu, không còn dấn nén được nữa, lạnh người cảm trước mặt Đinh Tiểu Nam quát lớn :

- Sức chịu đựng của lão phu đến đây là cùng, chiêu tới là phải hoàn thủ đấy!

Đinh Tiểu Nam tả chưởng hữu chỉ chớp nhoáng lại tấn công hai chiêu.

Công Tôn Hùng bỗng vùng hai tay lên, phát ra một luồng kinh lực khiếp người, hoàn toàn phong tỏa chiêu thế của Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam sửng sốt, chàng chẳng thể nào ngờ được công lực của Công Tôn Hùng lại thâm hậu đến vậy, mình đã thi thố đồng thời cả tuyệt kỹ Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng lẫn tuyệt kỹ trong Kim Xà quyền phổ mà vẫn không tài nào chế ngự được lão ta, trái lại còn bị kinh lực của đối phương dồn lui liên tiếp.

Công Tôn Hùng bắt quả chỉ là một trong Hải Nội thất ma, nếu như Thất ma cùng có mặt thì sẽ ra sao, nghĩ vậy chàng nghe lòng chìm xuống.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Công Tôn Hùng quát lớn :

- Nhãi con, hãy nạp mạng đây!

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh hãi, chợt cảm thấy một luồng kinh lực xông thẳng vào ngực, Công Tôn Hùng đã công tới một chưởng.

Thế công của đối phương quá nhanh, tuy Đinh Tiểu Nam phản ứng lẹ làng song cũng bị đánh trúng nửa thể quyền phong, chàng cảm thấy máu huyết sôi sục, suýt nữa ngã nhào.

Nhưng chàng đã gắng gượng đề khí, cấp tốc thì triển thân pháp khinh công tuyệt thế Tiêu Ảnh Nặc Tông, loáng cái đã biến mất trước mặt Công Tôn Hùng.

Công Tôn Hùng sửng sờ khi định thần nhìn kỹ, mới hay Đinh Tiểu Nam đã ra đến ngoài xa năm trượng.

Công Tôn Hùng lắc đầu thở dài :

- Quái lạ, lại môn tuyệt học gì thế này? Tên nhãi ranh này sao lắm tài nghệ vậy nhỉ?

Đoạn nhún mình toan đuổi theo, song thoáng lưỡng lự lại chững bước tự nói :

- Bỏ đi thôi, nếu hần quả thực là người của hai cung Kim Xà và Hồng Thái, lão phu không biết hần thì hay hơn, cứ để mặc hần đi cho rồi.

Thế là Công Tôn Hùng không đuổi theo nữa, mà thông thả đi về hướng ngược lại.

Hãy nói Đinh Tiểu Nam, chàng vì chút sơ suất mà đã bị Công Tôn Hùng đánh trúng một chưởng, tuy thương thế không nặng, vẫn còn có thể sử dụng môn Tiêu Ảnh Nặc Tông đào tẩu, song bước chân chênh choạng siêu vẹo.

Chàng cất bước một cách khó nhọc, đồng thời lòng trĩu nặng đến cực độ.

Chàng đã tập thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng và võ công trong Kim Xà quyền phổ do Kim Xà phu nhân tặng cho, cứ ngỡ sẽ báo được thù một cách dễ dàng, ngờ đâu mới chạm mặt một trong số Thất ma mà đã phải mang thương tích đào tẩu, suýt nữa lại còn mất mạng.

Vậy thì việc báo thù há chẳng phải như là ảo ảnh?

Chàng với cội lòng trĩu nặng từng bước tiến tới.

Lúc này chàng đã huyết phủ khí động, phải tìm một nơi yên tĩnh để tự chữa, ít ra cũng phải mất hai giờ mới tự hồi phục.

Thế là chàng lại đi về phía núi, lại tiến dần vào khu vực Phục Ngưu Sơn.

Nhưng trong núi ngoài đá ngổn ngang với cây cối hỗn tạp, chẳng tìm được nơi nào thích hợp để điều dưỡng cả.

Bỗng chàng nghe có tiếng nước chảy róc rách. Chàng nghĩ, cạnh suối hẳn phải có vách núi, rất có thể tìm được một hang động nào đó để có thể tọa tức vận công.

Chàng cố lê bước tiến tới, cuối cùng đã đi đến cạnh một dòng suối nhỏ.

Thế nhưng, bên bờ suối lại có một lão già mập lùn đang ngồi.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người, lòng không khỏi hết sức phân vân, chẳng hiểu người này tốt hay xấu, nhưng cô thân một mình ở trong thâm sơn hắc phủ phải là người trong võ lâm.

Nghĩ đoạn, chàng bèn quay người đi sang phía khác.

Nhưng lão già mập lùn đã phát hiện ra chàng, chỉ nghe lão ta trầm giọng gọi :

- Tiểu bằng hữu sao lại bỏ đi thế?

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, đành chững bước nói :

- Tiền bối sao lại ở đây một mình?

Lão già mập cười cười :

- Lão phu xưa nay cũng chỉ cô thân một mình, lẽ dĩ nhiên cũng phải ở đây một mình rồi!

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Tại hạ xin cáo từ!

Lão già mập lùn gọi :

- Này, khoan vội bỏ đi đã nào, lão phu đang buồn chán, chúng ta cùng nói chuyện cho vui không hay hơn sao?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Tại hạ có việc gấp, xin lượng thứ cho!

Lão già mập lùn bỗng đứng phắt dậy :

- Người có lẽ đã thọ thương, sắc mặt của ngươi nhợt nhạt lắm!

Đinh Tiểu Nam thấy khi lão ta đứng lên cũng chẳng cao hơn khi ngồi là bao, đồng thời thấy lão ta luôn tươi cười hòa nhã, bèn yên dạ nói :

- Lão tiền bối quả không sai, tại hạ đang thọ thương.

Lão già mập lùn vội nói :

- Nào lại đây, lão phu giúp ngươi vận công điều thương!

Đinh Tiểu Nam vội từ chối :

- Thôi, chẳng dám làm phiền đến lão tiền bối, tại hạ chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, chỉ cần ngồi điều tức một lát là hồi phục ngay thôi.

Lão già mập lùn cười cười :

- Cũng được, nhưng vì sao ngươi lại thọ thương?

Đinh Tiểu Nam buông tiếng thở dài :

- Tại hạ... bị cường đạo đả thương!

Lão già mập lùn chau mày :

- Đánh cướp ư?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không, không phải... mà là tầm thù!

Lão già mập lùn ra chiều hứng khởi :

- Người đả thương ngươi là ai vậy?

Đinh Tiểu Nam chẳng chút suy nghĩ, đáp ngay :

- Từ Tâm Độc Thủ Công Tôn Hùng một trong Hải Nội thất ma!

-Ồ...

Lão già mập lùn chiều khích động :

- Hải Nội thất ma. Ngươi đã tầm thù Hải Nội thất ma hay là Công Tôn Hùng tầm thù ngươi?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Lão tiền bối hẳn là một bậc cao nhân, tại hạ cũng chẳng tiện giấu diếm, chính tại hạ đã tầm thù Hải Nội thất ma!

- Thù hận gì vậy?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Huyết thù diệt môn!

- À! Nhãi con, họ tên ngươi là gì?

- Tại hạ là Đinh Tiểu Nam!

- Đinh Tiểu Nam...

Lão mập lùn thoáng ngẫm nghĩ, rồi nói :

- Có lẽ ngươi là con trai của Đinh Tử Nam, Trang chủ Bạch Vân sơn trang tại Thái Hành sơn phải không?

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên vội nói :

- Đúng vậy... Sao lão tiền bối lại biết danh tánh tiên phụ?

Lão già mập lùn mỉm cười :

- Lão phu chỉ nghe lời đồn mà thôi! Đinh Tiểu Nam và Đinh Tử Nam tất nhiên là rất giống phụ tử, nên lão phu mới đoán ra vậy thôi.

- Ra vậy, lão tiền bối tôn tánh đại danh?

- Danh tánh của lão phu đâu thể nói ra một cách tùy tiện được, bình thủy tương phù, biết để mà làm gì!

Đinh Tiểu Nam lấy làm lạ :

- Vì sao vậy?

Lão già mập lùn cười :

- Bởi khi nào lão phu nói ra danh tánh thì lúc ấy là phải ra tay giết người!

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Ồ... Sao lại quái lạ vậy?

Lão già mập lùn bật cười ha ha :

- Người trong võ lâm hầu hết đều có tật quái lạ, có chi mà phải ngạc nhiên!

Đinh Tiểu Nam gật gù :

- Tại hạ thật hết sức hâm mộ cuộc sống an nhàn tự tại như thần tiên của lão tiền bối, gởi tình giữa non nước quả thật thanh thoi.

Lão già cười lắc đầu :

- Cũng chưa hẳn, lão phu chẳng phải người thanh nhàn như vậy đâu. Sở dĩ lão phu đến nơi này một là sự tình cờ, hai là say mê cảnh sắc nên thơ tại đây, nên mới dừng chân để suy ngẫm một đại sự vậy thôi.

Đinh Tiểu Nam áy náy :

- Ra vậy, tại hạ không quấy rầy lão tiền bối thêm nữa.

Gắng gượng đứng lên toan bỏ đi. Lão già mập lùn mỉm cười nói :

- Người nhất định báo thù Hải Nội thất ma ư?

Đinh Tiểu Nam giọng căm hờn :

- Huyết thù diệt môn bất cộng đới thiên, đương nhiên tại hạ phải nhất quyết báo phục.

Lão già mập lùn lắc đầu :

- Hải Nội thất ma võ công thông huyền, với từng tuổi như ngươi thì làm sao là địch thủ của họ, nói chuyện báo thù khác nào tự tìm lấy cái chết.

Đinh Tiểu Nam khẳng khái :

- Sự sống chết tại hạ chớ hề bận tâm, chỉ cần còn một hơi thở, tại hạ quyết phải báo thù.

Lão già mập lùn thoáng biến sắc mặt :

- Mối thù này chẳng thể báo được, bỏ đi thôi.

Đinh Tiểu Nam chưng hửng :

- Tiền bối nói vậy nghĩa là sao?

Lão già mập lùn gằn giọng :

- Chẳng nghĩa là sao cả, chỉ bảo ngươi đừng báo thù thôi!

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Báo thù hay không là việc riêng của tại hạ, lão tiền bối thắc mắc làm gì?

Lão già mập lùn nghiêm nghị :

- Lão phu cứ là có cái tật quái dị như vậy, việc gì hễ muốn là nhất quyết phải can thiệp.

Đinh Tiểu Nam cũng thoáng biến sắc mặt :

- Những việc khác thì tại hạ có thể nghe theo lời khuyên của lão tiên bối, nhưng còn việc này xin lão tiên bối đừng nên nói nữa thì hơn.

Lão già mập lùn tức giận :

- Hải Nội thất ma đều là bậc kỳ nhân hạng nhất trong đương kim võ lâm, một tên nhãi ranh như ngươi mà định tru diệt Thất ma, há chẳng khôi hài nực cười ư?

Đinh Tiểu Nam bỗng sinh lòng ngờ vực :

- Hay tiên bối có quan hệ gì thân thiết với Hải Nội thất ma?

Lão già mập lùn cười ghê rợn :

- Đâu chỉ có quan hệ thôi... Danh tánh của lão phù giờ có thể cho ngươi biết rồi.

Đinh Tiểu Nam chợt hiểu :

- Có lẽ lão cũng là... một trong Thất ma?

Lão già ngửa cổ cười vang :

- Lão phu chính là Hoàng Phủ Thắng, danh hiệu Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma, đứng hàng thứ năm trong Hải Nội thất ma...

Đinh Tiểu Nam mắt chợt tối sầm, nghiêng răng cắn hờn :

- Lão ma, Đinh mỗ liều mạng với ngươi!

Đoạn dồi hết sức lực còn lại lao bổ về phía Hoàng Phủ Thắng.

Hoàng Phủ Thắng cười rộ :

- Rõ là muốn chết!

Tay phải vung nhẹ, đánh bật Đinh Tiểu Nam văng ra xa ngoài một trượng.

Kỳ thực ngay khi Đinh Tiểu Nam không thọ thương thì có lẽ cũng khó mà chống chọi lại Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma, giờ đã thọ thương lại càng chẳng phải là đối thủ của lão ta.

Những thấy Đinh Tiểu Nam miệng mũi rỉ máu, nhũn người ngã xỉu.

Hoàng Phủ Thắng tung người lên, cười rộ :

- Diệt cỏ phải trừ tận gốc... Huỷ luôn tên tiểu tử này cho rồi!

Tay phải vung lên, bỗng nghe một giọng nói hối hả vọng đến :

- Hãy khoan!

Hoàng Phủ Thắng thu tay về đưa mắt nhìn, chỉ thấy Từ Tâm Độc Thủ Ma Công Tôn Hùng lướt nhanh đi, hai tay xua lia lại, hối hả nói :

- Lão ngô, tên tiểu tử này giết không được đâu!

Hoàng Phủ Thắng cười :

- Vì sao? Nghe đâu hần là con trai của Đinh Tử Nam ở Bạch Vân sơn trang, không trừ đi ắt sẽ di họa về sau.

Công Tôn Hùng nghiêm giọng :

- Đành rằng vậy, nhưng dường như hần có quan hệ rất mật thiết với Kim Xà và Hồng Thái nhị cung, bởi hần chẳng những biết Kim Sa Tuyệt Mệnh chương mà còn biết cả tuyệt kỹ của Kim Xà cung, thử nghĩ nếu không có quan hệ mật thiết thì Kim Xà Và Hồng Thái nhị vị phu nhân làm sao lại truyền tuyệt kỹ cho hần?

Hoàng Phủ Thắng phân vân :

- Thật vậy ư?

Ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói tiếp :

- Nhưng bây giờ ta cứ khử hấn đi rồi quảng cho thú dữ ăn thịt thì làm sao Kim Xà và Hồng Thái nhị cung biết được?

Công Tôn Hùng trầm ngâm :

- Cũng có lý...

Ngay khi ấy bỗng nghe một giọng nói lạnh lạnh kêu lên :

- Nam ca!

Rồi thì một thiếu nữ vận áo màu xanh biếc lướt nhanh tới, chẳng thềm đếm xỉa gì đến hai lão ma, mọp người lên Đình Tiểu Nam khóc thét lên :

- Nam ca... Nam ca có sao không?

Hoàng Phủ Thắng và Công Tôn Hùng thấy vậy cũng ngẩn người. Lát sau, thiếu nữ áo xanh nín khóc, bước tới trước mặt hai người quát hỏi :

- Hai người ai đã dả thương y?

Công Tôn Hùng cười giả lả :

- Cô nương hiểu lầm rồi, bọn lão phu chẳng ai dả thương hấn cả. Hai ta đi ngang qua đây, phát hiện hấn thọ thương vừa định ra tay cứu thì cô nương đến!

Thiếu nữ áo xanh bán tín bán nghi :

- Vậy là tiểu nữ đã trách nhầm các vị!

Công Tôn Hùng nhếch môi cười :

- Không biết thì không đáng trách, chẳng hề gì...

Đoạn đảo tròn mắt, nói tiếp :

- Xin hỏi phương danh của cô nương là gì?

Thiếu nữ áo xanh thoáng do dự :

- Liễu Tâm Mỹ!

Công Tôn Hùng ngẫm nghĩ :

- Cô nương này... chả lẽ là người của Hàn Nguyệt cung...

Liễu Tâm Mỹ tiếp lời :

- Đúng vậy, tiểu nữ chính là nhị tiểu thư của Hàn Nguyệt cung!

Công Tôn Hùng cười xởi lởi :

- Vậy thì thất kính quá!

Vừa nói vừa ném cho Hoàng Phủ Thắng một cái liếc mắt lạ lùng. Hai người đều có ý nghĩ như nhau, vô cùng thắc mắc về lai lịch của Đình Tiểu Nam, chẳng những có quan hệ mật thiết với Kim Xà và Hồng Thái nhị cung, mà với Hàn Nguyệt cung quan hệ cũng chẳng phải tầm thường.

Qua tiếng gọi và tiếng khóc của Liễu Tâm Mỹ, chứng tỏ đó là mối quan hệ tình cảm giữa đôi tình nhân hoặc là vợ chồng.

Công Tôn Hùng ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

- Sao Liễu cô nương không ở trong Hàn Nguyệt cung mà lại đi vào Trung Nguyên này?

Liễu Tâm Mỹ đảo tròn mắt :

- Trước hết tiểu nữ muốn hỏi nhị vị một vấn đề!

Công Tôn Hùng cười cười :

- Liễu cô nương cứ hỏi!

- Nhị vị quý tánh đại danh?

Công Tôn Hùng cười giả lả :

- Lão phu là Công Tôn Hùng, còn đây là ngũ đệ của lão phu Hoàng Phủ Thắng, cùng trong nhóm Hải Nội thất ma!

Liễu Tâm Mỹ kinh ngạc :

- Hải Nội thất ma... nghe đâu các vị đã thọ mệnh Kim Xà phu nhân, theo lệnh bà ấy tranh bá vô lâm, có thật vậy chăng?

Hoàng Phủ Thắng cướp lời :

- Phải nói là hợp tác mới đúng!

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy :

- Theo Kim Xà cung thì các vị lại là thọ mệnh, bởi các vị không được tự ý hành động, mọi sự đều phải nghe theo mệnh lệnh của Kim Xà phu nhân, đúng chăng?

Hoàng Phủ Thắng toan nói tiếp, nhưng đã bị Công Tôn Hùng cười hề hề cướp lời :

- Thôi thì thọ mệnh hay hợp tác cũng được, chẳng có gì quan trọng cả...

Đoạn quét mắt nhìn Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Liễu cô nương quan hệ thế nào với y?

Liễu Tâm Mỹ trở Đinh Tiểu Nam đáp :

- Tiểu nữ với y đều thọ mệnh Kim Xà phu nhân chia nhau truyền đề Kim Xà lệnh đến phái Côn Lôn và Thiếu Lâm!

Công Tôn Hùng và Hoàng Phủ Thắng cùng sững sốt :

- Ồ... thì ra hai người đều là Câu Hồn sứ giả của Kim Xà cung!

Liễu Tâm Mỹ lạnh lùng :

- Các vị biết thì hay lắm!

Công Tôn Hùng vội nói :

- Thương thế của y không nặng, lão phu có thể dùng nội lực giúp y điều tức, chốc lát là hồi phục ngay thôi.

Liễu Tâm Mỹ giọng lạnh lùng :

- Không cần làm phiền đâu, miễn hai vị đừng ngăn cản tiểu nữ là vô vàn cảm kích rồi!

Đoạn đưa hai tay bỗng Đinh Tiểu Nam lên.

Công Tôn Hùng bỗng nói :

- Nhờ thượng phục với Kim Xà phu nhân, vô lâm Trung Nguyên khác nào như gỗ mục, Chín đại môn phái nhu nhược bất tài, khi nào hiệp giá của Kim Xà phu nhân đến nơi tức khắc có thể lên ngôi tôn chủ vô lâm ngay!

Liễu Tâm Mỹ chẳng thèm đếm xỉa đến, bỗng lấy Đinh Tiểu Nam phi thân vọt đi, chốc lát đã rời hai người thật xa.

Trong lòng Liễu Tâm Mỹ chẳng rõ là vui hay buồn, nàng phi thân lướt đi một cách vô mục đích, đi vào một ngôi miếu nhỏ hoang tàn.

Ngôi miếu ấy tuy đã hoang phế từ lâu, mục nát tới tởm, song vẫn còn hai gian phòng nhỏ có thể tránh được mưa gió, thế là Liễu Tâm Mỹ bồng Đình Tiểu Nam bước vội vào.

Nàng đặt Đình Tiểu Nam lên một chiếc giường, thăm mạch xong, lập tức đặt tay phải lên huyệt Khí Hải của chàng.

Chừng sau một tuần trà, Đình Tiểu Nam từ từ hồi tỉnh, nhưng chưa ý thức vẫn còn hết sức mơ hồ, mắt chưa mở được, song miệng lại thều thào nói :

- Nước... nước...

Liễu Tâm Mỹ cũng nhận thấy môi chàng khô nứt, chứng tỏ vô cùng khát nước. Nàng vội kéo mở túi nước, mới hay trong túi trống trơn, chẳng còn một giọt nước nào cả.

Đình Tiểu Nam vẫn không ngớt thều thào :

- Nước... nước...

Liễu Tâm Mỹ lòng đau như cắt, nàng không thể trơ mắt nhìn Đình Tiểu Nam kêu gào khổ sở như vậy, phải đi tìm nước cho chàng giải khát!

Liễu Tâm Mỹ kề vào tai chàng nói :

- Nam ca hãy chờ một lát để tiểu muội đi kiếm nước... tức khắc sẽ trở lại ngay...

Nàng biết Đình Tiểu Nam không thể nghe được, song nàng cũng chẳng cần chàng nghe được, bèn vội vàng bỏ đi ra ngoài.

Liễu Tâm Mỹ đứng trong vườn dáo dác nhìn quanh, chỉ thấy bóng đêm mịt mù, rời khỏi giấy lát chắc cũng chẳng có vấn đề gì.

Thế là nàng cất người lên phi thân vội đi.

Nhưng khi nàng vừa đi khỏi, một bóng người nhanh nhẹn lọt vào trong phòng.

Chỉ thấy đó là một thiếu nữ áo đỏ, lẹ làng từ bên lưng tháo túi nước ra, trút vào miệng Đình Tiểu Nam vài hớp, đoạn bồng chàng lên phóng đi về hướng khác.

Thì ra thiếu nữ áo đỏ chính là Lộ Văn Lan.

Nửa giờ sau, cuối cùng Đình Tiểu Nam đã hồi tỉnh.

Chàng phát giác mình đang nằm trong một sơn động, một thiếu nữ áo đỏ lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Thị lực chàng rõ dần, cuối cùng đã nhận ra thiếu nữ ấy là Lộ Văn Lan. Chàng mừng rỡ kêu lên :

- Lan tỷ...

Lộ Văn Lan mỉm cười héo hắt :

- Nam đệ cảm thấy thế nào?

Đình Tiểu Nam cười ngượng ngùng :

- Khỏe rồi... Lan tỷ không giận tiểu đệ nữa ư?

Lộ Văn Lan phì cười :

- Giận lâu để làm gì kia chứ?

Đình Tiểu Nam bỗng ra chiều trầm ngâm nói :

- Tiểu đệ nhớ đã bị Công Tôn Hùng và Hoàng Phủ Thắng trong Hải Nội thất ma đả thương, Lan tỷ đã cứu tiểu đệ bằng cách nào? Còn đây là đâu?

Lộ Văn Lan nói thật khẽ :

- Đây vẫn là núi Phục Ngưu, đằng nào miễn cứu là được rồi, hà tất phải hỏi cặn kẽ?

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Tiểu đệ tưởng đâu chắc chắn phải táng mạng, không ngờ...

Nói chưa dứt câu, bỗng nghiêng rằng hậm hực nói :

- Hải Nội thất ma đã xuất hiện hai người, thế nhưng... e rằng việc báo thù... rất là khó khăn.

Lộ Văn Lan ơ hờ :

- Tại sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Võ công của chúng quá cao cường, nếu không nhờ Lan tỷ giải cứu, chỉ e tiểu đệ sớm đã chết trong tay bọn chúng rồi! Thực ra Lan tỷ bằng cách nào đã cứu thoát được tiểu đệ vậy?

Lẽ tất nhiên chàng không biết người cứu mình chính là Liễu Tâm Mỹ.

Lộ Văn Lan chau mày :

- Mặc dù tôi biết Nam đệ đã chạm mặt với lão tam và lão ngũ trong Hai Nội Thất ma, nhưng tôi không phải đã cứu Nam đệ từ trong tay bọn chúng...

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Vậy thì...

Lộ Văn Lan ngoảnh đi nơi khác :

- Tôi đã phát hiện nam đệ bên một khe núi rồi cứu mạng về đây!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Dù cứu như thế nào chung quy vẫn là Lan tỷ cứu... Vậy thì lạ thật, hai lão ma kia tại sao không giết chết tiểu đệ nhỉ?

Lộ Văn Lan cười ơ hờ :

- Thôi hãy tạm dẹp qua việc ấy đi, giờ chúng ta nên làm gì đây? Nam đệ sao không thử xem công lực đã hồi phục chưa?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Tiểu đệ đã thử rồi, đã hoàn toàn hồi phục!

Đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp:

Việc báo thù e rằng hết sức mong manh!

Lộ Văn Lan cười lạnh lùng :

- Nói vậy Nam đệ định từ bỏ việc báo thù ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Lan tỷ nói gì lạ vậy, việc báo thù tiểu đệ làm sao từ bỏ được!

Lộ Văn Lan cười cười :

- Chẳng giấu gì Nam đệ, tôi đã có kế hoạch phục thù của mình.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Xin hãy nói ra nghe được chăng?

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Tôi chỉ có thể cho biết sơ qua thôi, nếu Hải Nội thất ma chưa tập trung vào một chỗ thì tôi quyết chẳng ra tay, dù có cả mặt sáu người thì tôi cũng chẳng động chạm đến chúng.

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Lan tỷ định một chọi với chúng bảy người ư?

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Đúng vậy, bởi tôi không muốn có một người lọt lưới.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lan tỷ từng tiếp xúc với chúng bao giờ chưa?

- Tôi đã nói rồi, khi nào chúng chưa tập trung đủ bảy người, tôi quyết không ra tay, vậy lẽ dĩ nhiên chưa từng tiếp xúc với bất kỳ một người nào trong bọn chúng cả.

Đinh Tiểu Nam cười chua chát :

- Nếu như Lan tỷ từng tiếp xúc với bọn chúng, có lẽ chẳng nói như vậy đâu.

Lộ Văn Lan ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt :

- Chẳng giấu gì Lan tỷ, trước tiên tiểu đệ giao đấu với Từ Tâm Độc Thủ Ma, kết quả chưa đầy ba chiêu đã bị chấn thương nội phủ...

Lộ Văn Lan cười bí ẩn :

- Nam đệ từng giao thủ với tôi, có lẽ đã biết trình độ võ công của tôi rồi chứ?

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Cũng nhận biết được đại khái!

- Nam đệ biết tôi đã nghĩ thế nào chẳng?

- Hẳn là Lan tỷ định nhất cử trừ diệt hết Hải Nội thất ma?

Lộ Văn Lan vẫn cười :

- Tôi cũng rất tự lượng sức mình, biết chắc không là đối thủ với bất kỳ người nào trong Thất ma, nhưng tôi vẫn phải chờ họ tập trung lại thì mới ra tay, hầu nhất cử tiêu diệt hết bọn chúng.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Dũng khí của Lan tỷ rất đáng khen, nhưng khác nào lấy trứng chọi đá.

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Tôi có cách đắc thắng!

Đinh Tiểu Nam không đồng ý :

- Chẳng thể như vậy được!

Lộ Văn Lan vẽ bí ẩn :

- Hãy thứ cho vị tỷ tỷ này phải tạm thời giữ bí mật.

Đinh Tiểu Nam không hỏi nữa, chàng hiểu rất rõ võ công của Lộ Văn Lan kém mình rất xa, nhưng nghe giọng điệu của nàng dường như rất chắc chắn về việc báo thù, điều ấy khiến chàng hết sức đau lòng, hẳn Lộ Văn Lan đã vì việc báo thù mà cảm hận đến phát điên rồi.

Chàng đưa mắt nhìn ra ngoài trời, chỉ thấy màn đêm dày đặc, bất giác buông tiếng thở dài thậm thụt.

Lộ Văn Lan bỗng lờm chàng, bỗng cười nói :

- Hiện giờ Nam đệ có kế hoạch gì nào?

Đinh Tiểu Nam lẩm bẩm:

Tiểu đệ nhất thời cũng chẳng biết phải như thế nào!

Chàng nghĩ đến việc Kim Xà phu nhân bảo chàng đến Thái Sơn, chàng không thể gặp mặt Kim Xà phu nhân nhưng lại nhưng nhớ Liễu Tâm Mỹ, chẳng rõ nàng có y lời đến Thái Sơn chăng?

Lộ Văn Lan nghiêm nghị nói :

- Giờ tôi yêu cầu Nam đệ một lần nữa; hãy chung vai sát cánh cùng nhau mà báo thù, vì Nam đệ mà cũng vì tôi.

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Việc báo thù tất nhiên là phải ghi khắc trong lòng, nhưng chúng ta có lẽ cần phải bàn bạc lại kế hoạch...

Lộ Văn Lan cười đầy tự tin :

- Nam đệ khỏi phải bận tâm, chỉ cần chúng ta dò xét được khi nào Hải Nội thất ma tập trung lại một chỗ, sẽ cho chúng một đòn sấm sét không kịp bưng tai, chắc chắn tiêu diệt được Thất ma.

28. Chương 28: Mai Hoa Kiếm Phổ

Đinh Tiểu Nam chẳng muốn tranh cãi nữa, chàng cơ hồ có thể khẳng định thần kinh của Lộ Văn Lan đã có vấn đề, bằng không quyết chẳng bao giờ nàng nói như vậy.

Lộ Văn Lan cũng chẳng nói thêm gì nữa. Một hồi sau, nàng bỗng nở nụ cười hờ hững, lại nói :

- Sơn động này cũng khá yên tĩnh, chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát đi!

Đinh Tiểu Nam khẽ gật đầu :

- Hẳn Lan tỷ đã mệt mỏi rồi... xin cứ việc ngồi nghỉ, để tiểu đệ canh gác cho.

Lộ Văn Lan nhướn miệng cười :

- Cũng được, nhưng nếu Nam đệ mệt mỏi thì cứ việc ngồi nghỉ dưỡng thần, sơn động này rất hẻo lánh, có lẽ chẳng xảy ra biến cố gì đâu!

Đinh Tiểu Nam mỉm cười, bước ra cửa động nhìn ra ngoài lặng thinh.

Chàng không hiểu Lộ Văn Lan có tọa tức thật hay không, nhưng một lát sau chàng nghe có tiếng ngáy khe khẽ.

Đinh Tiểu Nam ngoái lại nhìn, chỉ thấy Lộ Văn Lan đã nghiêng người dựa vào vách động ngủ say, hẳn là nàng đã quá mệt nhọc trong suốt mấy ngày qua.

Khí hậu trong núi rất lạnh lẽo, gió lồng lộng thổi vào sơn động, Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, đoạn cởi áo ngoài ra nhẹ nhàng khoác lên mình Lộ Văn Lan.

Chàng quay ra lẳng lặng ngồi nơi cửa động, lòng dâng ngập bao cay đắng ngọt bùi.

Ngay khi chàng đang mơ màng sắp đi vào giấc ngủ, bỗng nghe có tiếng bước chân vọng đến.

Do bởi đêm khuya vắng lặng nên tiếng bước chân dù ở khá xa song chàng vẫn nghe thấy rõ ràng, và đang đi về phía sơn động này.

Đinh Tiểu Nam không khỏi cảm thất hồi hộp, ai lại vào trong thâm sơn đêm khuya thế này? Chẳng chút nghi ngờ, đó là người trong võ lâm, nhưng thuộc phe phái nào?

Lát sau, tiếng bước chân tiến đến gần sơn động, Đinh Tiểu Nam đã trông thấy rõ diện mạo người ấy, chàng bất giác mừng rỡ, thì ra đó chính là Du Cái Mộc Hóa.

Tuy chàng mừng rỡ, song không khỏi cảm thấy nghi ngờ và lo lắng, bởi chàng đã từng chứng kiến tận mắt Mộc Hóa bị Kim Xà phu nhân thi thuật Kim Xà thần công.

Vậy Mộc Hóa ngày nay phải chăng vẫn là Mộc Hóa khi xưa? Tâm thần của y phải chăng đã bị Kim Xà phụ nhân thi thuật mà đã biến thành một người khác?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Mộc Hóa men theo vách núi tiến về sơn động, song qua dáng vẻ của y, rõ ràng không hề hay biết trong sơn động có người.

Đinh Tiểu Nam hết sức phân vân, ngay khi ấy Mộc Hóa đã đi đến trước cửa động, dù muốn dù không chàng cũng phải chạm mặt với y, bởi Mộc Hóa đã đi vào trong sơn động.

Hiển nhiên Mộc Hóa định vào trong sơn động để nghỉ ngơi một hồi, nhưng không bao giờ ngờ tới Đinh Tiểu Nam cũng có mặt trong sơn động.

Thế là hai người cùng trông thấy nhau.

Mộc Hóa sững sốt quát :

- Ai đó?

Hiển nhiên y chưa nhận ra Đinh Tiểu Nam.

- Tiểu đệ đây, đại ca còn nhận ra Đinh Tiểu Nam này chăng?

Mộc Hóa kinh ngạc :

- Lão đệ... Sao đệ lại có mặt ở đây?

Đinh Tiểu Nam hỏi ngược lại :

- Đại ca thì sao? Sao cũng có mặt tại đây?

Mộc Hóa khẽ thở ra một tiếng, liền thì trông thấy Lộ Văn Lan đang ngủ trong sơn động, bèn thấp giọng hỏi :

- Nàng ta là ai vậy?

Đinh Tiểu Nam nhất thời không sao trả lời được, bởi lòng chàng chung quy vẫn còn bị ám ảnh, cho rằng Mộc Hóa đã bị Kim Xà phụ nhân làm rối loạn tâm trí.

Đinh Tiểu Nam lưỡng lự, bỗng nghe Mộc Hóa trầm giọng nói :

- Lão đệ, ta biết lão đệ nghi ngờ, hãy ra ngoài động nói chuyện được chăng?

Đinh Tiểu Nam để ý xem xét, nhận thấy lời nói cùng cử chỉ của Mộc Hóa hết sức tỉnh táo, chẳng giống kẻ bị rối loạn thần kinh chút nào cả.

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, đoạn nhẹ nhàng bước đi ra ngoài sơn động.

Đến sau một tảng đá to, Đinh Tiểu Nam ngồi xuống, vì ở chỗ ấy có thể trông thấy rõ cửa động hầu canh phòng cho Lộ Văn Lan.

Mộc Hóa đến ngay, ra chiều cảm khái nói :

- Huynh đệ ta gặp lại nhau quả tựa giấc chiêm bao!

Đinh Tiểu Nam giọng gượng gạo :

- Đại ca đến đây một mình ư?

Mộc Hóa gật đầu :

- Dĩ nhiên là một mình, chả lẽ lão đệ còn trông thấy ai khác nữa sao?

Đinh Tiểu Nam vẻ trầm ngâm :

- Đại ca rời khỏi Kim Xà cung bằng cách nào?

Mộc Hóa cười :

- Lão đệ nghi vớ vẩn gì vậy?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Chẳng giấu gì đại ca, tiểu đệ hơi cảm thấy nghi ngờ!
- Nghi ngờ gì kia?
- Tiểu đệ nhớ dường như Kim Xà phu nhân đã thi dụng Kim Xà thần công đối với đại ca!

Mộc Hóa nhoèn cười :

- Không sai, định di thần dịch trí biến ta thành một kẻ ngoan ngoãn vâng theo mệnh lệnh của bà ta.

Đinh Tiểu Nam giật mình :

- Đại ca có bị chế ngự chẳng?

Mộc hóa mỉm cười :

- Lão đệ thấy sao?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Dường như đại ca vẫn như trước.
- Đó chứng tỏ là ta không bị khống chế.

Đinh Tiểu Nam cười :

- Vậy mà tiểu đệ chẳng nhận thấy được.

Mộc Hóa cười đắc ý :

- Ta không hề bị ảnh hưởng bởi Kim Xà thần công của bà ta, nhưng lại giả vờ bị khống chế, cũng như lão đệ đối với Hồng Thái phu nhân vậy.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc :

- Nhưng làm sao mà đại ca không bị khống chế vậy?

Mộc hóa bật cười :

- Hóa tử này có một món báu vật hộ thân tên là Thiên Niên Ngọc Thiềm, chính là khắc tinh của thuật Di Thần Dịch Chí của Kim Xà phu nhân, vì vậy mới không bị hại.

Đinh Tiểu Nam vỡ lẽ :

- Thì ra đại ca cậy có báu vật trên mình nên mới chấp nhận cho Kim Xà phu nhân thi thuật.

Mộc Hóa cười hề hề :

- Hóa tử này đâu có vô tích sự đến vậy, lại thật sự chấp nhận thuật Di Thần Dịch Chí của bà ta sao?

Đinh Tiểu Nam bỗng hỏi :

- Vậy đại ca chuyến này đến núi Phục Ngưu hắc là do mệnh lệnh của Kim Xà phu nhân?

Mộc Hóa gật đầu :

- Đúng vậy!

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Chẳng hay Kim Xà phu nhân phái đại ca ra đây để làm gì vậy?

Mộc Hóa buột miệng :

- Tìm kiếm Mai Hoa kiếm phổ!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Ô... Sao bà ta lại phái đại ca đi tìm, chẳng lẽ đại ca biết hay sao?

Mộc Hóa lắc đầu :

- Nếu hóa tử này mà biết thì đã cuỗm đi lâu rồi!

Đinh Tiểu Nam thắc mắc :

- Vậy chứ tại sao bà ta lại phải đại ca đi tìm?

Mộc Hóa cười bí ẩn :

- Đó là vì bà ta tin tưởng Mộc mỗ, tưởng đầu hóa tử này đã trở thành nô bộc trung thành nên mới phải Mộc mỗ đi tìm...

Đoạn hạ thấp giọng nói tiếp :

- Tin về Mai Hoa kiếm phổ chính là bà ta được mật báo đấy!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Mai Hoa kiếm phổ đã xuất hiện thật ư?

Mộc Hóa cười cười :

- Chẳng những xuất hiện mà mộc mỗ còn biết được địa điểm đích xác nữa.

- Vậy là đại ca định đi lấy phải không?

Mộc Hóa lắc đầu :

- Mộc mỗ đang đi tìm lão đệ đấy!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Tìm tiểu đệ? Đại ca làm sao biết tiểu đệ ở đây?

Mộc Hóa cười :

- Quả là kỳ diệu, giữa lúc Mộc mỗ vô phương thì lại gặp lão đệ tại đây!

- Mai Hoa kiếm phổ ở đâu vậy?

- Thái Sơn!

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Chỉ e Kim Xà phu nhân cũng có mặt tại Thái Sơn, đến đó quả là nguy hiểm.

Mộc Hóa cười lắc đầu :

- Vậy là lão đệ định tránh mặt bà ta mãi ư?

Đinh Tiểu Nam cười chua chát :

- Võ công kém quá xa, tốt hơn là không nên gặp bà ta, kéo bị bà ta sử dụng Kim Xà thần công hoặc loại thuốc mất trí nhớ gì đó thì khổ.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Sai rồi, cách tốt hơn hết chỉ bằng võ vĩnh ứng phó với bà ta, chỉ khi nào học thành Mai Hoa kiếm phổ thì hãy trở mặt.

Đinh Tiểu Nam phấn chấn tinh thần :

- Trên đời này quả có võ công chống lại được bà ta thật ư?

Mộc Hóa cười :

- Người này giỏi còn có kẻ khác giỏi hơn, Kim Xà phu nhân đâu dám tự phụ là võ công đệ nhất thiên hạ, tất nhiên là có võ công chế phục được bà ta...

Ngưng giây lát, đoạn khẽ nói tiếp :

- Khi luyện thành Mai Hoa kiếm phổ là có thể chinh được bà ta.
- Mộc đại ca có chắc chắn lấy được Mai Hoa kiếm phổ chăng?

Mộc Hóa đầy tự tin :

- Theo dự đoán của Mộc mỗ thì chẳng có vấn đề gì đâu!

Đinh Tiểu Nam hớn hở :

- Vậy thì xin chúc mừng cho đại ca.

Mộc Hóa hai tay xua lia lịa :

- Mai Hoa kiếm phổ phải trao cho lão đệ luyện tập.

Đinh Tiểu Nam ngăn người :

- Không được, tiểu đệ đâu có thể vô công thọ lộc!

Mộc Hóa nghiêm chỉnh :

- Chẳng phải vậy, Mai Hoa kiếm phổ vốn là thuộc về lão đệ, hơn nữa muốn luyện kiếm pháp trong ấy cần phải có tâm thân nguyên dương mới được thành tựu.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc :

- Tại sao kiếm phổ ấy vốn thuộc về lão đệ chứ?

Mộc Hóa cười :

- Mai Hoa kiếm phổ tái xuất giang hồ là nằm trong tay một lão nhân họ Vân, vị lão nhân ấy là nghĩa phụ của lệnh tiên tôn...

Đinh Tiểu Nam chợt hiểu, thảo nào bọn Hải Nội thất ma đã nghi ngờ Mai Hoa kiếm phổ lọt vào Bạch Vân sơn trang, để rước lấy cái họa diệt môn.

Chỉ nghe Mộc Hóa nói tiếp :

- Những cao thủ hay tin nhưng khi tìm gặp lão nhân họ Vân đã phơi xác tại Thái Sơn, Mai Hoa kiếm phổ đã mất tăm...

Đoạn trầm giọng buông tiếng thở dài, lại nói tiếp :

- Do đó... Bạch Vân sơn trang mới gặp thảm họa...

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Thực ra thì Mai Hoa kiếm phổ ở đâu?
- Hẳn là vị lão nhân họ Vân đã cất giấu trong Hắc Long đàm!
- Hắc Long đàm! Vậy là đại ca cũng chẳng khẳng định được phải không?

Mộc Hóa cười bí ẩn :

- Nếu không nắm chắc mười mươi thì Mộc mỗ đâu nói với lão đệ như vậy! Thôi, việc không thể trễ nải, chúng ta hãy đi nhanh lên.

Đoạn nắm tay Đinh Tiểu Nam toan kéo đi.

Đinh Tiểu Nam vội xua tay nói :

- Tiểu đệ không thể đi ngay lúc này được.

Vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng người loạng choạng chạy tới. Định thần nhìn kỹ, Đinh Tiểu Nam hoảng kinh, thì ra người ấy là Liễu Tâm Mỹ.

Đình Tiểu Nam vội lao tới, đồng thời cất tiếng gọi :

- Tâm Mỹ... Tâm Mỹ làm sao vậy?

Ngay khi ấy, Liễu Tâm Mỹ không còn gượng nổi nữa ngã lăn ra đất.

Đình Tiểu Nam hốt hoảng, vội cúi xuống bồng Liễu Tâm Mỹ lên. Chưa kịp hỏi đã thấy một bóng người từ trong sơn động vọt ra, đó chính là Lộ Văn Lan.

Lộ Văn Lan đến trước mặt Đình Tiểu Nam, trừng mắt nhìn Liễu Tâm Mỹ, đoạn ánh mắt chột vào mặt chàng nói :

- Hừ, thân mật quá nhỉ!

Đình Tiểu Nam chưng hửng, mặt đỏ bừng bối rối :

- Lan tỷ...

Lộ Văn Lan hậm hực :

- Đình Tiểu Nam, không ngờ ngươi là kẻ vong ân bội nghĩa đến vậy. Thôi thì đường ai nấy đi, tạm biệt...

Chưa dứt tiếng đã phi thân vọt đi.

- Lan tỷ...

Đình Tiểu Nam luống cuống gọi với theo. Nhưng Lộ Văn Lan chẳng thèm đếm xỉa đến chàng, tiếp tục phóng đi, thoảng chốc đã mất dạng.

Đình Tiểu Nam trông theo khe buông tiếng thở dài, đoạn cúi xuống nhìn Liễu Tâm Mỹ trong vòng tay khẽ nói :

- Tâm Mỹ thấy trong người thế nào?

Liễu Tâm Mỹ thở dài nảo nuột :

- Đã khá hơn chút rồi!

Đoạn đảo tròn mắt, nói tiếp :

- Vị cô nương vừa rồi... là ai vậy?

Đình Tiểu Nam ấp úng :

- Một người bạn đã tình cờ gặp gỡ... bởi nàng ta có thù với Hải Nội thất ma cho nên... cho nên...

Liễu Tâm Mỹ tiếp lời :

- Cho nên Nam ca mới thân nhau với nàng ta chứ gì? Nhưng tại sao nàng ta lại có vẻ căm ghét tiểu muội, giận dỗi bỏ đi vậy?

Đình Tiểu Nam vội an ủi :

- Hãy gác qua việc ấy đi, điều quan trọng trước mắt là lo chữa trị vết thương cho Tâm Mỹ, khi nào khỏi ngu ca sẽ thông thả kể rõ cho Tâm Mỹ nghe.

Mộc Hóa bỗng xen lời :

- Đúng đấy, lão đệ hãy mau bồng nàng vào trong sơn động đi!

Đình Tiểu Nam liền bồng Liễu Tâm Mỹ vào trong sơn động, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống đất.

Liễu Tâm Mỹ thở hổn hển nói :

- Nam ca, bây giờ đã có thể kể rõ với tiểu muội được chưa?

Đình Tiểu Nam mỉm cười :

- Chưa đâu, khi nào Tâm Mỹ lành thương thế thì ngu ca sẽ thông thả kể cho Tâm Mỹ nghe!

Đoạn với giọng thật dịu ngọt nói tiếp :

- Để ngu ca vận công giúp Tâm Mỹ, Tâm Mỹ tự trị thương được chưa?

Liều Tâm Mỹ cười ngọt lịm :

- Được, mặc dù thương thể của tiểu muội chẳng nhẹ, nhưng không phải là do công lực bình thường gây ra...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Vậy thì điều quan chân khí chuẩn bị tiếp dẫn...

Quay sang Mộc Hóa nói tiếp :

- Nhờ Mộc đại ca tạm hộ vệ giùm cho!

Mộc Hóa vội gật đầu :

- Lão đệ cứ yên tâm điều thương cho vị cô nương này, dù có ai đến thì đại ca có thể ứng phó được...

Chưa rút lời đã quay ra cửa động ngồi xuống.

Liều Tâm Mỹ quả y lời nhắm mắt ngồi xếp bằng, bảo nguyên thủ nhất, đề tụ hết chân khí nơi Đan Điền chờ Đinh Tiểu Nam đưa chân lực qua giúp sức.

Đinh Tiểu Nam không chần chừ, lập tức vận khí và đặt tay phải lên búi tâm Liều Tâm Mỹ, một luồng hơi ấm chậm chậm đưa sang.

Khi chân lực hai người vừa tiếp xúc nhau, Đinh Tiểu Nam mới cảm thấy tuy thương thể của Liều Tâm Mỹ không nặng lắm, nhưng ít ra phải mất ba bốn giờ mới có thể phục nguyên.

Trong ba bốn giờ đó hai người đều không được bị một chút kinh nhiễu, không được di động mảy may, bằng không Liều Tâm Mỹ nặng thì táng mạng, nhẹ thì cung bị tàn phế.

Mộc Hóa ngồi canh chừng nơi cửa động, chăm chú nhìn quanh, bốn bề hết sức tĩnh lặng, chẳng thấy một bóng người nào cả.

Đinh Tiểu Nam tập trung hết tinh thần điều thương cho Liều Tâm Mỹ, nội lực dồn vào cơ thể chàng mỗi lúc một thêm gấp rút.

Thời gian chậm chậm trôi qua, độ chừng hơn nửa giờ thì bỗng Đinh Tiểu Nam nghe có tiếng bước chân vang lên.

Tiếng bước chân dần gần, sau cùng dừng lại trước sơn động.

Đinh Tiểu Nam khấn vái, những nguyện đó chỉ là tiểu phu hay thợ săn gì đó tình cờ đi ngang qua, còn không thì là nhân vật giang hồ bình thường, một mình Mộc Hóa cũng có thể đối phó được.

Thế nhưng, sự phán đoán và hy vọng của chàng đều không chính xác, chỉ nghe Mộc Hóa quát lớn :

- Ai đó? Dừng lại...

Rồi nghe “bịch” một tiếng sau đó lại trở về với im lặng.

Đinh Tiểu Nam chẳng cần xem cũng biết kẻ vừa ngã xuống chính là Du Cái Mộc Hóa chứ không phải người mới đến.

Tiếng bước chân khe khẽ tiếp tục tiến tới, cuối cùng dừng lại sau lưng Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam vô cùng hồi hộp lo lắng, Mộc Hóa chưa kịp xuất chiêu thì đã bị chế ngự, có thể bị điểm huyết, và cũng có thể bị táng mạng.

Vậy thì người đến ắt phải có võ công cực cao.

Chàng biết Liều Tâm Mỹ tất nhiên cũng hiểu rõ như chàng, đã có cường địch đến phía sau lưng. Trong khi đang vận công điều thương, hai người không thể dừng lại giữa chừng, không được động đậy, vậy thì tính

mạng của hai người đều nằm trong tay kẻ vừa đến, kẻ chi y là người có võ công cao cường, mà dù y không biết võ công thì trong lúc này vẫn có thể lấy mạng hai người rất dễ dàng.

Nếu muốn, người vừa đến chỉ cần xô nhẹ một cái hoặc tung cho một đá, hai người sẽ bị tụ máu nơi tim mạch, khí ngừng tại Đan Điền mà chết.

Chẳng hiểu Tâm trạng của Liễu Tâm Mỹ ra sao, nhưng chàng thì căng thẳng đến cực điểm, chàng không thể ngoái lại nhìn, đành cứ thế chờ đối phương hạ thủ.

Gần sau một tuần trà, người đứng sau vẫn im hơi lặng tiếng. Đinh Tiểu Nam không còn dần nén được nữa, bèn trầm giọng nói :

- Người ra tay được rồi đấy!

Sau lưng vang lên một tiếng cười khe khẽ. Đinh Tiểu Nam giật mình, bởi tiếng cười rõ ràng là của phụ nữ, và có thể nhận ra hãy còn rất trẻ.

Đinh Tiểu Nam cắn răng :

- Cô nương là ai?

Tiếng nói nọ lạnh lùng :

- Bất kể là ai thì cũng có thể gây tử thương cho người!

- Vì sao cô nương không hạ thủ?

- Người có thể không chết, nhưng phải với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Sau lưng vang lên tiếng cười khe khẽ :

- Làm nô lệ cho ta cả đời!

Đinh Tiểu Nam giật mình sửng sốt :

- Tại hạ không bằng lòng thì sao?

Tiếng nói sau lưng trầm giọng :

- Bất buộc người phải bằng lòng vì tính mạng của người đang nằm trong tay ta!

Một bàn tay mềm mại đặt lên bối tâm Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam kiên quyết :

- Cô nương đã chọn lầm đối tượng rồi, phải biết tại hạ chẳng sợ chết đâu!

Tiếng nói sau lưng cười khe :

- Láo, chẳng có ai là không sợ chết thật sự cả... Khi một người chưa gặp lúc phải chết thì khoác lác là không sợ, nhưng khi gặp lúc thật sự phải chết thì chẳng ai là không sợ...

Đinh Tiểu Nam thản nhiên :

- Chẳng lẽ không có ngoại lệ sao?

Tiếng nói sau lưng quả quyết :

- Không!

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Cô nương có thể hạ thủ rồi đấy!

Tiếng nói sau lưng gần giọng :

- Chỉ cần ta nhả chưởng lực ra thì người lập tức táng mạng ngay, người biết chăng?

Đinh Tiểu Nam cười :

- Tại hạ hiểu rõ hơn cô nương nhiều!

Nữ lang sau lưng kinh ngạc :

- Vậy ra ta quả thực đã lầm, trên cõi đời thật sự lại có người không sợ chết.

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Tại hạ chỉ là một trong số ấy thôi, trên cõi đời thiếu gì kẻ chẳng e bạo lực, không sợ tử vong.

Nữ lang sau lưng thở dài :

- Thật đáng khen, nhưng...

Buông tiếng cười nhạt nói tiếp :

- Tuy người không sợ chết, nhưng phải là người thủ tín chứ?

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẩn người :

- Lẽ tất nhiên!

Nữ lang sau lưng bỗng cười và đổi cách xưng hô :

- Tôi có thể hỏi một điều này, các hạ có tận trung với Hồng Thái phu nhân chăng?

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh hãi :

- Cô nương là ai?

Nữ lang sau lưng lạnh lùng :

- Các hạ chỉ cần trả lời, bất tất phải hỏi tôi là ai?

Đinh Tiểu Nam cắn răng :

- Việc giữa tai hạ và Hồng Thái phu nhân, bên trong có điều khúc chiết khác.

Nữ lang sau lưng buông giọng lạnh tanh :

- Tôi đã biết trước các hạ sẽ viện cớ để hoãn lấp, nhưng chính miệng các hạ đã hứa với Hồng Thái phu nhân, chả lẽ cũng có khúc chiết khác ư? Mặc dù có khúc chiết thì các hạ cũng phải có trách nhiệm với lời nói của chính mình, đúng chẳng?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Cô nương thật ra là ai?

Chàng không dẫn được nhẽ nhẹ ngoái lại nhìn, thì ra sau lưng quả nhiên là một thiếu nữ tuổi chừng mười bảy, mười tám, má đỏ môi hồng, rất xinh đẹp, nhưng xa lạ.

Thiếu nữ nọ chúm chím cười :

- Biết tôi chẳng?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Không!

Song chàng lại nghĩ, hẳn cô nàng là người của Hồng Thái cung, bằng không đâu có thể biết được việc giữa chàng và Hồng Thái phu nhân?

Thiếu nữ nọ lại nói tiếp :

- Hồng Thái phu nhân đã bảo các hạ làm gì nào?

- Giết một người?

Thiếu nữ nọ gắt giọng :

- Sao các hạ không giết?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Cô nương, trước khi trả lời tại hạ có thể hỏi một điều chẳng?

- Điều chi?

- Trước hết cô nương hãy cho tại hạ biết quan hệ của cô nương với Hồng Thái phu nhân.

Thiếu nữ nọ thoáng ngẫm nghĩ :

- Thôi được, bà ấy là mẫu thân tôi!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

-Ồ... Vậy cô nương là...

Thiếu nữ nọ đành mặt :

- Bạch Hà Thanh! Nhị công chúa của Hồng Thái cung.

Đinh Tiểu Nam thở hắt ra :

- Vậy cô nương là con thân sinh của Hồng Thái phu nhân!

Bạch Hà Thanh bực tức :

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Đinh Tiểu Nam nghiêm nghị :

- Tại hạ cần phải biết rõ điều ấy!

Bạch Hà Thanh cố nén :

- Lẽ dĩ nhiên bà ấy là mẹ thân sinh của tôi!

Đinh Tiểu Nam gật gù :

- Vậy tại sao cô nương cũng muốn tại hạ giết người ấy?

Bạch Hà Thanh nghiêng rằng :

- Đương nhiên là vì chúng tôi với y có thâm thù đại hận!

Đinh Tiểu Nam vặn hỏi :

- Thâm thù đại hận gì :

- Các hạ hỏi nhiều quá!

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Có lẽ tại hạ hỏi quá nhiều, nhưng vì việc này có quan hệ trọng đại, bắt buộc tại hạ phải thận trọng.

Bạch Hà Thanh hậm hực :

- Các hạ bắt tất ra vẻ thần bí, quan hệ trọng đại ra sao?

Đinh Tiểu Nam giọng rề rà :

- Cô nương biết người mà Hồng Thái phu nhân bảo tại hạ giết quan hệ như thế nào với cô nương chẳng?

Bạch Hà Thanh chẳng chút suy nghĩ đáp ngay :

- Kẻ thù!

Đinh Tiểu Nam lắc đầu buông tiếng thở dài :

- Ông ấy là phụ thân của cô nương đấy!

Bạch Hà Thanh rút bàn tay đặt trên bối tâm Đinh Tiểu Nam về, nhảy dựng lên nói :

- Người nói láo!

Đinh Tiểu Nam nghiêm túc :

- Tại hạ chưa dám khẳng định là xác thực hay không, nhưng đó là do chính miệng ông ấy đã nói, cô nương có biết tên họ của người ấy chẳng?

Bạch Thanh Hà lắc đầu :

- Không!

Giọng nói của nàng có phần dịu hơn, Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Để tại hạ nói rõ cho cô nương biết, ông ấy tên là Sở Tam Biến, ngoại hiệu Táng Môn Sát Tinh, nghe đâu lệnh đường là người vợ kết tóc của ông ấy, còn Hàn Nguyệt phu nhân là nhị thiếp...

- Im ngay... Người nói vậy là quá đủ rồi.

Đinh Tiểu Nam nín lặng, nhưng trong lòng hết sức áy náy, chàng chẳng hiểu mình có nên thốt ra những lời ấy hay không, và cũng chẳng rõ phải chăng là đúng sự thật.

Thế nhưng, chàng đã chót lỡ nói ra rồi, không còn thu hồi được nữa, đành lặng thinh chờ phản ứng của Bạch Hà Thanh.

Song thật lâu, thấy nàng vẫn im hơi lặng tiếng, hẳn là nàng đang đắm chìm trong nỗi suy tư chưa xót.

Đinh Tiểu Nam vừa định ngoái nhìn lại, nhưng nghe thấy nàng đã kéo lê bước chân nặng nề đi ra ngoài sơn động. Qua tiếng bước chân nặng nề đủ hiểu là Bạch Hà Thanh đau khổ đến dường nào.

29. Chương 29: Lương Duyên Tiền Định

Đinh Tiểu Nam với nỗi lòng day dứt lắng tai nghe.

Tiếng bước chân của Bạch Hà Thanh xa dần, rồi thì chàng chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ và tiếng thở hạo hển của Mộc Hóa, chứng tỏ y mới vừa được giải huyệt.

Chỉ nghe y hồi hả đi đến sau lưng Đinh Tiểu Nam, khẽ nói :

- Lão đệ... có...

Đinh Tiểu Nam cười :

- Đại ca, tiểu đệ chẳng sao cả!

- Lão đệ biết cô bé ấy ư?

- Nàng ta là Nhị công chúa của Hồng Thái cung!

Mộc Hóa giật mình :

- Vậy tại sao nàng ta lại bỏ đi?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Tiểu đệ cũng không hiểu, nhưng có lẽ giữa gia đình họ có vấn đề gì đó, có thể là Hồng Thái phu nhân đã lừa gạt nàng ta...

Mộc Hóa ngơ ngác :

- Lão đệ càng nói lại càng khó hiểu.

Đinh Tiểu Nam nhướn miệng cười :

- Thôi bỏ qua đi, dù muốn nói thì cũng phải chờ tiểu đệ chữa thương xong cho Liễu cô nương đã.

Mộc Hóa sực nhớ ra :

- Đúng đúng đúng... Ta cũng thật hồ đồ quá đi!

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp :

- Lúc này may thật, nếu không nhờ lão đệ quen biết với nàng ta thì chúng ta đã toi mạng rồi, ả nha đầu vô công quả cao cường đến mức kho tưởng tượng được.

Đinh Tiểu Nam khẽ thở dài :

- Đáng tiếc nàng ta cũng là kẻ đau khổ.

Mộc Hóa ngẩn người :

- Sao? Lão đệ nói sao?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Hãy chờ chữa thương cho Liễu cô nương xong rồi hãy nói.

Mộc Hóa vội nói :

- Không sai, không sai, hãy chữa thương cho Liễu cô nương là hơn hết.

Đoạn quay người trở đi ra ngoài cửa động.

Thời gian chậm chậm trôi, thấm thoát bốn giờ đã qua đi, trời đã về chiều, sương bắt đầu phủ mờ rừng núi.

Sau cùng, Đinh Tiểu Nam dừng tay lại khẽ nói :

- Tâm Mỹ thấy đã khỏe chưa?

Liễu Tâm Mỹ đứng phắt dậy, hớn hỏ nói :

- Thật đa tạ Nam ca, tiểu muội đã lành hẳn rồi...

Đảo tròn mắt, lại nói tiếp :

- May thay, nhị nha đầu Hồng Thái cũng làm sao mà tìm đến đây được nhỉ?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Ngu ca cũng chẳng rõ!

Liễu Tâm Mỹ phì cười :

- Tiểu muội chính là bị ả ta đả thương đấy!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Ồ... sao nàng ta lại đánh Tâm Mỹ?

Liễu Tâm Mỹ thở dài :

- Sự thật thế nào thì tiểu muội cũng không rõ, đằng nào thì giữa Hàn Nguyệt và Hồng Thái cũng có mối thù không thể giải được, dù muốn tìm hiểu cũng chỉ vô ích thôi.

Đinh Tiểu Nam chợt nghĩ, Vô Ảnh lão nhân bảo Hồng Thái phu nhân là vợ kết tóc, Hàn Nguyệt phu nhân là thị thiếp của ông, vậy Liễu Tâm Mỹ và Bạch Hà Thanh có thể nào đều là con gái của ông chăng?

Nghĩ vậy, chàng bắt giác đắm mắt nhìn vào mặt Liễu Tâm Mỹ.

Liễu Tâm Mỹ đỏ mặt thẹn thùng :

- Nam ca nhìn cái gì vậy hử?

Đinh Tiểu Nam chợt tỉnh, ấp úng :

- Tâm Mỹ... đẹp thật!

Liều Tâm Mỹ hai má càng đỏ bừng lên, ông ọo xoay người phụng phịu nói :

- Bây giờ nói được rồi chứ?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác :

- Nói gì kia?

Liều Tâm Mỹ phì cười :

- Ủa, sao Nam ca chóng quên quá vậy, tất nhiên là vị Lan tỷ gì đó của Nam ca đấy!

- Ô...

Đinh Tiểu Nam thở dài rồi nói tiếp :

- Nàng ấy bướng bỉnh lắm, còn ngu ca với nàng... chẳng qua chỉ là bình thủy tương phùng thôi...

Liều Tâm Mỹ tiếp lời :

- Chúng ta dễ thường không phải là bình thủy tương phùng sao?

- Vì nàng ấy cũng có thù với Hải Nội thất ma, toàn gia bị chết dưới tay Hải Nội thất ma, cho nên...

Liều Tâm Mỹ hỏi gặng :

- Cho nên sao?

- Hai người mới kết nghĩa tay chân, vì nàng ấy lớn tuổi hơn nên ngu ca gọi là Lan tỷ!

Liều Tâm Mỹ thở hắt ra một hơi dài :

- Nàng ta họ tên là gì?

- Lộ Văn Lan!

Liều Tâm Mỹ khe lấp lại :

- Lộ Văn Lan? Cái tên nghe quen lắm!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Bộ Tâm Mỹ đã từng nghe qua hở?

Liều Tâm Mỹ bỗng cười buồn :

- Dù có nghe qua thì bây giờ cũng không còn nhớ rõ, chỉ có điều cảm thấy rất quen thôi. Ôi, thôi đừng nhắc đến nàng ấy nữa, chúng ta định đi đâu đây?

Đinh Tiểu Nam phân vân :

- Đi... ơ...

Mộc Hóa tiếp lời :

- Tất nhiên là đi Hắc Long đàm ở Thái Sơn rồi! Lão đệ, đại sự như vậy mà sao lão đệ lại quên mất?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Đúng rồi, chúng ta hãy đến Hắc Long đàm!

Liều Tâm Mỹ miễn cưỡng gật đầu, nép vào người Đinh Tiểu Nam rời khỏi sơn động.

Mộc Hóa đi trước, Đinh Tiểu Nam và Liều Tâm Mỹ theo sau, hai người đi rất chậm, Liều Tâm Mỹ không ngớt thủ thỉ.

Mộc Hóa vô cùng nóng ruột, cuối cùng không nén được, quay lại nói :

- Đinh lão đệ, Liều cô nương!

Hai người đồng thanh đáp :

- Chi vậy?

Mộc Hóa cười nhăn nhở :

- Chuyến đi Hắc Long đàm là phải cấp tốc, vật ấy nằm trong tay sớm ngày nào là yên tâm sớm ngày ấy, kéo đêm dài nhiều mộng xảy ra nhiều bất trắc.

Liễu Tâm Mỹ quay sang Đinh Tiểu Nam nói :

- Mộc ca quở trách chúng ta đấy!

Đinh Tiểu Nam thoảng đỏ mặt :

- Thôi thì đi nhanh hơn vậy!

Mộc Hóa lắc đầu :

- Đại ca còn phải ghé qua một chỗ nữa, thế này vậy, hai người hãy gắng đi nhanh, chúng ta sẽ gặp lại nhau bên Hắc Long đàm.

Chẳng cần biết Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ đồng ý hay không, Mộc Hóa đã giở khinh công vọt đi, thoảng chốc đã mất dạng.

Liễu Tâm Mỹ cười bên lên :

- Nam ca, Mộc đại ca cố tình tránh chúng ta đó!

Đinh Tiểu Nam ngượng ngùng :

- Không sai, Mộc đại ca đã hiểu lầm chúng ta, thật ra...

Liễu Tâm Mỹ bỗng run giọng nói :

- Nam ca, Mộc đại ca không hiểu lầm đâu, chúng ta...

Nàng nhào vào lòng Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam giật mình nhưng không tránh né, đành dang hai tay ôm chầm lấy nàng, vì nếu không thế thì Liễu Tâm Mỹ sẽ bị té ngã.

Song chàng nghe lòng hết sức bứt rứt, bởi trong lúc này rút khoát không cho phép chàng dính líu đến chuyện yêu đương, huyết thù của song thân, hận diệt môn chưa trả được, làm sao chàng có thể nói đến chuyện yêu đương?

Chỉ nghe Liễu Tâm Mỹ thì thầm :

- Nam ca tại sao lại đến Hàn Nguyệt cung...

Đinh Tiểu Nam ầm ứ, nhất thời không trả lời sao cho phải.

Liễu Tâm Mỹ nói tiếp :

- Tiểu muội biết là Nam ca đến đó là để cứu tiểu muội, nhưng vì sao Nam ca lại cứu tiểu muội?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Đó là việc nên làm của kẻ hiệp nghĩa giang hồ.

Liễu Tâm Mỹ bỗng cười khúc khích :

- Còn một nguyên nhân quan trọng hơn nữa, tại sao Nam ca không nói ra. Tiểu muội biết đó là vì... Nam ca quý mến tiểu muội...

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tâm Mỹ, thôi hãy tạm gác lại những điều ấy được chăng?

Liễu Tâm Mỹ mở tròn đôi mắt :

- Vì sao vậy?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Vì chúng ta có thể gặp nguy hiểm, thậm chí có thể táng mạng bất cứ lúc nào, nên cần phải tập trung tinh thần ứng phó với những việc quan trọng.

Liễu Tâm Mỹ giọng u buồn :

- Chẳng lẽ việc này không quan trọng hay sao?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Nhưng chúng ta nên lo việc khác trước.

Liễu Tâm Mỹ lắc đầu phụng phịu :

- Việc khác hẵng tính sau, tiểu muội phải lo xong việc này trước... Đúng là vì chúng ta có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, nên tiểu muội mới tính phải giải quyết cho xong nỗi ao ước trong lòng, dẫu chết đi cũng không ảm ức.

Giọng nói của nàng vô cùng thê thiết, khiến Đinh Tiểu Nam không khỏi mỉm lòng nói :

- Tâm Mỹ muốn như thế nào?

Liễu Tâm Mỹ rúc đầu vào lòng chàng, đỏ mặt nói :

- Tiểu muội muốn... Nam ca... cưới tiểu muội làm vợ...

Đinh Tiểu Nam giật thót người :

- Điều ấy... điều ấy...

Liễu Tâm Mỹ cắn răng :

- Nếu Nam ca không ưng thuận, tiểu muội sẽ chết trước mặt Nam ca.

Đinh Tiểu Nam hết sức khó xử :

- Với tư chất và tài mao của Tâm Mỹ thì còn gì hơn, nhưng...

Liễu Tâm Mỹ hỏi gặng :

- Nhưng sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Sóng gió trên chốn giang hồ rất khó lường trước được, biết đâu ngu ca táng mạng bất kỳ lúc nào, vậy há chẳng phải phụ lòng Tâm Mỹ ư? Việc này tốt hơn là...

Liễu Tâm Mỹ ngắt lời :

- Tiểu muội cũng hiểu là như vậy cho nên mới vội xác định danh phận giữa hai ta, nếu chẳng may tiểu muội chết đi, chỉ cần Nam ca hãy ghi nhớ có một người vợ đã qua đời là đủ rồi, kỳ thực tiểu muội chẳng đòi hỏi gì hơn.

Đinh Tiểu Nam vô cùng xúc động nói :

- Thôi được, ngu ca bằng lòng!

Liễu Tâm Mỹ sung sướng đến nghẹn ngào :

- Nam ca...

- Mỹ muội...

Đinh Tiểu Nam khẽ đẩy Liễu Tâm Mỹ ra:

Liễu Tâm Mỹ sửng sốt :

- Nam ca... định làm gì vậy?

Đinh Tiểu Nam bật cười :

- Hai ta đã cùng định chung thân với nhau, đầu thế chỉ bằng một câu nói, phải van vái trời đất để chứng tỏ lòng thành chứ!

Liễu Tâm Mỹ sung sướng :

- Nam ca... tốt quá!

Thế là hai người nhặt lấy vài nhánh cây khô, vừa định vái lạy thì bỗng nghe thấy có tiếng bước chân hối hả vọng đến.

Hai người cùng giật mình, định thần nhìn, chỉ thấy một nhóm phụ nữ đang tiến về phía này.

Đinh Tiểu Nam hoảng kinh :

- Nguy rồi, người của Hồng Thái cung, chạy mau!

Song hai người vừa chạy được vài bước, bỗng thấy bóng người nhấp nháy, Hồng Thái phu nhân đã sừng sững đứng cản trước mặt hai người.

Đinh Tiểu Nam vốn định sử dụng Tiêu Ảnh Nặc Tông đào tẩu, nhưng một là Hồng Thái phu nhân đến quá nhanh, hai là phải lo cho Liễu Tâm Mỹ nên đã muộn mắt.

Chỉ nghe Hồng Thái phu nhân nghiêng răng nói :

- Đinh Tiểu Nam lão thân quả đã xét lắm người, thì ra người...

Đinh Tiểu Nam vội vòng tay thi lễ :

- Xin lão phu nhân đừng trách... tại hạ chẳng còn cách nào hơn.

Hồng Thái phu nhân tức giận :

- Tại sao lại chẳng còn cách nào hơn?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Bởi vì tại hạ không biết nên nghe theo lão phu nhân hơn hay Kim Xà phu nhân hơn!

Hồng Thái phu nhân gằn giọng :

- Bất luận người nghe ai thì hôm nay người cũng phải mất mạng.

Đinh Tiểu Nam điềm tĩnh :

- Lão phu nhân không nên quá bạc bẽo.

Hồng Thái phu nhân hằn học :

- Lão thân bạc bẽo hay là người bạc bẽo, năm năm trời khiến người luyện thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chưởng, chỉ cần người giúp lão thân giết một người, ấy vậy mà người đã bao lần rồi gạt lão thân, cuối cùng lại đầu nhập Kim Xà cung.

Đinh Tiểu Nam cười đau khổ :

- Không phải là văn bối đầu nhập mà là bị bắt giữ!

Hồng Thái phu nhân tức giận :

- Bất kể đầu nhập hay bị bắt giữ, lão thân cũng chẳng thể buông tha cho người.

- Nói vậy lão phu nhân chống đối với Kim Xà cung?

Hồng Thái phu nhân giật mình :

- Nói bậy, người chớ có xúi bậy thị phi.

- Tại hạ chẳng xúi bậy, mà đó là sự thật, bởi vị Chương mônThiếu Lâm Đại Nguyên...

Hồng Thái phu nhân hoảng kinh :

- Vậy thì càng không thể để cho người sống...

Vươn tay toan chụp Đinh Tiểu Nam.

Bỗng nhiên, nghe một tiếng nói lạnh lùng :

- Khoan nào!

Chỉ thấy trong sương mù đột nhiên như thể u linh xuất hiện Kim Xà phu nhân.

Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ tuy được cứu, song trong lòng phập phồng lo lắng, hai người vội vòng tay thi lễ :

- Kính chào phu nhân!

Kim Xà phu nhân cười nhẹ :

- Thôi miễn...

Hồng Thái phu nhân cũng vội tiến tới thi lễ :

- Kính chào phu nhân!

Kim Xà phu nhân buông tiếng cười khẩy :

- Khá khen cho người, tưởng ta không nghe thấy sao?

Hồng Thái phu nhân run rẩy :

- Lão thân đáng chết!

Kim Xà phu nhân đánh giọng :

- Hãy quỳ xuống kia!

Hồng Thái phu nhân không dám cãi lời, quả nhiên co chân quỳ xuống bên loạn thạch.

Tất cả những người đi theo Hồng Thái phu nhân thấy chủ đã quỳ xuống, thấy đều lẳng lặng cũng quỳ xuống theo.

Kim Xà phu nhân chớ hề đếm xỉa đến họ, quay sang Đinh Tiểu Nam nói :

- Việc đã làm xong rồi ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Xong rồi! Kim Xà lệnh đã trao tận tay cho Đại Nguyên hòa thượng.

Kim Xà phu nhân cười hài lòng :

- Tốt lắm!... Vì sao người còn chưa đến Thái Sơn?

Đinh Tiểu Nam ấp úng :

- Văn bối hiện đang trên đường đến Thái Sơn, nhưng đã gặp... Liễu cô nương ở đây... rồi lại gặp... vị lão phu nhân này!

Kim Xà phu nhân cười khanh khách :

- Hay cho một vị lão phu nhân...

Đoạn quay sang Liễu Tâm Mỹ nói tiếp :

- Còn người thì sao?

Liễu Tâm Mỹ vội khúm núm đáp :

- Nô tỳ cũng đã truyền Kim Xà lệnh đến Côn Lôn rồi!

Kim Xà phu nhân tủm tỉm cười :

- Khá lắm, ta còn phải phái người đi làm hộ ta một việc khác nữa.

Liễu Tâm Mỹ vội nói :

- Xin phu nhân dặn bảo!

Kim Xà phu nhân nghiêm giọng :

- Hãy cấp tốc về Hàn Nguyệt cung giám sát mẫu thân người.

Liễu Tâm Mỹ sửng sốt :

- Nhưng... bà ấy... sẽ giết chết văn bối...

Kim Xà phu nhân mỉm cười :

- Người cứ việc yên tâm, có lẽ y thị chưa có cái gan ấy đâu!

Đoạn từ trong lòng lấy ra một cái kim bài hình tròn trao cho Liễu Tâm Mỹ, nói tiếp :

- Hãy cầm lấy, dù y thị có ba đầu sáu tay cam đoan cũng chẳng dám động chạm đến người.

Liễu Tâm Mỹ hai tay đón lấy :

- Nô tỳ tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân nghiêm nghị nói tiếp :

- Hãy nhớ lấy, bất cứ có động tĩnh gì hãy báo cáo với ta ngay, nếu như y thị có hành vi chống đối, bằng vào chiếc kim bài này người có thể trừng trị y thị dù có phải là mẫu thân của người hay không.

Liễu Tâm Mỹ cúi đầu đáp :

- Nô tỳ tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân cười cười :

- Người có thể đi được rồi!

Liễu Tâm Mỹ thoáng biến sắc mặt, len lén ném cho Đinh Tiểu Nam một cái nhìn, Đinh Tiểu Nam cũng đáp lại, hai người đều có niềm tâm sự không thể tỏ bày.

Kim Xà phu nhân bỗng cất tiếng gọi :

- Liễu Tâm Mỹ, hay khoan!

Liễu Tâm Mỹ giật mình, vội chững bước nói :

- Phu nhân còn có điều chi dặn bảo?

Kim Xà phu nhân nhoẻn cười :

- Nếu ta không lầm, người với Đinh Tiểu Nam hai người...

Liễu Tâm Mỹ cúi đầu lặng thinh, Đinh Tiểu Nam cũng đỏ bừng mặt bên lên.

Kim Xà phu nhân nghiêm mặt :

- Nói đi, sợ gì kia chứ?

Liễu Tâm Mỹ bỗng quỳ sụp xuống, lắp bắp :

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ... với Tiểu Nam...

Kim Xà phu nhân giục :

- Nói đi, người với y thế nào?

Liễu Tâm Mỹ ngượng ngùng :

- Nô tỳ với Tiểu Nam đã tự ý đính ước chung thân... xin phu nhân lượng thứ!

Kim Xà phu nhân bỗng ngược mặt cười vang, hồi lâu mới nín cười, nguýt mắt nhìn hai người, đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam nói :

- Có thật như vậy chăng?

Đinh Tiểu Nam cúi gầm mặt :

- Thưa... thật ạ!

Kim Xà phu nhân lại ngửa mặt cười vang, đoạn nghiêm chỉnh nói :

- Đó là việc lành, hai người khéo chọn lắm!

Ngưng giây lát, đoạn quay sang Hồng Thái phu nhân quỳ dưới đất quát :

- Theo người thì sao? Hai người có xứng đôi không?

Hồng Thái phu nhân vội đáp :

- Rất xứng đôi, hết như Kim Đồng Ngọc Nữ!

Kim Xà phu nhân cười hài lòng :

- Mượn câu nói tốt lành của người, việc này kể như đã quyết định...

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam và Liễu Tâm Mỹ nói tiếp :

- Việc của các người để ta đứng ra chủ trì cho, nhất định các người sẽ duyên đẹp trăm năm.

Liễu Tâm Mỹ xúc động :

- Nô tỳ khấu tạ phu nhân!

Đinh Tiểu Nam cũng vội nói :

- Đa tạ phu nhân!

Kim Xà phu nhân đưa tay kéo Liễu Tâm Mỹ đến gần, dịu dàng nói :

- Không cần phải như vậy! Hãy nhớ từ nay đừng xưng là nô tỳ nữa...

Ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Thế này vậy, từ đây người kể như đệ tử ký danh của ta!

Liễu Tâm Mỹ vội nói :

- Đa tạ ân sư!

Kim Xà phu nhân cười hớn hở :

- Thôi được rồi... Hôn sự của hai người chờ khi nào ổn định xong võ lâm ta sẽ đứng ra lo liệu, phải phô trương rình rang một phen mới được.

Đoạn âu yếm vỗ vai Liễu Tâm Mỹ nói tiếp :

- Có điều bây giờ còn phải bắt hai người tạm chia tay nhau một thời gian.

Liễu Tâm Mỹ vội nói :

- Đệ tử tuân mệnh, đệ tử xin cáo từ!

Kim Xà phu nhân mỉm cười gật đầu, trông theo bóng dáng Liễu Tâm Mỹ đi xa, lại quay sang Đinh Tiểu Nam nói :

- Đường như người quyền luyến phải không?

Đình Tiểu Nam đỏ mặt :

- Phu nhân khéo đùa!

Kim Xà phu nhân đắc ý :

- Liều Tâm Mỹ đã bái ta làm sư phụ, còn người thì sao?

Đình Tiểu Nam ngẩn người :

- Văn bối... văn bối...

Kim Xà phu nhân cười lắc đầu :

- Nhất định bắt ta phải nói ra ư? Chẳng giấu gì người, ta rất quý mến cốt cách và khí chất của người...

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Văn bối rất cảm kích ơn tài bồi của tiền bối, nhưng...

Kim Xà phu nhân xâm mặt :

- Nhưng sao?

- Nhưng văn bối đã có sư thừa rồi!

Kim Xà phu nhân bật cười :

- Điều ấy ta đã biết, nếu người không có sư thừa thì người làm sao học được một thân võ công. Tuy nhiên, chẳng hề gì đâu, sư phụ người mà biết người lại nhận thêm ta làm sư phụ, tất nhiên sẽ nhường người cho ta thôi.

30. Chương 30: Nguyên Nhân Sát Phu

Đình Tiểu Nam thoáng chau mày :

- Điều ấy phải e rằng xin phu nhân lượng thứ!

Kim Xà phu nhân sầm mặt :

- Vì sao?

Đình Tiểu Nam rần giọng :

- Văn bối không thể nào phản bội sư thừa!

Kim Xà phu nhân cười khanh khách :

- Người rất có khí phách... Tuy nhiên, có một điều người nên lưu ý, đừng làm cho ta nổi giận, bằng không người có thể bị mất mạng.

Đình Tiểu Nam cao giọng :

- Sinh mạng đâu có đáng quý, chỉ khí tiết mới đáng quý!

Kim Xà phu nhân thở dài cảm khái :

- Ta không muốn làm cho người mất đi bản tính là vì muốn giữ gìn khí chất thiên phú của người, nhưng nếu người ngoan cố thế này thì cũng đành chịu thôi.

Đình Tiểu Nam cúi đầu lặng thinh, nhưng trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chỉ nghe Kim Xà phu nhân lại nói :

- Đình Tiểu Nam, hỏi người thêm một câu cuối cùng, có bằng lòng bái ta làm sư phụ hay không?

Đinh Tiểu Nam bậm môi hồi lâu, cuối cùng đáp :

- Xin tiền bồi lượng thứ cho!

Kim Xà phu nhân bực tức :

- Sao? Người vẫn không bằng lòng ư?

Đinh Tiểu Nam kiên quyết :

- Vãn bối đã nói rồi, vãn bối không thể nào phản bội sư thừa!

Kim Xà phu nhân cắn răng :

- Khá lắm, kể như người có khí tiết... Người đã ngoan cố như vậy không chừng đành phải dùng Kim Xà thần công làm cho người mất hết bản tính thôi.

Đinh Tiểu Nam hết sức bồn chồn, rất có thể Kim Xà phu nhân sẽ áp dụng Kim Xà thần công khiến cho mình mất hết ý trí, vậy mình phải làm sao đây?

Trốn ư? E rằng rất khó thoát khỏi bàn tay của Kim Xà phu nhân! Không chốn, nếu mình mất hết bản tính vậy thì khác nào cũng như đã chết!

Đang băn khoăn, bỗng nghe Hồng Thái phu nhân lên tiếng :

- Biện pháp của phu nhân là tốt nhất, tên nhãi con này rất cứng đầu, khó thuần phục lắm, tốt hơn là nên làm cho hắn mất đi bản tính.

Kim Xà phu nhân ngăn người, bỗng rút về cánh tay phải đã giơ lên, nói :

- Gớm thật, suýt nữa thì ta bị mắc hợm của người rồi.

Hồng Thái phu nhân kinh hãi :

- Lão thân vốn là có ý tốt!

Kim Xà phu nhân vung hữu chưởng lên, hư không phẩy mấy cái.

Những nghe tiếng lớp lớp giòn giã, Hồng Thái phu nhân đã lãnh mấy cái tát nảy lửa, hai má sưng húp, miệng rỉ máu tươi, lắp bắp nói không thành tiếng.

Kim Xà phu nhân mắng tiếp :

- Hay cho tiện nhân kia, dám tự xưng lão thân với ta, người là cái thá gì chứ?

Hồng Thái phu nhân đập đầu lạy lia lịa :

- Lão thân... không, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết...

Kim Xà phu nhân gằn giọng :

- Hãy nói nghe mau, tại sao người lại xúi ta dùng Kim Xà thần công làm mê loạn bản tính của Đinh Tiểu Nam?

Hồng Thái phu nhân vội nói :

- Vì... vì dễ dễ sai bảo, vì hắn...

Chưa nói dứt Kim Xà phu nhân lại vung hữu chưởng hư không vẩy mấy cái. Lại nghe tiếng lớp lớp giòn giã, Hồng Thái phu nhân bị xáng cho mấy cái tát tai.

Kim Xà phu nhân gắt giọng :

- Hãy nói lại từ đầu!

Hồng Thái phu nhân đành lắp bắp nói :

- Đó là tâm tư của nô tỳ...

Kim Xà phu nhân cười khẩy :

- Ở trước mặt ta mà còn dám ra vẻ kẻ cả, còn chưa chịu lột bỏ mặt xuống cho ta ư?

Đinh Tiểu Nam giật mình sửng sốt, chỉ thấy Hồng Thái phu nhân quả nhiên lời đưa tay lên mặt, “soạt” một tiếng, một chiếc mặt nạ rơi xuống, lộ ra một gương mặt tuổi trạc tứ tuần.

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc nghĩ, mình thật không nhận ra bà ta lại đeo mặt nạ da người, càng chẳng ngờ bà ta lại còn trẻ như vậy.

Chỉ nghe Kim Xà phu nhân buông tiếp cười khẩy :

- Bạch Hồng Thái, giờ ngươi đã biết tội chưa?

Hồng Thái phu nhân run rẩy :

- Nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội!

Kim Xà phu nhân thoáng ngẫm nghĩ, đoạn với giọng sắc lạnh nói tiếp :

- Lẽ ra là phải lấy mạng ngươi, vì đang lúc cần người nên tha cho ngươi một phen, lần sau thì hãy cẩn thận một chút, còn tái phạm thì chỉ có chết mà thôi.

- Nô tỳ tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân quát :

- Đứng lên đi!

Hồng Thái phu nhân dập đầu đứng lên, dáng vẻ vô cùng hổ thẹn và sợ sệt.

Kim Xà phu nhân quay sang Đinh Tiểu Nam cười nói :

- Không chịu bái ta làm sư phụ thì thôi, nhưng ngươi phải tuân theo mệnh lệnh của ta.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Phu nhân còn việc gì cần văn bối ra sức nữa vậy?

Kim Xà phu nhân cười lắc đầu :

- Nhất thời rất khó nói... Mặc dù hiện chưa có việc gì cần đến ngươi, nhưng ta vẫn phải đem ngươi theo bên mình.

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Vậy... vậy...

Kim Xà phu nhân thoáng giận :

- Thế nào? Ngươi không bằng lòng ư?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Không phải là không bằng lòng, mà là văn bối còn một chút việc riêng phải làm!

- Việc gì chứ?

Đinh Tiểu Nam nghĩ, nếu nói ra mình có mối thù bất cộng đố kỵ với Hải Nội thất ma, rất có thể không có ích lợi cho bản thân, bởi Hải Nội thất ma đang cùng hợp tác với Kim Xà phu nhân tranh bá võ lâm.

Thế là chàng bèn thở dài nói :

- Văn bối thừa bé đã gặp bất hạnh, cả nhà đều bị kẻ thù sát hại, chỉ mỗi mình Tiểu Nam đào thoát, nay định về nhà tế tảo một phen...

Kim Xà phu nhân vẻ thương hại :

- Ta biết ngươi còn mang nặng huyết hải thâm thù... Có biết kẻ thù là ai chăng?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Lúc ấy vẫn bối còn quá bé, bọn cường đạo đã bỏ sót... Nhưng không biết là thuộc phe cánh nào, càng chẳng rõ họ là ai?

- Cũng chẳng gì là khó, mai này ta có thể điều tra giùm người và giúp người trả thù.

- Đa tạ phu nhân!

- Nhà người ở đâu?

- Trong khu vực Thái Hành sơn!

Kim Xà phu nhân trầm ngâm :

- Thôi được, ta hạn định cho người năm ngày về nhà tế mộ, năm ngày sau phải đến gặp ta tại Hắc Long đàm trên núi Thái Sơn, không được sai hẹn.

Đinh Tiểu Nam vội thi lễ :

- Văn bối tuân mệnh!

Kim Xà phu nhân lại căn dặn :

- Hãy nhớ lấy, nếu người sai lời thì hãy coi chừng!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, văn bối sao dám thất tín với tiền bối.

Kim Xà phu nhân cười :

- Dẫu người thất tín thì cũng chẳng thoát được lòng bàn tay của ta. Thôi, người đi được rồi!

- Vâng!

Đinh Tiểu Nam dứt lời, quay người dậm bước đi. Ngay lúc ấy bỗng thấy một bóng người lao nhanh tới.

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, bắt giắc dừng chân lại.

Định thần nhìn kỹ, chàng thật bất ngờ, thì ra người ấy lại là Bạch Hà Thanh, Nhị công chúa của Hồng Thái cung.

Hồng Thái phu nhân sững sốt kêu lên :

- Hà thanh, sao con lại đến đây?

Bạch Hà Thanh ném cho Hồng Thái phu nhân một cái nhìn sắc lạnh, bỗng quỳ sụp xuống trước mặt Kim Xà phu nhân.

Kim Xà phu nhân chưng hửng :

- Việc gì thế này?

Hồng Thái phu nhân mấp máy môi toan nói, nhưng thoáng do dự rồi im lặng.

Chỉ nghe Bạch Hà Thanh nói :

- Nô tỳ là Nhị công chúa Hồng Thái cung!

Kim Xà phu nhân thoáng ngẫm nghĩ :

- À, người là ả nha đầu Bạch Hà Thanh phải không?

Bạch Hà Thanh vội đáp :

- Vâng! Năm rồi nô tỳ có đến bái thọ phu nhân, phu nhân còn nhớ thật là quý hóa.

Kim Xà phu nhân lấy làm lạ :

- Người không khẩu kiến mẫu thân, lại khẩu kiến ta là vì lẽ gì?

Bạch Hà Thanh len lén ném một cái nhìn về phía Đinh Tiểu Nam đứng cách đó không xa, nói :

- Có mặt phu nhân, tất nhiên nô tỳ phải khẩu kiến phu nhân trước!

Kim Xà phu nhân cười hài lòng :

- Người quả là ngoan ngoãn và linh lợi...

Đoạn khoát tay nói tiếp :

- Thôi đứng lên đi!

Bạch Hà Thanh mím môi :

- Nô tỳ không thể đứng lên được.

Kim Xà phu nhân ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

- Nô tỳ có điều uất ức, xin nhờ phu nhân xử.

- Người có điều chi uất ức?

- Nô tỳ đến đây là để tố cáo, cầu xin phu nhân phân xử!

Kim Xà phu nhân chau mày :

- Người tố cáo ai?

Bạch Hà Thanh nhấn mạnh từng tiếng :

- Mẫu thân của nô tỳ, Hồng Thái phu nhân!

Kim Xà phu nhân chưng hửng :

- Sao? Người tố cáo mẫu thân với ta ư?

Hồng Thái phu nhân vừa kinh hãi lại vừa tức giận, sắc mặt biến đổi liên hồi, nghiêng răng lặng thinh.

Bạch Hà Thanh thản nhiên nói :

- Đúng vậy?

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Thôi được, người hãy nói thử xem, vì lẽ gì người lại tố cáo mẫu thân người?

Bạch Hà Thanh cắn răng :

- Bà ấy tuy là mẫu thân của nô tỳ, nhưng không nên sai người đi giết phụ thân của nô tỳ!

Kim Xà phu nhân sửng sốt :

- Có việc như vậy thật ư?

- Xin phu nhân hãy trực tiếp hỏi mẫu thân của nô tỳ thì rõ.

Kim Xà phu nhân quay sang Hồng Thái phu nhân nói :

- Người hãy nói đi!

Hồng Thái phu nhân nghiêng răng :

- Nó nói không sai, nô tỳ phái người đi giết chồng của nô tỳ!

Kim Xà phu nhân tức giận :

- Tại vì sao?

- Bởi y không chung tình, lại nạp thêm thị thiếp!

Kim Xà phu nhân phì cười :

- Vị thị thiếp ấy ở đâu?

Hồng Thái phu nhân cao giọng :

- Chính là Hàn Nguyệt phu nhân!

-Ồ...

Kim Xà phu nhân và Bạch Thanh Hà đều sửng sốt.

Kim Xà phu nhân chậm rãi nói :

- Việc giữa hai cung ta chẳng rõ lắm, thì ra lại có điều xích mích thế này... Nhưng Hàn Nguyệt phu nhân vốn đã có chồng kia mà, Liễu Ký thì sao?

Hồng Thái phu nhân nói :

- Liễu Ký là sau này!

Kim Xà phu nhân trầm giọng :

- Người hay kể rõ nghe xem!

Hồng Thái phu nhân vội nói :

- Sở Tam Biến với nô tỳ vốn là vợ chồng kết tóc, nhưng vào một dịp tình cờ đã quen biết với Hàn Nguyệt phu nhân. Vì say mê nhan sắc của Hàn Nguyệt phu nhân, muốn chiếm đoạt nên đã lừa dối bảo là chưa vợ, rồi hai người đã thành thân với nhau...

Kim Xà phu nhân mỉm cười :

- Đức ông chồng của người quả là phong lưu... Về sau thế nào?

- Về sau, khi nô tỳ phát giác y đã ngoại tình, bèn thề quyết giết chết y mới hả dạ. Sau khi Hàn Nguyệt phu nhân phát giác y đã có thê thiếp từ trước, cũng xua đuổi y ra khỏi nhà, thế là kể từ đó y đã mất tích...

Kim Xà phu nhân cười :

- Đã mất tích rồi thì người sai người đi giết bằng cách nào?

- Sau một thời gian cho người điều tra, nô tỳ biết y đang trú trong Tịch Dương động trên Thái Sơn, nên mới sai người đi giết y!

Kim Xà phu nhân khe chau mày :

- Y đã trú ngụ trong sơn động tức là y đã hối hận về hành động đã qua của mình, người hà tất cạy tàu ráo máng đến thế!

Hồng Thái phu nhân nghiêng rằng :

- Bởi vì nô tỳ quá sức căm hận y!

Kim Xà phu nhân lắc đầu :

- E rằng vấn đề chưa hẳn đơn giản như vậy đâu!

Hồng Thái phu nhân biến sắc mặt :

- Vấn đề chỉ có vậy, chẳng còn nguyên nhân nào khác cả!

Kim Xà phu nhân trầm ngâm :

- Cho dù y lấy thêm một thị thiếp thì cũng đâu có gì quá đáng, đến nỗi người phải quyết hạ sát y cho bằng được. Theo ta thấy, kỳ trung hẳn là có ẩn tình!

Quay sang Bạch Hà Thanh nói tiếp :

- Người có biết được chút nguyên nhân gì chẳng?

Bạch Hà Thanh ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Nô tỳ biết được một ít, nhưng không được tường tận lắm.

- Vậy người biết được chút nào thì cứ nói ra đây.

Bạch Hà Thanh trầm ngâm :

- Thuở bé nô tỳ nhớ là phụ thân rất hiền lành, về sau lại rất hay gây gổ với mẫu thân, rồi mỗi ngày càng thêm dữ dội...

Kim Xà phu nhân gật gù :

- À! Vấn đề chính là ở đây, giữa hai người đã phát sinh lẫn lẩn từ lâu!

Bạch Hà Thanh nói tiếp :

- Về sau cha nô tỳ bỗng dưng biến mất... Theo mẫu thân bảo thì là bị kẻ thù giết chết, và thi thể cũng bị chó tha mất. Nô tỳ đã khóc mấy ngày trời, thề quyết báo thù cho cha.

Kim Xà phu nhân cười gằn :

- Khéo bịa chuyện lắm, oán hận đến mức bảo chồng bị cho tha ăn thịt mất. Đó có phải sự thật chẳng?

Hồng Thái phu nhân ấp úng :

- Bởi vì... bởi vì... nô tỳ phải cho con cái tin tưởng, đành bịa ra câu chuyện ấy.

Kim Xà phu nhân tức giận :

- Dứt khoát không nên như vậy, người quả là quá vô tình, lại bảo chồng bị chó tha ăn thịt. Qua điều ấy đủ biết người còn có ẩn tình khác, người còn chưa chịu nói ra sự thật ư?

Hồng Thái phu nhân lúng túng :

- Xin phu nhân minh giám, lời nói của nô tỳ hoàn toàn là sự thật...

Kim Xà phu nhân tức giận :

- Vậy xem ra dù thế nào người cũng không chịu nói ra sự thật rồi... Các người đâu!

Vừa dứt tiếng, những thấy bốn phương tám hướng nhảy ra vô số bóng người, thấy đều là cao thủ của Kim Xà cung người nào người nấy mắt trợn trừng bao vây xung quanh.

Kim Xà phu nhân đảo mắt quanh, nghiêm giọng nói :

- Hãy nghe đây, phàm là người của Hồng Thái cung không được để thoát một ai cả, thấy đều áp giải về Kim Xà cung cho ta, chờ khi ta trở về sẽ đích thân định đoạt.

Lại quay sang Bạch Hà Thanh nói tiếp :

- Người có thể tự do, và từ nay Hồng Thái cung giao cho người toàn quyền quán xuyến.

Bạch Hà Thanh vội dập đầu lạy :

- Đa tạ phu nhân!

Kim Xà phu nhân lại quay sang Hồng Thái phu nhân quát :

- Bây giờ người còn gì để nói nữa không?

Hồng Thái phu nhân run rẩy :

- Chỉ cầu mong phu nhân rộng lòng khai ân!

Kim Xà phu nhân cười nhạt :

- Ta không khai ân dẫu, ta phải điều tra rõ thực tình, hiện nay tuy đang lúc cần người nhưng cũng chẳng cần thiết đến Hồng Thái cung của người. Bây dẫu, trối y lại cho ta!

Lập tức hai đại hán tiến tới, Hồng Thái phu nhân hoàn toàn không có ý chống cự, để mặc cho hai gã đại hán trối ngược hai tay ra sau rồi áp giải đi.

Chờ cho mọi sự xong xuôi, Kim Xà phu nhân dường như mới phát giác Đinh Tiểu Nam đứng bên cạnh, liền buông tiếng cười nhạt rồi nói :

- Đinh Tiểu Nam, tại sao người còn ở lại đây?

Đinh Tiểu Nam giật mình, giờ mới nhận ra thái độ thất thường của mình, bèn đỏ mặt nói :

- Vãn bối... đi ngay đây!

Đoạn quay người dợm bước đi, nhưng Kim Xà phu nhân bỗng lại cất tiếng gọi :

- Đinh Tiểu Nam!

Đinh Tiểu Nam liền chững bước quay lại :

- Phu nhân còn có điều chi dặn bảo?

- Chẳng có gì, ta chỉ sức nhớ ra một việc thôi!

Đinh Tiểu Nam giật nẩy mình, nhưng vội nói :

- Xin phu nhân dặn bảo!

Kim Xà phu nhân mỉm cười :

- Thực ra cũng chẳng phải đại sự gì, ta chỉ ngẫu nhiên nghĩ đến mà thôi, bởi vì y cũng ở Thái Hành sơn nên mới nhân tiện bảo người làm luôn thôi.

Đinh Tiểu Nam nhẹ người :

- Chẳng hay phu nhân dặn bảo điều chi?

Kim Xà phu nhân nhoẻn cười :

- Trên Thái Hành sơn có một ngọn Vọng Hải phong, người có biết chăng?

- Vãn bối biết!

- Trên Vọng Hải phong thường hay xuất hiện một người đàn ông trạc tứ tuần, lưng giắt song kiếm lẳng vẳng trên đỉnh núi, người này xưa kia từng quen biết với ta, nếu khi nào người gặp y, hãy thay ta thăm hỏi y một tiếng.

Đinh Tiểu Nam bỗng hỏi :

- Ông ấy cư trú trên đỉnh núi đó ư?

Kim Xà phu nhân lắc đầu :

- Không rõ, có điều là Vọng Hải phong là nơi y thường đến, rất có khả năng sẽ gặp được y tại đó...

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Vậy thì vãn bối xin cáo từ!

31. Chương 31: Đại Lực Ôn Thần

Trên đường đến Thái Hành sơn, lúc này trời đã chập choạng tối. Khi đi ngang qua một cánh rừng, Đinh Tiểu Nam bỗng nghe có tiếng lướt gió sau lưng, đồng thời một tiếng quát vang lên :

- Đinh Tiểu Nam, người có giỏi thì hãy theo ta!

Đinh Tiểu Nam giật mình, khi ngoái lại nhìn chỉ thấy ở đằng xa vài trượng có một bóng người vọt nhanh vào rừng. Vì trời tối nên chàng không thấy rõ diện mạo, chỉ nhận ra vóc dáng người đó rất là vạm vỡ.

Nhưng xét qua tiếng nói, có thể đoán ra người đó là một hán tử trung niên, và nội ngoại công có thể liệt vào hạng cao thủ võ lâm. Nhưng giọng nói ấy quen quen, đã nghe qua ở đâu thì trong nhất thời chàng không nhớ ra được.

Đinh Tiểu Nam buông tiếng cười khẩy, tung người lao vào trong rừng, bởi đối phương có thù gì với mình nên mới định tâm tìm mình báo phục.

Trong rừng tối om và vắng lặng, Đinh Tiểu Nam đứng trong rừng bỗng dâm ra do dự, đã không biết cười khẩy, quay người toan trở ra tiếp tục cuộc hành trình.

Nhưng chàng chưa kịp cất bước, bỗng lại nghe tiếng nói khi nãy vang lên trong rừng :

- Đinh Tiểu Nam, nghe đâu ngươi cũng là bậc hảo hớn thì tại sao lại không dám đứng ra đây đối thoại, mà lại thập thò thập thỏm thế này, không dám giáp mặt với Đinh mỗ?

Tiếng nói nọ bỗng cười rộ :

- Chỉ cần ngươi tiến vào trong khu rừng thì gặp đại gia đây chứ gì?

Đinh Tiểu Nam lưỡng lự, người nọ lại cất tiếng :

- Nếu như ngươi sợ đại gia hại ngươi thì hãy mau cụp đuôi mà chạy trốn đi!

Đinh Tiểu Nam điền tiết quát lớn :

- Mong là ngươi chờ ở trong rừng, đừng có bỏ trốn!

Vận hết sức Kim Xà thần công phi thân vào rừng. Trong rừng tối mịt, nhưng Đinh Tiểu Nam thần công thông huyền, vẫn có thể trông thấy rõ cảnh vật trước mắt.

Những thấy trong rừng trống hốc, đâu có một bóng người nào.

Đinh Tiểu Nam chẳng bước cười khẩy :

- Thậ thậ thậ thậ như vậy, đáng mặt anh hùng gì chứ.

Tiếng nói lại lập tức vang lên :

- Đinh Tiểu Nam, đại gia ở đây chờ ngươi này?

Tiếng nói phát ra từ dưới chân một ngọn đồi trọc.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Có lẽ vừa rồi ngươi không phải nói chuyện ở bên đó chứ?

- Không sai, nhưng trong rừng tối quá, không tiện bằng ở đây!

Đinh Tiểu Nam cười :

- Mong là lần này ngươi đừng bỏ chạy.

Nhận định phương hướng, tung người phóng tới.

Phen này đối phương quả nhiên không chạy nữa, một bóng người cao to kèn cằng đang đứng dưới vách núi, nơi đó là tận cùng của khu rừng, quả nhiên có một vùng đất sáng sủa rộng chừng vài mẫu.

Đinh Tiểu Nam bỗng nhận ra, đại hán nọ chẳng phải ai khác chính là Lục lâm Minh chủ mười ba tỉnh Nam Bắc, Đại Lực Ôn Thần Quách Bá Thiên.

Tuy gặp nhau vội vàng tại chùa Thiếu Lâm, song Đinh Tiểu Nam cũng còn nhớ rất rõ.

Quách Bá Thiên cười hăng hắc :

- Đinh Tiểu Nam, ngươi không ngờ là ta phải không?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Quả vậy, Đinh mỗ thật không ngờ một vị đầu lĩnh lục lâm mười ba tỉnh Nam Bắc lại giở trò ám muội dẫn dụ Đinh mỗ đến nơi hoang vắng này... Có lẽ tôn giá đã mai phục sẵn quanh đây rồi phải không :

- Chẳng giấu gì người, bốn Minh chủ quả thực có sự bố trí.

Đinh Tiểu Nam thản nhiên :

- Đinh mỗ cũng cảm thấy được.

Quách Bá Thiên ngạo nghễ :

- Người có biết bốn Minh chủ đã bố trí gì chẳng?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Đã vào đây là không sợ, dầu tôn giá có bố trí gì chẳng nữa thì Đinh mỗ cũng chẳng bận tâm, giờ hãy hỏi xem vì lẽ gì tôn giá lại gây sự với Đinh mỗ?

Quách Bá thiên tức giận :

- Đầu lĩnh lục lâm địa bàn Sơn Đồng Thường Thiết Lăng phải chăng đã chết bởi tay người?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Không sai, nhưng...

Quách Bá Thiên cười gằn :

- Khỏi nhưng nhị gì cả, chỉ vậy là đủ lắm rồi.

Đinh Tiểu Nam ung dung :

- Theo Đinh mỗ có thể là vì nguyên nhân khác.

Quách Bá Thiên gầm lên :

- Nguyên nhân gì?

Đinh Tiểu Nam tủm tỉm cười :

- Có lẽ tôn giá đây có liên quan với Hồng Thái cung.

Quách Bá Thiên giật mình :

- Bốn Minh chủ lẽ nào lại có quan hệ với người của Tam cung chứ?

Đinh Tiểu Nam cười cười :

- Tuy tôn giá không có quan hệ với Tam cung, nhưng Đại Nguyên hòa thượng của Thiếu Lâm lại có quan hệ với Hồng Thái cung, rất có thể ông ta định lợi dụng lực lượng của Hồng Thái cung chống lại Kim Xà cung...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Khi Đinh mỗ có mặt tại Thiếu Lâm, từng mật thám Đại Nguyên hòa thượng nên đã biết được điều bí mật ấy. Do đó... tốt hơn là tôn giá nên thành thật một chút!

Quách Bá Thiên hét lớn :

- Nhưng cái chết của đầu lĩnh lục lâm Sơn Đông cũng là nguyên nhân trọng đại khiến bốn Minh chủ tìm người báo thù.

Đinh Tiểu Nam cười phá lên :

- Vậy là tôn giá không phủ nhận sự việc mà Đinh mỗ nêu ra.

Quách Bá Thiên tức tối :

- Bốn Minh chủ không muốn nói nhiều, người hãy nạp mạng đây!

Đinh Tiểu Nam điềm nhiên :

- Nếu vậy thì tôn giá hãy hạ lệnh động thủ đi!

Quách Bá Thiên thoáng ngẩn người, quát lớn :

- Đinh Tiểu Nam, ngươi có biết bổn Minh chủ đã bố trí gì không?

Đinh Tiểu Nam cười vang :

- Tôn giá không muốn nói nhiều thì hà tất phải nói đã bố trí cái gì, đằng nào có thể lấy mạng Đinh mỗ là được rồi.

Quách Bá Thiên thoáng đỏ mặt :

- Nhưng bổn Minh chủ vẫn phải cho người biết, để người cam tâm mà chết. Bổn Minh chủ đã bố trí bốn mươi tám cái ống phun lửa đang nhắm chuẩn vào ngươi, chỉ cần bổn Minh chủ hạ lệnh một tiếng lập tức sẽ biến ngươi thành một đồng tro bụi.

Đinh Tiểu Nam lạnh lùng :

- Vậy thì tôn giá chẳng rõ sẽ biến thành cái gì?

Quách Bá Thiên la lớn :

- Bổn Minh chủ đâu có hỏa táng chung với ngươi, tất nhiên là phải rời khỏi đây trước.

Đinh Tiểu Nam cười rộ :

- Tôn giá tự đánh giá mình quá cao đi, trước mặt Đinh mỗ, Tôn giá tự tin có thể rời khỏi một cách dễ dàng được ư?

Quách Bá Thiên tức giận :

- Với từng tuổi như ngươi thì có được bao nhiêu tài cán, lại dám huyênh hoang như vậy?

Đinh Tiểu Nam cười lắc đầu :

- Sao ngươi không thử rồi xem?

Quách Bá Thiên cười gằn :

- Bổn Minh chủ tức khắc sẽ thử ngay, nhưng trước khi thử muốn hỏi ngươi một câu, thật ra ngươi muốn sống hay muốn chết?

- Đinh mỗ muốn sống hay muốn chết tôn giá đều không dứt khoát, xem ra tôn giá định dùng ống phun lửa để uy hiếp Đinh mỗ quay lại chùa Thiếu Lâm phải không?

- Không phải là Thiếu Lâm mà là Triều Dương bình (đất bằng) trên Tùng Bách sơn.

Đinh Tiểu Nam cười :

- Hẳn là phe của Đại Nguyên hòa thượng đã rời khỏi Thiếu Lâm đến Tùng Bách sơn rồi!

Quách Bá Thiên gặng giọng :

- Ngươi nói đúng đấy, quần hùng võ lâm chống lại Tam cung Thất ma sẽ tụ họp tại đó để cùng thương nghị kế hoạch trừ ma dẹp loạn.

Đinh Tiểu Nam đảo tròn mắt :

- Đưa Đinh mỗ đến Triều Dương bình trên Tùng Bách sơn để làm con tin uy hiếp Kim Xà phu nhân, đó có lẽ là ý kiến của Đại Nguyên hòa thượng phải không?

Quách Bá Thiên buông tiếng hừ mũi :

- Tại sao không thể là ý kiến của bổn Minh chủ chứ?

Đinh Tiểu Nam bật cười :

- Người thô lỗ như tôn giá có lẽ không nghĩ ra được ý kiến đó đâu!

Quách Bá Thiên tức tối hữu chưởng giơ lên toan ra tay, song thoáng lưỡng lự lại hạ tay xuống, buông tiếng thở dài rồi nói :

- Bồn Minh chủ không thích nói dối, cả đó là ý kiến của Đại Nguyên hòa thượng.

Đinh Tiểu Nam nhướn cười :

- Dẫu sao tôn giá cũng còn một điểm đáng quý, đó là tính cương trực, có lẽ tôn giá nhờ vậy mà thành Minh chủ giới lục lâm phải không?

Quách Bá Thiên cười đắc ý :

- Bồn Minh chủ đại công vô tư, bằng lòng thành đối đãi với mọi người nên mới điều khiển được toàn giới lục lâm, nhưng quan trọng hơn hết vẫn là võ công của bồn Minh chủ.

Đinh Tiểu Nam cười khinh :

- Nếu nói về võ công, e hơi xấu hổ đấy!

Quách Bá Thiên giận tím mặt, buông tiếng hét lớn, tổng ra một quyền. Quyền kinh khá mạnh kèm theo tiếng gió vụt vù uy thế quả nhiên ghê gớm.

Nhưng Đinh Tiểu Nam thản nhiên nghiêng người, tránh khỏi thế quyền của đối phương ngay trong đường tơ kẽ tóc.

Quách Bá Thiên đánh hụt một quyền, người nhào tới suýt nữa té ngã, song y đã vội xoay người, lại liên tiếp phóng ra ba chưởng.

Đinh Tiểu Nam hết sức ung dung, xem ra tuy vô cùng kinh hiểm, nhưng đều tránh khỏi một cách dễ dàng, ba chưởng của Quách Bá Thiên đều rơi vào khoảng không.

Quách Bá Thiên điên tiết gầm lên :

- Tại sao ngươi không hoàn thủ?

Vù! Vù! Vù! Lại liên tiếp tổng ra ba quyền.

Đinh Tiểu Nam vừa ung dung ứng phó vừa cả cười nói :

- Nếu Đinh mỗ mà hoàn thủ là tôn giá kẻ như rồi đời!

Ngay khi Quách Bá Thiên vừa thi triển xong ba quyền, Đinh Tiểu Nam lách người phóng ra một cước trúng vào lưng Quách Bá Thiên, những nghe “bình” một tiếng lớn, rồi thì “ầm” một tiếng, Quách Bá Thiên ngã vào trong đồng đá ngổn ngang.

Đinh Tiểu Nam như bóng theo hình, lướt tới đưa tay xách lấy Quách Bá Thiên phóng vào rừng, chỉ ba cái tung mình đã ra ngoài hơn hai mươi trượng, mới bỏ Quách Bá Thiên xuống đất.

Quách Bá Thiên lộn người đứng dậy, trợn to mắt đờ đẫn nhìn Đinh Tiểu Nam, hồi lâu mới lắc đầu nói :

- Bồn Minh chủ phen này thì thua sát đất rồi!

Đinh Tiểu Nam cười :

- Giờ thì tôn giá đã biết không thể nào kiềm chế được Đinh mỗ đi Tùng Bách sơn rồi chứ?

Quách Bá Thiên thở dài thiếu não :

- Bồn Minh chủ thống quản các huynh đệ lục lâm khắp thiên hạ, nay lại bại dưới tay một trẻ con chỉ mười mấy tuổi đầu, vậy thì còn mặt mũi nào mà đứng giữa trời đất nữa!

Trở tay một chưởng vỗ vào chán mình.

Đinh Tiểu Nam cả kinh, vội đưa tay giữ lại :

- Tôn giá tội gì lại làm như vậy?

Quách Bá Thiên tấm tức :

- Bồn Minh chủ không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa!

Đinh Tiểu Nam khuyên giải :

- Thắng bại là lẽ thường của con nhà võ, nếu như cứ bại là tự tận thì có lẽ trong võ lâm chẳng còn ai sống sót nữa...

Đoạn với ánh mắt ôn hòa nhìn Quách Bá Thiên, nói tiếp :

- Thử hỏi trong võ lâm có vị hào kiệt nào mà chưa từng bại bao giờ?

Quách Bá Thiên thở dài :

- Người nói tuy cũng có lý, nhưng...

Ngập ngừng một hồi, cuối cùng im bặt.

Đinh Tiểu Nam cười :

- Nhưng sao chứ?

- Nhưng người chỉ là một thiếu niên, nếu bại dưới một võ lâm cao thủ thành danh thì bồn Minh chủ còn có thể bào chữa được, nhưng bại dưới tay người thì bồn Minh chủ không làm sao mà ăn nói được với chúng huynh đệ lục lâm.

Đinh Tiểu Nam phật ý :

- Bước chân trên giang hồ là hoàn toàn dựa vào võ công cao thấp, tuổi tác tuy nhỏ thì có gì đáng kể kia chứ?

Quách Bá Thiên ngẫm nghĩ giây lát, bực tức nói :

- Võ công của người so với Đại Nguyên hòa thượng thắng bại thế nào?

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Vì sao tôn giá lại hỏi như vậy?

Quách Bá Thiên trân trọng nói :

- Bồn Minh chủ chỉ cần người trả lời câu hỏi ấy thôi.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nếu nói về Kim Cương đại trận thì Đinh mỗ quả thật khó thể phá được, còn như đơn đả độc đấu với Đại Nguyên hòa thượng thì tại hạ nắm chắc phần thắng!

Quách Bá Thiên vui mừng :

- Vậy là được rồi!

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác :

- Vậy nghĩa là sao?

- Vấn đề rất đơn giản, Đại Nguyên hòa thượng là Chứng môn phái Thiếu Lâm, mà phái Thiếu Lâm lại đứng đầu đương kim chín đại môn phái, với địa vị và danh vọng của Đại Nguyên hòa thượng còn cao hơn xa so với tên trùm cường đạo này, vậy mà ông ta còn bại dưới tay người, thì Quách Bá Thiên này có gì là đáng kể?

Qua lời lẽ hào sảng của Quách Bá Thiên, Đinh Tiểu Nam bất giác sinh lòng cảm mến, bèn cười nhẹ nói :

- Giờ tôn giá đã thừa nhân do Đại Nguyên hòa thượng xúi bẩy rồi chứ?

Quách Bá Thiên gật đầu :

- Không sai, đó là ý kiến của lão tặc ấy!

Đinh Tiểu Nam cười :

- Rất tiếc sự tính toán của ông ta đã sai lầm, hai việc đều hỏng cả.

Quách Bá Thiên vỗ tay :

- Không sai, hai việc đều hỏng cả. Việc thứ nhất là Hồng Thái phu nhân đã tiết lộ, việc thứ hai là đánh giá thấp về người, thực ra thì chẳng tài nào kiểm chế được người.

Đinh Tiểu Nam cười :

- Tôn giá biết tại sao Đại Nguyên hòa thượng lại định kiểm chế tại hạ không?

Quách Bá Thiên bỗng đổi sắc mặt :

- Theo lời lão trọc đầu, người là đệ tử của Kim Xà phu nhân, chỉ cần kiểm chế được người là có thể ép buộc Kim Xà phu nhân giảng hòa, chẳng hay có thật như vậy không?

Nói đoạn lại trở lại với vẻ thù địch.

Đinh Tiểu Nam thần nhiên cười :

- Điều ấy có thể nói là nửa thật nửa giả, song Đại Nguyên hòa thượng quá võ đoán, thậm chí chọn không đúng đối tượng để khiến cho phạm nhiều sai lầm.

Quách Bá Thiên vỗ trán :

- Thật là thật, giả là giả, sao lại còn nửa thật nửa giả?

Đinh Tiểu Nam cười :

- Đinh mỗ quả thực có chút quan hệ với Kim Xà phu nhân, truyền Kim Xà lệnh đến Thiếu Lâm giùm cho bà ấy, và bà ấy quả thực cũng có ý định thu Đinh mỗ làm đồ đệ!

Quách Bá Thiên hần học :

- Vậy thì là thật chứ sao lại là giả?

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Đinh mỗ sở dĩ truyền tống Kim Xà lệnh đến Thiếu Lâm chẳng qua chỉ vì báo đáp ơn viện thủ của bà ấy, còn việc bà ấy định thu Đinh mỗ làm đệ tử thì Đinh mỗ đã kiên quyết từ chối rồi!

Quách Bá Thiên bỗng thắc mắc hỏi :

- Vậy thì việc tranh bá giang hồ của Tam cung Thất ma, chẳng hay người đứng về phía bên nào?

Đinh Tiểu Nam khẳng khái :

- Rất là rõ ràng, dĩ nhiên Đinh mỗ đứng về phía đối lập với Tam cung, Đinh mỗ sở dĩ truyền tống Kim Xà lệnh giùm Kim Xà phu nhân, đó là điều bất đắc dĩ mà thôi, chứ Đinh mỗ lẽ nào lại giúp bà ta tranh bá võ lâm?

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Một lý do càng rõ ràng hơn nữa là Hải Nội thất ma có mối thù bất cộng đố kỵ với Đinh mỗ.

Quách Bá Thiên thoáng lộ vẻ vui mừng, song vẫn còn thắc mắc hỏi :

- Vậy thì vì lẽ gì khi ở trong chùa Thiếu Lâm người lại gây ra sự đổ vỡ với Đại Nguyên hòa thượng, đang đem bỏ trốn?

Đinh Tiểu Nam khê thở dài :

- Có lẽ hòa thượng không sai lầm, bởi nếu ông ấy mà giam giữ được Đinh mỗ, ít nhiều cũng có sự uy hiếp với Kim Xà phu nhân.

Quách Bá Thiên đưa tay gãi ót :

- Quách Bá Thiên này chẳng hiểu gì cả!

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Kể ra cũng rất đơn giản, mặc dù Đinh mỗ đã kiên quyết từ chối bá nhận Kim Xà phu nhân làm sư phụ, song bà ấy lại quyết một lòng thu Đinh mỗ làm đệ tử, bởi vì...

Chàng nói đến đây thoáng đỏ mặt, bỏ dở câu nói.

Quách Bá Thiên bỗng vỗ mạnh tay đánh đốp :

- Quách mỗ hiểu rồi, quả là lương tài hiếm có. Bình tâm mà nói, với tư chất của các hạ quả thuộc hàng thượng phẩm vậy xem ra Kim Xà phu nhân không chịu bỏ qua các hạ đâu.

Đinh Tiểu Nam cười lạnh lùng :

- Đó là việc của bà ấy, hiện nay Đinh mỗ đã không còn mắc nợ gì bà ấy nữa, từ đây về sau dĩ nhiên sẽ không giúp cho bà ấy nữa.

Quách Bá Thiên mừng rỡ :

- Vậy Đinh thiếu hiệp bằng lòng giúp sức cho quần hùng vô lâm hội tụ tại Tùng Bách sơn hay không?

Đinh Tiểu Nam khẳng khái :

- Chỉ cần họ không kỳ thị, Đinh mỗ sẵn sàng tương trợ!

Quách Bá Thiên hơn hớn :

- Đinh thiếu hiệp, chúng ta hãy đến Tùng Bách sơn đi!

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không được, Đinh mỗ không đi được đâu!

Quách Bá Thiên ngạc nhiên :

- Sao vậy? Đinh thiếu hiệp chẳng định giúp đỡ quần hùng chống lại Tam cung Thất ma hay sao?

Đinh Tiểu Nam cười :

- Không sai, nhưng Đinh mỗ có việc riêng của mình, sự tương trợ mà Đinh mỗ đã nói là phương pháp riêng, quyết không thể chịu sự sai khiến của họ.

Quách Bá Thiên lại vỗ tay đánh đốp :

- Đúng lắm!

Đoạn nhìn vào mặt Đinh Tiểu Nam, nghiêm chỉnh nói :

- Quách Bá Thiên này cả đời chưa từng biết phục ai, hôm nay thật là phục thiếu hiệp!

32. Chương 32: Quái Nhân Song Kiếm

Đinh Tiểu Nam thấy Quách Bá Thiên cương trực hào sảng, bất giác mỉm cười nói :

- Chẳng hay tôn giá bây giờ còn muốn dùng ống phun lửa để uy hiếp Đinh mỗ nữa hay không?

Quách Bá Thiên giơ cao tay vỗ mạnh vào sau ót :

- Nếu Quách mỗ mà biết Đinh thiếu hiệp là người chính trực tài ba như vậy, Quách mỗ còn nghe theo lão trọc đầu Đại Nguyên thì sẽ là ôn dịch!

Đinh Tiểu Nam nhoẻn miệng cười :

- Nhưng còn vị đầu lĩnh Sơn Đông...

Quách Bá Thiên vội xua tay lia lịa :

- Thôi đừng nói nữa, nhất định là hán tử tự chuộc lấy cái chết.
- Tôn giá không có mặt tại chỗ, thì làm sao biết y tự chuộc lấy cái chết?

Quách Bá Thiên chẳng chút suy nghĩ :

- Chỉ cần đoán là biết ngay, tên tiểu tử Thường Thiết Lăng rất là kiêu căng ngang ngược, Quách mỗ vốn đã định hoán đổi hán tử lâu, nhất định là hán tử đã làm điều gì đó đắc tội với thiếu hiệp, chứ không bao giờ thiếu hiệp lại giết hán tử một cách vô duyên vô cớ.

Đinh Tiểu Nam cười :

- Quách minh chủ đã khoan dung đại lượng như vậy, tại hạ xin cáo biệt!

Quay người toan bước đi, Quách Bá Thiên vội gọi :

- Đinh thiếu hiệp, hãy khoan!

Đinh Tiểu Nam chẳng bước, nhếch môi cười :

- Chẳng lẽ tôn giá định báo thù một cước khi này ư?

Quách Bá Thiên đỏ mặt, hai tay xua lia lịa :

- Làm gì có, Quách Bá Thiên này còn có mấy cái đầu mà còn dám động thủ với thiếu hiệp, mà là...

Ngập ngừng hồi lâu mà cũng không nói tiếp được.

- Các huynh đệ, hãy ra đây mau!

Những thấy bóng người nhấp nhোáng, năm sáu mươi hán tử khinh trang từ bốn phía ùa ra thấy đều hướng về Quách Bá Thiên cung kính thi lễ, đồng thanh nói :

- Tham kiến Minh chủ!

Quách Bá Thiên vui vẻ :

- Hãy chào nhị Minh chủ đi!

Đinh Tiểu Nam vội xua tay :

- Khoan đã, khoan đã...

Quách Bá Thiên thất vọng :

- Sao? Huynh đệ... lại hối hận ư?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Không phải hối hận mà là huynh đệ không muốn dựa vào quan hệ của đại ca mà lên ngôi bá chủ Minh chủ của giới lục lâm!

Quách Bá Thiên vui mừng :

- Hãy chào ra mắt nhị gia đi!

Năm sáu mươi hán tử khinh trang liền hướng sang Đinh Tiểu Nam thi lễ và nói :

- Tham kiến nhị gia!

Đinh Tiểu Nam vòng tay đáp lễ, lòng cũng nghe vô vàn cảm động.

Quách Bá Thiên nghiêm chỉnh nói :

- Huynh đệ không muốn làm nhị Minh chủ của giới lục lâm, song đại ca sẽ lập tức thông tri cho toàn thể giới lục lâm, bất kỳ lúc nào và ở đâu, chỉ cần có các huynh đệ của lục lâm là phải tuân theo sự sai bảo của huynh đệ.

Đinh Tiểu Nam không tiện từ chối, đành cười nói :

- Vậy thì xin đa tạ đại ca!

Quách Bá Thiên vội nói :

- Không được khách sáo với đại ca... Bây giờ huynh đệ định đi đâu?

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ :

- Chẳng giấu gì đại ca, trước hết tiểu đệ phải đến Thái Hành sơn một chuyến, rồi sau đó quay sang Thái Sơn.

Quách Bá Thiên sốt sắng :

- Có cần đại ca đi cùng chăng?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không cần đâu, tiểu đệ có thể tự lo liệu việc của mình, đại ca thân là Minh chủ Lục lâm, phải bận bịu rất nhiều việc, hà tất buồn ba cùng với tiểu đệ.

Quách Bá Thiên buồn bã :

- Nhưng sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đây?

Đinh Tiểu Nam cười :

- Hiện nay Tam cung Thất ma đang nhiễu loạn, có lẽ đại ca và tiểu đệ sẽ phải bôn ba nhiều trên chốn giang hồ, vậy thì có thể gặp nhau bất kỳ lúc nào, đại ca buồn mà làm gì?

Quách Bá Thiên gượng cười :

- Không sai, huynh đệ nói rất phải...

Đảo quanh mắt, đoạn lại nói tiếp :

- Trong giới lục lâm tin tức rất linh thông, kể từ nay đại ca phải truyền thị cho toàn thể lục lâm luôn chú ý đến huynh đệ, luôn báo cáo với đại ca về hành tung của huynh đệ, khi nào đại ca cần gấp là tức khắc có thể tìm được huynh đệ ngay!

Đinh Tiểu Nam bất đắc dĩ :

- Cái đó cũng tùy đại ca...

Đoạn ôm quyền thi lễ nói tiếp :

- Đại ca trân trọng, tiểu đệ xin cáo từ!

Quách Bá Thiên giọng uất nghẹn :

- Huynh đệ cũng phải trân trọng...

Đinh Tiểu Nam cũng nghẹn lòng ngậm ngùi, song chẳng nói thêm nữa, quay người phi thân vọt đi.

* * * * *

Bạch Vân sơn trang dưới chân Bạch Vân phong trong Thái Hành sơn, trong buổi chiều tàn lại càng tiêu điều hoang vắng, bởi Bạch Vân sơn trang đã trở thành đồng gạch vụn từ lâu.

Trên đó có vô số phần mộ, chính là nơi an nghỉ của năm mươi tám người trong Bạch Vân sơn trang đã thảm tử năm xưa mà Đinh Tiểu Nam đã chôn cất.

Một bóng người thất thế đến trước bãi tha ma, chính là kẻ tan nát lòng dạ Đinh Tiểu Nam.

Bãi tha ma mọc đầy cỏ hoang, đã trở thành nơi cư trú của lũ chồn chuột.

Đinh Tiểu Nam nước mắt dàn rụa, lao về phía phần mộ của song thân.

Bỗng nhiên, chàng ngăn người, thì ra trước mộ có tro tàn của giấy tiền vàng bạc, hiển nhiên đã có người đến đây tế bái.

Ai vậy, Cả Bạch Vân sơn trang ngoài mình ra thấy đều bị thảm tử, vậy thì còn có ai đến để tế mộ song thân?

Chàng đứng lên cẩn thận tìm kiếm, chỉ thấy trước những ngôi mộ khác cũng có tro tiền như vậy, có điều trước mộ song thân chàng nhiều hơn mà thôi.

Chàng ngẫm nghĩ mãi vẫn không sao tìm được câu giải đáp, sau cùng, chàng đành dẹp qua, khóc than một hồi trước mộ song thân, rồi sau đó mọp người lên mộ tỷ tê thổn thức.

Cuối cùng một đêm đã trôi qua, ánh ban mai bắt đầu soi trên bãi tha ma, Đinh Tiểu Nam uể oải đứng lên, lại khóc lay một hồi trước mộ, đoạn quay người lê bước trĩu nặng bỏ đi.

Đột nhiên chàng thoáng giật mình, chỉ thấy một số bóng người lao nhanh đến.

Chàng chững bước, ngưng thần chờ đợi, chàng muốn xem thử ai lại đến đây và với mục đích gì?

Khi những người ấy đến gần chàng mới loáng thoáng nhận ra, họ đều giống như các hảo hớn trong giới lục lâm.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, bất giác đứng thừ ra nhìn những người ấy.

Họ tổng cộng chừng hai mươi người, cầm đầu là một đại hán tuổi trạc tứ tuần, tròng mắt nhìn Đinh Tiểu Nam một hồi, bỗng có vẻ kinh ngạc nói :

- Thiếu hiệp có phải là... Đinh nhị gia chăng?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngác :

- Tại hạ họ Đinh tên là Tiểu Nam!

Hán tử nọ mừng rỡ :

- Tiểu nhân là Đặng Sơn Hổ, đầu mục giới lục lâm tại Thái Hành sơn... Xin kính chào nhị gia!

Đoạn chấp tay xá dài, lại quay ra những đại hán đứng sau quát :

- Vị này chính là nhị gia của chúng ta, còn chưa mua tham kiến ư?

Hai mươi mấy gã đại hán vội chấp tay xá dài, đồng thanh nói :

- Tham kiến nhị gia!

Đinh Tiểu Nam vội đáp lễ :

- Việc này thế này? Các vị...

Đặng Sơn Hổ kính cẩn nói :

- Tiểu nhân vừa rồi mới nhận được vũ thư của Minh chủ, kể rõ hết về Nhị gia và bảo bọn tiểu nhân đến đây canh giữ mộ viên, trùng tu Bạch Vân sơn trang... Minh chủ còn dặn bảo là phải nghe theo mệnh lệnh của Nhị gia, bất luận vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng được từ nan.

Đinh Tiểu Nam bùi ngùi :

- Đó là hảo ý của Minh chủ các vị đối với tị hạ, nhưng tại hạ cảm thấy quả thực không đáng đáng nói!

Đặng Sơn Hổ vội nói :

- Nhị gia quá khiêm tốn đó thôi.

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Chư vị đều là người bận rộn nơi này mai đây Đinh Tiểu Nam sẽ tự trùng kiến, bắt tất phiên đến chư vị!

Đặng Sơn Hổ ôm quyền thi lễ :

- Lời lẽ của tiểu nhân đã mạo phạm đến Nhị gia chăng?

Đinh Tiểu Nam ngăn người :

- Đâu có... Tôn giá sao lại nói vậy?

Đặng Hổ Sơn chau mày :

- Vậy chứ tại sao Nhị gia lại hờn giận?

Đinh Tiểu Nam dờ khóc dờ cười :

- Tại hạ nào có hờn giận, tại hạ nói thật lòng kia mà!

Đặng Hổ Sơn hai tay xua lia lịa :

- Bất luận Nhị gia nghĩ như thế nào? Chúng tiểu nhân cũng không dám trái lệnh Minh chủ!

Đinh Tiểu Nam chẳng tiện từ khước, đành gượng cười nói :

- Nếu vậy thì huynh đệ đành cảm tạ chư vị!

Đặng Hổ Sơn hớn hở :

- Chúng tiểu nhân không dám nhận tiếng cảm tạ của Nhị gia... Xin mời Nhị gia giá lâm tiểu trại để chúng tiểu nhân kính Nhị gia một phen, năm ba hôm rồi hẳn đi.

Đinh Tiểu Nam vội xua tay :

- Không được đâu, tại hạ còn có việc cần, xin cáo từ chư vị!

Đặng Hổ Sơn vẻ bịn rịn :

- Nhị gia đi ngay bây giờ ư?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Vâng, đành phải tạm biệt với chư vị!

Đặng Hổ Sơn nghiêng người nói lớn :

- Chúng tiểu nhân kính cẩn tiễn chân Nhị gia!

Hai mươi mấy đại hán khinh trang cũng vội ôm chặt song quyền, khom mình thi lễ và hô to :

- Chúng tiểu nhân kính cẩn tiễn chân Nhị gia!

Đinh Tiểu Nam cũng đành vòng tay đáp lễ với họ, đoạn tung người phóng vọt đi.

* * * * *

Trên Vọng Hải phong!

Đinh Tiểu Nam thui thủi cất bước trong gió núi lồng lộng, chàng đang đợi chờ một người đàn ông tuổi trạc tứ tuần, vai gầy song kiếm theo lời dặn của Kim Xà phu nhân.

Chàng nghĩ khi xong việc này, mình và Kim Xà phu nhân sẽ hết ân oán kể từ đây sẽ không chịu sự chi phối của bà ta nữa.

Thế nhưng, lòng chàng vẫn có cảm giác nặng nề, bởi chàng đã hứa hôn với Liễu Tâm Mỹ, mà Liễu Tâm Mỹ đã lại nhận Kim Xà phu nhân làm sư phụ, trong tương lai e rằng hãy còn rắc rối chứ chẳng không.

Nhưng trước mắt chàng không muốn nghĩ ngợi nhiều, sau khi gặp người song kiếm, mình sẽ cấp tốc đến ngay Thái Sơn, hẳn Mộc Hóa đang chờ suốt ruột lắm rồi.

Chàng không ngừng đi loanh quanh trên đỉnh núi.

Màn đêm đã phủ trùm, thấm thoát đã sang canh ba, nhưng vẫn không thấy người ấy xuất hiện.

Đinh Tiểu Nam thầm nghĩ, hôm trước Kim Xà phu nhân cũng nói là người ấy không phải ngày nào cũng đến vậy thì đêm nay hy vọng gặp được người ấy rất là mong manh.

May mà Kim Xà phu nhân không bắt buộc mình nhất thiết phải gặp người ấy, chỉ cần chờ qua đêm nay, mình đã hết lòng là được rồi. Thế là chàng thầm quyết định, sáng sớm mai là chàng rời khỏi.

Vào giữa canh tư, chàng bỗng nghe có tiếng hát văng vẳng từ xa vọng đến, vừa định thần thì đã thấy bóng người nhấp nhোáng, người đàn ông vai giắt song kiếm đã xuất hiện trước mặt.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ thầm nhủ :

- Quả nhiên ông ấy đã đến rồi!

Khi nhìn kỹ những thấy người ấy vận chiếc áo dài, hai mắt ngời sáng, tà áo phất phơ hệt như một vị tiên nhân.

Người ấy đứng trước mặt Đinh Tiểu Nam một hồi, đoạn khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Đáng tiếc, đáng tiếc...

Đinh Tiểu Nam thầm nhủ :

- Người này rõ là quái lạ!

Bèn vội ôm quyền thi lễ :

- Xin kính chào tiền bối!

Người ấy khẽ gật đầu đáp lễ :

- Không dám!

Đoạn quay người đi về phía khác. Đinh Tiểu Nam vội rảo bước đi tới trước mặt, vòng tay nói :

- Xin tiền bối hãy tạm dừng bước.

Người ấy chẳng bước nói :

- Có điều chi chỉ bảo?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Giữa đêm khuya nơi đây chỉ có tại hạ và tiền bối hai người chẳng lẽ tiền bối không chịu chuyển trò với tại hạ vài lời ư?

Người nọ hờ hững :

- Bốn nhân không có nhĩ hững!

Đinh Tiểu Nam thoáng lưỡng lự, lại nói :

- Vậy tại hạ có thể nào thỉnh giáo một điều, vừa rồi tiền bối cứ luôn miệng bảo đáng tiếc, chẳng hay tiền bối đáng tiếc điều chi?

Người nọ chẳng chút khách sáo :

- Đáng tiếc đêm nay ta đã bị kẻ phạm phu tục tử quấy nhiễu nhĩ hững!

Đinh Tiểu Nam xụ mặt :

- Kẻ phạm phu tục tử ấy hẳn là tiền bối ám chỉ tại hạ!

Người nọ cười lạnh nhạt :

- Người biết thì hay lắm!

Đinh Tiểu Nam cũng lạnh lùng nói :

- Vậy sao tiền bối không đuổi tại hạ rời khỏi đây?

Người nọ xua tay :

- Ngọn núi này là của chung mọi người, bốn nhân làm gì có quyền xua đuổi người khác, chỉ cảm thấy hơi bẽ bàng và mất hứng mà thôi.

Đinh Tiểu Nam bất giác sinh lòng thương hại, bèn lại nói :

- Tiền bối có biết rằng sở dĩ tại hạ đến đây là để chờ đợi tiền bối chăng?

Người nọ đứng đưng :

- Chờ đợi bốn nhân có việc gì?

- Tại hạ chịu sự ủy thác của người, gửi lời thăm hỏi tiền bối!

Người nọ chẳng thèm quay đầu lại :

- Chịu lời ủy thác của ai?

- Kim Xà phu nhân!

Đinh Tiểu Nam tưởng đâu người nọ phải vô cùng kinh ngạc, thậm chí nhảy dựng lên gạn hỏi chàng, nào ngờ người nọ chỉ cười hững hờ nói :

- Biết rồi, đa tạ!

Đoạn chậm rãi bước đi. Đinh Tiểu Nam cảm thấy hết sức bức bối trước thái độ hờ hững của đối phương, chàng chau mày, phóng người đến trước mặt người nọ nói :

- Tôn giá không còn lời nào khác để nói sao?

Giọng nói của chàng rất gay gắt, đồng thời đổi cách xưng hô từ tiền bối thành tôn giá. Song người nọ vẫn điềm nhiên đến lạ lùng, nói :

- Không sai!

Đoạn lại quay người đi về phía khác.

Đinh Tiểu Nam bức tức, lại lách người đứng cản trước mặt, gằn giọng nói :

- Tôn giá khoan đi đã!

Người nọ ra vẻ bức mình :

- Bé con ngươi làm sao thế này, cứ lải nhải mãi?

Người nọ phì cười :

- Bốn nhân đã đắc tội với ngươi ư?

- Đắc tội hay không tại hạ chẳng bận tâm, nhưng thái độ lạnh nhạt của tôn giá thật là khó chịu.

Người nọ cười :

- Bốn nhân xưa nay là vậy, nếu ngươi không thích thì cứ việc rời khỏi đây!

- Vậy Kim Xà phu nhân đã thành ý thăm hỏi tôn giá, chẳng lẽ tôn giá không nhấc gỏi lại gì cả sao?

Người nọ lại cười :

- Bà ấy thăm hỏi tôi đó là việc của bà ấy, bốn nhân không muốn thăm hỏi bà ấy nên chỉ nói là biết rồi, như vậy còn chưa đủ hay sao? Muốn bốn nhân nói gì nữa chứ?

Đinh Tiểu Nam cứng họng, ngập ngừng nói :

- Tôn giá có thể nào nói thêm vài câu, ít ra cũng cho tại hạ biết giữa tôn giá và Kim Xà phu nhân có quan hệ gì, vì sao bà ấy lại bảo tại hạ thăm hỏi tôn giá, mà tôn giá lại lãnh đạm với bà ấy như thế này?

Người nọ thoáng nhú mày :

- Kim Xà phu nhân không nói rõ cho ngươi biết ư?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không!

Người nọ thoáng ngẫm nghĩ :

- Tốt hơn là người đi mà hỏi Kim Xà phu nhân.

Đinh Tiểu Nam tức giận bỗng lớn tiếng quát :

- Tại hạ chỉ muốn hỏi tôn giá thôi!

Vừa dứt tiếng đã vung tay chop vào cổ tay đối phương.

33. Chương 33: Niềm Đau Dĩ Vãng

Người nọ chẳng chút đề phòng, mắt nhắm chiêu nhìn về chốn xa xăm, Đinh Tiểu Nam ra tay nhanh như chớp, những ngõ chắc chắn chop được cổ tay đối phương.

Ngờ đâu, người nọ như không hề tránh né, song Đinh Tiểu Nam đã chop hụt, suýt nữa đã ngã nhào.

Đinh Tiểu Nam vô cùng sửng sốt, nhất thời đứng thuôn ra nhìn người nọ, chẳng thốt nên lời.

Người nọ ném cho chàng cái nhìn ơ hờ, cười nói :

- Sao người lại động thủ với bốn nhân?

Đinh Tiểu Nam hậm hực :

- Thái độ lạnh nhạt của tôn giá đã khích nộ tại hạ!

Người nọ cười nhạt :

- Trẻ tuổi thế này mà có dũng khí lắm! Giờ sao? Còn muốn động thủ nữa chăng?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Tại hạ thừa nhận là kém quá xa tôn giá, không muốn động thủ nữa!

Người nọ hài lòng :

- Cũng may người biết khôn đấy...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Người có biết nếu người động thủ lần thứ hai thì hậu quả sẽ như thế nào chăng?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Không, hẳn là tiền bối sẽ hoàn kích!

Chàng lại đổi cách xưng hô là tiền bối.

Người nọ gật đầu :

- Đúng vậy! Theo quy củ xử thế của bốn nhân thì chiêu thứ nhất nhường, chiêu thứ hai thì hoàn thủ, chiêu thứ ba... ha ha... ha ha...

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Chiêu thứ ba thì sao?

- Chiêu thứ ba thì giết chết! Khi xưa bốn nhân hành tẩu trên giang hồ là có quy củ như vậy...

Đoạn khẽ buông tiếng thở dài, như hồi tưởng về quá khứ, lát sau mới nói tiếp :

- Đương kim võ lâm tuy có nhiều nhân tài, nhưng chẳng có người nào có thể tiếp nối ba chiêu của bốn nhân.

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Nói vậy hẳn là tiền bối là người rất có tiếng tăm?

Người nọ lắc đầu :

- Trái ngược lại, bốn nhân chẳng có chút tiếng tăm gì trên chốn giang hồ cả.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc :

- Tại sao lại như vậy?

Người nọ bật cười :

- Thứ nhất là thời gian bốn nhân hành tẩu giang hồ không lâu, trước sau chỉ độ nửa năm trời. Thứ nhì, những kẻ gặp bốn nhân đều đã táng mạng, vậy thì lấy ai để truyền dương danh tiếng cho bốn nhân? Thứ ba, bốn nhân không thích giao thiệp với nhân vật giang hồ, tất nhiên là rất ít ai biết đến.

Đinh Tiểu Nam cảm thấy thú vị :

- Có thể cho biết đại danh của tiền bối chăng?

Người nọ thoáng ngạc nhiên, đoạn chau mày nói :

- Bốn nhân chưa bao giờ nói nhiều như hôm nay, có lẽ bé con ngươi có duyên với bốn nhân. Bốn nhân có thể cho ngươi biết, nhưng...

Đăm mắt nhìn vào Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Trước khi nói ra bốn nhân cần hỏi ngươi vài điều.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Xin tiền bối cứ hỏi!

- Quan hệ của ngươi với Kim Xà phu nhân như thế nào?

Đinh Tiểu Nam buột miệng đáp ngay :

- Có thể nói chẳng có chút quan hệ gì cả!

Người nọ lắc đầu :

- Nếu chẳng chút quan hệ thì tại sao ngươi lại nghe theo lời sai bảo của bà ấy, đến đây thăm hỏi bốn nhân?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Đó là vì tại hạ đã thọ ơn của bà ấy nên mới phải làm như vậy để báo đáp, kể từ đây giữa tại hạ và bà ấy chẳng còn ân oán gì nên cũng kể như không còn quan hệ với nhau nữa.

Người nọ cười hài lòng :

- Vậy là ngươi biết chuyện lắm! Theo bốn nhân biết, Kim Xà phu nhân có thể kể được là người có võ công cao nhất trong đương kim võ lâm, vậy mà ngươi lại không chịu kết thân với bà ấy, đủ thấy ngươi nhất định là người hết sức cao khiết.

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Tiền bối quá khen!

Người nọ trầm ngâm hỏi :

- Nhưng nguyên nhân vì sao?

Đinh Tiểu Nam khẳng khái :

- Thực chẳng giấu diếm, hiện nay ba cung Kim Xà, Hồng Thái và Hàn Nguyệt đã cấu kết với Hải Nội thất ma mưu đồ tranh bá võ lâm, phàm là người có chút máu chính nghĩa đều không theo họ tạo phản hại người, tất nhiên tại hạ cũng chẳng kết thân với họ!

Người nọ vỗ tay cả cười :

- Khá lắm, cũng chính vì vậy mà bốn nhân cũng không thèm đếm xỉa đến bà ta...

- Tiền bối có ngoại hiệu chẳng?

Độc Cô Vân cười :

- Bốn nhân đã nói rồi, đã không có tiếng tăm trên giang hồ thì làm sao có ngoại hiệu. Tuy nhiên, bốn nhân cũng có tự đặt cho mình một cái...

Đinh Tiểu Nam vội hỏi :

- Chẳng hay gọi là gì?

- Độc Cô Khách!

- Chỉ cần nghe cũng đủ hiểu tiền bối hết sức cô đơn!

Chàng lục tìm trong trí nhớ, thấy không có người nào tên là Độc Cô Vân, bèn hỏi lại :

- Giữa tiền bối và Kim Xà phu nhân có quan hệ như thế nào?

Độc Cô Khách chấp tay sau lưng đi loanh quanh một hồi mới buông tiếng thở dài rồi nói :

- Bà ấy là nhân tình của bốn nhân!

- Nhân tình?

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Thì ra Kim Xà phu nhân là nhân tình của tiền bối!

Độc Cô Khách nhíu mày :

- Vậy có gì không đúng hay sao?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Không phải, có điều văn bối cảm thấy hơi lạ lùng thôi... Vậy thì vì lẽ gì tiền bối lại chia tay với bà ấy?

Độc Cô Khách bùi ngùi :

- Kể ra thì rất đông dài tóm lại khi bốn nhân phát hiện bà ta là một người đàn bà tàn ác, liền bỏ đi và thề vĩnh viễn không bao giờ gặp bà ta nữa.

Đinh Tiểu Nam lắng thính một hồi lại nói :

- Vậy vì sao tiền bối lại đến đây?

Độc Cô Khách thở dài :

- Vì bốn nhân hoài niệm một người yêu khác.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Một người yêu khác? Chẳng hay tiền bối...

Độc Cô Khách thở dài :

- Người ấy mới chính là người yêu thật sự của bốn nhân, nhưng đáng tiếc nàng đã biến mất trên đỉnh núi này, vì vậy bốn nhân vẫn thường hoài niệm nàng, nên vẫn thường đến đây!

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Tiền bối bảo là biến mất... vậy nghĩa là sao?

Độc Cô Khách chưa xót :

- Là nàng đã chết dưới ngọn núi này, từ trên đỉnh núi nhảy xuống!

Đinh Tiểu Nam sững sờ :

- Vì sao vậy?

Độc Cô Khách đau khổ :

- Vì việc giữa bốn nhân và Kim Xà phu nhân, bị nàng hay biết, bởi quá ghen tuông, đau khổ và thất vọng, nàng đã nhảy từ trên đỉnh núi xuống tự vẫn.

Đinh Tiểu Nam bùi ngùi :

- Tiền bối có tìm thấy thi thể của bà ấy chẳng?

Độc Cô Khách lắc đầu :

- Bốn nhân không nỡ nhìn thảm cảnh ấy nên không tìm kiếm!

Đinh Tiểu Nam không tiện hỏi tiếp, bèn chuyển hướng câu chuyện :

- Vậy sau khi tiền bối chia tay với Kim Xà phu nhân, thì kể như đã xong ư?

Độc Cô Khách thở dài :

- Đó là điều bất đắc dĩ, lúc bấy giờ bốn nhân định ra tay giết chết bà ta, nhưng cuối cùng vì không đành lòng nên đã buông tha cho bà ta, thế không ngờ ngang đến bà ta nữa, chỉ vậy thôi...

Ngưng lại giây lát, nói tiếp :

- Chỉ có bà ta... hề có dịp vẫn thường phái người đến đây thăm hỏi bốn nhân.

Đinh Tiểu Nam bỗng hỏi :

- Võ công của tiền bối thắng được Kim Xà phu nhân chẳng?

Độc Cô Khách mỉm cười :

- Chẳng giấu gì người, võ công của bà ta chỉ bằng được một phần ba của bốn nhân, hầu hết võ công đều do bốn nhân truyền cho bà ta, chính vì lẽ ấy đã khiến cho bốn nhân cảm thấy ray rứt, bởi bốn nhân đã nuôi dưỡng một con độc xà trong giới võ lâm.

- Thì ra là vậy...

Độc Cô Khách nhìn Đinh Tiểu Nam nói :

- Người có điều gì muốn nói phải không?

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Kim Xà phu nhân hiệu lệnh Tam cung, móc nối với Thất ma, thanh thế to tát, e rằng trong võ lâm không ai địch nổi, nếu như nhất cử bá phục võ lâm thì thử hỏi tiền bối an tâm được chẳng?

Độc Cô Khách chau mày :

- Bốn nhân quả là ray rứt lương tâm!

Đinh Tiểu Nam thăm dò :

- Nếu vậy lẽ ra tiền bối phải tìm cách ngăn cản!

- Chẳng giấu gì người, bốn nhân đến đây ngoài việc tưởng nhớ đến người yêu xưa, mà còn nhân thể nghĩ cách để ngăn cản.

- Tiền bối nghĩ ra chưa?

Độc Cô Khách mỉm cười :

- Trước đây thì chưa, nhưng bây giờ thì đã nghĩ ra rồi!

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Chẳng hay tiền bối đã nghĩ ra cách gì?

Độc Cô Khách nghiêm chỉnh :

- Thu người làm đồ đệ, truyền người võ công để cho người đối phó với cuộc nhiễu loạn của Tam cung Thất ma!

34. Chương 34: May Được Thần Công

Đinh Tiểu Nam ngăn người :

- Tiền bối nói sao?

Độc Cô Khách mỉm cười :

- Bốn nhân nói đã quá rõ ràng rồi... Thu người làm đồ đệ, truyền người võ công để người dẹp loạn Tam cung Thất ma!

- Đáng tiếc văn bối không thể tòng mệnh!

Độc Cô Khách ngạc nhiên :

- Sao? Người không ưng thuận ư?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Chẳng còn cách nào hơn, đành xin tiền bối lượng thứ cho.

Độc Cô Khách hết sức lấy làm lạ :

- Có biết bao nhiêu nhân vật võ lâm tiếng tăm muốn bái bốn nhân làm sư phụ mà không được, với từng tuổi như người lẽ ra là một kỳ ngộ hiếm có, vậy mà...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Không phải văn bối từ chối mà là văn bối đã có sư thừa, chẳng thể phản bội sư môn mà bái nhận tiền bối...

Độc Cô Khách vỗ tay đánh bốp :

- Có chí khí lắm!

Đinh Tiểu Nam vòng tay :

- Đa tạ tiền bối đã lượng thứ!

Độc Cô Khách trầm ngâm :

- Tuy nhiên chúng ta có thể nghĩ cách khác.

Đinh Tiểu Nam trở mắt :

- Cách gì?

Độc Cô Khách giọng buồn buồn :

- Bốn nhân vẫn truyền võ công cho người, nhưng người không cần nhận bốn nhân làm sư phụ!

Đinh Tiểu Nam bối rối :

- Vậy đâu được, văn bối há thể...

Độc Cô Khách thở dài :

- Nghiêm chỉnh mà nói, đó cũng như là người giúp cho bốn nhân bởi vì chính bốn nhân đã truyền thụ võ công cho Kim Xà phu nhân, nay bà ta hưng sự tạo loạn, đó khác nào tội lỗi của bốn nhân...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Tiền bối chỉ cần đích thân đứng ra khuyên nhủ bà ấy, nhất định sẽ có hiệu quả.

Độc Cô Khách lắc đầu :

- Bốn nhân đã thề không bao giờ gặp bà ta nữa, Không thể nào phản bội lại lời thề của mình.

Đinh Tiểu Nam cuống lên :

- Tiền bối hà tất cố chấp như vậy...

- Đó không phải là cố chấp! Hơn nữa còn một nguyên nhân khác, đó là giữa bốn nhân với bà ta... ít nhiều cũng còn chút tình nghĩa, bốn nhân không muốn cạn tàu ráo máng, bởi tính tình của bốn nhân rất nóng nảy, một khi gặp nhau nếu lời lẽ không hợp nhất định sẽ xảy ra xung đột, rất có thể bốn nhân sẽ ra tay hạ sát bà ta...

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Tiền bối lo nghĩ như vậy rất đúng, nhưng...

Độc Cô Khách nghiêm giọng :

- Bốn nhân đã quyết định rồi, phải nhờ người giúp cho một phen... tuy nhiên... chỉ cần ngăn cản cuộc nhiễu loạn này là được rồi, tốt hơn đừng làm tổn thương đến tính mạng của bà ta.

- Vậy... vậy...

Độc Cô Khách trầm giọng tiếp :

- Người bất tất lưỡng lự, phải biết sự quyết định của bốn nhân chưa bao giờ thay đổi cả, nếu người không chịu tuân lời thì chỉ có mỗi con đường chết thôi.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Theo tiền bối thì không phải đắn đo ư?

Độc Cô Khách cười gằn :

- Không cần... Bốn nhân truyền võ công cho người mà không cần danh nghĩa sư đồ, không cần thù báo, chỉ cần người vận dụng trí thông minh mà dẹp yên cuộc nhiễu loạn này, nếu không phải trường hợp bất buộc, không nên lấy mạng Kim Xà phụ nhân vậy là đủ lắm rồi.

Đinh Tiểu Nam cười nhún nhó :

- Vậy xem ra văn bối không thể nào phản đối được rồi!

- Đúng thế.

Đinh Tiểu Nam bỗng quỳ sụp xuống :

- Tuy không có danh phận sư đồ, nhưng văn bối được tiền bối truyền thụ cho thần công, xin nhận văn bối một lạy này!

Thế là, Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh dập đầu lạy bốn cái, đoạn cung kính đứng lên.

Độc Cô Khách không cản ngăn, để mặc Đinh Tiểu Nam vái bốn lạy xong mới hài lòng cười nói :

- Thôi được rồi, bốn nhân bắt đầu truyền võ công cho người ngay...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Với thần công của tiền bối, hẳn là phải luyện tập đến mấy năm, e rằng thời gian không kịp đâu.

Độc Cô Khách mỉm cười :

- Bốn nhân cũng đã nghĩ đến điều ấy rồi, cho nên đã nghĩ ra một cách tiện lợi khác.

- Cách như thế nào?

- Bốn nhân sẽ truyền hết khẩu quyết cho người, người có thể từ từ lĩnh hội, nghiên cứu và luyện tập học đến đâu sử dụng đến đó, có lẽ vậy cũng đủ rồi.

Đinh Tiểu Nam thờ thẩn gật đầu :

- Mọi sự đều xin vâng mệnh tiền bối!

Thế là Độc Cô Khách khởi sự truyền thụ khẩu quyết cho Đinh Tiểu Nam.

Những khẩu quyết ấy thấy đều sâu xa khó hiểu, song nhờ Đinh Tiểu Nam thiên phú thông minh ghi nhớ rất tỉ mỉ và thuộc lòng.

Và như thế Đinh Tiểu Nam đã đắm chìm trong võ học bao la, quên mất sự hiện hữu của bản thân.

Chẳng rõ thời gian trôi qua bao lâu, chỉ nghe Độc Cô Khách bỗng cất tiếng cười dài :

- Xong rồi, hài tử!

Đinh Tiểu Nam bình tĩnh :

- Tiền bối đã truyền hết rồi ư?

Độc Cô Khách vui vẻ :

- Không sai, tất cả sở học của bốn nhân đã truyền hết cho ngươi rồi. Tuy nhiên nếu muốn luyện tập thành công thì còn đòi hỏi thời gian nữa.

- Thừa vâng!

Độc Cô Khách uể oải vươn vai :

- Ngươi đã sớm hơn ba hôm so với dự kiến của bốn nhân, quả là điều bốn nhân chẳng thể ngờ tới, đủ chứng tỏ ngươi là người hết sức thông minh, mai sau luyện tập cũng sẽ nhanh chóng hơn. Thật không ngờ chỉ vỏn vẹn có ba hôm mà ngươi đã tiếp thu trọn vẹn sở học cả đời của bốn nhân.

Đinh Tiểu Nam nhảy dựng lên :

- Ba hôm? Tiền bối bảo là đã ba hôm rồi ư?

Độc Cô Khách cười :

- Không sai, nhưng có chi mà lạ?

Đinh Tiểu Nam ngớ ngẩn :

- Văn bối nhớ dường như chỉ trong chớp lát...

- Chẳng có gì lạ cả, đó là vì ngươi quá chuyên tâm đó thôi.

Đinh Tiểu Nam ra chiều băn khoăn :

- Tuy văn bối đã học hết khẩu quyết, nhưng không hiểu võ công phải sử dụng như thế nào...

Độc Cô Khách cười gượng :

- Chẳng còn cách nào hơn, bốn nhân chỉ có thể đạt được đến mức ấy thôi... Ngươi có thể đi được rồi!

- Tiền bối không có chỉ bảo gì ư?

Độc Cô Khách lắc đầu :

- Mọi sự hãy tự quyết định lấy, chỉ cần làm được như lời bốn nhân đã đề cập là đủ rồi.

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Vậy thì văn bối xin cáo từ!

Đoạn cung kính vòng tay khom mình thi lễ rồi quay người bước đi.

Nhưng vừa đi được không bao xa, bỗng nghe Độc Cô Khách cất tiếng gọi :

- Khoan đã!

Đinh Tiểu Nam vội chứng bước quay lại :

- Tiền bối còn điều chi rặn bảo?

- Khi nào Kim Xà phu nhân bại dưới tay ngươi, ngươi hay thay mặt bốn nhân mà an ủi bà ta, kéo bà ta nhất thời nghĩ quẩn mà đâm ra tự vẫn.

Lời lẽ rõ ràng vẫn còn nghĩ đến tình nghĩa với Kim Xà phu nhân. Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Vãn bối nhớ rồi, xin tiền bối cứ khoan tâm!

Độc Cô Khách lại trầm ngâm nói :

- Sau khi thiên hạ thái bình, nếu ngươi có rỗi hãy quay lại đây gặp ta một chuyến, kể cho ta nghe tường tận diễn biến đã qua nhé!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Vẫn đến tại nơi này ư?

Độc Cô Khách lắc đầu :

- Không, lần sau hay tìm bốn nhân trên Vô Lượng sơn, vì bốn nhân sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Ở nơi nào trên Vô Lượng sơn?

Độc Cô Khách thoáng ngẫm nghĩ :

- Bốn nhân nhất thời cũng chưa thể quyết định ở nơi nào, bốn nhân chưa nghĩ ra được nơi nào hợp ý... Thôi thì ngươi cứ đến Vô Lượng sơn một chuyến, chỉ cần hữu duyên là sẽ gặp lại nhau còn như vô duyên thì cũng chẳng thể miễn cưỡng được.

Đinh Tiểu Nam buồn bã :

- Vãn bối đã nhớ rồi!

Đoạn quay người chậm rãi cất bước.

Ngay khi chàng vừa quay đi, tựa hồ trông thấy trong mắt Độc Cô Khách long lanh ngấn lệ, chàng bắt giác mũi lòng, cũng cơ hồ rơi lệ.

Thế là chàng không ngoái lại nhìn nữa, thi triển khinh công phóng vọt xuống núi.

35. Chương 35: Vì Nghĩa Quên Mình

Hai ngày sau, Đinh Tiểu Nam đã có mặt tại Hắc Long đàm trên Thái Sơn.

Khi ấy đang vào lúc hoàng hôn, trước Hắc Long đàm cây cối um tùm, chàng đang sầu không biết làm thế nào mới tìm được Mộc Hóa, bỗng nghe một tiếng rú thảm khốc vang lên.

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh ngạc, vội lao nhanh về phía phát ra tiếng rú, chỉ thấy đó từ trong một đồng loạn thạch, cách Hắc Long đàm chừng hơn hai mươi trượng.

Trong thoáng chốc đã đến nơi, ngay khi ấy chợt thấy một bóng người như thể quỷ mị vọt nhanh vào một cánh rừng tạp.

Đinh Tiểu Nam nhún mình toan đuổi theo thì phát hiện một bóng người khác như đã thọ trọng thương, đang không ngớt rên rỉ, chàng lập tức nhận ra người đó chính là Mộc Hóa.

Đinh Tiểu Nam vội cúi xuống khẽ gọi :

- Đại ca... đại ca...

Mộc Hóa cố nhướn mắt lên, song liền tức nhắm lại, chứng tỏ thương thế của y đã đến mức sắp hôn mê, khó thể lên tiếng được nữa.

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, đoạn nhẹ nhàng bồng Mộc Hóa lên và phi thân phóng đi, tiến về phía trên một ngọn đồi tương đối bằng phẳng và kín đáo.

Đinh Tiểu Nam đặt Mộc Hóa xuống một bãi cỏ mịn, bắt đầu cẩn thận kiểm tra thương thế của y.

Song chàng kiểm tra khắp toàn thân mà chẳng thấy chút thương tích nào cả, hiển nhiên là y đã bị nội thương.

Đinh Tiểu Nam khẽ buông tiếng thở dài, Vận nội công đặt tay phải lên huyệt Khí Hải của Mộc Hóa, chậm chậm đưa sang một luồng hơi ấm.

Hồi lâu, chỉ thấy Mộc Hóa cựa quậy một cái rồi mở mắt ra.

Đinh Tiểu Nam vội hỏi :

- Đại ca cảm thấy sao?

Mộc Hóa cười méo xệch, cất giọng yếu ớt :

- Đã khỏe hơn nhiều rồi... Lão đệ sao bây giờ mới đến? Còn Liễu cô nương đâu?

Đinh Tiểu Nam thoáng tần ngần, đoạn thở dài nói :

- Chuyện dài lắm... Đại ca cần phải điều dưỡng trước đã.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Kể cả thương ta vừa rồi, lão đệ có trông thấy không?

- Tiểu đệ vừa đến nơi thì hắn đã chạy xa rồi, không trông thấy rõ là ai cả!

Mộc Hóa hỏi hả :

- Hãy đuổi theo mau, đừng bận tâm đến ta...

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Người đó là ai vậy?

Mộc Hóa nghiêng rằng :

- Hắc Vô Thường lão thất trong Hải Nội thất ma.

Đinh Tiểu Nam cũng nghiêng rằng :

- Hắn trốn không khỏi đâu, sớm muộn gì cũng có ngày tiểu đệ giết chết hắn.

Mộc hóa chau mày :

- Không được, nhất định phải đuổi theo hắn ngay bây giờ.

Đinh Tiểu Nam gượng cười :

- Dù tiểu đệ có đuổi theo thì cũng không kịp, ai biết là hắn đã trốn đến nơi nào?

Mộc Hóa cuống lên :

- Bất kể hắn trốn đến đâu, lão đệ cũng phải tìm gặp hắn ngay.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc :

- Làm gì mà phải gấp gấp vậy?

Mộc Hóa thở dài :

- Vì hắn đã cướp mất Mai Hoa kiếm phổ rồi!

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

- Mai Hoa kiếm phổ? Đại ca đã lấy được rồi lại bị hắc cướp đi mất ư?

Mộc Hóa gật đầu :

- Ta phải biết bao cực khổ, liều cả tính mạng mới lấy được Mai Hoa kiếm phổ từ trong Hắc Long đàm, ai ngờ lại bị hắc ngòi chờ hưởng lấy...

Hít thở một hơi rồi nói tiếp :

- Hắc chẳng những lấy mất Mai Hoa kiếm phổ mà còn lấy luôn sinh mạng của ta!

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Để tiểu đệ giúp đại ca hồi thương, nhất định sẽ nhanh chóng hồi phục thôi.

Nói đoạn, lại toan vận công nhả kinh.

Mộc Hóa lắc đầu lớn tiếng :

- Dừng lại ngay!

Đinh Tiểu Nam hoảng hốt :

- Đại ca...

Mộc Hóa thở hắt ra một hơi dài :

- Hãy nghe lời đại ca, mau đuổi theo Hắc Vô Thường đoạt lại Mai Hoa kiếm phổ, rồi lão đệ mới có thể luyện thành tuyệt thế thần công, xưng hùng thiên hạ...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đại ca, một quyển Mai Hoa kiếm phổ đâu có gì là quan trọng, tiểu đệ...

Mộc Hóa ngắt lời :

- Không được, đây là lần đầu tiên ta cầu khẩn lão đệ, nhất định phải đoạt lại Mai Hoa kiếm phổ cho bằng được, việc này quá hệ trọng, lão đệ không thể xem như trò đùa...

Đinh Tiểu Nam an ủi :

- Tiểu đệ biết, nhất định tiểu đệ sẽ đoạt lại Mai Hoa kiếm phổ, nhưng thương thế của đại ca còn quan trọng hơn, chờ khi nào đại ca lành thương tiểu đệ sẽ đuổi theo ngay.

Mộc hóa thở dài :

- Lão đệ hãy để mặc ta, nhất định phải đuổi theo ngay bây giờ...

Y cơ hồ gom hết sức lực gào thét. Đinh Tiểu Nam gượng cười :

- Đại ca, tiểu đệ cũng lần đầu tiên cầu khẩn đại ca, nhất định phải nghe lời tiểu đệ, trước hết hãy lo chữa lành thương thế, rồi chúng ta hãy cùng nhau đuổi theo Hắc Vô Thường.

Mộc Hóa nghiêng răng cười đau xót :

- Đại ca không khỏi được đâu, đại ca...

Đoạn buông tiếng thở dài rồi im bặt.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Đại ca, thương thế của đại ca xem chừng cũng không nghiêm trọng lắm, tại sao đại ca lại nói vậy?

Mộc Hóa lắc đầu :

- Đại ca đã trúng phải Vô Thường Âm Phong chưởng của Hắc Vô Thường!

Đinh Tiểu Nam kinh hãi :

- Đó là một loại độc công hay sao?

Mộc Hóa lắc đầu :

- Cũng chẳng kể được là độc công, nhưng cường lực của hắc có một luồng hơi âm hàn đặc thù, đã xâm nhập vào xương cốt của ta...

Đinh Tiểu Nam hồi hải nói :

- Vậy thì càng phải tức khắc vận công đẩy ra mới được.

Mộc Hóa cười đau khổ :

- Vấn đề là ở chỗ ấy, loại âm công này không giống như các loại âm công tầm thường khác, không thể vận công đẩy nó còn đỡ, một khi vận công thì luồng hàn khí ấy sẽ từ trong xương tủy lan tỏa khắp huyết mạch toàn thân.

Đinh Tiểu Nam cả kinh :

- Vậy đại ca hiện giờ...

Mộc Hóa khẽ thở dài :

- Hiện giờ hàn khí đã lan tỏa vào trong huyết mạch, không thể nào cứu chữa được nữa.

Đinh Tiểu Nam không đành lòng được, nước mắt chảy dài :

- Vậy đại ca há chẳng phải... Không, nhất định phải còn cách cứu được.

Mộc Hóa lắc đầu :

- Vô ích, dù có mời được Hoa Đà hay Biển Thước thì cũng chẳng thể nào cứu được đại ca.

Đinh Tiểu Nam cuống lên, đấm ngực giậm chân nói :

- Chính là tiểu đệ đã làm hại đại ca, lẽ ra tiểu đệ không nên vận công điều thương cho đại ca...

Mộc Hóa cười chua chát :

- Lão đệ đừng buồn, sự sống chết là do mệnh số, chẳng còn cách nào hơn, đó là do đại ca đã tận số. Giờ lão đệ hay nghe lời đại ca, mau đuổi theo Hắc Vô Thường đoạt lại Mai Hoa kiếm phổ, luyện thành tuyệt thế thần công, đại ca đâu có chết cũng yên lòng nhắm mắt...

Đinh Tiểu Nam nghẹn ngào :

- Đại ca hay nghe tiểu đệ nói đây, Mai Hoa kiếm phổ hiện giờ đã không còn quan trọng nữa, tiểu đệ...

Không chờ chàng rút lời, Mộc Hóa gào lên :

- Không, Mai Hoa kiếm phổ là tuyệt kỹ đệ nhất thiên hạ, khi học thành sẽ thiên hạ vô địch...

Đinh Tiểu Nam trịnh trọng nói :

- Cũng không hẳn vậy, phải biết khi giao đấu không nhất thiết phải dựa vào kiếm và thủ thắng, những môn võ công khác vẫn có thể quyết định thắng bại.

Mộc Hóa gật đầu :

- Không sai, nhưng... những môn võ công khác làm sao đệ học được đến mức đẳng phong tạo cực?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Trước hết tiểu đệ xin hỏi đại ca một câu, võ công của Kim Xà phu nhân ra sao?

Mộc Hóa nghiêm túc đáp :

- Xét theo hiện nay, trong đương kim võ lâm e rằng không có người nào là đối thủ của bà ta.

- Vậy nếu học thành tuyệt kỹ trong Mai Hoa kiếm phổ thì sao?

Mộc Hóa cười:

Í- t ra cũng có thể đấu ngang ngửa với bà ta!

Đinh Tiểu Nam vẻ bí ẩn :

- Nếu vậy học Mai Hoa kiếm phổ hay không cũng chẳng có gì là quan trọng.

Mộc Hóa sững sốt :

- Sao đệ lại nói như vậy?

Đinh Tiểu Nam nghiêm nghị :

- Chẳng giấu đại ca, tiểu đệ hiện giờ đã có võ công chiến thắng được Kim Xà phu nhân rồi, nhưng có điều... tiểu đệ chỉ mới vừa học xong, còn phải luyện tập một thời gian nữa.

Mộc Hóa vẻ hoài nghi :

- Lão đệ khỏi cần an ủi đại ca, chẳng thể nào như vậy được, chúng ta chỉ mới chia tay nhau có mấy ngày trời, tại sao hôm trước không nghe lão đệ đề cập tới?

Đinh Tiểu Nam trịnh trọng đáp :

- Kỳ ngộ của tiểu đệ chính là trong mấy ngày đó!

Mộc Hóa thở dài :

- Thôi hãy dẹp những chuyện vớ vẩn ấy đi, lão đệ có chịu đuổi theo Hắc Vô Thường để đoạt lại Mai Hoa kiếm phổ hay không?

Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh :

- Hắc Vô Thường là một trong Hải Nội thất ma, tiểu đệ tất nhiên là phải đuổi theo, nhưng không phải bây giờ. Vả lại, đoạt lại Mai Hoa kiếm phổ hay không cũng chẳng là điều cần thiết.

Mộc Hóa bực mình :

- Lão đệ làm sao vậy? Tại sao lại cứ nói với đại ca như vậy? Nên biết đại ca đã sắp chết rồi, không có thì giờ để nói những chuyện vớ vẩn đâu!

Đinh Tiểu Nam xót xa :

- Tiểu đệ không phải nói những chuyện vớ vẩn đâu, mà tiểu đệ có điều trọng yếu muốn hỏi đại ca...

Đoạn hạ giọng thật thấp nói tiếp :

- Đại ca có biết gì về quá khứ của Kim Xà phu nhân chẳng?

Mộc Hóa ngẩn người :

- Tại sao lão đệ lại hỏi điều ấy?

Đinh Tiểu Nam nghiêm túc :

- Điều này hết sức quan trọng, đại ca chỉ cần bảo biết hay không thôi!

Mộc Hóa thoáng ngẫm nghĩ :

- Nghe đâu Kim Xà có gặp một vị kỳ nhân truyền thụ cho thần công tuyệt thế, còn về chi tiết thì đại ca không được rõ.

- Đại ca biết vị kỳ nhân ấy tên họ là gì chẳng?

Mộc Hóa ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Tên họ của người ấy thật lạ lùng, nghe đâu là... Độc Cô Khách gì đó, cả đời chưa từng bước chân vào giang hồ...

Ngạc nhiên nhìn Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Tại sao lão đệ lại hỏi về điều ấy?

Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh :

- Bởi tiểu đệ đã gặp ông ấy!

Mộc Hóa kinh ngạc :

- Lão đệ bảo là đã gặp Độc Cô Khách ư?

Mộc Hóa mừng rỡ :

- Rồi sau đó thì sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Độc Cô Khách thật ra cũng là một con người đáng thương, ông ấy từng là nhân tình của Kim Xà phu nhân, nhưng về sau...

Thế là chàng bèn kể lại tường tận cho Mộc Hóa nghe cuộc gặp gỡ với Độc Cô Khách. Mộc Hóa hết sức kích động, sau cùng bùi ngùi thở dài rồi nói :

- Thật mừng cho lão đệ, nghe đâu Độc Cô Khách là một vị kỳ nhân võ lâm không ai sánh bằng, được hết toàn bộ võ công của ông ấy, lão đệ sẽ trở thành nhân vật hàng đầu trong võ lâm, thế nhưng... lão đệ chỉ mới học được khẩu quyết, còn phải chuyên tâm tập luyện, mà trong giai đoạn này...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đại ca bất tất bận tâm, chỉ cần hiểu được khẩu quyết thì không cần luyện tập cũng có thể ứng dụng, có điều là hơi cứng nhắc mà thôi.

Mộc Hóa vui mừng :

- Lão đệ sẽ là một vị kỳ hiệp trẻ tuổi đệ nhất võ lâm, đáng tiếc đại ca...

Buông tiếng thở dài não nuột, đoạn nói tiếp :

- Không thể nào trông thấy được thành tựu rực rỡ của lão đệ!

Đinh Tiểu Nam đau xót :

- Đại ca chớ có bi quan, hãy thử nghĩ kỹ xem còn cách nào cứu chữa được chăng?

Mộc Hóa lắc đầu :

- Khí âm hàn đã vào trong xương tủy thì kể như hết chữa rồi, giờ lại trong xương tủy tỏa ra huyết mạnh toàn thân, dù có linh chi ngàn năm hay sâm vạn năm thì cũng chẳng thể cứu chữa được.

Đinh Tiểu Nam cuống lên :

- Không, chúng ta phải cố hết sức mình.

Mộc Hóa bỗng hạ thấp giọng nói :

- Thôi hay tạm dẹp qua việc này đi, đại ca còn muốn khuyên lão đệ một câu.

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đại ca có điều chỉ cứ việc dặn bảo!

- Lão đệ định xử sự như thế nào với Kim Xà phu nhân?

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ giây lát :

- Tiểu đệ với Kim Xà phu nhân đã không còn ân oán gì nữa, kể từ nay chẳng cần tiếp xúc với bà ấy nữa... Nghiêm chỉnh mà nói, tiểu đệ và bà ấy là địch thủ chứ không phải là bạn, vì thứ nhất bà ấy định bá phục

giang hồ vô lâm, thứ nhì bà ấy cầu kết với Hải Nội thất ma, bất luận một trong hai điều tiểu đệ nói đều không thể chấp nhận được bà ấy.

Mộc Hóa chau mày :

- Nếu khi gặp nhau mà bà ta có thái độ gay gắt với lão đệ, xem chừng lão đệ sẽ trở mặt?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Có lẽ đành phải vậy thôi!

Mộc Hóa rầu rĩ :

- Lão đệ, hay nghe lời đại ca, tuyệt đối không nên như vậy!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tại sao?

Mộc Hóa nghiêm giọng :

- Mặc dù lão đệ đã học được toàn bộ khẩu quyết võ công của Độc Cô Khách, nhưng không có vài năm luyện tập thì cũng chẳng có thành tựu là bao, nói khác đi trong thời gian này lão đệ chưa phải địch thủ của bà ta, do đó lão đệ chẳng những cần phải giữ gìn bí mật, hơn nữa trước khi luyện thành thần công lão đệ không nên đối địch với Kim Xà phu nhân, chỉ nên tìm cách ứng phó, chờ khi nào luyện thành thần công rồi hẵng trở mặt cũng chẳng muộn.

Đinh Tiểu Nam gượng cười :

- Làm như vậy há chẳng...

Mộc Hóa trịnh trọng :

- Nếu không như vậy rất có thể Kim Xà phu nhân sẽ giết chết lão đệ, vậy mọi sự chẳng phải hỏng bét cả ư? Vì mục đích trong tương lai mà tạm thời nhẫn nhịn thì tốt hơn.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Thôi được, tiểu đệ nhớ rồi!

Mộc Hóa thở hắt ra :

- Vậy thì... đại ca... mới yên tâm!

Y nói một cách khó nhọc, chứng tỏ đã sắp mê man.

Đinh Tiểu Nam cả kinh thất sắc, giọng hỏi hả :

- Đại ca... đại ca...

Mộc Hóa cổ nhướn mắt thều thào :

- Lão đệ... hãy... bảo trọng, đại ca... không còn... đi... cùng với... lão đệ... được nữa. Hãy... nhớ lấy... lời nói của... đại ca...

Rồi thì nhắm nghiền mắt, trút hơi thở cuối cùng.

36. Chương 36: Long Hồ Cốc

Đinh Tiểu Nam khóc nức nở, cái chết của Mộc Hóa đã khiến chàng tan gan nát ruột, tuy hai người bình thủy tương phù, song ân nghĩa như tình cốt nhục, đây là người bạn thân duy nhất trong đời chàng. Hơn nữa, Mộc Hóa chẳng những vì chàng mà chết, lại còn gián tiếp chết bởi tay chàng.

Nếu như chàng không vận công điều thương cho Mộc Hóa, rất có thể Mộc Hóa không chết.

Chàng khóc đến nước mắt ràn rụa, ít nhất cũng hơn một giờ mới nín khóc. Chàng ôm lấy thi thể Mộc Hóa nghiêng rằng thăm nhủ :

- Đại ca hãy nhắm mắt an nghỉ! Nhất định tiểu đệ sẽ nghe theo lời đại ca, luyện thành thần công do Độc Cô Khách truyền cho, rồi sau đó trước hết tiểu đệ sẽ tìm gặp Hắc Vô Thường, báo thù cho đại ca!

Đoạn chàng đặt xác Mộc Hóa xuống đất bắt tay đào huyệt chôn cất.

Chàng thầm quyết định, tạm thời chôn Mộc Hóa tại đây, chờ khi võ lâm bình yên sẽ dời đến nơi khác non xanh nước biếc, xây một ngôi mộ khang trang khắc tên là Nghĩa Nhân Trùng để tất cả anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đến chi tế, cúng bái.

Ngay khi chàng vừa định chôn xác Mộc Hóa, bỗng thấy một bóng người lướt nhanh tới, thoáng chốc đã đến cách vài thước trước mặt Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh ngạc, khi định thần nhìn kỹ mới hay người ấy là Kim Xà phu nhân.

Đinh Tiểu Nam nhủ thầm :

- Chẳng rõ bà ta đã đến từ bao giờ, có nghe thấy những lời lẽ của Mộc Hóa trước phút lâm chung hay không? Đại ca trước khi chết đã dặn dò, tốt hơn mình nên tìm cách ứng phó chứ đừng gây ra xung đột.

Chỉ thấy Kim Xà phu nhân sắc mặt nghiêm lạnh, dăm dăm nhìn vào thi thể Mộc Hóa và cất tiếng hỏi :

- Y đã chết rồi ư?

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Chết rồi!

Kim Xà phu nhân hậm hực :

- Do ta đã đến chậm một bước nên mới xảy ra nông nỗi này.

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Người đến đây từ bao giờ?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Trước đây một giờ, lúc ấy Mộc Hóa đã thọ thương, hung đồ đã tẩu thoát!

Kim Xà phu nhân chau mày :

- Trước khi chết y có nói gì với người chăng?

Đinh Tiểu Nam thoáng giật mình, song vẫn bình tĩnh nói :

- Có, văn bối đang định bẩm báo với phu nhân...

Kim Xà phu nhân nôn nóng :

- Người hãy nhớ lại xem, y đã chết bởi tay ai?

- Hắc Vô Thường!

Kim Xà phu nhân giật mình sửng sốt :

- Hắc Vô Thường? Có phải là Hắc Vô Thường lão Thất trong Hải Nội thất ma chăng?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Đúng vậy, chính miệng Mộc Hóa đã nói với văn bối!

Kim Xà phu nhân nghiêng rằng cảm tức :

- Hay cho Hắc Vô Thường, người quả là to gan lớn mật...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Mộc Hóa, trước khi chết có trao vật gì cho người để người chuyển giao cho tao chăng?

- Không, chẳng trao gì cả, nhưng... Mộc Hóa có nhờ văn bối bấm báo với phu nhân là y đã có vào trong Hắc Long đàm lấy được một quyển Mai Hoa kiếm phổ, nhưng...

Kim Xà phu nhân khích động hét lên :

- Sao? Quyển kiếm phổ ấy đâu?

Đinh Tiểu Nam ngửa hai tay ra :

- Nếu không vì quyển Mai Hoa kiếm phổ đó thì Mộc Hóa đâu có mất mạng!

Kim Xà phu nhân vừa kinh vừa giận :

- Sao? Hắc Vô Thường đã cướp mất rồi ư?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Đúng thế!

Kim Xà phu nhân biến đổi sắc mặt liên hồi chợt quát :

- Bay đâu!

Những bóng người nhấp nhোáng, hai ba mươi cao thủ khinh trang của Kim Xà cùng từ bốn phương tám hướng vọt ra, cùng hướng về Kim Xà phu nhân thì lễ và nói :

- Xin đợi chờ lệnh phu nhân!

Kim Xà phu nhân nghiêng rằng :

- Hãy truy tìm tung tích của Hắc Vô Thường, bất luận sống hay chết cũng phải bắt mang đến cho ta.

Hai ba mươi đại hán đồng thanh vâng dạ, đoạn tức khắc tản ra mọi phía.

Bọn người áo đen đi khỏi, chỉ thấy hai bà lão uy nghi đi đến trước mặt Kim Xà phu nhân chấp tay xá và nói :

- Phu nhân dặn gì nữa vậy?

Thì ra hai lão bà này chính là tả hữu thị vệ của Kim Xà phu nhân.

Kim Xà phu nhân trầm giọng :

- Hay mau truyền vu thư đi tìm Phật Diện Kim Cương Ngưu Thụ Tồn, lão Đại trong Hải Nội thất ma, bảo y là lão thân chờ y tại Nam Thiên môn, y phải lập tức đến ngay.

- Thưa vâng!

Hai lão bà nọ liền vội vã phi thân vọt đi.

Giờ đây chỉ còn lại Đinh Tiểu Nam và Kim Xà phu nhân.

Kim Xà phu nhân đảo quanh mắt, thở dài rồi nói :

- Hãy mai táng y đi!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Thưa vâng!

Kim Xà phu nhân lại cảm khái nói :

- Tội nghiệp cho y đã một dạ trung thành mà lại bị chết một cách bi thảm như vậy, mai này khi bình định xong võ lâm, ta sẽ đích thân cúng tế và xây mộ cho y...

Đinh Tiểu Nam vờ vĩnh :

- Đó là công đức của phu nhân, Mộc Hóa dưới chín tuổi nhất định sẽ vô cùng cảm kích!

Nói đoạn bỗng xác Mộc Hóa đặt xuống huyết rồi lấp đất lại.

Kim Xà phu nhân cười hài lòng đoạn lại nói :

- Hải Nội thất ma vẫn không sửa đổi hung tính, thực khó thể cộng sự được.

Đinh Tiểu Nam liền thừa cơ nói :

- Phu nhân liên thủ với Hải Nội thất ma tranh bá võ lâm, há chẳng phải là hết sức nguy hiểm ư? Với tâm tính nham hiểm của Thất ma, e rằng...

Không chờ chàng nói dứt, Kim Xà phu nhân cười vang :

- Đó chẳng qua là lão thân lợi dụng chúng thôi, chứ đối với mọi hành vi của bảy tên ma đầu ấy, lão thân lẽ nào lại không biết. Khi nào bình định xong võ lâm, lúc ấy chính là ngày tận số của chúng, lão thân sẽ lần lượt tiêu diệt hết.

Đinh Tiểu Nam cười thầm :

- Xem ra bà cũng là kẻ nham hiểm như nhau!

Đinh Tiểu Nam tuy nghĩ vậy, song miệng lại tán tụng :

- Phu nhân thật sáng suốt!

Kim Xà phu nhân bỗng cười nói :

- Lão thân phải đến Nam Thiên môn chờ Phật Diện Kim Cương Ngưu Thụ Tẩn, người hãy...

Đinh Tiểu Nam vội tiếp lời :

- Phu nhân không cần vãn bối đi cùng ư?

Kim Xà phu nhân lắc đầu :

- Võ công của người có thể liệt vào hàng cao thủ bậc nhất võ lâm, hãy giúp điều tra tung tích của Hắc Vô Thường, nếu sau hai giờ mà không tìm thấy thì hãy đến Nam Thiên môn gặp lão thân.

Đinh Tiểu Nam vui vẻ :

- Vãn bối xin tuân lệnh!

Đoạn quay người toan bỏ đi, Kim Xà phu nhân bỗng lại gọi :

- Khoan đi đã!

Đinh Tiểu Nam chững bước, chậm chậm quay lại :

- Phu nhân còn điều chi dặn bảo?

Kim Xà phu nhân cười gượng :

- Khi người trở về nhà tảo mộ, lão thân có chờ người nhân tiện giúp giùm một việc, chẳng hay người...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Có phải tiền bối định hỏi về người đàn ông giết kiếm trên Vọng Hải phong chăng?

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Người đã đến Vọng Hải phong chưa?

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng :

- Vãn bối đã gặp được ông ấy rồi!

Kim Xà phu nhân thoáng biến sắc :

- Ông ấy... đã nói gì?

- Ông ấy thực là vô tình...

Kim Xà phu nhân càng thêm khích động :

- Thật ra ông ấy đã nói gì với người?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Ông ấy chẳng nói gì cả!

Kim Xà phu nhân thở hắt ra :

- Một câu cũng không ư?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Ông ấy chỉ nói mỗi câu là:

“đã biết rồi!” Khi văn bối hỏi tiếp thì ông ấy bỏ đi, chẳng ngó ngang đến văn bối nữa.

Kim Xà phu nhân tiu nghỉu hồi lâu mới nói :

- Ông ấy là vậy... Ôi! Đừng trách ông ấy!

Đinh Tiểu Nam cơ hồ không nén được cười, nghiêm chỉnh nói :

- Văn bối cũng chẳng nói thêm gì, chỉ chuyển lời thăm hỏi của tiền bối với ông ấy rồi rời khỏi... Khi này suýt nữa là văn bối quên bấm báo với tiền bối...

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Thôi người hãy đi đi... Nhớ hai giờ sau đến Nam Thiên môn gặp lão thân!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Văn bối nhớ rồi!

Kim Xà phu nhân ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

- Nếu có gì nguy cấp hoặc gặp Hắc Vô Thường mà địch không lại, hãy phát cảnh hiệu tự khác sẽ có người đến ứng viện.

Đảo quanh mắt rồi tiếp :

- Hiện nay trong Thái Sơn đã bố trí đầy cao thủ bốn cung.

Đinh Tiểu Nam giật mình, vội lại nói :

- Văn bối biết rồi:

Đoạn chàng miễn cưỡng thi lễ, quay người bỏ đi.

Liên tiếp mấy cái tung mình, Đinh Tiểu Nam đã cách xa Kim Xà phu nhân mấy mươi trượng. Chàng thả chậm bước, bất giác lòng ngổn ngang bao ý nghĩ.

Chàng không muốn đối trá với Kim Xà phu nhân, song một là vì di ngôn của Mộc Hóa, hai là võ công của mình chưa luyện thành, một khi xảy ra xung đột với Kim Xà phu nhân, e rằng không phải là địch thủ của bà ta, trái lại còn làm hỏng kế hoạch của mình.

Cái chết của Mộc Hóa là một đả kích nặng nề đối với chàng, khiến chàng vô cùng xốn xang, nhất thời không thể nào bình tâm được.

Chàng mãi miết suy nghĩ, bước chân chẳng rõ đã dẫn chàng đến đâu. Khi chàng bừng tỉnh, mới hay mình đang ở trong một vùng núi non trùng điệp.

Chàng định thần đưa mắt nhìn, chỉ thấy nơi chàng đứng giống như một sơn cốc, nhưng quanh những tảng đá và núi non xung quanh, rõ ràng đây là một nơi không có dấu chân người.

Ngay khi chàng vừa định rời khỏi chốn hoang vu này, bỗng chàng ngẩn người, thì ra chàng vừa phát hiện trên mặt đất có dấu chân rất rõ ràng. Vậy là đã có người bước chân đến sơn cốc này!

Chàng cúi xuống xem xét, dấu chân hầy còn mới, chứng tỏ có người vừa vào đây không bao lâu.

Đinh Tiểu Nam bắt giác động tính hiếu kỳ, vội thi triển khinh công phóng vào trong cốc. Song chàng vừa tiến vào độ chừng mười trượng, bỗng lại giật mình sững sốt.

Thì ra trước mặt chàng không xa lắm có xác một con hổ nằm dưới đất. Xác con hổ khá to, cỡ bằng một chú bò con, đầu bị vỡ nát máu me đầm đìa.

Đinh Tiểu Nam thầm nghĩ, rõ ràng đã có người vào trong sơn cốc, gặp mãnh hổ này và đã đánh chết nó, nhưng ai vậy?

Chàng vừa suy nghĩ vừa tiếp tục tiến vào. Lát sau lại phát hiện một con rắn to dài chừng hai trượng bị người bứt thành mấy khúc, cũng chết thê thảm giống như con hổ kia.

Đinh Tiểu Nam thắc mắc thầm nhủ :

- Trong sơn cốc này sao lại có hổ và rắn to lớn đến vậy, và người nào đó sao lại có thần công đến mức đánh chết chúng mà không kêu lên được một tiếng thê này?

Ngay lúc ấy chàng bỗng nghe một giọng nói ồ ề :

- Đây chính là Long Hổ cốc ư?

Một giọng nói the thé khác nói :

- Không sai, ba năm trước tiểu đệ có đến một lần, từng làm khách tại đây những mười hôm!

Tiếng ồ ề lại nói :

- Sự đời thật khó lường, ba năm trước ngươi đến đây làm khách, ba năm sau chúng ta đến đây chiếm hang ổ của y!

Tiếng the thé bật cười :

- Chỉ trách tên lỗ mũi trâu ấy đã đến ngày tận số thôi!

Tiếng ồ ề vẻ lo lắng :

- Nghe đâu tên Long Hổ Sơn Nhân không phải là tay vừa, có lẽ rất khó đối phó.

Tiếng the thé cười nói :

- Lục ca lo xa quá, Long Hổ Sơn Nhân tuy không phải là tay vừa song huynh đệ ta hai người hợp sức đối phó, có lẽ chẳng thua kém hần đâu!

Tiếng ồ ề cười giòn :

- Đúng, hai ta hợp lại đủ sức làm cả thiên hạ lung lay, sá gì một Long Hổ Sơn Nhân, nhất định chẳng thể thua kém được.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, thầm nhủ :

- Hai người này là ai vậy nhỉ?

Đoạn chàng tiếp tục nhen nhóm tiến tới. Bỗng hai người đập vào mắt chàng, Đinh Tiểu Nam vội thi triển môn Tiêu Ảnh Nặc Tông, tàng hình cách hai người kia chừng ba trượng.

Chỉ thấy hai người một người áo trắng, một người áo đen, mặt mày rất hung hiểm.

Đinh Tiểu Nam lập tức hiểu ra hai người này nhất định là Hắc Bạch Vô Thường, lão lục và lão thất trong Hải Nội thất ma.

Sự suy đoán của chàng tức khắc được chứng thực. Chỉ nghe lão áo trắng khẽ thở dài :

- Lão Thất, việc này... ta cứ cảm thấy lo lo làm sao ấy!

Lão áo đen nói :

- Lục ca sao không tin ở tiểu đệ thế này, có gì mà phải lo, mười hôm sau chúng ta sẽ trở thành cao thủ đệ nhất võ lâm rồi...

Bạch Vô Thường chau mày :

- Trong mười hôm có thể luyện thành Mai Hoa kiếm phổ ư?

Hắc Vô Thường cười :

- Mười hôm là nhiều đấy, kỳ thực...

Đoạn cười kiêu ngạo nói tiếp :

- Với tài hoa thiên phú của hai ta, chỉ cần bảy hôm là đã luyện thành thực rồi!

Bạch Vô Thường dáo dác nhìn quanh :

- Long Hồ cốc này cũng chưa chắc ẩn mật, nếu như...

Hắc Vô Thường xua tay :

- Lục ca đừng lo nghĩ quá nhiều, Kim Xà phu nhân có quen biết với Long Hồ Sơn Nhân, dẫu bà ta phong tỏa hết Thái Sơn cũng không bao giờ tiến vào Long Hồ cốc một bước...

Bạch Vô Thường vẫn có vẻ không yên tâm :

- Còn Ngưu đại ca của chúng ta...

Hắc Vô Thường nghiêng răng cắn tức :

- Trong Hải Nội thất ma, chúng ta cùng thành danh, nhưng Ngưu Thư Tần lại kỳ thị chúng ta thế kia, phen này là cơ hội tiến thân của chúng ta.

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Khi này tiểu đệ đã cố tình để lại cho tên hóa tử kia một hơi thở, chính là nhằm thông tin cho Kim Xà phu nhân.

Bạch Vô Thường bắn khoăn :

- Vậy chẳng phải càng thêm rắc rối.

Hắc Vô Thường cười :

- Đó chính là chỗ thông minh của tiểu đệ! Mai Hoa kiếm phổ là vật tất đắc của Kim Xà phu nhân, chúng ta đã cướp đoạt mà còn gây ra thương thế chí mạng cho tên hóa tử kia, làm sao bà ta chịu để yên... Nhưng bà ta căm hận không phải chỉ riêng tiểu đệ, mà luôn cả Hải Nội thất ma. Theo nhận định của tiểu đệ, thế nào bà ta cũng không để yên cho lão đại.

- Vậy thì cũng đâu có lợi gì cho chúng ta, lão đại ắt sẽ giúp Kim Xà phu nhân tìm kiếm chúng ta nếu tìm gặp thì chẳng phải nguy to ư?

Hắc Vô Thường cười :

- Tiểu đệ đã tính toán rất kỹ lưỡng, họ không bao giờ tìm đến đây đâu!

Bạch Vô Thường không hiểu :

- Tại sao vậy?

Hắc Vô Thường kiêu hãnh :

- Kim Xà phu nhân từng hứa với Long Hồ Sơn Nhân, dẫu có phá tan ngọn Thái Sơn thì cũng không bao giờ tiến vào Long Hồ cốc, hơn nữa bà ta cũng chẳng thể nào ngờ được chúng ta lại vào trong Long Hồ cốc, quyết chẳng phải là đối thủ của Long Hồ Sơn Nhân...

Đoạn vỗ tay vào lòng đánh bốp, đắc ý nói tiếp :

- Bởi bà ta không bao giờ ngờ tới chúng ta lại có vật khắc chế được Long Hồ Sơn Nhân!

Bạch Vô Thường chau mày :

- Nhưng còn lão đại với bọn kia tính sao?

- Họ lo đối phó với Kim Xà phu nhân còn chưa xong, thì giờ đâu mà tìm chúng ta nữa. Vả lại, dù có tìm cũng không bao giờ tìm đến nơi này, ít ra Kim Xà phu nhân cũng chẳng thể cho lão đại đi vào Long Hồ cốc!

Bạch Vô Thường ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

- Theo ta thấy, mình nên rời khỏi Thái Sơn thì tốt hơn!

Hắc Vô Thường lắc đầu nguây nguẩy :

- Không được, rời khỏi Thái Sơn quá là mạo hiểm, bọn cao thủ Kim Xà cung hắc đã vây chặt Thái Sơn rồi, và lão đại chúng ta cũng chẳng dễ gì buông lời đâu.

- Nếu lỡ Kim Xà phu nhân trong khi tức giận, lục soát hết ngọn Thái Sơn mà không tìm thấy chúng ta, xộc vào trong sơn cốc này thì sao?

Hắc Vô Thường thần nhiên cười :

- Điều ấy tiểu đệ cũng đề phòng đến rồi, mặc dù khả năng ấy là rất hi hữu, song bắt buộc cũng phải đề phòng!

Bạch Vô Thường nôn nóng :

- Dự phòng bằng cách nào?

- Đó là xem bà ta xông vào khi nào, nếu vào lúc chúng ta sắp luyện thành Mai Hoa kiếm phổ thì cứ việc ra tay quyết đấu với bà ta...

Bạch Vô Thường sốt ruột xen lời :

- Nếu như chưa luyện thành thì sao?

- Vậy thì cũng chẳng hề gì, khi tiểu đệ làm khách tại đây hồi ba năm về trước, đã từng quan sát địa thế trong cốc, có một con đường ngầm thông ra ngoài xa ba dặm.

Bạch Vô Thường lo lắng :

- Ngoài ba dặm chẳng phải vẫn còn nằm trong phạm vi của Thái Sơn ư?

Hắc Vô Thường lắc đầu cười :

- Lục ca sao mà khờ quá vậy? Hễ một khi Kim Xà phu nhân vào đây phát hiện ra chúng ta, tất nhiên sẽ triệu tập hết cao thủ kéo đến đây, có nghĩa là toàn bộ thực lực của Kim Xà cung đều tập trung vào Long Hồ cốc, vậy thì đâu còn chú ý đến ở ngoài xa ba dặm nữa.

Bạch Vô Thường gật gù :

- Vậy là người đã tính toán đến mức an toàn tuyệt đối rồi!

Hắc Vô Thường kiêu hãnh :

- Lẽ dĩ nhiên, Lục ca đã yên tâm chưa?

Bạch Vô Thường gật đầu :

- Chẳng những yên tâm mà còn phục người sát đất nữa. Mọi sự giao cho người xử lý, ta chỉ biết nghe theo người thôi. Thôi chúng ta đi!

Đoạn Hắc Bạch Vô Thường cùng đứng lên tiếp tục tiến vào trong cốc.

Đình Tiểu Nam vận dụng thuật Tiêu Ảnh Nặc Tông nhon nhón theo sau hai người tiến vào trong.

Đang đi bỗng một cơn gió nổi lên, một con hổ vọt từ trong cốc lao nhanh ra, phía sau còn có một con rắn khổng lồ dài chừng ba trượng.

Đinh Tiểu Nam định thần nhìn, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường cùng vung tay tung ra một nắm phấn trắng, rồi lệ làng phóng sang hai bên.

Nắm phấn trắng ấy tỏa ra mịt mù phủ khắp mười trượng vuông.

Hai con thú dữ lao tới rất nhanh, thoáng chốc đã tiến vào trong làn phấn trắng.

Nhưng kể cũng lạ, hai con thú lập tức như bị và mạnh vào vách đá, chỉ nghe “ầm” một tiếng ngã ra bất tỉnh.

Hắc Bạch Vô Thường cùng lúc nhảy ra, một ra tay đánh vào đầu hổ, một vịn mình rắn, hai con thú chết thảm ngay tức khắc.

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng thảm nhủ :

- Thảo nào hai con thú đã chết một cách im lìm thế kia, thì ra chúng đã bị trúng độc trước rồi ra tay sau, thủ đoạn của hai người này cũng khá là tàn độc.

Vừa nghĩ vừa tiếp tục theo gót hai người tiến vào trong.

37. Chương 37: Thiếu Nữ Bịt Mặt

Suốt dọc đường không còn gặp thú dữ nào thêm nữa, sơn cốc ngoằn ngoèo hết sức khó đi, nhưng qua khỏi chừng bảy mươi trượng thù đến trước một khu rừng rậm.

Chỉ thấy cạnh khu rừng có một tảng đá khổng lồ, phía trên có đề bốn chữ to và rất rõ ràng:

“Vào rừng là chết!”.

Bạch Vô Thường cười khinh :

- Thật là hồng hách!

Hắc Vô Thường nghiêm nghị :

- Không hồng hách đâu, sự thật tên lỗ mũi trâu ấy cũng khá là lợi hại, ngay như Kim Xà phu nhân còn thể là không bao giờ bước chân vào thì đủ biết...

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, bất giác lại dừng bước.

Bỗng nhiên, một giọng nói sang sảng từ trong rừng vọng ra :

- Vô Lượng Thọ Phật, ai đến đây?

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, định thần nhìn, chỉ thấy một vị lão đạo dáng vẻ đạo mạo hiên ngang từ trong rừng phóng ra.

Hắc Vô Thường vội tiến tới vòng tay nói :

- Đạo trưởng mạnh giỏi chứ?

Đạo nhân nọ thoáng ngẩn người đoạn liền cười nói :

- Thì ra là lão hữu Thất ma!

Đoạn lại mỉm cười lạnh lùng nói tiếp :

- Chẳng hay thí chủ vì sao lại đến đây?

Hắc Vô Thường cười giả lả :

- Chẳng lẽ đạo trường không mừng đón ư?

Long Hổ Sơn Nhân giọng lạnh tanh :

- Bởi vì nhị vị đã đến không đúng lúc!

Hắc Vô Thường cười cười :

- Đạo trưởng nói vậy nghĩa là sao?

Long Hồ Sơn Nhân nhếch môi cười :

- Có lẽ nhị vị còn rõ hơn bản đạo nhiều, hiện nay Thái Sơn đã trở nên như thế nào rồi...

Hắc Vô Thường nghiêm nghị :

- Thực chẳng giấu diếm, bọn tại hạ đến đây chính là vì việc ấy!

Long Hồ Sơn Nhân thắc mắc :

- Đến gây sự với bản đạo ư?

Hắc Vô Thường nghiêm nghị đáp :

- Bọn tại hạ đến đây là định giúp đạo trưởng, bởi vì...

Đoạn kể tai Long Hồ Sơn Nhân thầm thì một hồi.

Long Hồ Sơn Nhân thoáng biến sắc mặt, hậm hực nói :

- Có thật vậy chẳng?

Hắc Vô Thường nghiêm mặt :

- Chẳng lẽ đạo trưởng không tin tại hạ hay sao?

Long Hồ Sơn Nhân nghiêng rằng :

- Hay nhỉ, vậy là cũng quá xem thường Long Hồ Sơn Nhân này... Nhị vị đã trượng nghĩa tương trợ, bản đạo vô vàn cảm kích, xin mời vào trong chơi một lát!

Hắc Vô Thường vội nói :

- Làm phiền đạo trưởng quá!

Long Hồ Sơn Nhân không nói thêm, quay người tiến vào rừng.

Hắc Vô Thường lén nháy mắt với Bạch Vô Thường, đoạn cũng nói gót theo sau.

Đình Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, chẳng hiểu hai người này định giở trò trống gì. Song vẫn không chậm trễ, lập tức theo họ vào rừng, do bởi chàng thì triển môn Tiêu Ảnh Nặc Tông nên ba người kia chẳng hề hay biết.

Đình Tiểu Nam phóng lên trên một ngọn cây nhìn xuống chỉ thấy trong rừng có vài gian nhà lá thanh nhã và trên vách núi sau rừng có nhiều hang động, nghĩ hẵn là dùng để nuôi dưỡng những loài thú dữ như xà, hổ.

Long Hồ Sơn Nhân đưa Hắc Bạch Vô Thường đến ngồi xuống cạnh một chiếc bàn đá, gượng cười nói :

- Xin nhị vị hãy nói rõ tường tận, rồi bản đạo sẽ mời nhị vị vào nhà uống rượu.

Hắc Vô Thường vội nói :

- Chẳng dám làm phiền đạo trưởng... Trước hết tại hạ xin cáo tội với đạo trưởng, hai con hổ và hai con rắn...

Long Hồ Sơn Nhân xua tay :

- Việc nhỏ nhặt ấy chẳng cần nhắc đến, hãy mau nói về Kim Xà phu nhân!

Hắc Vô Thường nghiêm nghị :

- Khi xưa giữa đạo trưởng với Kim Xà phu nhân có hiềm khích gì với nhau thì tại hạ không rõ, có điều theo tại hạ được biết thì Kim Xà phu nhân lại để dạ căm thù...

Long Hồ Sơn Nhân nghiêng rằng :

- Y thị đã nói những gì?

Hắc Vô Thường gần giọng :

- Bà ta bảo là phải san Long Hồ cốc thành bình địa!

Long Hồ Sơn Nhân tức tối :

- A! Thật tức chết bần đạo...

Hắc Vô Thường chập rây từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp gấm trao qua và nói :

- Còn vật này nữa, đạo trưởng hãy xem thì rõ ngay.

Long Hồ Sơn Nhân đưa tay ra đón lấy, thắc mắc hỏi :

- Vật gì thế này?

- Đây là chứng cứ mưu hại đạo trưởng của Kim Xà phu nhân, đạo trưởng mở ra xem thì rõ!

Long Hồ Sơn Nhân run rẩy đón lấy, giọng căm tức :

- Bần đạo xin thề...

Vừa nói vừa mở nắp hộp ra, ngay tức khắc Long Hồ Sơn Nhân không còn nói tiếp được nữa, bởi trong chiếc hộp gấm chẳng phải vật gì khác, mà là một con rắn rất nhỏ, khi nhìn kỹ, không thể nào phân biệt được đầu đuôi của nó, bởi mỗi phía đều có một cái đầu. Con rắn hai đầu!

Long Hồ Sơn Nhân hét lớn :

- Hay cho tặc tử kia...

Nhưng con tiểu xà chẳng chút khách sáo, nhanh như chớp cắn vào mặt Long Hồ Sơn Nhân.

Long Hồ Sơn Nhân đưa tay đập mấy cái, nhưng con tiểu xà như mọc ở trên mặt, không có cách nào hất xuống được. Sau cùng, Long Hồ Sơn Nhân lão đảo rồi ngã quỵ. Đinh Tiểu Nam tuy định ra tay giúp, nhưng khi chàng phát hiện trong chiếc hộp gấm là con rắn hai đầu thì đã quá muộn, nên đành vẫn tự thủ bàng quan.

Long Hồ Sơn Nhân giãy giụa gào lên :

- Các người... rồi đây sẽ bị quả báo...

Hắc Vô Thường cười to :

- Lão đạo, vậy thì người đã ở ác từ kiếp nào?

- Tặc tử...

Bạch Vô Thường đã phóng chỉ điểm khóa huyết của Long Hồ Sơn Nhân.

Hắc Vô Thường cười hăng hắc :

- Lão đạo, có lẽ người cũng phải biết, sau khi bị rắn hai đầu cắn thì còn sống bao lâu, e rằng cùng lắm chỉ nửa giờ nữa thôi.

Bạch Vô Thường cũng cười nói :

- Chết như vậy còn hơn là không toàn thân mà, lão đạo nên cảm kích bọn ta mới phải.

Long Hồ Sơn Nhân bị điểm huyết, ngoại trừ đôi mắt trợn trừng, chẳng nói được một câu nào, song ánh mắt như hai mũi tên nhọn phần nộ nhìn vào hai người.

Thế nhưng, ánh mắt ấy cũng chẳng giữ được bao lâu, bởi trong thoáng chốc con rắn hai đầu đã cắn nát mặt ông ta, trở nên nhầy nhụa gớm ghiếc. Đồng thời, toàn thân ông ta tím đen, chứng tỏ đã trúng phải kịch độc.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng trèo treo, ngẫm thì là nhất định phải làm cho hai người này chết một cách thâm. Hắc Vô Thường cười hề hề :

- Lão đạo, thành thật cho người biết, hôm nay bọn này đến chẳng qua định tạm mượn chỗ người để luyện tuyệt kỹ trong Mai Hoa kiếm phổ thôi.

Bạch Vô Thường tiếp lời :

- Không sai, nếu tử tế hỏi người, chắc hẳn người sẽ không đồng ý, cho nên mới đành sử dụng hạ sách này!

Hắc Vô Thường lắc đầu :

- Lục đại ca khỏi phí lời, y đã không còn nghe được nữa rồi!

Hắc Vô Thường cười khoái trá :

- Bây giờ Long Hồ cốc đã là của chúng ta, Lục ca, hãy yên tâm mà luyện kiếm đi thôi!

Bạch Vô Thường chau mày :

- Nhưng con rắn hai đầu này thì sao?

Thì ra con rắn hai đầu vẫn ngoạm chặt vào gương mặt nhầy nhụa của Long Hồ Sơn Nhân không hề động đậy.

Hắc Vô Thường cười :

- Con rắn hai đầu này rất độc địa, hề cắn người là tiết hết nọc độc, tối đa nó cũng chỉ sống thêm được một giờ nữa thôi, dù không chết thì cũng vô hại, cứ để mặc nó!

- Ít ra chúng ta nên đi vào trong nhà tìm lấy cái ăn trước đã đi chứ!

Hắc Vô Thường gật đầu :

- Có lý, thôi ta đi!

Đoạn hai người trước sau đi về phía mấy gian nhà lá.

Song vừa đến trước cửa, Hắc Vô Thường bỗng kinh ngạc nói :

- Lại thật, sao trong phòng lại có ánh đèn nhỉ?

Bạch Vô Thường cũng ngạc nhiên :

- Ồ, hồi nãy khi chúng ta đến, trong phòng tối om kìa mà!

Đinh Tiểu Nam cũng bất giác ngẩn người, bởi chàng tuy ở trên ngọn cây, nhưng không hề chú ý đến gian nhà lá kia.

Hắc Vô Thường chau chặt mày nghĩ ngợi.

Bạch Vô Thường khẽ nói :

- Rất có thể lão đạo kia đã có thu đồ đệ!

Hắc Vô Thường lắc đầu :

- Dứt khoát không thể như thế được, Long Hồ Sơn Nhân tính nết cô độc, đã quen sống một mình, tuyệt đối không bao giờ thu nhận đồ đệ, hẳn là có vấn đề gì đây!

Bạch Vô Thường phân vân :

- Vậy thì nên làm sao? Hay chúng ta rời khỏi đây thôi!

Hiển nhiên trong lòng y có ý lo sợ. Hắc Vô Thường thản nhiên cười :

- Dù Kim Xà phu nhân đến đây thì chúng ta cũng không thể bỏ đi được... kể chi hẳn là ai, chẳng lẽ chúng ta lại sợ hay sao?

Bạch Vô Thường liền lấy lại can đảm, gật đầu nói :

- Không sai, chúng ta hãy đến đó xem!

Hắc Vô Thường trầm giọng :

- Hãy nhớ, trong ngọn Thái Sơn này chúng ta chẳng có một người bạn nào cả, bất luận đó là ai thì cũng không có thiện ý với chúng ta, cách duy nhất tốt hơn à khử đi cho yên chuyện.

Bạch Vô Thường gật đầu :

- Đúng, ta không giết họ, họ ắt giết ta!

Hắc Vô Thường cười nham hiểm :

- Lục ca biết được thì hay lắm, bất luận kẻ đó là ai, gặp là tức khắc dùng thủ pháp lợi hại nhất khử đi ngay mới là thượng thượng sách.

Bạch Vô Thường gật đầu :

- Ta biết, thôi chúng ta đi...

Đoạn hai người như u linh quỷ mị lướt tới.

Nhưng khi vừa đến cửa bỗng thấy cánh cửa bật mở, một bóng người lách ra.

Thì ra đó là một thiếu nữ bịt mặt bằng khuôn lụa mỏng, không trông rõ mặt, chỉ thấy thân hình mảnh mai và một thanh kiếm sáng quắc.

Hắc Vô Thường cười hăng hắc :

- Nha đầu, ngươi là ai?

Thiếu nữ bịt mặt buông tiếng cười khẩy :

- Thôi Hồn sứ giả!

Hắc Vô Thường cười :

- Đừng có đùa, ngươi có quan hệ gì với Long Hồ Sơn Nhân, y là sư phụ của ngươi ư?

Thiếu nữ bịt mặt cười khẩy :

- Ông ta chẳng có quan hệ gì tới bốn cô nương cả, lại càng chẳng có tư cách để làm sư phụ bốn cô nương!

Bạch Vô Thường chau mày :

- Ả nha đầu này lai lịch dường như không phải nhỏ...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Tại sao không cho bọn ta nhìn thấy mặt thật?

Vung tay phất một cái, một luồng chỉ phong bắn vào mặt thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt cười gằn quát :

- Cả gan!

Trở tay phóng ra một chưởng!

38. Chương 38: Hỏa Thiêu Nhị Ma

Đinh Tiểu Nam trông thấy rất rõ ràng, chàng hết sức lấy làm lạ, bởi giọng nói của thiếu nữ nọ hết sức quen tai. Nhưng trong nhất thời chẳng nghĩ ra được nàng là ai.

Chàng vốn định ra tay tương trợ, song thấy thiếu nữ nọ công lực phi phàm, nên chàng bèn quyết định quàng quang, dò xét rõ lai lịch của thiếu nữ rồi hẵng tính sau.

Chàng ngằm ngưng thần giới bị dễ sẵn sàng ra tay.

Thiếu nữ bịt mặt phóng một chưởng vừa nhanh vừa lạ, nhưng nghe “bình” một tiếng, chẳng những hóa giải chỉ lực của Bạch Vô Thường còn hất y thoát lui bảy bước.

Bạch Vô Thường cả kinh thất sắc, tung người lên quát :

- Quá lắm, quá lắm...

Hắc Vô Thường cũng vừa kinh hãi vừa tức giận, vung tay phóng ra một chưởng.

Song thiếu nữ bịt mặt hết sức nhanh nhẹn, vụt tung người lên cao năm sáu trượng, ung dung tránh khỏi đòn tấn công của Hắc Bạch Vô Thường.

Đinh Tiểu Nam bất giác hoan hô thầm.

Nhưng thấy thiếu nữ bịt mặt người đang lơ lửng trên không, bỗng vung tay, một tấm lưới vàng tung ra.

Chiếc lưới ấy giống như một làn sương mù màu vàng, hoàn toàn trùm phủ lên người cả hai Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường kinh hãi. Bạch Vô Thường hét lên :

- Cái gì thế này?

Hắc Vô Thường thì la lớn :

- Đó là Huyền Đạo Thiên Vồng, chạy mau...

Song đã chậm mất, hai người lập tức bị chiếc lưới chụp trúng.

Khi chiếc lưới vừa phủ chụp hai người, ngay tức khắc thắt lại, trong khoảnh khắc siết chặt cứng, tay chân cũng không còn động đậy được nữa.

Chỉ một cái vung tay đã bắt được nhị ma, thần công ấy quả là khó ai bì kịp.

Đinh Tiểu Nam lại càng kinh dị hơn, song chàng chẳng tài nào nhận ra thiếu nữ này là ai.

Chiếc Huyền Đạo Thiên Vồng mảnh như sợi tóc, song vô cùng rắn chắc, đao kiếm không chém đứt được, Hắc Bạch Vô Thường càng giãy giụa mạnh thì chiếc lưới càng thắt chặt hơn.

Sau cùng, hai người không giãy giụa nữa.

Bạch Vô Thường hét lớn :

- Nha đầu kia, ngươi biết bọn ta là ai không?

Thiếu nữ bịt mặt nghiêng răng :

- Hắc Bạch nhị vô thường, lão lục và lão thất trong Hải Nội thất ma, có lẽ không sai chứ?

Hắc Vô Thường trừng mắt :

- Đã biết danh hiệu của bọn ta sao còn dám bắt giữ?

Thiếu nữ bịt mặt giọng căm hờn :

- Nếu các ngươi không phải là nhóm Hải Nội thất ma thì bốn cô nương đâu có bắt giữ làm gì?

Hắc Vô Thường kinh ngạc :

- Chẳng lẽ bọn này có thù với ngươi ư?

Thiếu nữ bịt mặt gần giọng :

- Thù bất cộng đố thiên!

Hắc Vô Thường thở dài :

- Cho bọn ta giải thích được chăng?

Thiếu nữ bịt mặt danh giọng :

- Chẳng có gì để giải thích nữa cả!

Hắc Vô Thường lại hỏi :

- Người có thể xác định bọn ta là kẻ thù chẳng?

Thiếu nữ bịt mặt còn gần :

- Tất nhiên chẳng thể nào làm được!

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, thiếu nữ này thật ra là ai? Vì sao giọng nói nghe hết sức quen tai mà lại không biết nàng ta là ai?

Bạch Vô Thường với giọng thăm dò :

- Người định đối phó với bọn ta bằng cách nào?

Thiếu nữ bịt mặt buông tiếng cười lạnh tanh :

- Chẳng giấu gì các người, bốn cô nương hiện còn đang suy nghĩ... Bốn cô nương đang tìm một phương cách làm cho các người chết đau đớn nhất, còn ghê hơn cả bạo hình băm vằm ra muôn ngàn mảnh, dù thế nào thì các người cũng sẽ được ném mùi.

Hắc Vô Thường vờ cười ung dung :

- Nha đầu kia, hãy nghe theo lời khuyên của ta, thả bọn ta ra thì tốt hơn.

Thiếu nữ bịt mặt cười khẩy :

- Tại sao vậy chứ?

Hắc Vô Thường nghiêm giọng :

- Vì nếu người giết chết bọn ta thì người cũng sẽ mất mạng!

Thiếu nữ bịt mặt cười :

- Nói vậy sẽ có người báo thù cho các người ư?

Hắc Vô Thường răn giọng :

- Đó là lẽ dĩ nhiên, Hải Nội thất ma như thể là một, nếu người giết chết bọn ta, dù có trốn đến chân trời góc bể thì chắc chắn cũng sẽ phải chết trong tay của lão đại bọn ta.

Thiếu nữ bịt mặt giận quá hóa cười :

- Các người biết bốn cô nương nghĩ như thế nào chẳng?

Hắc Vô Thường vờ thản nhiên :

- Người nghĩ thế nào là việc của người, bọn ta mặc dù thất thủ bị bắt, song chẳng qua là một là do người đã dùng mưu kế, hai là nhờ vào chiếc lưới của người, bằng không người chưa đủ bản lĩnh thắng nổi bọn ta đâu.

Thiếu nữ bịt mặt cười :

- Vậy ra các người hãy còn hảo ý?

Hắc Vô Thường cười gượng :

- Cũng có thể nói như vậy!

Thiếu nữ bịt mặt nghiêng răng :

- Đáng tiếc ý nghĩ của bốn cô nương lại khác, phải chi ngũ ma kia có mặt tại đây thì hay biết mấy.

Bạch Vô Thường bỗng lên tiếng :

- Làm gì có chuyện ấy...

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Lão nhị của bọn ta đã không may chết bởi tay Thiên Xú lão khát hà rồi, y không đến được đâu.
- Ngoài y ra còn tứ ma nữa!
- Trong số huynh đệ bọn ta, người chẳng thể đối phó nổi bất kỳ người nào cả.

Thiếu nữ bịt mặt cười :

- Bốn cô nương rất muốn cho tất cả lục ma cùng bị chết thảm, các người hãy gọi chúng đến đây đi!

Bạch Vô Thường ngẩn người :

- Người nói thật chứ?
- Chẳng lẽ ta lại gạt các người sao?

Bạch Vô Thường quay sang Hắc Vô Thường nói :

- Thất đệ hãy phát tín hiệu gọi đại ca đến cứu chúng ta...

Hắc Vô Thường thở dài :

- Lục ca, chúng ta đành chịu chết thôi!

Bạch Vô Thường vẻ phật ý :

- Vì sao vậy?

Hắc Vô Thường cắn răng :

- Gọi đại ca đến ắt hẳn kéo luôn cả Kim Xà phu nhân, bọn họ người nào cũng không buông tha cho mình đâu. Đẳng nào thì kế hoạch của chúng ta đã thất bại thiệt rồi, đành chịu chết đi thôi!

Thiếu nữ bịt mặt cười :

- Vậy là các người không định kêu gọi tứ ma kia đến giải cứu ư?

Hắc Vô Thường nghiêng răng :

- Nha đầu kia, muốn giết muốn tha tùy ý, người còn nói nhiều chi nữa?

Thiếu nữ bịt mặt lắc đầu :

- Một là bốn cô nương không thể để cho các người chết một cách dễ dàng, hai là bốn cô nương cần phải lợi dụng các người để lôi kéo tứ ma kia đến, cho nên...

Bạch Vô Thường hét lớn :

- Nha đầu kia, thủ đoạn của người thật là tàn nhẫn, thực ra người muốn thế nào?

Thiếu nữ bịt mặt tủm tỉm cười :

- Bốn cô nương nghĩ ra cách rồi, thế nhưng...

Bạch Vô Thường nôn nóng :

- Cách gì?

- Các người đã nhận ra đây là Huyền Đạo Thiên Vọng, có lẽ cũng biết được sự lợi hại của nó, không sợ đao kiếm cũng chẳng sợ lửa thiêu, giờ bốn cô nương định treo các người lên cây rồi đốt một đồng lửa ở dưới nướng từ từ, có lẽ chẳng sợ các người không la hét lên...

Hắc Vô Thường hốt hoảng :

- Không thể, người không thể...

Thiếu nữ bịt mặt mỉm cười :

- Sao lại không thể chứ?

Hắc Vô Thường nghiêng rằng :

- Người không được tàn nhẫn như vậy, bọn ta đâu thành ma cũng sẽ đi tìm người!

Thiếu nữ bịt mặt bật cười :

- Rất tiếc bốn cô nương không sợ ma quỷ!

Trầm giọng nói tiếp :

- Các người hãy chịu chết đi thôi, đâu có nói gì cũng chỉ vô ích, miễn các người cố sức kêu la, nếu như tứ ma kia mà có mặt tại Thái Sơn hẳn sẽ nghe tiếng tìm đến, vậy thì bốn cô nương có thể tóm hết vào lưới cùng nướng luôn một lúc.

Hắc Vô Thường quát lớn :

- Người có giỏi đến mấy cũng chẳng thể làm được như vậy.

Thiếu nữ bịt mặt cười phá lên :

- Làm được hay không tức khắc các người sẽ biết ngay thôi!

Đoạn bồng nói với lên ngọn cây :

- Này, còn chưa chịu xuống đây giúp một tay ư?

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh hãi, song chẳng chút chậm trễ, lập tức nhảy xuống đất, vòng tay nói :

- Hẳn cô nương sớm biết rõ hành tung của tại hạ?

Thiếu nữ bịt mặt cười :

- Không sai, tôi sớm đã chú ý đến các hạ rồi!

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Xin thỉnh giáo phương danh của cô nương là...

Thiếu nữ bịt mặt đánh trống lảng :

- Lời nói của tôi vừa rồi, có lẽ các hạ đã nghe rõ hết cả!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Tại hạ đã nghe rõ hết, nhưng chẳng hay cô nương muốn nói về điều nào?

Thiếu nữ bịt mặt cười hài lòng :

- Tất nhiên là nói về việc hỏa thiêu Thất ma!

- Vậy thì hay quá, tại hạ hoàn toàn tán đồng... Dùng bất kỳ phương pháp nào tàn bạo nhất để giết chúng cũng đều hết sức thích đáng.

Thiếu nữ bịt mặt cười hài lòng :

- Vậy thì các hạ hãy giúp cho một tay đi!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Xin thứ cho tại hạ đường đột, tại hạ nghe tiếng nói của cô nương rất quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ ra được cô nương là ai, chẳng hay...

Thiếu nữ bịt mặt khoát tay cười :

- Vội gì kia chứ? Hãy lo nướng hai lão này trước, rồi chúng ta thông thả nói chuyện không được sao?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Cô nương nói rất phải!

Thế chàng lệ làng treo chiếc lưới lên, để hai người cách mặt đất chừng năm thước, sau đó đốt một đồng lửa bên dưới.

39. Chương 39: Huynh Muội Trùng Phùng

Đồng lửa tuy không lớn lắm, song ngọn lửa rừng rực tấp lên người Hắc Vô Thường cũng khó có thể chịu được.

Thiếu nữ bịt mắt mỉm cười :

- Có lẽ chúng còn vận Vô Thường Âm Công để chống lại, ngọn lửa nhất thời chưa làm gì được chúng đâu!

Đình Tiểu Nam gật gù :

- Vậy để tại hạ thêm củi vào cho lửa cháy to hơn.

Thiếu nữ bịt mắt xoa tay :

- Không cần, dầu công lực của chúng thâm hậu đến mấy cũng chẳng chịu đựng nổi sự thiêu đốt của Tam Dương chân hỏa, không cần bao lâu thì công lực của chúng cũng sẽ tiêu hao hết sạch...

Đoạn mỉm cười nói tiếp :

- Khi nào công lực của chúng tiêu hao hết sạch lúc ấy chúng sẽ thấm thía mùi vị của sự thiêu nướng.

Đình Tiểu Nam gật đầu :

- Cô nương nghĩ chu đáo lắm...

Bỗng giậm chân la lên :

- Không được, tại hạ đã quên mất một đại sự!

Thiếu nữ bịt mắt kinh ngạc :

- Đại sự gì vậy?

Đình Tiểu Nam hơ hải :

- Trên mình Hắc Vô Thường có một quyển Mai Hoa kiếm phổ, đó...

Thiếu nữ bịt mắt cười ngắt lời :

- Đó là quyển giả!

Đình Tiểu Nam ngớ người :

- Giả ư? Làm sao cô nương biết?

Thiếu nữ bịt mắt ra chiều bí ẩn :

- Thực chẳng giấu diếm, quyển Mai Hoa kiếm phổ vốn dĩ chỉ là giả!

Đình Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Vậy... cô nương căn cứ vào đâu?

Thiếu nữ bịt mắt nhoẻn cười :

- Quyển Mai Hoa kiếm phổ thật hiện giờ ở trong tay gia sư, quyển Mai Hoa kiếm phổ kia dĩ nhiên là giả rồi!

Đình Tiểu Nam sững sờ :

-Ồ... Chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

- Thiên Sơn lão nhân!

- Thì ra là lão nhân gia ấy!

Đình Tiểu Nam càng thêm sững sờ, chàng liên nhớ đến Túy Cái Hà Bất Phương bảo chàng đến Thiên Sơn Ngọc Kính bái Thiên Sơn lão nhân làm sư phụ mới có thể báo được huyết thù gia môn, thật không ngờ Thiên Sơn lão nhân lại có một vị nữ đệ tử.

Thiếu nữ bịt mặt ngạc nhiên :

- Các hạ quen biết gia sư ư?

Đình Tiểu Nam xua tay :

- Không, chẳng qua ngưỡng mộ đại danh của lão nhân gia ấy từ lâu mà thôi. Thảo nào võ công của cô nương cao như vậy, tại hạ thật thất kính!

Thiếu nữ bịt mặt bật cười khúc khích :

- Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện với nhau được rồi... Các hạ có cảm thấy tôi quen lắm phải không?

Đình Tiểu Nam vội đáp :

- Không sai! Nhưng tại hạ... thực không tài nào nhớ ra được!

- Các hạ thử nghĩ nữa xem!

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Tại hạ thực chẳng thể nào nghĩ ra được, xin cô nương hãy...

Thiếu nữ bịt mặt bỗng giậm chân :

- Hê, ca ca sao mà ngốc quá vậy?

Đình Tiểu Nam giật nảy mình :

- Cô nương gọi tại hạ là gì? Ca ca... Vậy là...

Thiếu nữ bịt mặt bật cười khúc khích, cởi khuôn lụa bịt mặt xuống.

Đình Tiểu Nam càng thêm sững sờ, gương mặt kia tuy rằng đã chín chắn hơn rất nhiều, song chàng có thể lập tức nhận ra ngay đó chính là em gái chàng Đình Tiểu Lăng!

Đình Tiểu Nam lẩm bẩm :

- Muội muội đó ư?

Đình Tiểu Lăng nhướn miệng cười :

- Dĩ nhiên là tiểu muội, ca ca không nhận ra sao?

Miệng nàng tuy cười nhưng chốc lát nước mắt đã chảy dài.

Đình Tiểu Nam lắp bắp :

- Muội muội... chẳng phải là...

Mặc dù chàng đã nhận ra em gái mình nhưng lại không dám tin, đồng thời nước mắt cũng tuôn rơi lã chã.

Đình Tiểu Lăng ghen ngào :

- Ca ca muốn bảo là tiểu muội đã chết rồi chứ gì?

- Hôm ấy...

Đình Tiểu Lăng tiếp lời :

- Hôm ấy kể như tiểu muội đã chết, nhưng cuối cùng đã được ân sư Thiên Sơn lão nhân tương cứu mới bảo toàn được tính mạng, bằng không thì huynh muội ta đâu có gặp nhau hôm nay!

Đình Tiểu Nam giọng nghẹn ngào :

- Đó là Hoàng thiên đã phù hộ...

Run run bước tới ôm chầm lấy Đinh Tiểu Lăng.

Đinh Tiểu Lăng cũng ôm chặt anh trai khóc gào :

- Ca ca... mình thật là... bị thảm...

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng ken két :

- Từ khi gia đình gặp thảm họa, ca ca không một ngày...

- Ca ca đừng nói nữa, chúng ta phải báo thù để an ủi linh hồn song thân cùng với những người đã tử nạn.

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- May nhờ trời cao phù hộ, khiến muội bá được Thiên Sơn lão nhân làm sư phụ, học được một thân võ công ít ai sánh bằng, còn ca ca...

Bỗng buông tiếng thở dài bùi ngùi rồi im bặt.

Đinh Tiểu Lăng hoảng hốt :

- Ca ca thì sao hở?

- Tạo ngộ của ca ca phức tạp hơn, nhưng cũng học được thân võ công đủ để lấy đối đầu với Hải Nội thất ma, thật là trời cao có mắt...

Đinh Tiểu Lăng vùng khỏi tay Đinh Tiểu Nam lau nước mắt và nói :

- Thôi đừng khóc nữa, chúng ta hãy xử trí hai kẻ thù này trước đã!

Lúc này đồng lửa vẫn đang rực cháy, nhưng đã yếu đi khá nhiều, Đinh Tiểu Nam lại nhặt thêm củi bỏ vào.

Hắc Vô Thường vẫn chưa kêu la, song hai người mồ hôi đầm đìa dù đã hết sức vận công chống lại, nhưng rõ ràng đã gần đến lúc không còn chịu đựng nổi nữa.

Đinh Tiểu Lăng mặt mày nghiêm lạnh đứng trước đồng lửa nghiêng răng nói :

- Hôm nay các người đã biết rằng giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền rồi chứ?

Hắc Bạch Vô Thường lặng thinh, hiển nhiên hai người cũng hiểu câu xin chỉ vô ích nên nhắm mắt im lặng làm ngơ.

Đinh Tiểu Nam bỗng nói :

- Bệnh, Thi nhị tăng, ca ca cũng xem như Hải Nội thất ma, song đáng tiếc từ đó đến nay chẳng nghe được tin tức gì cả.

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Chỉ sợ ca ca vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy chúng nữa.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Muội muội đã...

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng :

- Tiểu muội học xong võ công từ sư xuống núi, đã gặp chúng đầu tiên, còn như tiểu muội đã xử lý chúng như thế nào, có lẽ ca ca có thể tượng tượng ra được!

- Hẳn muội muội cũng thiêu chết chúng giống như vậy...?

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Tiểu muội đã lột da chúng!

Đinh Tiểu Nam ra chiều hài lòng :

- Theo như Bạch Vô Thường vừa nói, lão nhị Âm Phong Bạch Cốt Ma đã chết bởi tay Thiên Xu lão khất hà, giờ thêm Hắc Bạch Vô Thường nữa, trong số Thất ma đã khử đi ba, vậy kẻ thù của chúng ta chỉ còn lại bốn.

Đinh Tiểu Lăng giọng cảm hờn :

- Ước gì Tứ ma đến đây chúng ta báo thù một lượt... Đáng tiếc không được chính tay giết chết Âm Phong Bạch Cốt Ma! Thôi miễn lão ta chết là được rồi!

Đinh Tiểu Nam vừa dứt tiếng, chỉ nghe Hắc Bạch Vô Thường cùng cất tiếng rên rỉ.

Đinh Tiểu Lăng cười vang :

- Vô Thường Âm Công rốt cuộc cũng chịu không nổi Tam Dương chân hỏa thiêu đốt, cuối cùng cũng phải lên tiếng rên la, chúng ta hãy thông thả mà thưởng thức.

Tiếng rên của Hắc Bạch Vô Thường mỗi lúc càng to, sau cùng trở thành tiếng gào thảm khốc.

Cuối cùng, Bạch Vô Thường run giọng nói :

- Van... van hai vị... hãy cho bọn ta chết... một cách nhanh chóng...

Hắc Vô Thường thì nghiêng rằng :

- Hành hạ... bọn ta... thế này, đáng là... anh hùng gì...

Đinh Tiểu Nam hơi cảm thấy bất nhẫn, nhưng Đinh Tiểu Lăng thì lại cười vang :

- Các người đã quên chính ta muốn làm cho các người phải kêu gào lên như thế này để dẫn dụ tứ ma kia đến hầu thanh toán chúng cùng một thể... Nếu như các người cũng đáng kể là các bậc anh hùng chút đau đớn này thì có thối thía gì? Hãy chịu đựng đừng có rên la mới là giỏi...

Hắc Bạch Vô Thường đã không còn nói được nữa, nhưng tiếng la hét mỗi lúc càng to và trở nên mơ hồ, không còn phân biệt được chúng la hét gì nữa.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt nhìn quanh :

- Tại sao chúng không đến nhỉ?

Đinh Tiểu Lăng cũng lấy làm lạ nói :

-Ồ nhỉ! Tiếng la hét có thể vang xa hàng mấy dặm, tại sao không nghe thấy vậy kìa?

Đinh Tiểu Lăng đi loanh quanh :

- Rất có thể chúng ở cách quá xa nên không nghe thấy, cũng có thể chúng nghe thấy mà làm ngơ, bỏ mặc hai tên ma đầu này.

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Muội muội nói chẳng sai, có lẽ chúng không đến đâu...

Ngưng giây lát lại nói tiếp :

- Đó chính là điểm phân biệt giới hiệp nghĩa và giới ma đạo!

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Công lực của Hắc Bạch Vô Thường cũng chẳng chênh lệch với chúng bao nhiêu, hai người đã gặp nạn thì chúng có thể suy tưởng ra được, có đến cũng phải mạo hiểm đến sinh mạng!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nếu vậy thì giết quách chúng cho rồi!

Đinh Tiểu Lăng không đồng ý :

- Ca ca sao lại đâm ra từ bi thế này? Cả gia đình ta mười tám sinh mạng, cha mẹ anh chị em đã bị thảm tử, mối hận thù ấy đâu dễ gì xóa bỏ được...

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt :

- Không phải ca ca từ bi mà là...

Đinh Tiểu Nam hỏi gạn :

- Mà là sao?

- Là chúng ta không cần phải mất nhiều thời giờ thế này, giết xong chúng ta còn phải đi tìm tứ ma kia báo thù nữa!

Đinh Tiểu Lăng đánh mặt :

- Không được, tiểu muội không nghe theo lời ca ca...

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Ca ca cũng không nhất quyết như vậy miễn muội muội thích thì ca ca đâu có...

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng :

- Vậy thì ca ca hãy thêm củi vào lửa đi!

Đinh Tiểu Nam y lời nhặt lấy một số cành khô ném vào trong đồng lửa.

Chừng nửa giờ sau Hắc Bạch Vô Thường hoàn toàn im lặng.

Đinh Tiểu Nam mặt lạnh như tiền nói :

- Hai lão ma đầu này đã chết cả rồi!

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng trêu trọc :

- Chết rồi cũng phải cho chúng trở thành tro bụi!

Lại nửa giờ nữa trôi qua nhị ma trong Huyền Đạo Thiên Vồng quả nhiên từ từ rực cháy, trở thành tro bụi rơi xuống đồng lửa không còn phân biệt được thân xác chúng nữa.

Đinh Tiểu Lăng thở phào :

- Trong số kẻ thù đã giảm bớt được hai, chỉ tiếc là không moi tìm chúng ra để tể mộ song thân, lòng vẫn chẳng được yên ổn.

Trong khi nói đã cuốn Huyền Đạo Thiên Vồng lại. Chiếc lưới to lớn là thế, nhưng khi quần lại chỉ còn nhỏ cỡ đầu ngón tay. Đinh Tiểu Nam bắt giắc chếp miệng :

- Lạ thật, lạ thật!

Đinh Tiểu Lăng mỉm cười :

- Đây là một trong tam bảo của ân sư, ân sư sợ tiểu muội mới bước chân vào giang hồ không ứng phó nổi việc lớn nên mới giao Huyền Đạo Thiên Vồng cho tiểu muội, nay quả nhiên đã sử dụng hữu hiệu...

Bỗng lại giậm chân hậm hực nói tiếp :

- Đáng hận là bốn lão ma đầu kia không đến!

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Chúng ta hãy đi tìm ngay, chẳng sợ chúng trốn đằng trời!

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Đi thôi! Thật tội nghiệp cho Long Hồ Sơn Nhân đã bị chết oan mạng!

Đinh Tiểu Nam khẽ buông tiếng thở dài, đoạn cùng Đinh Tiểu Lăng phi thân ra ngoài Long Hồ cốc, thoáng chốc đã ra đến bên ngoài.

Nhưng hai người vừa ra khỏi cửa cốc, bỗng thấy bóng đỏ nhấp nhô, một thiếu nữ mảnh mai đứng cản ngay trước mặt.

Đinh Tiểu Lăng lạnh lùng quát :

- Nàng là ai?

Đinh Tiểu Nam vội tiếp lời :

- Chớ có hiểu lầm, đều là người nhà cả, vị cô nương này là Lộ Văn Lan, nghĩa tử... của ca ca!

Lộ Văn Lan lạnh lùng quét mắt nhìn Đinh Tiểu Lăng buông tiếng cười khẩy rồi nói :

- Người quả là giỏi lẫn lộn trong phái nữ, sao lại thay đổi một người khác nữa?

Đinh Tiểu Lăng tức giận :

- Nàng nói sao?

Đinh Tiểu Nam cuống lên :

- Lan tỷ biết đây là ai không? Em ruột của tiểu đệ đấy!

Lộ Văn Lan sững sờ :

-Ồ! Tôi sợ quá...

Đinh Tiểu Lăng xụ mặt :

- Ca ca còn trẻ thế này sao lại bê tha như vậy? Lại đi kết giao bạn gái mà còn xưng hô tỷ muội một cách bừa bãi như thế này?

Lộ Văn Lan buông tiếng cười gằn ngậm miệng làm thinh.

Đinh Tiểu Nam thì ngượng ngùng nói :

- Đó là vì cảnh ngộ của Lan tỷ tỷ giống hệt như chúng ta, cùng có mối thù bất cộng đố kỵ với Hải Nội thất ma...

Đoạn chàng kể lại cuộc gặp gỡ giữa chàng với Lộ Văn Lan.

Nghe xong, Đinh Tiểu Lăng vẫn lạnh nhạt nói :

- Vậy là chúng ta đã mắc nợ Lộ tỷ tỷ rồi!

Lộ Văn Lan chau mày :

- Đinh muội nói vậy nghĩa là sao?

Đinh Tiểu Lăng mỉm cười :

- Hắc Bạch Vô Thường trong Hải Nội thất ma đã bị chúng tôi thiêu sống rồi, vậy chẳng phải đã mắc nợ ư?

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Vậy cũng là điều đáng tiếc, nhưng chúng đã chết dưới tay Đinh muội thì cũng tốt thôi, đằng nào thì cũng báo được thù cho cả hai gia đình.

Đinh Tiểu Lăng lại cười nói :

- Chẳng hay giờ Lộ tỷ định đi đâu?

Lộ Văn Lan đảo trong mắt cười :

- Cái đó phải hỏi Nam đệ xem!

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Điều ấy... phải do Lan tỷ quyết định chứ?

Lộ Văn Lan giọng rề rà :

- Vị Liễu cô nương kia đâu rồi?

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc.

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt tía tai :

- Nàng ấy đã đến nơi khác rồi!

Chàng vốn định nói ra vụ đính hôn với Liễu Tâm Mỹ song lời nói đã đến cửa miệng lại nuốt trở vào, bởi nếu nói ra e rằng còn phải tốn công giải thích một phen nữa.

Lộ Văn Lan cười khúc khích :

- Nàng ta sao lại đành lòng rời xa Nam đệ nhỉ?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lan tỷ... tại sao lại...

Lộ Văn Lan hỏi gọn :

- Sao lại sao?

Đinh Tiểu Nam bối rối :

- Hiện nay tình huống nguy cấp chúng ta hãy dẹp qua việc ấy đi!

Lộ Văn Lan phá lên cười :

- Tình huống nguy cấp? Câu ấy giải thích như thế nào?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Tứ ma còn lại trong Thất ma thấy đều có mặt tại Thái Sơn, kể cả với Kim Xà phu nhân và bọn thuộc hạ, vậy chẳng phải tình thế khẩn cấp hay sao?

Lộ Văn Lan cười :

- Hiện giờ thì đã đổi khác rồi!

Đinh Tiểu Nam ngơ ngẩn :

- Lan tỷ nói vậy là...

- Hiện giờ trong Thái Sơn chẳng còn một ai cả, không thấy người của Kim Xà cung, cũng chẳng thấy bóng dáng của Tứ ma nói tóm lại sóng yên gió lặng!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Vậy thì lạ thật... Bọn chúng đi đâu nhỉ?

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Cái đó thì tôi không biết!

Đinh Tiểu Lăng bỗng xen lời :

- Vốn định trong một ngày tiêu diệt sạch Thất ma, xem chừng kế hoạch này lại hỏng mất rồi!

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Không sai, ít ra cũng phải mất một thời gian tìm kiếm nữa.

Đinh Tiểu Lăng đi vòng hai bước, chau mày nói :

- Chúng ta nên quyết định đi đâu vậy?

Đình Tiểu Nam vẻ khó xử :

- Theo muội muội thì chúng ta...

Đình Tiểu Lăng xăng giọng :

- Chẳng hay ca ca có đi chung với tỷ tỷ này chẳng?

Đình Tiểu Nam tần ngần :

- Cái đó... cái đó...

Lộ Văn Lan mạnh dạn xen lời :

- Liễu cô nương đã không có mặt, dĩ nhiên là tôi đi chung với Nam đệ rồi!

Đình Tiểu Nam chẳng tiện từ chối, lại không tiện ưng thuận, nhất thời hết sức phân vân, lặng thinh đứng thừ ra tại chỗ.

Lộ Văn Lan có vẻ bẽ bàng nói :

- Nếu Nam đệ không bằng lòng thì thôi, để tôi đi một mình!

Đoạn quay người bỏ đi, song nàng đi rất chậm, thật lâu mới đi chừng hai trượng.

Đình Tiểu Lăng khẽ buông tiếng thở dài :

- Ca ca hãy gọi nàng ta quay lại cùng đi thôi!

40. Chương 40: Ma Cung Nghĩa Muội

Đình Tiểu Nam bèn cất tiếng gọi :

- Lan tỷ khoan đi đã!

Lộ Văn Lan như đang trông đợi tiếng gọi của chàng, nên vừa nghe thất đã vội vàng quay lại, thoáng cái đã đến trước mặt hai người.

Đình Tiểu Lăng nhếch môi cười :

- Xem chừng cảm tình của Lộ tỷ với Nam ca đã sâu đậm lắm rồi!

Lộ Văn Lan đỏ bừng mặt :

- Phải vậy thôi, cảnh ngộ giữa hai gia đình giống như nhau, lại phải nhận làm chị em, dĩ nhiên là phải thân mật hơn.

Đình Tiểu Lăng cười lém lỉnh :

- Tiểu muội không phải nói về khía cạnh ấy mà là...

Nguyệt mắt nhìn Đình Tiểu Nam và Lộ Văn Lan, đoạn mỉm cười làm thinh.

Lộ Văn Lan bẽn lẽn cúi gầm mặt :

- Đình muội muốn nói về khía cạnh nào?

Đình Tiểu Lăng chúm chím cười :

- Cái đó... tiểu muội không tiện nói ra đâu, có lẽ nên nói là chỉ có thể hội bằng ý chứ không thể nói thành lời.

Lộ Văn Lan phì cười :

- Đình muội khéo đùa quá, chúng ta đi thôi!

Đình Tiểu Lăng lưỡng lự :

- Đi đâu bây giờ?

Lộ Văn Lan đảo mắt nhìn quanh :

- Ít ra phải rời khỏi Thái Sơn trước rồi hãy hay!

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Không, trước hết chúng ta phải quyết định địa điểm rồi hẵng đi.

Lộ Văn Lan cười gượng :

- Vậy thì phải nghe ý kiến của Đinh muội xem sao!

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ giây lát đoạn nói :

- Lộ tỷ có thù sau với Hải Nội thất ma như chúng tôi, nhưng còn một người khác nữa có lẽ là ngoại lệ.

Lộ Văn Lan hỏi :

- Ai vậy?

- Mạc Can Lão Tà!

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Đinh muội nói không sai, Mạc Can Lão Tà chẳng đáng gì đến Lộ gia trại cả.

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng :

- Nhưng lão ta lại có thâm thù đại hận với chúng tôi, nếu không có Mạc Can Lão Tà thì Hải Nội thất ma cũng đâu có huyết rửa Bạch Vân sơn trang, nghiêm chỉnh mà nói, chúng tôi còn căm hận lão ta hơn cả Hải Nội thất ma.

Đinh Tiểu Nam tiếp lời :

- Muội muội nói đúng, đối xử với Mạc Can Lão Tà phải tàn độc hơn Hải Nội thất ma thì mới đích đáng!

Đinh Tiểu Lăng nói tiếp :

- Do đó tiểu muội muốn đến ngay Mạc Can sơn để tìm Mạc Can Lão Tà!

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Đúng, trên đường đến Mạc Can sơn nhân tiện có thể nghe ngóng tin tức của Tứ ma, nếu gặp chúng sẵn tay hạ sát luôn, còn không gặp thì tiêu diệt Mạc Can Lão Tà trước hẵng tính!

Đinh Tiểu Lăng cười nhẹ :

- Mạc Can Lão Tà tuy có thù sâu với nhà họ Đinh chúng ta, nhưng với Lộ tỷ thì...

Lộ Văn Lan vội tiếp lời :

- Đinh muội nói gì lạ vậy? Có thù với nhà họ Đinh cũng tức là có thù với nhà họ Lộ, mặc dù Mạc Can Lão Tà không hãm hại nhà họ Lộ, nhưng tôi...

Đinh Tiểu Lăng hỏi gạn :

- Nhưng Lộ tỷ sao?

Lộ Văn Lan khẽ thở ra, ngậm miệng làm thinh.

Đinh Tiểu Lăng lại nói :

- Vậy xem ra Lộ tỷ có ý định đi cùng với Nam ca...

Lộ Văn Lan nói ngay :

- Dĩ nhiên, bởi vì chúng ta phải cùng chung sức mà báo thù.

Đinh Tiểu Lăng nhướn miệng cười :

- Thôi được rồi, ca ca có lẽ không có ý kiến gì chứ?

Đình Tiểu Nam bất đắc dĩ đáp :

- Ca ca... ca ca...

Đình Tiểu Lăng cười xòa :

- E rằng ca ca chẳng nặn ra được lời gì đâu. Thế này vậy, chúng ta hãy chia nhau ra mà đi, tiểu muội đi một đường, còn Lộ tỷ với ca ca một đường.

Đình Tiểu Nam luống cuống :

- Vậy đâu được, huynh muội ta mới vừa trùng phùng, làm sao có thể chia xa được?

Lộ Văn Lan buồn bã :

- Đình muội không muốn đi cùng hẳn là vì Lộ Văn Lan này!

Đình Tiểu Lăng hai tay xua lia lịa :

- Hai người chớ có hiểu lầm, tiểu muội tuyệt đối không có ý ấy. Chẳng qua vì ba người đi chung dễ gây sự chú ý của kẻ khác, chia nhau đi có lẽ kín đáo hơn. Ngoài ra hãy còn một lý do quan trọng nữa là gia sư hiện đã có mặt tại Trung Nguyên, và hẹn gặp tiểu muội vào ngày mai trên đường đến Mạc Can sơn...

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Ca ca cũng có thể gặp lão nhân gia ấy kia mà!

Đình Tiểu Lăng bật cười :

- Nhưng lão nhân gia ấy lại không muốn gặp ca ca, ân sư của tiểu muội là có cái tật quái gở như vậy, nếu chúng ta đi cùng, rất có thể ngay cả tiểu muội cũng không gặp được lão nhân gia ấy.

Đình Tiểu Nam thở dài :

- Vậy thì chúng ta đành hẹn gặp lại nhau tại Mạc Can sơn, nhưng... cần phải định rõ thời gian mới được.

Đình Tiểu Lăng nói :

- Lộ trình từ đây đến Mạc Can sơn không xa, tiểu muội vì phải chờ gặp sư phụ có thể trễ mất một ngày, vậy chúng ta hẹn gặp nhau trên đỉnh Mạc Can sơn ba hôm sau vào lúc hoàng hôn, thế nào?

Đình Tiểu Nam gật đầu :

- Được, ca ca nhất định đến đúng hẹn chờ muội muội!

Đình Tiểu Nam cười vui vẻ :

- Giờ chúng ta có thể chia tay được rồi...

Đoạn quay sang Lộ Văn Lan nói tiếp :

- Tiểu muội gia ca ca cho Lộ tỷ tỷ, chúc hai người thượng lộ bình an!

Lộ Văn Lan đỏ mặt thẹn thùng :

- Đình muội hãy bảo trọng!

Đình Tiểu Lăng mỉm cười :

- Hai người cũng phải bảo trọng, xin tạm biệt!

Quay người, phi thân vọt đi. Đình Tiểu Nam trông theo, bất giác bùi ngùi buông tiếng thở dài, đoạn lặng thinh hồi lâu.

Lộ Văn Lan buồn bã nói :

- Nam đệ trách tôi phải không?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đâu có, tiểu đệ chỉ hơi thương cảm mà thôi, Lãng muội...

Lại buông tiếng thở dài rồi im bặt.

Lộ Văn Lan bỗng khóc òa :

- So với tôi, Nam đệ đã là hạnh phúc lắm rồi...

Nắc lên một cái lại nói tiếp :

- Tôi cũng có hai đứa em gái nhưng chúng đều đã thăm tử dưới tay Hải Nội thất ma, không một người sống sót, tôi... cô đơn hơn Nam đệ nhiều.

Đinh Tiểu Nam vội an ủi :

- Lan tỷ chớ đau lòng, đó là... số mệnh, chỉ cần chúng ta báo được thù thì có thể yên dạ hơn, âu cũng là do định số đã an bài!

Lộ Văn Lan cười chua xót :

- Tôi cũng ngốc nghếch quá đi, thực ra thì tôi cũng nên cảm tạ hoàng thiên đã phù hộ...

Ném cho Đinh Tiểu Nam cái nhìn u uất, đoạn nói tiếp :

- Bởi dẫu sao tôi cũng gặp được Nam đệ, trong biển người mệnh mang có được một người thân, từ nay không còn thấy cô đơn nữa!

Đinh Tiểu Nam thốt người, lập tức nhớ đến Liễu Tâm Mỹ bèn vội lái sang chuyện khác :

- Lan tỷ, chúng ta hãy lên đường đi thôi!

Lộ Văn Lan khẽ thở hắt ra :

- Tôi... không thể hỏi thêm Nam đệ một câu được ư?

Đinh Tiểu Nam ngăn người :

- Lan tỷ có điều chi muốn nói?

Lộ Văn Lan thở dài ảo não :

- Giữa hai ta dường như nên thẳng thắn với nhau... bộc bạch tâm sự của mình...

Đinh Tiểu Nam giật nảy mình :

- Vận mệnh chúng ta giống nhau và đã kết nghĩa chị em, vậy chẳng quá đủ rồi hay sao?

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Vả lại, Lan tỷ nói không sai, điều quan trọng nhất đối với chúng ta là việc báo thù...

Lộ Văn Lan thoáng lưỡng lự :

- Đúng, tôi không nên nghĩ thêm vấn đề khác nữa, chúng ta đi thôi!

Đoạn bỏ đi trước, Đinh Tiểu Nam cũng vội bước đi cùng, chẳng bao lâu đã ra khỏi khu vực Thái Sơn, đến con đường cái quan thông suốt hai miền nam bắc.

Lộ Văn Lan đi một hồi bỗng nói :

- Thời gian ba ngày để đến Mạc Can sơn là dư thừa, tôi có một ý kiến, chẳng hay Nam đệ có đồng ý hay không?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Ý kiến của Lan tỷ hẳn không thể sai được, chẳng hay...

Lộ Văn Lan nhún miệng cười :

- Chúng ta một nam một nữ đi như thế này chẳng những không tiện quan sát kẻ khác hơn nữa lại dễ gây sự chú ý cho mọi người, nếu như thuê lấy một cỗ xe ngựa thì lại khác.

Đinh Tiểu Nam vỗ tay :

- Ý kiến của Lan tỷ hay lắm, chúng ta hãy thuê ngay một cỗ xe ngựa đi!

Thế là hai người lại đi thêm được một quãng, thuê được một cỗ xe ngựa tại thị trấn nọ, giao kết rõ ràng nội trong ba hôm phải có mặt tại Mạc Can sơn, thế là hai người lên xe đăng trình.

Trên đường cái quan ngựa xe nườm nượp, người đi, kẻ lại tấp nập. Hai người ngồi trong xe ngựa, nhìn qua rèm cửa sổ có thể kỹ lưỡng quan sát người đi đường mà không lo bị kẻ khác sinh nghi.

Thế nhưng suốt một ngày qua đi mà vẫn không thấy có người nào khả nghi, càng không hề phát giác bóng dáng của tứ ma.

Tối hôm ấy hai người tạm trú tại một lữ điếm trong Tam Cung trấn. Theo ý Đinh Tiểu Nam thì thuê hai gian phòng, nhưng Lộ Văn Lan lại nằng nặc đòi thuê một gian, bởi hai người chỉ cần nghỉ ngơi một giờ, không cần giường thì dù ở chung một phòng cũng chẳng có gì là bất tiện.

Đinh Tiểu Nam không tiện phản đối, đành y lời thuê lấy một gian phòng. Lộ Văn Lan ngồi trên giường, còn Đinh Tiểu Nam thì ngồi trên ghế dựa, nhắm mắt vận công điều tức.

Sau canh hai, bầu không khí tĩnh lặng dần.

Đinh Tiểu Nam lòng dạ rối bời, ngổn ngang bao mối suy tư. Chẳng rõ đã trôi qua bao lâu, bỗng nghe có tiếng bước chân rất khẽ, nhưng Đinh Tiểu Nam nghe thấy rất rõ ràng.

Chàng thoáng ngẫm nghĩ, ngoảnh sang nhìn Lộ Văn Lan, thấy nàng dường như đang say ngủ, chớ hề hay biết, Đinh Tiểu Nam không muốn quấy nhiễu nàng, bèn tự mình khẽ xô mở cửa sổ sau, tung người nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy màn đêm tĩnh mịch, trong lữ điếm im phăng phắc.

Đinh Tiểu Nam chẳng chút chậm trễ phi thân về phía phát ra tiếng bước chân. Trong chớp mắt chàng đã ra khỏi lữ điếm đến giữa lòng đường.

Một bóng người nhanh như chớp xẹt qua, Đinh Tiểu Nam lập tức đuổi theo ngay. Kinh công của người nọ khá cao, thoáng chốc đã ra ngoài Tam Cung trấn.

Đinh Tiểu Nam bức tức, thâm nhủ chả lẽ người còn thoát khỏi được bàn tay ta hay sao, bèn vận thêm công lực đuổi theo.

Chưa đến nửa dặm đường thì Đinh Tiểu Nam đã vượt đến trước mặt người nọ, nhưng lập tức chàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, liền vòng tay thi lễ và nói :

- Lão tiền bối, thì ra là người!

Thì ra người nọ lại là Túy Cái Hà Bất Phương.

Túy Cái Hà Bất Phương lắc đầu cười chua chát :

- Đinh thiếu hiệp bây giờ mà còn nhận ra hóa tử này ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Vãn bối từng thọ ơn dày của lão tiền bối, khắc cốt ghi tâm, làm sao không nhận ra lão tiền bối được?

Túy Cái Hà Bất Phương vẻ đăm chiêu :

- Kể từ khi vào trong Hồng Thái cung, chúng ta đã không gặp nhau bao lâu rồi nhỉ?

- Đã hơn năm năm rồi!

Hà Bất Phương cười cười :

- Hơn năm năm nay, thiếu hiệp nhất định là rất đặc ý rồi!

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Nhờ được lão tiền bối cứu giúp, vẫn bối mới được như ngày hôm nay, quả đã có nhiều tiến bộ, đó là nhờ công ơn của lão tiền bối.

Hà Bất Phương lắc đầu :

- Lão hóa tử này không dám nhận đâu, việc năm xưa chỉ là vật vãnh thôi, chẳng dám nhắc lại làm gì?

Đình Tiểu Nam thăm dò :

- Lão tiền bối trách tội vẫn bối chứ gì?

Hà Bất Phương cười :

- Làm gì có, hóa tử này có được một người bạn vong niên như thiếu hiệp là quá đủ rồi!

Đình Tiểu Nam xúc động :

- Từ khi rời xa lão tiền bối, vẫn bối luôn tưởng nhớ trong lòng, chẳng rõ trong bao năm qua lão nhân gia...

Hà Bất Phương tiếp lời :

- Dĩ nhiên là ở trong Hồng Thái cung rồi!

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Không hề rời khỏi từ đó đến nay ư?

Hà Bất Phương gật đầu :

- Không sai, lúc đầu thì chúng không cho ta rời khỏi, nhưng về sau thì chính ta lại không muốn bỏ đi!

Đình Tiểu Nam kinh ngạc :

- Vì sao vậy?

Hà Bất Phương bật cười :

- Rất đơn giản, bởi vì họ đối xử tử tế với hóa tử này.

Đình Tiểu Nam nhú mày :

- Nếu vẫn bối nhớ không lầm, dường như người của Hồng Thái cung thấy đầu không có thiện cảm với lão tiền bối...

Hà Bất Phương cười rộ :

- Cũng rất khó nói, có lẽ vì ta vô tích sự, ham ăn biếng làm, cam tâm làm nô lệ cho người khác. Chẳng giấu gì thiếu hiệp, lão hóa tử này với Nhị công chúa của Hồng Thái cung vẫn xưng hô với nhau là chủ - nô!

Đình Tiểu Nam chau mày :

- Lão tiền bối là bậc cao nhân đương thế, làm như vậy hẳn là phải có nguyên nhân!

Hà Bất Phương cười :

- Nhị công chúa đã đối xử với ta quá tốt, khiến ta cảm kích chẳng nỡ bỏ đi, mặc dù nàng ấy với ta xưng hô với nhau là chủ - nô, xong trên thực tế thì chẳng khác nào cha con... Ta có thể đưa ra một ví dụ đơn giản, có một lần ta bị mắc phải một chứng bệnh quái dị, trên đùi mọc một cái ung nhọt to tướng, chữa mãi không lành, may nhờ Nhị công chúa đã dùng miệng hút mủ ra mới hết.

Đình Tiểu Nam sửng sốt :

- Dùng miệng hút mủ ra ư?

Hà Bất Phương nghiêm chỉnh gật đầu :

- Đúng vậy, bởi vì phương pháp ấy là do Nhị công chúa đã nghe được là có thể chữa được nhọt độc, quả nhiên lão hóa tử này đã khỏi.

Đinh Tiểu Nam xúc động :

- Nói vậy Nhị công chúa là một người tốt hiếm có, chỉ tiếc là mẫu thân nàng...

Hà Bất Phương thở dài :

- Hồng Thái phu nhân tuy là phường gian ác, song chẳng liên quan gì đến Nhị công chúa cả.

Đinh Tiểu Nam đồng ý :

- Lão tiên bối nói đúng, Nhị công chúa quả là đáng kính... Chẳng giấu gì lão tiên bối, văn bối đã từng gặp nàng ấy rồi!

Hà Bất Phương gật đầu :

- Ta biết, ta đã có nghe nàng nhắc tới.

Đinh Tiểu Nam quay nhìn dáo dác :

- Lão tiên bối cũng biết văn bối trú trong lỗ điểm, đã cố tình dẫn dụ văn bối ra đây chứ gì?

Hà Bất Phương cười hề hề :

- Không sai, bởi vì lão hóa tử này định cho thiếu hiệp gặp lại...

Đoạn hướng về phía cánh rừng bên cạnh ngoắc tay và lớn tiếng gọi :

- Nhị công chúa, xin mời ra đây cho!

41. Chương 41: Tầm Thù Mạc Can Sơn

Hà Bất Phương vừa dứt tiếng, quả nhiên Bạch Hà Thanh từ trong rừng tha thướt đi ra. Chỉ thấy thần sắc nàng bơ phờ, dáng điệu uể oải, song vẫn không che giấu được vẻ đẹp kiều diễm của nàng.

Đinh Tiểu Nam vội tiến tới một bước, vòng tay nói :

- Xin chào Bạch cô nương!

Bạch Hà Thanh khẽ khom mình :

- Chào Đinh tướng công!

Đinh Tiểu Nam quay sang Hà Bất Phương :

- Lão tiên bối chẳng hay có điều chỉ giáo?

Hà Bất Phương cười :

- Chẳng có gì, chỉ muốn nhờ thiếu hiệp chiếu cố cho Nhị công chúa và giúp nàng tìm lại phụ thân...

Đinh Tiểu Nam sốt sắng :

- Đó là việc tất nhiên, phụ thân của Bạch cô nương chính là ân sư của văn bối.

Hà Bất Phương kinh ngạc lẫn mừng rỡ :

- Ô! Thật vậy ư?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười :

- Chẳng lẽ văn bối lại đi nói dối hay sao?

Hà Bất Phương cười bí ẩn :

- Vậy thì đều là người nhà cả! Quý danh của Nhị công chúa là...

Bạch Hà Thanh bẽn lễn :

- Mười sáu!

Hà Bát Phương quay sang Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Phụ thân của Công chúa là sư phụ của thiếu hiệp, phải xưng hô thế nào thì thiếu hiệp tự suy nghĩ xem!

Đinh Tiểu Nam thoáng đỏ mặt, đành tiến tới khẽ gọi :

- Sư muội!

Bạch Hà Thanh cũng vội nói :

- Sư huynh!

Hà Bát Phương cười phá lên :

- Vậy là xong, lão hóa tử này phải đi đây!

Đinh Tiểu Nam bối rối :

- Lão tiền bối không thể đi được...

Bạch Hà Thanh cũng ngưng ngừng nói :

- Chờ một lát, tiểu nữ...

Nhưng Hà Bát Phương tăng lời, phi thân đi trong tiếng cười vang, thoáng chốc đã mất hút.

Đinh Tiểu Nam trông theo bóng dáng của Hà Bát Phương, ấp úng nói :

- Sư muội... định đi đâu?

Bạch Hà Thanh buồn bã thở dài :

- Đi đâu chính tiểu muội cũng không biết... trước mắt...

Nói đến đây bất giác sụt sịt khóc, hồi lâu mới nói tiếp :

- Trước mắt tiểu muội chỉ muốn tìm gặp phụ thân!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Ân sư lão nhân gia không có nơi cư trú nhất định, chẳng rõ hiện giờ đã đi đến đâu, tìm kiếm không phải dễ. Tuy nhiên...

Ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Sư huynh có thể tìm cách nhờ người thăm dò!

- Phụ thân của tiểu muội không thường lui tới trên giang hồ, nhất thời biết đi đâu mà tìm? E rằng không ai biết được hành tung của ông ấy đâu!

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Vị bằng hữu sư huynh nói đây thì lại khác, chẳng những ông ấy sẽ tận lực, mà nhất định còn có cách để tìm gặp ân sư, để cho sư muội cha con đoàn viên!

Bạch Hà Thanh phấn khởi :

- Vị bằng hữu của sư huynh hẳn là một người rất danh tiếng, chẳng hay là ai vậy?

Đinh Tiểu Nam tần ngần một hồi mới nói :

- Nói cho sư muội biết cũng chẳng hề gì, ông ấy chính là thủ lĩnh của giới lục lâm, Đại Lực Ôn Thần Quách Bá Thiên!

-Ồ! Ông ấy có dễ tìm được không?

- Tuy không dễ tìm được ông ấy, nhưng thuộc hạ của ông ấy có mặt trên khắp nẻo giang hồ, lúc nào cũng có thể tìm được, chỉ cần gặp một người là có thể nhanh chóng liên lạc được với Minh chủ của họ ngay.

Bạch Hà Thanh hớn hở :

- Vậy thì hay quá... Thật hết sức cảm tạ sư huynh!

- Người nhà cả, sư muội bắt tất khách sáo...

Ngưng giây lát, lại nói tiếp :

- Nhưng còn Hồng Thái cung thì sao?

Bạch Hà Thanh thờ dài :

- Từ khi gia mẫu bị Kim Xà phu nhân bắt đi, tiểu muội phụng mệnh Kim Xà phu nhân giám quản Hồng Thái cung đến nay, tiểu muội đã phá hủy Hồng Thái cung rồi!

Đinh Tiểu Nam sững sốt :

- Vì sao vậy?

- Chẳng vì sao cả, chỉ là tiểu muội nhận thấy Hồng Thái cung chẳng những vô ích đối với giang hồ, trái lại còn có hại, nên tiểu muội đã giải tán môn nhân, phá sập hoàn toàn Hồng Thái cung, rồi theo Hà Bát Phương đi tìm gia phụ.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nhưng ông ấy không nên đi khỏi thế này...

Bạch Hà Thanh bẽn lèn :

- Đó... là vì ông ấy thấy có huynh đệ cận tiểu muội nên không cần bận tâm đến nữa!

Đinh Tiểu Nam giật nảy mình :

- Sư muội cận kề với ngu huynh...

Bạch Hà Thanh thoáng biến sắc mặt :

- Sao? Sư huynh... không thích đi cùng với tiểu muội ư?

Đinh Tiểu Nam hoảng kinh :

- Không, không... nhưng...

- Nhưng sao? Sư huynh làm gì mà ấp a ấp úng thế này?

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên :

- Nhưng sao chỉ có kẻ này biết thôi, ít nhiều y cũng còn có phần e ngại, không dám trả lời một cách sỗ sàng như vậy...

Chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, Lộ Văn Lan đã xuất hiện trước mặt.

Đinh Tiểu Nam hết sức ngượng ngùng :

- Lan tỷ sao lại đến đây?

Lộ Văn Lan buông tiếng cười nhạt :

- Tôi đến không được sao? Đêm hôm khuya khoắt người thẳm lên hẹn hò với người ta, tôi không thể ra xem được sao?

Đoạn với giọng sắc lạnh quát :

- Gớm thật, sư tỷ với sư muội... đến đâu cũng vợ được đàn bà con gái...

Bạch Hà Thanh giận run quát lớn :

- Người nói bậy bạ cái gì thế?

Lộ Văn Lan cũng giận dữ :

- Người dám mắng ta nói bậy bạ hả?

Vung tay lên toan động thủ. Bạch Hà Thanh cũng chẳng chịu kém, liền sẵn tới định ra tay quyết ăn thua.

Đinh Tiểu Nam hốt hoảng, vội lách người đứng ngăn chính giữa, la lên :

- Không được làm mất hòa khí... Hai người hãy nghe tôi nói...

Lộ Văn Lan hần học :

- Sự thật sờ sờ còn gì để nói nữa chứ?

Bạch Hà Thanh cũng âm ức hét lên :

- Y thị... thật là hiệp người quá đáng...

Đoạn khóc thút thít. Đinh Tiểu Nam dở khóc dở cười, chỉ bối rối dầm ngực giậm chân, chẳng nói được lời nào cả.

Bạch Hà Thanh càng khóc càng thêm đau lòng, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, hai tay bưng mặt thổn thức. Lộ Văn Lan mặt mày tái xanh đứng một bên.

Một hồi thật lâu, Đinh Tiểu Nam mới buông tiếng thở dài rồi nói :

- Hiện nay chúng ta đều là những kẻ đồng bệnh tương lân, thực không nên cãi vã với nhau nữa!

Lộ Văn Lan hậm hực :

- Y thị là ai mà người lại rước vào, bất luận thế nào y thị cũng là tay sai của Tam cung, ta thực hổ thẹn phải đứng chung cùng hàng ngũ với y thị!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lan tỷ nói vậy cũng hơi quá đáng, nàng ấy tuy là người của Hồng Thái cung nhưng lại khác hẳn với mẹ nàng...

Ngưng giây lát, đoạn nghiêm nghị nói tiếp :

- Hơn nữa, nàng ấy là sư muội của tiểu đệ!

Lộ Văn Lan cười nhạt :

- Đó là tự y thị nói, lệnh sư đã rời khỏi Hồng Thái phủ nhân từ nhiều năm, ai biết y thị ở đâu chui ra! Rất có thể đó chỉ là bịa đặt...

Bạch Hà Thanh giận run hét :

- Tiện tỳ, người không được sỉ nhục ta như vậy...

Lộ Văn Lan cũng gắt giọng :

- Sỉ nhục thì sao nào? Huống hồ ta nói chẳng phải là không có thể, có lẽ ngay cả bản thân người cũng không được rõ cha người là ai?

Đinh Tiểu Nam quát lớn :

- Lan tỷ, thôi đừng nói nữa...

Bạch Hà Thanh tức giận đến nghẹn lời, chỉ nằm mọp dưới đất khóc rầm rức.

Lộ Văn Lan thì cười lạnh lùng :

- Đinh Tiểu Nam, giờ người hãy lựa chọn dứt khoát, đi với y thị hay là đi với Lộ Văn Lan này, ta chờ người trả lời.

Đinh Tiểu Nam khó xử :

- Trước hết hai người hãy bình tâm rồi hẵng tính, được chăng?

Lộ Văn Lan lạnh lùng :

- Ta tuy tức giận nhưng lý trí vẫn còn tỉnh táo, chưa đến mức hồ đồ đâu. Hãy quyết định nhanh lên, chúng ta phải sớm phân rõ việc này!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Theo ý tỷ thì sao?

Lộ Văn Lan thẳng thừng :

- Theo ý ta dĩ nhiên là người phải chia tay với y thị, đi cùng với ta, người làm được chăng?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Vậy thì bạc bẽo quá, bởi vì... nàng ấy chẳng những là sư muội của tiểu đệ, mà còn là việc do Hà tiên bối ân công của tiểu đệ giao phó...

Lộ Văn Lan cười khẩy :

- Vậy thì chỉ còn mỗi một cách, tôi đi!

Quay người dợm bước đi. Đinh Tiểu Nam luống cuống gọi :

- Lan tỷ!

Lộ Văn Lan chững bước quay lại :

- Người đã hồi tâm chuyển ý rồi ư?

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Tiểu đệ chỉ có một đề nghị, ba người chúng ta đi chung, đừng cãi vã nữa!

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Không được, việc gì tôi có thể nhường nhịn, nhưng việc này không thể được!

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng :

- Vậy thì... xin thứ cho tiểu đệ...

Lộ Văn Lan hét lên :

- Ta sớm biết thế nào người cũng quyết định như vậy... Đinh Tiểu Nam, ta cảm hận người, người...

Nghiến răng giậm chân, sải bước bỏ đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Đinh Tiểu Nam trông theo, chỉ buông tiếng thở dài ảo não.

Bạch Hà Thanh vẫn nằm mọp dưới đất khóc sụt sùi, vô cùng đau xót.

Đinh Tiểu Nam khẽ vỗ lên vai nàng vỗ về :

- Sư muội, thôi đừng khóc nữa!

Bạch Hà Thanh cố nén khóc, buồn bã nói :

- Sư huynh, lỗi tại tiểu muội cả... lẽ ra không nên làm cho nàng ta tức giận bỏ đi, tiểu muội... thật có lỗi với sư huynh!

Đinh Tiểu Nam xúc động :

- Sư muội đừng nói vậy, sự việc rõ ràng, chẳng thể trách sư muội được. Nàng ấy đã đi rồi thì thôi...

Đưa tay kéo Bạch Hà Thanh đứng lên, lại nói :

- Chúng ta đi thôi!

Bạch Hà Thanh thoáng chau mày :

- Đi đâu?

- Tiểu huynh phải đến Mạc Can sơn, sư muội hãy đi cùng tiểu huynh, nếu trên đường gặp người trong giới lục lâm thì tiểu huynh có thể nhờ họ truyền tin cho Quách Bá Thiên tìm kiếm tông tích của ân sư!

Bạch Hà Thanh gật đầu :

- Vậy thì xin đa tạ sư huynh!

Thế là hai người sóng vai cất bước đi về hướng lữ điểm trong trấn.

* * * * *

Hôm sau, hai người ngồi trên xe lên đường thẳng đến Mạc Can sơn.

Gã xa phu tuy nhận ra người nữ đã đổi thành người khác, song chỉ giữ trong lòng chứ không nói ra, bởi Đinh Tiểu Nam đã trả tiền xe cho gã gấp đôi.

Dọc đường không gặp điều gì khả nghi, song Đinh Tiểu Nam đã nhờ người trong giới lục lâm truyền tin cho Quách Bá Thiên bảo y tìm giúp tông tích của Vô Ảnh lão nhân.

Sau buổi trưa ngày thứ ba thì đến dưới chân núi Mạc Can sơn. Hai người xuống xe đi vào một thị trấn nhỏ, tìm một quán trọ tạm nghỉ.

Thị trấn này nằm dưới chân núi, sau hoàng hôn có thể nhanh chóng lên trên đỉnh núi Mạc Can gặp lại Đinh Tiểu Lăng, cùng nhau tìm kiếm Mạc Can Lão Tà.

Mạc Can sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ, nhưng trên núi cây cối xum xuê, phong cảnh rất đẹp, tuy ở chân núi cũng có cảm giác thanh thoi tự tại.

Quán trọ nọ khá sạch sẽ thơm mát, hai người thuê một gian phòng, lặng lẽ ngồi điều tức.

Đến khi mặt trời sắp lặn, Đinh Tiểu Nam cùng Bạch Hà Thanh rời khỏi phòng trọ, phi thân lên núi.

Hai người phóng đi dưới những tán cây rậm, hồi lâu vẫn chưa thấy bóng một người nào khả nghi cả. Song sau cùng hai người cơ hồ bị lạc đường, chẳng còn phân biệt được hướng đi lên đỉnh núi.

Bạch Hà Thanh chau mày :

- Trên núi cây cối um tùm thế này, làm sao tìm ra bây giờ?

Đinh Tiểu Nam cũng chau mày :

- Ồ nhỉ! Đó là thiếu sót của tiểu huynh, lẽ ra không nên hẹn gặp nhau trên đỉnh núi, nếu đêm nay mà không tìm được thì thật là rắc rối.

Bạch Hà Thanh quay lại dáo dác :

- Khốn nỗi nơi quái quỷ này lại không có nhà cửa gì cả, muốn hỏi thăm cũng chẳng được.

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Chúng ta hãy tìm nữa thử xem, rất có thể tìm được mấy căn hộ nhà thợ săn để hỏi thăm.

Thế là hai người lại tiếp tục lần mò tiến tới.

Lát sau, bỗng nghe Bạch Hà Thanh kêu lên :

- Mau nhìn xem, đằng kia có ánh đèn...

42. Chương 42: Mạc Can Lão Tà

Đình Tiểu Nam liền nhìn theo hướng chỉ của Bạch Hà Thanh, quả nhiên thấy trong rừng có ánh lửa lập lòe, bèn nắm tay Bạch Hà Thanh phi tới.

Khi đến gần mới hay đó là ngôi ni am.

Bạch Hà Thanh chẳng chút đắn đo nói :

- Bất kể nơi đây là chốn nào, chúng ta chỉ cần hỏi thăm một tiếng là đi ngay, ta gõ cửa đi!

Không chờ Đình Tiểu Nam trả lời, lập tức tiến tới khẽ gõ lên cánh cửa ba cái.

Lát sau, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, cánh cửa “kẹt” một tiếng mở ra.

Đình Tiểu Nam tiến tới, chỉ thấy người trước cửa là một lão ni cô trạc tuổi sáu mươi, mặt đầy nếp nhăn, chấp tay hỏi :

- Nhị vị thí chủ gõ cửa có điều chi?

Đình Tiểu Nam vội nói :

- Tại hạ bị lạc đường, định hỏi thăm sư thái!

Lão ni cô niệm tiếng Phật hiệu :

- Nếu bị lạc đường, xin mời vào trong am ngôi nghỉ!

Đình Tiểu Nam lắc đầu :

- Không dám làm phiền nhiều, tại hạ muốn hỏi thăm đường lên đỉnh núi, sẽ bái biệt ngay!

Lão ni cô cười :

- Nhị vị thí chủ đã lạc sang sau núi. Ngọn núi này rất nhiều cây cối, không tìm ra đường lối đâu, dù bản ni có chỉ điểm thì e rằng nhị vị cũng khó tìm được đường lên đỉnh núi.

Đình Tiểu Nam trầm nghĩ, lão ni cô này nói quả không sai, mình với Bạch Hà Thanh tự nãy giờ nhắm mắt đi bừa, đó là điều chứng minh rất cụ thể, ở trong rừng núi rậm rạp thế này quả thực không phải dễ dàng tìm được đỉnh núi!

Đồng thời, chàng cũng đâm lo lắng cho Đình Tiểu Lăng, mình đã không tìm được đỉnh núi thì làm sao Đình Tiểu Lăng có thể tìm được? Mà dù mình lên được đỉnh núi nhưng Đình Tiểu Lăng không lên được thì phải biết làm sao?

Nghĩ vậy, Đình Tiểu Nam hết sức bồn chồn.

Chỉ nghe Bạch Hà Thanh bần khoản hỏi :

- Chúng ta phải làm sao đây?

Lão ni cô nói :

- Bản ni có hai cách, thứ nhất là hai vị hãy tạm trong am chờ sáng mai hẵng đi, vậy sẽ dễ tìm hơn.

Bạch Hà Thanh chau mày :

- Không được đâu, bởi chúng tôi có hẹn gặp nhau với người trên đỉnh núi vào lúc sau hoàng hôn.

Lão ni cô gật gù :

- Vậy thì đành phải dùng đến cách thứ hai... Hãy chờ Thường lão nhị trở về, bảo y đưa nhị vị lên núi!

Bạch Hà Thanh ngạc nhiên hỏi :

- Thường lão nhị là ai vậy?

Lão ni cô cười :

- Là người đi mua vật dụng của bốn am, có lẽ đã sắp về đến rồi!

Bạch Hà Thanh lại hỏi :

- Y thuộc đường trên núi này lắm ư?

- Rất là thuộc, bảo đảm đưa nhị vị lên núi dễ dàng!

Bạch Hà Thành quay sang Đình Tiểu Nam :

- Ý sư ca như thế nào?

Đình Tiểu Nam chẳng chút do dự đáp ngay :

- Vậy thì làm phiền lão sư thái quá!

Lão ni cô cười cười :

- Không có chi... Mời nhị vị thí chủ vào!

Đình Tiểu Nam với Bạch Hà Thanh nối tiếp nhau đi vào theo sau lão ni cô nọ.

Lão ni cô vừa đi vừa nói :

- Nhị vị lên trên đỉnh núi chi vậy, đêm hôm khuya khoắt thế này?

Đình Tiểu Nam vội đáp :

- Vì có hẹn trước với người khác rồi... định lên trên đỉnh núi thưởng nguyệt ấy mà!

Lão ni cô cười :

- Các người trẻ tuổi có thú vui quả là tao nhã!

Đình Tiểu Nam cũng cười :

- Vì trước đó đâu biết Mạc Can sơn khó đi thế này, nếu mà biết được thì chẳng hẹn đến đây... làm phiền sư thái quá!

Lão ni cô niệm nỏ :

- Không hề gì, việc nhỏ mọn thôi mà!

Trong khi chuyện trò đã đi đến một gian khách đường, lão ni cô ngồi xuống xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn, rồi bảo Đình Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh cùng ngồi xuống.

Một nữ ni cô trung niên bưng trà nước lên, đoạn lui ra.

Lão ni cô nói :

- Ở trên núi không có gì đãi khách, uống chung trà để giải khát vậy!

Đình Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh liền đồng thanh cảm tạ, hai người quả cũng vừa mệt vừa khát, bèn nâng chung trà lên uống vào.

Lão ni cô cười xởi lởi nói :

- Thường lão nhị lúc nào cũng trở về sau hoàng hôn, hôm nay trễ mất một chút, nhị vị hãy cố gắng chờ một lát!

Đình Tiểu Nam thấp thỏm :

- Y nhất định sẽ về ư?

Lão ni cô quả quyết :

- Dù mưa to gió lớn đến mấy thì chắc chắn cũng về, nếu không thì lấy gì mà ăn?

Đình Tiểu Nam hơi yên tâm hơn, mỉm cười nói :

- Lão sư thái bận việc gì xin cứ tự tiện, chúng tôi ngồi đây chờ được rồi!

- Nhị vị bất tất phải khách sáo, bản ni chẳng bận việc gì cả, chờ Thường lão nhị về đến kiểm nhận đồ đạc xong mới niệm kinh tối... Nhị vị từ đâu đến?

Đình Tiểu Nam vội đáp :

- Thái Sơn!

Lão ni cô trầm ngâm :

- Nơi đó cảnh đẹp lắm!

- Lão sư thái đã từng đến đó rồi ư?

Lão ni cô nhẹ lắc đầu :

- Bản ni đã từ rất lâu rồi muốn đến đó triều bái dâng hương, nhưng không có cơ duyên, với tuổi như bản ni, muốn một chuyến đi xa chẳng phải dễ!

Đình Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, lại nói :

- Chẳng hay lão sư thái có được bao nhiêu cao túc vậy?

Lão ni cô cười đáp :

- Bản ni chỉ thu nhận hai đệ tử thôi!

- Lão sư thái có quen ngọn núi này chăng?

Lão ni cô lắc đầu :

- Bản ni quanh năm suốt tháng rất ít có dịp bước chân ra khỏi cửa, cả đời hầu như chỉ chui rúc trong am, nên cũng chẳng biết gì nhiều về ngọn núi này.

Đình Tiểu Nam khẽ thở hắt ra, ngâm miệng làm thinh.

Lão ni cô quét mắt nhìn hai người bỗng hỏi :

- Nhị vị lên trên đỉnh núi có thật là để thưởng nguyệt chăng?

Đình Tiểu Nam sửng sốt :

- Tại sao sư thái lại hỏi như vậy?

Lão ni cô cười :

- Thật ra ta chẳng cần hỏi cũng biết các người định tìm Mạc Can Lão Tà phải không?

Đình Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh cùng sửng sốt :

- Sao lão sư thái biết?

- Các người hãy xem đây!

Đoạn đưa tay vuốt lên mặt, lập tức hiện ra một gương mặt khác, đó là một lão già cũng trạc tuổi lục tuần khá đạo mạo.

Đình Tiểu Nam bàng hoàng :

- Lão là ai?

Lão già nọ cười đắc ý :

- Đến giờ phút này mà còn chưa biết lão phu là ai ư? Lão phu chính là Mạc Can Lão Tà đây!

Đình Tiểu Nam tức giận, đứng phắt dậy nói rít qua kẽ răng :

- Lão tặc, lão đã tung tin thất thiệt đã làm cả gia đình Đình mõ bị thảm tử, hãy nạp mạng đây.

Vung tay lên, song lập tức cảm thấy công lực không vận tụ lại được, bèn tiu nghỉu ngồi xuống nói :

- Lão tặc đã giở trò gì với bọn ta?

Mạc Can Lão Tà cười :

- Rất đơn giản, vấn đề chỉ ở hai chung trà thôi!

Đinh Tiểu Nam hậm hực :

- Hẳn là lão đã hạ kịch độc vào trong chung trà?

Mạc Can Lão Tà lắc đầu :

- Thành thật mà nói, chỉ là chút trò mọn làm tổn mác công lực thôi!

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Có lẽ lão định giết hết bọn này mới ăn ngon ngủ yên được!

Mạc Can Lão Tà lại lắc đầu :

- Không phải vậy, nên biết lão phu xưa nay rất là kính phục lệnh tiên tôn, từng trà rượu luận giao, lẽ nào lại đi hạ sát hậu duệ của cố nhân?

Đinh Tiểu Nam ngớ người :

- Vậy lão định làm gì?

Mạc Can Lão Tà thở dài :

- Lão phu chỉ muốn giải trừ sự hiểu lầm trước kia, rửa sạch ô danh của lão phu, còn như ai đã giả danh lão phu tung tin thất thiệt, lão phu cũng đã điều tra minh bạch rồi!

Đinh Tiểu Nam nôn nóng :

- Ai vậy?

Mạc Can Lão Tà lắc đầu :

- Trước hết thiếu hiệp hãy cho biết có tin lời lão phu hay không?

- Nếu hợp lý tất nhiên Đinh mỗ sẽ tin!

- Vậy là không hợp ý lão phu rồi!

Đinh Tiểu Nam chau mày thắc mắc :

- Theo y lão thì sao?

Mạc Can Lão Tà vẻ trầm ngâm :

- Thiếu hiệp phải hoàn toàn tin vào lời nói của lão phu, bằng không hậu quả khó mà tưởng tượng được, bởi tính mạng của thiếu hiệp hoàn toàn nằm trong tay lão phu!

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Lão định làm gì Đinh mỗ?

Mạc Can Lão Tà cười phá lên :

- Chỉ mỗi con đường chết!

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm :

- Đinh mỗ trong lòng không tin, nếu miễn cưỡng bảo tin thì có lợi ích gì?

Mạc Can Lão Tà nghiêm chỉnh :

- Chính vì lão phu từng là bạn của lệnh tiên tôn, lão phu tin lệnh tiên tôn là bậc đại trượng phu một lời đáng ngàn vàng, lẽ dĩ nhiên cũng tin thiếu hiệp là người tôn trọng lời hứa.

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :

- Thôi được, Đinh mỗ tin, lão hãy nói đi!

Mạc Can Lão Tà vui vẻ hài lòng :

- Kẻ đã giả danh lão phu tung tin thất thiệt chính là Thiên Huyền đạo nhân, Chương môn phái Võ Đang!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Phái Võ Đang, một trong chín đại môn phái ư?

Mạc Can Lão Tà gật đầu :

- Đúng thế, Thiên Huyền đạo nhân chẳng những là Chương môn phái Võ Đang, mà còn là một nhân vật bậc nhất trong giới võ lâm, vậy mà y lại gây ra điều tác tệ ấy!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Lão còn lời giải thích nào khác nữa chẳng?

Mạc Can Lão Tà chậm rãi nói :

- Dĩ nhiên, lão phu đã điều tra rõ ràng đầu đuôi tự sự... Thiên Huyền đạo trưởng tiếp nhiệm Chương môn đã mười năm, kể từ khi vị Chương môn trước Nguyên Cương đạo trưởng qua đời. Bởi Thiên Huyền là thủ đồ của Nguyên Cương, tiếp nhiệm Chương môn là lẽ đương nhiên, chẳng có gì là không ổn. Thế nhưng bên trong lại có một vụ án thí sự...

Đinh Tiểu Nam sửng sốt :

-Ồ! Việc như thế nào?

Mạc Can Lão Tà nghiêm giọng :

- Nguyên Cương chính là đã bị Thiên Huyền giết chết! Nguyên Cương đạo trưởng chẳng qua bị bệnh nhẹ, không đến nỗi phải chết, song đã bị Thiên Huyền thừa lúc chăm sóc bệnh đã ngấm ngấm điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch, bởi Nguyên Cương có ý lập người khác kế thừa chức Chương môn.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Đó là việc riêng trong phái Võ Đang có dính dáng gì đến việc tung tin thất thiệt kia chứ?

Mạc Can Lão Tà cười :

- Bởi vì lệnh tiên tôn có giao tình thân thiết với Nguyên Cương đạo trưởng, lúc Nguyên Cương sắp chết, lệnh tiên tôn đã phát hiện nguyên nhân cái chết của ông ấy!

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tiên phụ là người hiệp tâm nghĩa đởm, vì sao lại không công bố tội trạng của Thiên Huyền đạo trưởng để bắt ông ta phải chịu tội?

Mạc Can Lão Tà thở dài :

- Đó là vì bên trong có hai nguyên nhân, thứ nhất, môn nhân Võ Đang đại đa số nghiêng về phía Thiên Huyền đạo trưởng, vả lại Nguyên Cương đạo trưởng đã chết, không ai tin lời lệnh tiên, nếu nói ra rất có thể lệnh tiên tôn không rời khỏi núi Võ Đang!

Đinh Tiểu Nam hậm hực :

- Nhưng tiên phụ đâu phải là người sợ chết!

Mạc Can Lão Tà gật gù :

- Còn có nguyên nhân thứ hai nữa, đó là Thiên Huyền đạo trưởng tuy rằng thí sư, nhưng cũng có lý do và nỗi khổ tâm riêng.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Đồ đệ mà thí chủ, chết vạn lần cũng không đủ chuộc tội, còn lý do và nỗi khổ tâm gì chứ?

- Cũng rất khó nói, vì Nguyên Cương đạo trưởng định quy thuận Kim Xà cung!

Đinh Tiểu Nam sững sờ :

- Vậy thì thì khó nói thật!

Mạc Can Lão Tà khê thở dài :

- Do đó lệnh tiên tôn sau khi cân nhắc đắn đo, cuối cùng đã quyết định bỏ qua việc ấy, rời khỏi núi Vô Đang. Thế nhưng, Thiên Huyền đạo trưởng vì trong lòng có sự đố kỵ, cuối cùng vẫn nghĩ ra độc mưu kia!

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Thiên Huyền lão đạo này thật là tội đáng muôn thác!

Mạc Can Lão Tà điềm nhiên :

- Điều ấy thì lão phu không có ý kiến, tùy ý Đinh thiếu hiệp giải quyết.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt, cười chua chát :

- Đinh mỗ đã bị lão tà làm cho mất hết công lực, giờ nói gì cũng chỉ là thừa thãi thôi!

Mạc Can Lão Tà mỉm cười :

- Đơn giản thôi...

Đoạn dương thanh nói :

- Mang trà lên!

Lát sau chỉ thấy vị nữ ni khi nãy lại mang lên hai chung trà tương tự. Đồng thời Đinh Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh đều phát hiện nữ ni này thì ra cũng là đàn ông.

Mạc Can Lão Tà cười giả lả :

- Đây là đệ tử y bát của lão phu, vừa rồi...

Đoạn cười rộ rồi im lặng.

Đinh Tiểu Nam đưa mắt nhìn chung trà trước mặt và nói :

- Tôn giá vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ chỉ là hai chung trà khi nãy chưa đủ độc tố ư?

Mạc Can Lão Tà cười :

- Chung trà khi nãy có độc, nhưng chung trà bây giờ lại là thuốc giải... Nếu lão phu quả thực muốn hạ sát nhị vị thì vừa rồi đâu cần phải nói nhiều!

Đinh Tiểu Nam nhận thấy lời nói của Mạc Can Lão Tà chẳng phải là giả dối, bèn không đắn đo nâng chung trà lên uống cạn.

Bạch Hà Thanh cũng chẳng chút do dự uống cạn chung trà.

Mạc Can Lão Tà vui vẻ :

- Nhị vị hãy thử vận công lực xem!

Đinh Tiểu Nam liền y lời thử vận công, chỉ cảm thấy chân lực nơi Đan Điền trào lên, lát sau quả nhiên công lực hoàn toàn hồi phục.

Quay sang nhìn Bạch Hà Thanh, chỉ thấy sắc mặt nàng hồng hào và ra chiều vui mừng, chứng tỏ nàng cũng đã phục hồi công lực.

Đinh Tiểu Nam đứng lên :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm cho!

Mạc Can Lão Tà cười :

- Giờ Đinh Thiếu hiệp không còn xem lão phu là thù địch nữa chứ?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Tiền bối đã từng là bạn thân của tiên phụ, tức là bậc trưởng thượng của tại hạ, sự hiểu lầm đã giải tỏa, lẽ dĩ nhiên không còn xem tiền bối là thù địch nữa!

Mạc Can Lão Tà hài lòng :

- Vậy thì tốt lắm, lão phu không làm mất thì giờ của nhị vị nữa.

Đinh Tiểu Nam ra chiều lưỡng lự, một hồi mới gượng cười nói :

- Chẳng hay vị Thường lão nhị mà tiền bối nói quả có thật chăng?

Mạc Can Lão Tà nói :

- Đó là tùy tùng của lão phu, quả thực là có người ấy... Thế nhưng, tối nay y không về nữa đâu!

Đinh Tiểu Nam nhú mày :

- Nếu tiền bối không giúp đỡ, e rằng chúng vãn bối cũng không thể lên được trên đỉnh núi.

Mạc Can Lão Tà cười phá lên :

- Khi nãy sở dĩ nhị vị bị lạc đường là do lão phu đã bố trí trận thế ở trong rừng, giờ thì chẳng còn tác dụng gì nữa đâu, nhị vị chỉ cần đi lên hướng trên là có thể lên đến đỉnh núi một cách dễ dàng.

Đinh Tiểu Nam thoáng đỏ mặt :

- Đa tạ tiền bối!

Đoạn quay người dậm bước đi. Mạc Can Lão Tà bỗng cất tiếng gọi :

- Đinh thiếu hiệp khoan đi đã!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên chững bước :

- Tiền bối còn điều chi chỉ giáo?

- Khi nào gặp lệnh muội, xin thiếu hiệp hãy giải thích giùm...

Đinh Tiểu Nam vừa định lên tiếng, bỗng nghe một tiếng cười trong trẻo và nói :

- Không cần phải giải thích, tiểu nữ đã nghe rõ cả rồi!

Bóng người nhấp nhোáng, chỉ thấy Đinh Tiểu Lăng đã nhẹ nhàng đáp xuống.

Mạc Can Lão Tà cười :

- Vậy thì hay quá, Đinh cô nương đến thật đúng lúc.

Đinh Tiểu Lăng tủm tỉm cười, tha thướt đi tới và nói :

- Nhờ được lão tiền bối đã thành thật cho biết, tiểu nữ mới rõ sự thật, quả là vô vàn cảm kích...

Mạc Can Lão Tà cười :

- Không có chi, Đinh cô nương...

Chưa kịp dứt lời, Đinh Tiểu Lăng vụt vung tay xuất thủ, nhắm vào Mạc Can Lão Tà điểm tới!

43. Chương 43: Tiên Đơn Diệu Dược

Đinh Tiểu Lăng ra chiều nhanh như chớp, hơn nữa Mạc Can Lão Tà lại quá bất ngờ, những nghe “bịch” một tiếng, Mạc Can Lão Tà lăn ra đất.

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh hãi :

- Muội muội sao...

Thì ra Đinh Tiểu Lăng đã điểm vào tử huyệt của Mạc Can Lão Tà!

Đinh Tiểu Lăng nghiêm mặt lạnh lùng :

- Ca ca hãy yên tâm, tiểu muội không giết lầm người đâu!

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc :

- Muội muội có nghe những lời của ông ấy chẳng?

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Dĩ nhiên đều đã nghe cả. Thú thật ca ca vừa bước chân đến đây là tiểu muội cũng đã có mặt, nhưng chậm một bước, vì lúc ấy hai người đã uống xong chung trà thứ nhất rồi.

- Nhưng chung trà thứ hai đã giải độc rồi kia mà!

- Đã giải độc rồi ư?

Đinh Tiểu Lăng cười vang rồi nói tiếp :

- Khi ca ca vận công chẳng lẽ không thấy có gì khác lạ sao?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngẩn :

- Đâu có gì!

Đinh Tiểu Lăng chau mày :

- Ca ca thử vận công lại thử xem!

Đinh Tiểu Nam quét mắt nhìn Bạch Hà Thanh, đoạn y lời thử vận công, chàng bất giác giật mình chau chặt mày.

Bạch Hà Thanh cũng nhắm mắt vận tức, rồi thì nàng bỗng mở bừng mắt ra chiều kinh nghi.

Đinh Tiểu Lăng cười nhạt :

- Thế nào?

Đinh Tiểu Nam cười nhăn nhúm :

- Ở nơi Tam Tiêu dường như có cảm giác hơi tê tê!

Đinh Tiểu Lăng cười gằn :

- Vậy là đủ rồi... cảm giác tê tê ấy sau một giờ sẽ có thể làm cho hai người mất mạng.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Cái gì mà lạ vậy?

Đinh Tiểu Lăng hất hàm về phía Mạc Can Lão Tà :

- Tiểu muội chỉ điểm vào tử huyệt của lão ta, song ít ra cũng còn sống được một giờ, ca ca sao không trực tiếp hỏi thử xem?

Đinh Tiểu Nam khẽ gật đầu, quay sang Mạc Can Lão Tà quát :

- Bây giờ lão chịu nói thật chưa?

Mạc Can Lão Tà mặt mày trắng bệnh, toàn thân run rẩy, cắn răng nói :

- Lệnh muội đã biết hết tất cả rồi, hà tất còn hỏi lão phu nữa!

Đinh Tiểu Nam quay sang Đinh Tiểu Lăng :

- Muội muội nói mau đi!

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng :

- Tiểu muội nhất định bắt lão ma này phải chính miệng nói ra.

Đoạn bước đến trước mặt Mạc Can Lão Tà nói tiếp :

- Mặc dù bốn cô nương đã điểm vào tử huyệt của lão, nhưng chí ít vẫn còn có thể kéo dài mạng sống của lão thêm một giờ nữa, trong một giờ này bốn cô nương có thể làm cho lão đau đớn chưa từng có trong suốt cuộc đời của lão.

Mạc Can Lão Tà bướng bỉnh :

- Cùng lắm là chết, lão phu còn sợ gì cô nương nữa?

Đinh Tiểu Lăng gần giọng :

- Vậy lão muốn thử xem chứ gì?

Mạc Can Lão Tà ngậm thỉnh, Đinh Tiểu Lăng cười khẩy :

- Lão có biết bốn cô nương định dùng phương pháp gì để sửa trị lão hay không?

Mạc Can Lão Tà vẫn ngậm miệng làm thỉnh.

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Các phương pháp trăm kinh tiết mạch hay phân cân tỏa cốt thông thường có lẽ không dọa được lão, nhưng cái mà bốn cô nương sử dụng đó là Ly Hỏa Dung Cốt công, chẳng hay lão có thể chịu đựng nổi trong một giờ chẳng?

Trên trán Mạc Can Lão Tà tức thì vã mồ hôi lạnh.

Đinh Tiểu Lăng lại cười nói tiếp :

- Giờ thì lão chịu nói rồi chứ?

Mạc Can Lão Tà thở dài :

- Nhưng lão phu có một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Hãy cho lão phu được chết nhanh chóng!

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Được, bốn cô nương bằng lòng!

Mạc Can Lão Tà thở ra một hơi dài :

- Lão phu cả đời dùng kế, không ngờ lúc sắp chết lại bị gậy ông đập lưng ông.

Đinh Tiểu Nam nóng ruột quát :

- Nhưng điều lão đã nói vừa rồi đều là giả dối phải không?

Mạc Can Lão Tà lắc đầu :

- Không, hoàn toàn đúng sự thật!

Đinh Tiểu Nam ngơ ngẩn quét mắt nhìn Đinh Tiểu Lăng :

- Ta chẳng hiểu gì cả!

Đinh Tiểu Lăng cười khẩy :

- Nhưng điều lão đã nói quả là đúng sự thật, nhưng bên trong hẳn còn một nguyên nhân quan trọng khác lão ta chưa nói ra...

Đoạn quay sang Mạc Can Lão Tà quát :

- Lão đã yêu cầu được chết nhanh chóng, mong rằng lão cũng nên nhanh chóng mà nói ra sự thật.

Mạc Can Lão Tà thở dài :

- Thôi được... Thiên Huyền đạo trưởng chính là em thân sinh của lão phu!

Đinh Tiểu Nam sững sờ :

- Ồ...

Đoạn nghiêng răng nói tiếp :

- Ra vậy!... Vậy thì kẻ tung tin thất thiệt chính là lão?

Mạc Can Lão Tà vội nói :

- Không, lão phu tuyệt đối không hề làm việc ấy!

Đinh Tiểu Lăng gần giọng :

- Tuy lão không gây ra việc ấy, nhưng lão cũng có dính líu vào, nghiêm túc mà nói, cũng chẳng khác nào chính lão đã gây ra.

Mạc Can Lão Tà ré lên :

- Oan cho lão phu quá...

Đinh Tiểu Lăng gay gắt :

- Vì lão đã không phủ nhận, nếu như lão phủ nhận thì Hải Nội thất ma có lẽ cũng không tìm đến Bạch Vân sơn trang.

Mạc Can Lão Tà cố phân bua :

- Đó là vì lúc ấy lão phu chưa biết, mãi đến khi hay được thì Bạch Vân sơn trang đã bị thăm sát, dù lão phu muốn phủ nhận thì cũng chẳng còn kịp nữa rồi!

Đinh Tiểu Lăng cười khẩy :

- Nếu là việc khác thì còn có thể tin được, còn như bảo trước đó lão không hay biết thì thật là lão toét, bởi xưa nay lão có sở trường về tin tức linh thông, vì sao đối với việc của mình mà lại không hay biết?

Mạc Can Lão Tà cắn răng :

- Đằng nào lão phu có nói gì thêm nữa cũng bằng thừa, mong rằng Đinh cô nương đừng nuốt lời, hãy cho lão phu một cái chết nhanh chóng.

Đinh Tiểu Lăng quay sang Đinh Tiểu Nam nói :

- Ca ca thấy sao?

Đinh Tiểu Nam thoáng đỏ mặt :

- Nếu vậy thì giết quách lão ta cho rồi!

Ngưng giây lát lại nói :

- Nhưng ca ca với Bạch cô nương đây...

Đinh Tiểu Lăng tiếp lời :

- Đó chính là nguyên nhân tiểu muội hỏi ca ca... cái mà lão ta sử dụng Truy Hồn Hôi Mông (rắn hổ mang) tán, một chất tuyệt độc không có thuốc giải.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi :

- Sao? Không có thuốc giải ư?

Bạch Hà Thanh cũng mặt mày tái ngắt.

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Quả đúng là không có thuốc giải, không tin hãy hỏi thử Mạc Can Lão Tà xem!

Đinh Tiểu Nam nghiêng rặng trèo treo, chớp ngực Mạc Can Lão Tà quát :

- Có thật như vậy chăng?

Mạc Can Lão Tà thiếu não :

- Con người sớm muộn gì cũng phải chết, lão phu đã trót sử dụng thì cũng đành chịu, Đinh thiếu hiệp cũng đành chờ chết thôi.

Đinh Tiểu Nam nói rít qua kẽ răng :

- Lão ma độc ác thật, hôm nay lão đừng hòng chết một cách nhẹ nhàng...

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Lăng nói tiếp :

- Muội muội hãy sử dụng Ly Hóa Dung Cốt thần công đi!

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Vừa rồi tiểu muội đã hứa với lão ta, chỉ cần lão ta nói thật thì sẽ cho lão ta một cái chết nhanh chóng, giờ đâu thể nuốt lời... có điều...

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Muội muội nói đúng... hãy giết chết lão ta đi thôi!

Đinh Tiểu Lăng khẽ gật đầu tuốt kiếm ra phạt ngang.

Những thấy ánh kiếm lấp lánh, đầu của Mạc Can Lão Tà đã lìa khỏi cổ.

Đinh Tiểu Nam thở phào, rướm nước mắt nói :

- Muội muội...

- Ca ca...

Đinh Tiểu Nam nghiêm nghị :

- Huyết thù nhà đã báo xong một nửa còn lại Tứ ma kia...

Buông tiếng thở dài xót xa rồi nói tiếp :

- Chỉ còn nhờ vào muội muội thôi!

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Tiểu muội tin là mình có thể ứng phó nổi, ca ca hãy yên tâm!

Đinh Tiểu Nam cười héo hắt :

- Ngoài ra còn có mấy việc nhỏ... định nhờ muội muội lo liệu giúp.

- Ca ca nói đi!

Đinh Tiểu Nam lưỡng lự một hồi, đoạn nói :

- Điều thứ nhất là sau khi nào rồi muối muối hãy đến núi Vô Lượng một chuyến để tìm Độc Cô Khách Độc Cô Vân tiền bối.

- Tìm gặp ông ấy rồi còn làm gì nữa?

- Chỉ cần báo cho ông ấy ca ca đã chết là xong!

- Được rồi, còn gì nữa?

- Điều tiếp theo là Liễu Tâm Mỹ cô nương... nàng...

Đinh Tiểu Lăng nôn nóng giục :

- Nàng như thế nào?

Đinh Tiểu Nam khẽ thở dài :

- Nàng và ca ca đã hứa hôn với nhau!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Vậy là tẩu tẩu tương lai của tiểu muội?

Vừa nói vừa liếc nhanh về phía Bạch Hà Thanh.

Bạch Hà Thanh cúi gầm mặt làm thinh.

Đinh Tiểu Nam xót xa :

- Hãy báo cho nàng biết tin ca ca đã chết, và bảo nàng đừng nghĩ gì đến ca ca nữa, hãy tìm người khác mà trao duyên gởi phận.

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Được rồi, còn gì nữa không?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu :

- Hết rồi! Tiếp nữa là... Bạch cô nương đây.

Bạch Hà Thanh cười đau xót :

- Tiểu muội... không có di ngôn gì cả, chết là hết, chẳng có gì phải vương bận!

Đinh Tiểu Lăng trầm ngâm :

- Ở đây có hai loại thuốc có thể làm cho người chết không cảm thấy đau đớn...

Vừa nói, từ trong lòng lấy hai hoàn thuốc đưa ra, nói tiếp :

- Ca ca có cần uống chẳng?

Đinh Tiểu Lăng cười gượng :

- Thôi cũng được!

Đoạn đưa tay nhận lấy một hoàn, bỏ vào miệng nuốt chửng.

Bạch Hà Thanh thoáng do dự, đoạn cũng nhận lấy một hoàn nuốt vào.

Đinh Tiểu Lăng khúc khích cười :

- Vậy xong, chúng ta đi thôi!

Đinh Tiểu Nam bỗng nói :

- Trong am còn một tên đệ tử của Mạc Can Lão Tà, e sau này sẽ gây rắc rối cho muối muối...

Đinh Tiểu Lăng cười tiếp lời :

- Y đã đi trước sư phụ y một bước rồi!

Đinh Tiểu Nam trở mặt :

- Muội muội đã giết y rồi ư?

- Tiểu muội hành sự không thích dây dưa nên đã thanh toán y trước rồi!

Đinh Tiểu Nam thở dài :

- Thôi cũng được, muội muội hãy đi trước đi!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Còn ca ca thì sao?

Đinh Tiểu Nam bùi ngùi :

- Chôn thầy đâu cần phải chọn chỗ, ca ca chết tại đây là xong!

Đinh Tiểu Lăng bỗng chớp vai chàng cười phá lên :

- Ca ca sao khờ quá vậy?

Đinh Tiểu Nam chứng hững :

- Muội muội nói vậy nghĩa là sao?

- Cả gia đình ta cả thầy đều tử nạn nay chỉ còn lại hai anh em ta nương tựa nhau mà sống, nếu ca ca quả thực bị trúng độc sắp chết, tiểu muội còn có thể bình thản như vậy được sao?

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc :

- Ý muội muội muốn nói là hoàn thuốc kia...

Đinh Tiểu Lăng nghiêm chỉnh :

- Gia sư có trao cho tiểu muội ba hoàn Linh Chi Tiên Đơn có thể giải trừ mọi kịch độc, ca ca đã uống vào dĩ nhiên là vô sự rồi...

Đoạn mỉm cười nói tiếp :

- Ca ca hãy thử vận công một lần nữa xem còn có gì khác lạ nữa không!

Đinh Tiểu Nam y lời thử vận công, chỉ thấy toàn thân thư thái, không còn cảm giác chân lực bị ách tắc nữa.

Bạch Hà Thanh bỗng hướng về Đinh Tiểu Lăng quỳ sụp xuống :

- Tiểu nữ xin khấu tạ ơn cứu mạng!

Đinh Tiểu Lăng luống cuống :

- Sao lại làm như vậy? Tiểu muội làm sao gánh vác nổi... Tẩu tẩu hãy đứng dậy đi?

Đinh Tiểu Lăng gọi Bạch Hà Thanh bằng tẩu tẩu, khiến cho cả hai Đinh Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh thấy đều đỏ mặt tía tai.

Bạch Hà Thanh bẽn lèn đứng lên nói :

- Đinh thiếu hiệp là người đã có dính thê thất, Đinh cô nương nói vậy...

Đinh Tiểu Lăng hai tay vung vẩy :

- Ca ca tôi tuy đã dính thê thất, song thuở bé có bói toán, số mệnh ca ca là một người phong lưu, rất có thể có những mười cô vợ đấy!

Đinh Tiểu Nam bối rối :

- Muội muội không được nói bậy!

Đinh Tiểu Lăng cười phá lên :

- Ca ca dám đánh cuộc với tiểu muội không? Tiểu muội dám chắc ca ca không chỉ có một vị tẩu tẩu, e rằng Lộ cô nương cũng có phần nữa đấy!

Đinh Tiểu Nam đánh mặt :

- Muội muội nói gì kỳ cục vậy, bộ điên rồi hả?

Đinh Tiểu Lăng cười xoa :

- Thôi không nói nữa không nói nữa, nhưng ca ca đừng làm cho Bạch cô nương đau lòng đấy... Nghe đâu Bạch cô nương số phận cũng bị đất lăm, chúng ta nên liên kết lại với nhau...

Bạch Hà Thanh cười gương :

- Tôi... tôi xin cáo từ đây!

Đinh Tiểu Lăng chau mày :

- Bạch cô nương định đi đâu vậy?

Bạch Hà Thanh cười héo hắt :

- Đi đâu tôi cũng không biết, nhưng cõi đời mệnh mông hăn là có chốn dung thân, hơn nữa tôi còn phải đi tìm phụ thân!

Đinh Tiểu Lăng mỉm cười :

- Chúng ta cùng nhau đi tìm không hơn sao?

Bạch Hà Thanh áp ứng :

- Nhưng... chúng ta đi chung nhau bất tiện lắm, nếu bị Liễu cô nương biết được rất có thể sẽ tức giận, tôi...

Đinh Tiểu Lăng phì cười :

- Bây giờ tôi có thể hỏi cô nương một câu được chăng?

Bạch Hà Thanh vội nói :

- Dĩ nhiên là được, xin Đinh cô nương cứ hỏi:

Đinh Tiểu Lăng cười khúc khích :

- Bạch cô nương phải nói thật lòng mình, nếu không tôi sẽ bỏ mặc... Bạch cô nương có bằng lòng làm vợ ca ca tôi hay không?

44. Chương 44: Phần Diện Kim Cang

Bạch Hà Thanh đỏ bừng mặt áp ứng :

- Đinh cô nương khéo nói đùa.

- Tôi nói hết sức nghiêm túc, bởi đây là chung thân đại sự!

Đinh Tiểu Nam then thùng, lặng thinh quay mặt bước đi nơi khác.

Bạch Hà Thanh lúng túng :

- Tôi... số mệnh không may, chỉ e không xứng đáng với lệnh huynh, hơn nữa chưa chắc Liễu cô nương đã chấp nhận, nên...

Đinh Tiểu Lăng lại cười phá lên :

- Vậy đủ rồi, chỉ cần một câu nói là xong. Ca ca thật xin chúc mừng ca ca!

Đinh Tiểu Nam lúng túng :

- Muội muội không nên phá bình như vậy!

Đinh Tiểu Lăng nghiêm mặt :

- Ca ca tuy tiểu muội là em gái, nhưng việc hôm nay tiểu muội phải quyết định giùm ca ca.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Muội muội, ca ca biết tính nết của muội muội, nhưng...

Đinh Tiểu Lăng bỗng nắm tay hay người :

- Tiểu muội không cần biết bây giờ hay người hãy mau mình thệ với trời đất nguyện kết tóc se tơ, còn về phần Liễu cô nương, sau này tiểu muội sẽ chịu trách nhiệm giải thích, bảo đảm nàng ấy không trách móc là được rồi.

Đinh Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh dưới sự lôi kéo của Đinh Tiểu Lăng, đành cùng quỳ xuống đất vái lạy nhau, mỗi người tuyên thệ một câu.

Đinh Tiểu Lăng hớn hở :

- Ca ca, tẩu tẩu, xin chúc mừng hai người!

Đinh Tiểu Lăng vừa dứt tiếng, đột nhiên một tiếng cười từ xa vọng đến.

Ba người thấy đều giật mình. Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Hãy ẩn nấp nhanh lên, xem kẻ đến là ai?

Đoạn ba người lẹ làng phi thân lên trên một ngọn cây to.

Ba người vừa ẩn mình xong, chỉ thấy một bóng người cao to nhanh nhẹn từ trên không đáp xuống.

Người nọ toàn thân bạch y, mặt như giấy trắng, chẳng những thân hình cao to mà còn mập mạp như một tay phú thương.

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng :

- Ca ca biết người này là ai không?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngẩn :

- Ca ca chưa gặp qua bao giờ!

Đinh Tiểu Lăng giọng căm hờn :

- Đó chính là Phấn Diện Kim Cang Ngưu Thụ Tồn, chủ hung trong vụ thảm sát tại Bạch Vân sơn trang khi xưa!

Đinh Tiểu Nam cũng nghiêng răng :

- À, thì ra là y, lão đại của Hải Nội thất ma!

Nói xong nhồm người toan phóng xuống. Đinh Tiểu Lăng vội nắm giữ chàng lại và nói :

- Khoan đã, Phấn Diện Kim Cang không phải như Hắc Bạch Vô Thường, chúng ta phải thận trọng!

Chỉ thấy Phấn Diện Kim Cang đảo mắt nhìn quanh, đoạn buông tiếng cười vang :

- Ba vị trốn trên cây phải không?

Đinh Tiểu Lăng cười khẩy :

- Lão ma này quả là lợi hại, y đã biết mình ẩn thân ở đây rồi!

Đoạn lớn tiếng nói :

- Lão ma, đúng là bọn ta ở đây, lão biết bọn ta là ai không?

Phấn Diện Kim Cang cười vang :

- Anh em nhà họ Đinh, cộng thêm một vị cô nương họ Bạch, có lẽ là Nhị công chúa của Hồng Thái cung, chẳng phải ba người hay sao?

Đinh Tiểu Nam gất giọng :

- Lão ma người quả thật là tin tức linh thông!

Phấn Diện Kim Cang cười rộ :

- Lão phu nếu không có bản lĩnh ấy thì tư cách gì được liệt vào lão đại trong Hải Nội thất ma chứ?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Lão biết thì làm gì được nào? Còn Lục ma kia đâu?

Phấn Diện Kim Cang tủm tỉm cười :

- Người hỏi họ để làm gì?

Đinh Tiểu Nam đánh giọng :

- Để khử trừ một lượt!

Phấn Diện Kim Cang cười khẩy :

- Khẩu khí lớn lắm, nhưng đáng tiếc là người chưa đủ bản lĩnh. Thế nào? Các người tự xuống hay là chờ lão phu động thủ quăng các người xuống?

Đinh Tiểu Nam quay sang Đinh Tiểu Lăng khẽ nói :

- Lão Phấn Diện Kim Cang này lợi hại lắm hay sao?

Đinh Tiểu Lăng cũng khẽ đáp :

- Nếu lão ta không có chân tài thực học thì làm sao có thể trở thành kẻ đứng đầu trong Hải Nội thất ma?

Đinh Tiểu Nam không phục :

- So với Kim Xà phu nhân thì sao?

- Dĩ nhiên là lão ta kém xa Kim Xà phu nhân, như so với tiểu muội đây về mặt võ công cũng chẳng kém lão ta là bao, thế nhưng...

Đinh Tiểu Nam nóng ruột :

- Còn nhưng gì nữa, hãy lập tức bắt giết ngay để báo thù... Chẳng giấu gì muội muội, võ công của Kim Xà phu nhân chỉ bằng một phần ba của tiểu huynh thôi.

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Tiểu muội biết nhưng ca ca chưa luyện thuần thực, có thể rất khó thi triển, điều đáng gờm là mưu kế của lão ta, nên biết người này quỷ kế đa đoan, võ công tuy không đáng sợ lắm, nhưng chưa có ai qua được ba chiêu của lão ta.

Đinh Tiểu Nam nhú mày :

- Theo ý muội muội thì sao?

- Tốt hơn hết là hãy tìm hiểu kỹ lão ta rồi hãy động thủ!

Đinh Tiểu Nam nôn nóng :

- Muội muội quá đắn đo đi... thế này vậy, ca ca đánh trận đầu, muội với Bạch cô nương hãy chờ đợi thời cơ.

Đinh Tiểu Lăng chưa kịp đáp, Bạch Hà Thanh đã hời hả nói :

- Hãy khoan, sư huynh... tốt hơn không nên khinh cử vong động.

Đinh Tiểu Lăng bật cười :

- Dù thế nào thì cũng vẫn là tẩu tẩu quan tâm cho ca ca...

Bạch Hà Thanh thoáng đỏ mặt, cúi đầu làm thinh.

Đinh Tiểu Nam khẽ nói :

- Giờ phút này mà muội muội còn đùa được nữa ư?

Đinh Tiểu Lăng thản nhiên cười :

- Nếu vậy thì cả hai người hãy cùng xuống đối phó với lão ma kia, để tiểu muội lược trận cho!

Đinh Tiểu Nam cười :

- Cũng được, nhưng... nếu chưa thật cần thiết thì Bạch cô nương không nên động thủ.

Bạch Hà Thanh khẽ gật đầu, cũng Đinh Tiểu Nam phóng xuống ngay trước mặt Phấn Diện Kim Cang.

Phấn Diện Kim Cang mặt trở khắc, hần học nói :

- Đinh Tiểu Nam, đây là người tự tìm lấy cái chết, trong số Hải Nội thất ma đã bị người giết mất ba...

Đinh Tiểu Nam xua tay :

- Đinh mỗ không thích giành công của người khác, sự thật thì trong Tam ma, một người chết bởi tay Thiên Xú bà bà, còn hai người kia là do công lao của xá muội muội, còn Đinh mỗ...

Đoạn với ánh mắt sắc lạnh chột vào mặt Phấn Diện Kim Cang nói tiếp :

- Hôm nay mới khai trương lần đầu tiên, phải chính tay hạ sát tên chủ hung huyết thù gia môn!

Phấn Diện Kim Cang cả cười :

- Người tự đánh giá mình cao quá, mặc dù là kẻ sủng tín của Kim Xà phu nhân nhưng lão phu cũng chẳng thể để cho người sống trên dương thế...

Ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nói tiếp :

- Sau khi người chết cũng đừng mong Kim Xà phu nhân báo thù cho người, bởi lão phu có thể bịa ra một câu chuyện hoàn hảo để cho bà ta tin rằng người đã chết vì tai nạn không bao giờ nghi ngờ lão phu.

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng :

- Ai chết bởi tay ai sẽ được phân định ngay thôi, nhưng...

Đoạn trầm giọng quát :

- E lão không còn cơ hội để mà gặp Kim Xà phu nhân bịa chuyện nữa đâu. Lúc ở Thái Sơn, có lẽ lão đã từng bịa ra một câu chuyện khiến Kim Xà phu nhân phải tin chứ gì?

Phấn Diện Kim Cang cười :

- Kỳ thực muốn bịa chuyện cũng phải dựa vào sự thật, thú thật, Kim Xà phu nhân hiện nay đã có mặt tại Triệu Dương bình Tùng Bách sơn rồi!

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Thủ đoạn của lão quá là cao minh, nhưng đáng tiếc kể từ đây lão chẳng còn gì thi thố được nữa.

Phấn Diện Kim Cang thản nhiên cười :

- Vậy thì cứ thử xem!

Đinh Tiểu Nam song chưởng vung lên vừa định động thủ, bỗng một tiếng quát vang lên :

- Dừng tay lại!

Mọi người hiện diện thấy đều giật mình, thì ra kẻ vừa đến chính là Kim Xà phu nhân.

Phấn Diện Kim Cang tái mặt sợ hãi, lắp bắp :

- Phu nhân... sao lại... đến đây?

Kim Xà phu nhân tức giận :

- Vừa rồi ai bảo lão thân đã có mặt tại Tùng Bách sơn rồi vậy?

Phấn Diện Kim Cang hồn phi phách tán :

- Đó là... lão ô phỏng đoán mà thôi!

- Phỏng đoán ư? Chẳng phải người đã khuyên lão thân đến đó hay sao? Người quả là khéo bịa chuyện, đã dối gạt luôn cả lão thân, bởi lão thân cũng tin là Mai Hoa kiếm phổ hiện đang ở Tùng Bách sơn!

Phấn Diện Kim Cang cố chống chế :

- Lão ô không hề nói dối, Mai Hoa kiếm phổ quả thực đã trôi dạt đến Triều Dương bình trên Tùng Bách sơn rồi!

Kim Xà phu nhân cười khẩy :

- Ngưu Thư Tần, tài lừa của người tuy cao minh, song hôm nay không còn gạt được lão thân nữa đâu... Lão thân chẳng ngại gì nói rõ cho người biết, vì lão thân đã gặp Thiên Sơn lão nhân.

Phấn Diện Kim Cang ngớ người :

- Vậy thì có liên can gì đến Mai Hoa kiếm phổ?

Kim Xà phu nhân cười rộ :

- Liên can nhiều lắm chứ, bởi Thiên Sơn lão nhân mới chính là người có được Mai Hoa kiếm phổ và đã đọc hết tuyệt kỹ trong ấy từ lâu rồi.

Phấn Diện Kim Cang buông tiếng thở dài nặng nề :

- Nếu vậy thì chính lão ô cũng là người bị gạt, thôi hãy bỏ qua việc này đi!

Kim Xà phu nhân gằn giọng :

- Người nói nhẹ nhàng quá, nhưng đáng tiếc lão thân lại không nghĩ như vậy!

Phấn Diện Kim Cang lớn tiếng :

- Chẳng còn cách nào hơn, nhưng ít ra ngu huynh đệ cũng còn có thể giúp phu nhân tranh bá vô lâm, nhất thống giang hồ xưng tôn thiên hạ!

Kim Xà phu nhân cười vang :

- Không cần, bọn các người thành sự thì ít, bại sự thì nhiều, lão thân không dùng các người thì tốt hơn, bởi lão thân đã tìm hiểu rất rõ về tình hình của quần hùng vô lâm trên Tùng Bách sơn, không cần phải kèn trống rình rang, chỉ cần lão thân suất lĩnh người của bốn cung là đủ đánh tan bọn người tụ tập tại Tùng Bách sơn rồi!

Phấn Diện Kim Cang nghiêng răng :

- Vậy là ngu huynh đệ đã không còn giá trị để cho phu nhân lợi dụng nữa chứ gì.

Kim Xà phu nhân lắc đầu :

- Có chứ!

Phấn Diện Kim Cang vội nói :

- Bất luận phu nhân có điều chi sai bảo bọn lão ô muôn thác cũng chẳng từ nan!

Kim Xà phu nhân nhếch môi cười :

- Không cần muôn thác, chỉ cần chết một lần là đủ!

Phấn Diện Kim Cang ngơ ngẩn :

- Ý của phu nhân là...

Kim Xà phu nhân cười lạnh lùng :

- Lão thân đã nói quá rõ ràng, không cần các người muôn thác mà chỉ cần các người chết một lần là đủ!

Phấn Diện Kim Cang bối rối :

- Xin phu nhân dặn bảo!

Kim Xà phu nhân rề rà :

- Dùng các người để đổi lại một tên đồ đệ!

Phấn Diện Kim Cang lắp bắp :

- Lão ô... không hiểu... ý của phu nhân là...

Kim Xà phu nhân cả cười :

- Rất đơn giản, vì đồ đệ mà lão thân định chiêu nạp có mối thù bất cộng đới thiên với các người, lão thân trừ khử các người đi, tất nhiên có thể khiến cho y cảm ân báo đền, bái nhận lão thân làm sư phụ!

Phấn Diện Kim Cang chưa kịp lên tiếng, Đinh Tiểu Nam đã cướp lời :

- Phu nhân, việc này không thể kể chung với nhau được.

Kim Xà phu nhân xua tay :

- Người hãy khoan vội lên tiếng, chờ bọn ta giải quyết xong việc rồi hẵng tính.

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, đoạn ngậm miệng làm thinh, bởi chàng đã có ý định khác.

Phấn Diện Kim Cang bỗng cười phá lên :

- Vậy ra vị đồ đệ mà phu nhân định thu nạp chính là Đinh Tiểu Nam!

Kim Xà phu nhân cười nhạt :

- Không sai, người thấy thế nào?

Phấn Diện Kim Cang gật gù :

- Tuy rằng là hàng thượng phẩm để luyện võ, nhưng đáng tiếc...

Kim Xà phu nhân đánh giọng quát :

- Đáng tiếc sao?

Phấn Diện Kim Cang cười :

- Đáng tiếc là phu nhân không khuất phục được, bởi vì hấn...

Kim Xà phu nhân quát lớn :

- Im ngay! Giờ đây lão thân không muốn nói với người những vấn đề khác, chỉ hỏi người ra tay chống lại hay là ngoan ngoãn bó tay chịu trời chờ chờ xử tử.

Phấn Diện Kim Cang cười khẩy :

- Nếu phu nhân đã nhất quyết Ngươi mỡ hiến mạng, cũng chẳng đáng kể là việc gì to tát, chỉ cần...

Kim Xà phu nhân nhếch môi cười :

- Chỉ cần sao?

- Chỉ cần phu nhân chấp thuận cho lão ô một điều, lão ô sẽ tức khắc tự cắt cổ dâng đầu ngay!

45. Chương 45: Tai Biến Bất Ngờ

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Người hãy nói đi, nếu hợp lý thì lão thân nhất định chấp thuận!

Phấn Diện Kim Cang cười :

- Chỉ cần phu nhân cho phép lão ô đấu với nhau vài chiêu với lệnh đồ!

Kim Xà phu nhân cười gằn :

- Người với ý định gì, muốn giết chết y để cho lão thân không thu nhận được đồ đệ hay sao?

Phấn Diện Kim Cang cười :

- Phu nhân nghĩ xa quá, có phu nhân bên cạnh, lão ô làm sao có thể giết được y. Vả lại, lão ô chưa hẳn đã là đối thủ của y kia mà!

Kim Xà phu nhân thoáng ngẩn người :

- Cũng được, hai người hãy giao đấu đi!

Đinh Tiểu Nam lặng thinh, bởi đó chính là mục đích mà chàng muốn đạt được, chính tay hạ sát Phấn Diện Kim Cang để phục thù.

Thế là chẳng nói chẳng rằng, hai người bắt đầu xuất chiêu gia đấu.

Kim Xà phu nhân đứng bàng quan, nhưng ngẫm ngưng thần giới bị sẵn sàng ra tay can thiệp.

Đinh Tiểu Nam và Phấn Diện Kim Cang thấy đều giở hết sở học bình sinh, nên chớp nhoáng đã qua bảy tám chiêu.

Đột nhiên, Kim Xà phu nhân quát lớn :

- Dừng tay!

Phấn Diện Kim Cang tức khắc thoái lui.

Đinh Tiểu Nam lòng quyết giết kẻ thù, liền lao người đuổi theo, song đã bị Kim Xà phu nhân nhanh nhẹn lướt tới cản lại.

Phấn Diện Kim Cang cười hô hố, đoạn lớn tiếng nói :

- Giờ thì phu nhân có thể nói chuyện với y được rồi.

Nói xong lập tức phi thân phóng vọt đi.

Đinh Tiểu Nam hét lớn :

- Lão ma, trốn đâu cho khỏi!

Xoay người lại toan đuổi theo, song lại bị Kim Xà phu nhân cản lại.

Đinh Tiểu Nam nóng ruột :

- Phu nhân đã biết tại hạ có mối thù sâu với y, tại sao lại cứ ngăn cản tại hạ, không cho đuổi theo y quyết chiến một phen sống mái?

Kim Xà phu nhân sầm mặt :

- Y trốn không thoát khỏi đâu, dù y trốn tận chân trời góc bể thì lão thân cũng có thể tóm cổ y được, nhưng trước hết lão thân cần hỏi rõ người điều này.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Phu nhân cần hỏi điều gì?

Kim Xà phu nhân nghiêm giọng :

- Vì sao võ công của người lại vượt ra khỏi phạm vi trước đây?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Tại hạ không hiểu ý phu nhân!

Kim Xà phu nhân đánh mặt lạnh lùng :

- Thôi được, để lão thân nói rõ hơn, người lắng vãng lên Vọng Hải phong, chẳng phải người đã bảo là ông ta không hề nói gì với người ư?

Đinh Tiểu Nam bất giác đỏ mặt ấp úng :

- Việc ấy... việc ấy...

Kim Xà phu nhân mặt càng nghiêm lạnh hơn :

- Giờ thì người không còn gạt được lão thân được nữa chứ?

Đinh Tiểu Nam cuối cùng đành phải thở dài :

- Đó là vì Độc Cô tiền bối không cho tại hạ nói ra sự thật!

Kim Xà phu nhân giật mình :

- Người đã biết ông ta là Độc Cô Khách rồi ư?

Đinh Tiểu Nam cười gượng :

- Chính ông ấy đã nói với tại hạ!

Kim Xà phu nhân khích động :

- Ngoài ra ông ấy còn nói gì nữa chẳng?

Đinh Tiểu Nam lưỡng lự :

- Phu nhân hỏi như vậy, tại hạ thực không tiện trả lời!

Kim Xà phu nhân gay gắt :

- Không hề gì bất luận ông ta đã nói gì, người cũng có thể cho ta biết nhưng nếu người giấu diếm điều gì, ta cũng sẽ không buông tha người đâu.

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Nếu phu nhân đã hỏi như vậy, tại hạ xin thẳng thắn nói ra!

Kim Xà phu nhân lớn tiếng :

- Chính lão thân muốn người nói đúng sự thật!

Đinh Tiểu Nam gượng cười :

- Thôi được, Độc Cô tiền bối nói là...

Kim Xà phu nhân nôn nóng :

- Ông ta nói sao?

- Ông ấy hết sức nhớ phu nhân, có điều vì phu nhân không chịu đi theo con đường chính nghĩa, nên ông ấy không muốn gặp phu nhân nữa.

Kim Xà phu nhân không bận tâm đến những lời sau của Đinh Tiểu Nam chỉ hỏi vặn :

- Ông ta bảo là rất nhớ lão thân ư?

Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh :

- Lời nói của tại hạ hoàn toàn đúng sự thật!

Kim Xà phu nhân xúc động :

- Lão thân biết ông ấy không bao giờ quên được lão thân, ông ấy với ta hãy còn chút tình nghĩa... Ông ấy có nói về mối quan hệ giữa lão thân với ông ấy không?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Ông ấy quả là có nói, nhưng tại hạ sẽ giữ bí mật trọn đời cho phu nhân, không bao giờ tiết lộ!

Kim Xà phu nhân cười khàng khặc :

- Không cần phải giữ bí mật, lão thân bất chấp, lão thân là tình phụ của ông ấy chẳng có gì đáng nhục cả.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người :

- Phu nhân chớ qua khích động, theo lời ông ấy nói... Hy vọng phu nhân hãy cải tà quy chính, không nên vọng đồ tranh bá vô lâm, hãy an phận thủ thường, có thể Độc Cô tiên bối sẽ đích thân đến thăm phu nhân.

Đó nguyên là do Đinh Tiểu Nam định thừa cơ khuyên nhủ, chứ thực ra Độc Cô Khách không hề nói vậy.

Kim Xà phu nhân lắc đầu buồn tiếng thở dài :

- Vô ích, không ai ngăn cản được việc làm của lão thân cả, dẫu ông ấy có mặt tại đây cũng chẳng thể nào thuyết phục được lão thân. Đinh Tiểu Nam ngươi hãy từ bỏ ý định đó đi.

Ngưng giây lát, lại nói :

- Điều khiến lão thân lấy làm lạ là vì sao ông ấy lại hữu duyên với ngươi như vậy?

Đinh Tiểu Nam chau mày :

- Điều ấy rất khó nói, chính tại hạ cũng hết sức lấy làm lạ, bởi ông ấy tính tình lạnh nhạt, rất khó hòa hợp với mọi người.

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Lão thân lấy làm lạ chính là điểm ấy...

Đoạn đảo tròn mắt hỏi vặn :

- Ông ấy đã truyền cho ngươi bao nhiêu võ công?

Đinh Tiểu Nam buột miệng :

- Toàn bộ!

Kim Xà phu nhân sửng sốt :

- Có thật như vậy chăng?

Đinh Tiểu Nam thành thật :

- Ông ấy chỉ truyền cho tại hạ toàn bộ khẩu quyết võ công thôi, trong nhất thời tại hạ cũng khó mà thi thố được.

Kim Xà phu nhân thở phào :

- Đó chẳng qua là vấn đề thời gian thôi, ngươi biết lão thân đã học được ở ông ấy bao nhiêu võ công không?

Đinh Tiểu Nam gật đầu :

- Một phần ba!

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Đúng thế! Lão thân chẳng qua học được ở ông ấy một phần ba võ công, nhưng ngươi đã học hết toàn bộ, xem ra ý định thu đồ đệ của lão thân đã bất thành rồi!

Đinh Tiểu Nam nghiêm nghị :

- Thực ra chẳng giấu diếm, bất kỳ trong tình huống nào tại hạ cũng không thể bội sư mà đầu nhập nơi khác.

Kim Xà phu nhân mặt biến sắc mấy lượt, cắn răng nói :

- Mặc dù ngươi đã học hết toàn bộ võ công Độc Cô Khách, nhưng hiện giờ bất quá ngươi chỉ biết được khẩu quyết, hãy còn cách ứng dụng rất xa.

Đinh Tiểu Nam khiêm tốn :

- Cho nên tại hạ không thể nào bì kịp với phu nhân!

Kim Xà phu nhân hậm hực :

- Độc Cô Khách gớm thật, tuy không can thiệp vào việc của lão thân, song lại truyền thụ hết toàn bộ võ học cho ngươi, dùng ngươi để khắc chế lão thân.

Đinh Tiểu Nam kinh hoàng :

- Phu nhân hiểu lầm rồi, ông ấy không phải là có ý như vậy.

Kim Xà phu nhân như không nghe, vẫn tiếp tục nói :

- Nhưng ông ấy đã lầm, ít ra ông ấy cũng phải biết Kim Xà thần công độc môn tu luyện của lão thân không hề nằm trong sở học của ông ấy. Hơn nữa, hiện nay ngươi vẫn chưa phải là đối thủ của lão thân!

Vừa nói vừa từng bước sấn tới.

Đinh Tiểu Nam từng bước thoái lui kêu lên :

- Phu nhân định làm gì?

Kim Xà phu nhân cười khanh khách :

- Độc Cô Khách đã tính toán sai lầm, trên cõi đời này có ngươi thì không có ta, lão thân phải lấy mạng ngươi!

Đinh Tiểu Nam tức giận :

- Phu nhân nên suy nghĩ kỹ lại, tại hạ...

Không để chàng dứt lời, Kim Xà phu nhân phất tay áo, một luồng sáng vàng bay ra, phủ chụp lên đầu Đinh Tiểu Nam.

Bạch Hà Thanh hét lớn :

- Phu nhân không được...

Đinh Tiểu Nam gom hết toàn lực phóng ra ba chiêu hung hiểm. Song diễn biến quá nhanh, trong chớp mắt chỉ thấy Đinh Tiểu Nam đã bị chế ngự dưới ngũ chỉ của Kim Xà phu nhân, không còn khả năng chống cự nữa.

Bạch Hà Thanh hét lớn :

- Sư huynh...

Tung người lao bổ tới, song nàng đã chụp hụt, Đinh Tiểu Nam đã bị Kim Xà phu nhân nhấc bay lên cao, chỉ mấy cái tung mình đã mất dạng.

Bạch Hà Thanh khóc sướt mướt. Hồi lâu, một bàn tay dịu dàng đặt lên vai nàng, chỉ nghe Đinh Tiểu Lăng thở dài nói :

- Tẩu tẩu, thôi đừng khóc nữa!

Bạch Hà Thanh nín khóc, nước mắt ràn rụa nói :

- Đinh muội là đệ tử của Thiên Sơn lão nhân, võ công cao cường, tại sao lại không ra tay giúp lệnh huynh?

Đinh Tiểu Lăng nghiêm giọng :

- Tẩu tẩu không thể trách tiểu muội được, chẳng còn cách nào hơn, chỉ trách gia huynh đã nói sai một câu nên mới xảy ra điều chẳng may như vậy... Kỳ thực, tiểu muội dễ thường muốn cho gia huynh bị bà ta bắt, chỉ vì tiểu muội dù có ra tay thì cũng chẳng ích gì, trái lại còn gây ra thêm rắc rối, bởi trước mắt chúng ta đều không phải là đối thủ của Kim Xà phu nhân.

Bạch Hà Thanh đưa tay lau nước mắt :

- Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Đinh Tiểu Lăng nghiêm nghị :

- Dĩ nhiên là phải tìm cách giải cứu cho gia huynh, có thể tiểu muội có cách!

Bạch Hà Thanh nôn nóng :

- Vậy Đinh muội hãy tìm cách nhanh lên!

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ một lát, đoạn nói :

- Thế này vậy, trước hết chúng ta phải tìm gặp một người, nhưng tẩu tẩu cũng phải ưng thuận tiểu muội một điều.

Bạch Hà Thanh vội nói :

- Bất luận điều gì, Đinh muội cứ việc cho biết!

- Đến lúc ấy xin tẩu tẩu hãy thừa nhận là đã kết hôn với gia huynh rồi.

Bạch Hà Thanh đỏ mặt :

- Vậy... làm sao được chứ?

Đinh Tiểu Lăng nghiêm túc :

- Ngộ biến phải từng quyền, tẩu tẩu chẳng những phải thừa nhận là đã kết hôn, mà còn phải nói là đã có mang nữa.

Bạch Hà Thanh thẹn thùng cúi gầm mặt :

- Điều ấy... tôi không thể nào mở miệng nói được đâu.

Đinh Tiểu Lăng giậm chân :

- Không nói được cũng phải nói, bằng không tiểu muội chẳng còn cách nào cứu được gia huynh cả.

Cuối cùng Bạch Hà Thanh đành khẽ gật đầu.

Đinh Tiểu Lăng hài lòng :

- Giờ chúng ta đi thôi!

Đoạn quay người phi thân đi trước, Bạch Hà Thanh cũng nối gót theo sau phi thân xuống Mạc Can sơn.

46. Chương 46: Bóng Chim Tắm Cá

Chẳng bao lâu hai người xuống đến chân núi Mạc Can, lúc này trời đã rất khuya, bốn bề tĩnh lặng.

Bạch Hà Thanh chau chặt mặt mày nói :

- Đinh muội, chúng ta đi tìm ai?

Đinh Tiểu Lăng thở dài :

- Lúc đầu thì tiểu muội định đi tìm gia sư...

Bạch Hà Thanh vui mừng :

- Lệnh sư Thiên Sơn lão nhân thần công cái thể, được sự giúp đỡ của lão nhân gia ấy, hẳn nhiên là sẽ cứu được Đinh tướng công, không biết lão nhân gia ấy có ở gần đây chăng?

Đinh Tiểu Lăng khẽ thở dài :

- Gia sư tuy không ở gần đây, song cũng chẳng xa lắm, rất dễ tìm gặp, nhưng có điều dù có tìm gặp lão nhân gia ấy e rằng cũng chỉ vô ích, chưa chắc đã cứu được gia huynh!

Bạch Hà Thanh luống cuống :

- Vậy thì phải làm sao?

- Dĩ nhiên là phải tìm người khác rồi!

Bạch Hà Thanh thở dài :

- Biết tìm ai đây? Ai có thể chế ngự được Kim Xà phu nhân?

- Không sai, vấn đề chính là ở đó, ai có thể chế ngự được Kim Xà phu nhân? Theo tiểu muội biết thì chỉ có một người, đó là Độc Cô Khách!

Bạch Hà Thanh nhíu mày :

- Ông ấy không có nơi trú nhất định biết đâu mà tìm? Hơn nữa, nghe đâu ông ấy đã thề là không bao giờ gặp mặt Kim Xà phu nhân nữa, chỉ sợ dù có tìm gặp ông ấy cũng chỉ vô ích thôi!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Ít ra chúng ta cũng phải thử xem sao, trước hết chúng ta cần phải tìm gặp ông ấy... Tuy chúng ta chẳng dễ gì tìm gặp ông ấy, nhưng có người có thể làm được việc này.

Vừa nói vừa tiếp tục bước đi. Bạch Hà Thanh cũng cất bước theo sau, sốt ruột nói :

- Người nào vậy chứ?

- Hảo hán trong giới lục lâm, gia huynh là anh em kết nghĩa với Minh chủ của họ, nếu sử dụng lực lượng của họ nhất định sẽ dễ dàng tìm được Độc Cô Khách.

Bạch Hà Thanh rầu rĩ :

- Nếu khi tìm gặp mà ông ấy không bằng lòng thì sao?

Đinh Tiểu Lăng cười gượng :

- Nếu vậy thì phải dùng đến cách mà tiểu muội đã đề nghị với tẩu tẩu, bảo tẩu tẩu đã thành thân với gia huynh và đã có mang, có thể ông ấy sẽ bằng lòng.

Bạch Hà Thanh lắc đầu thở dài :

- Tôi thấy cách đó hy vọng rất là mong manh!

- Dù thế nào thì chúng ta cũng phải thử xem!

Đoạn tả bước phóng nhanh đi. Chẳng bao lâu hai người đã đến một thị trấn, vào một cửa hàng mua hai bộ quần áo may sẵn, rồi mua thêm một cái túi to và một con lừa, bỏ đầy đá vào trong túi để trên lưng lừa, nhìn qua nặng trĩu như vàng bạc vậy.

Hai người giả dạng thành người thành thị về quê thăm thân nhân, kéo theo chú lừa đi về miền quê hoang vắng.

Khi hai người đi ngang qua một khu rừng, bỗng trong rừng bay lên một mũi tên to, một hán tử khinh trang tay cầm đoản đao đột nhiên từ trong rừng phóng ra, đứng cản trước mặt hai người và quát lớn :

- Hãy dừng ngay lại!

Đinh Tiểu Lăng nhún miệng cười :

- Có việc gì thế?

Hán tử nọ ngạc nhiên quét mắt nhìn hai người mắng :

- Việc gì hả? Chẳng lẽ các người không biết địa gia đây làm nghề gì sao? Ừa, tại sao các người không chút sợ hãi, thật là hiếm thấy!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Cùng là người với nhau, có gì mà phải sợ chứ?

Hán tử nọ cười gằn :

- Khỏi nói nhiều, hãy để lại lừa và vật trên lưng nó, tha cho các người đi, bằng không... hừ hừ...

Đinh Tiểu Lăng thản nhiên cười :

- Bằng không thì sao hử?

Hán tử nọ tức giận :

- Sao thì các người cũng biết đấy, đó là giữ luôn cả người lại.

Đinh Tiểu Lăng vẫn thản nhiên cười :

- Vậy ra các vị là bằng hữu trong giới lục lâm chứ gì?

Hán tử nọ quát :

- Khỏi nói chuyện tình cảm, cứ gọi đại gia là cường đạo hay thổ phỉ cũng được, hôm nay các người kể như đã bị sao hung chiếu mạng, đến hồi mặt vận rồi!

Đinh Tiểu Lăng vỗ tay cười :

- Hoàn toàn tương phản, chính chúng tôi đang định đi tìm cường đạo thổ phỉ đây!

Hán tử nọ chưng hửng :

- Con nhãi này dường như bị loạn thần kinh rồi!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Thần kinh của tôi hoàn toàn bình thường, các hạ chỉ cần nhìn xem cái túi kia đựng vật gì thì rõ ngay!

Hán tử nọ vô cùng thắc mắc, song chẳng chút chần chừ vung đao phạt ngang, nhưng nghe tiếng lộp độp liên hồi, một đồng đá rơi ra.

Hán tử nọ điên tiết :

- Hay nhỉ, các người giở trò quái quỷ gì thế? Có lẽ đã chán sông nên mới đến đây để trêu ghẹo đại gia, hôm nay nhất định đại gia phải lấy mạng các người.

Vung vẩy đoản đao, nhắm vào Đinh Tiểu Lăng bổ tới.

Đinh Tiểu Lăng tức giận nạt :

- Người quả là quân chó má đui mù, lại dám động thủ với bổn cô nương.

Tung chân phóng ra một cước, đá vào cổ tay phải cầm đao của hán tử nọ.

Những nghe “keng” một tiếng, đoản đao của hán tử nọ đã vượt khỏi tay bay đi, rơi xuống ngoài xa mấy trượng, còn hán tử nọ thì ôm lấy cánh tay phải bậm môi đau đớn.

Đinh Tiểu Lăng quát :

- Giờ người còn hung hăng nữa chẳng?

Hán tử nọ tái mặt :

- Nhị vị cô nương... định tâm đến đây gây sự phải không?

Đinh Tiểu Lăng phì cười :

- Đúng vậy, bỗng cô nương chính là đến đây gây sự đấy, nhưng không phải là gây sự với người...

Hán tử nọ ngăn người :

- Chẳng hay cô nương định gây sự với ai?

Đinh Tiểu Lăng nghiêm giọng :

- Gây sự với Minh chủ của các người, Đại Lực Ôn Thần Quách Bá Thiên!

Hán tử nọ thề lưỡi :

- Cô nương đừng nói khoác, tại hạ tuy bại trong tay cô nương, nhưng đối với Minh chủ Lục lâm bọn này, cô nương hãy còn kém xa.

Đinh Tiểu Lăng đánh mặt :

- Minh chủ của các người có chẳng đã truyền lệnh dụ, cho các người biết có một người tên là Đinh Tiểu Nam...

Hán tử nọ liền tiếp lời :

- Đinh thiếu hiệp là anh em kết nghĩa với Minh chủ chúng tôi, và cũng là nhị gia của chúng tôi, cô nương hỏi để làm gì?

Đinh Tiểu Lăng cười nhạt :

- Để làm gì hả? Cho người biết, Đinh Tiểu Nam chính là gia huynh...

Đoạn chỉ vào Bạch Hà Thanh nói tiếp :

- Còn đây là tẩu tẩu tôi!

Hán tử nọ sững người :

- Ồ... có thật vậy chẳng?

Đinh Tiểu Lăng cười khẩy :

- Người là cái thá gì mà hỏi như vậy? Hẳn là gần đây các người có Phân đà, sao còn chưa chịu đi bẩm báo?

Hán tử nọ như sực tỉnh, vỗ lên trán nói :

- Đúng, đúng... Tiểu nhân xin dẫn đường...

Đoạn vội bước phóng đi trước. Đinh Tiểu Lăng và Bạch Hà Thanh theo sau, chẳng bao lâu đã đến trước một sơn trại giản dị. Hán tử nọ chững bước, hổn hển nói :

- Nơi đây chính là Phân đà Thiên Mục, để tiểu nhân...

Đinh Tiểu Lăng khoát tay cười :

- Thôi được rồi, người hãy mau vào bẩm báo, gọi dương gia của Phân đà các người ra đây chúng tôi ở đây chờ!

Hán tử nọ gật đầu lia lịa, đoạn chạy nhanh vào sơn trại.

Lát sau, những thấy một đại hán tuổi trạc ngũ tuần sải bước từ trong sơn trại đi ra.

Đại hán nọ thân hình vạm vỡ, theo sau có mười mấy hán tử khinh trang, thoáng chốc đã đi đến trước mặt, chỉ thấy đại hán nọ ra chiều xúc động nói :

- Xin hỏi vị nào là phu nhân của nhị gia?

Đinh Tiểu Lăng cười khúc khích :

- Người này đây!

Vừa nói vừa chỉ Bạch Hà Thanh.

Bạch Hà Thanh không tiện thừa nhận, song lại chẳng thể phủ nhận, nhất thời đỏ mặt tía tai cúi gầm mặt xuống.

Đại hán nọ vội cung kính thi lễ :

- Đầu lĩnh Phân đà Thiên Mục giới lục lâm, Cử Trảo Phi Long Tôn Hạ Vũ xin tham kiến Nhị phu nhân!

Bạch Hà Thanh bên lên :

- Tôn dương gia miễn lễ!

Cử Trảo Phi Long Tôn Hạ Vũ lại quay sang Đình Tiểu Lãng cũng cung kính thi lễ và nói :

- Tham kiến Đình cô nương!

Đình Tiểu Lãng cười khúc khích, đáp lễ và nói :

- Hôm nay đã phải làm phiền đến Tôn dương gia, quả thực...

Không chờ nàng dứt lời, Tôn Hạ Vũ hai vội xua lia lịa và nói :

- Đình cô nương nói chi lạ, Minh chủ chúng tôi đã có truyền dụ cho toàn thể giới lục lâm, chỉ cần Nhị gia có điều chi dặn bảo, dù phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, muốn thác cũng không từ nan. Nhị vị là một nhị gia phu nhân, một là em gái của nhị gia, đương nhiên cũng như nhị gia thân hành đến đây, bất luận có việc gì xin cứ việc dặn bảo!

Đình Tiểu Lãng thở dài :

- Thật quý hóa, các vị đã đầy nghĩa khí như vậy, tiểu nữ xin đa tạ trước... Tôn dương gia có biết Minh chủ của các vị hiện ở đâu chăng?

Tôn Hạ Vũ kinh ngạc :

- Đình cô nương định tìm Minh chủ chúng tôi, hẳn là đã có xảy ra việc trọng đại?

Đình Tiểu Lãng đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói :

- Việc này cũng không cần giấu diếm Tôn dương gia, gia huynh đã bị Kim Xà phu nhân bắt mang đi rồi!

Tôn Hạ Vũ suýt nữa đã nhảy dựng lên :

- Ô? Thật vậy ư? Nhị gia đã gặp nạn rồi sao?

Đình Tiểu Lãng nghiêm chỉnh :

- Nếu không thì chúng tôi đâu có đến đây tìm Tôn dương gia!

Tôn Hạ Vũ gãi đầu :

- Nếu nhị gia quả thực đã bị Kim Xà phu nhân bắt đi, chỉ e Minh chủ chúng tôi cũng đành chịu bó tay!

Đình Tiểu Lãng gật đầu :

- Cái đó tôi biết, tôi tìm Minh chủ các vị không phải là nhờ ông ấy giải cứu cho gia huynh...

Tôn Hạ Vũ hơi ngạc nhiên :

- Vậy Đình cô nương định...

- Chỉ cần ông ấy sử dụng tất cả bằng hữu trong giới lục lâm điều tra tung tích của một người.

Tôn Hạ Vũ sốt sáng :

- Vậy thì dễ dàng thôi! Chẳng giấu gì cô nương, kể chi là điều tra một người, dù là một con kiến ở tận chân trời thì cũng tìm ra được... Mà Đình cô nương tìm kiếm người đó thì có ích lợi gì?

Đình Tiểu Lãng mỉm cười :

- Dĩ nhiên là người đó có thể cứu được gia huynh!

- Người đó là ai vậy?

- Có thể Tôn dương gia cũng không biết người này, ông ấy tên là Độc Cô Vân, người gọi là Độc Cô Khách.

- Ông ấy quả có thể cứu được nhị gia thật ư? Nghe đầu Kim Xà phu nhân là người có võ công lợi hại nhất hiện nay mà!

Đinh Tiểu Lăng không muốn giải thích, bèn trầm giọng nói :

- Tôn gia khỏi phải lo, chỉ cần cho biết bằng cách nào tìm được Minh chủ các vị thôi!

Tôn Hạ Vũ vỗ trán :

- Đúng rồi, tại hạ thật đáng chết...

Đoạn lại thi lễ với Đinh Tiểu Lăng và nói tiếp :

- Dễ lắm, chỉ cần sử dụng phi vũ truyền thư thì sẽ tìm được Minh chủ một cách nhanh chóng, nhưng có điều không biết ông ấy ở cách đây xa hay gần, nếu xa thì trong nhất thời không thể đến ngay được.

Đinh Tiểu Lăng trầm ngâm :

- Không sao, chỉ cần viết rõ trên vũ thư, nhờ ông ấy tức khắc điều tra tông tích của Độc Cô Khách, khi nào có tin tức hãy dùng phương pháp nhanh nhất thông tri chúng tôi là được rồi.

- Vậy thì dễ thôi, tại hạ lập tức đi ngay...

Tôn Hạ Vũ gật đầu nói tiếp :

- Còn nhị phu nhân và Đinh cô nương...

Đinh Tiểu Lăng cười gượng :

- Xem ra đành phải làm phiền Tôn dương gia, chúng tôi ở tạm đây vài hôm vậy!

Tôn Hạ Vũ sốt sắng :

- Nhị phu nhân và Đinh cô nương ở lại tiểu trại, đó là niềm vinh hạnh cho tại hạ, có điều tiểu trại quá đơn sơ, chỉ sợ nhị phu nhân và Đinh cô nương không quen.

Đinh Tiểu Lăng cười khăng khái :

- Chúng tôi cũng là người lặn lội trên chốn giang hồ, dãi gió dầm sương là lẽ thường, có được nơi tránh gió che mưa là khá lắm rồi!

Tôn Hạ Vũ mừng rỡ :

- Xin mời nhị phu nhân và Đinh cô nương!

Thế là Đinh Tiểu Lăng và Bạch Hà Thanh đi vào Phân đà Thiên Mục.

Cửu Trảo Phi Long Tôn Hạ Vũ vội vàng sai người quét dọn sạch sẽ thượng phòng, mời hai người trú lại, rồi còn mướn thêm vài bọc phụ nha hoàn đề phục hầu. Đồng thời, viết rõ việc Đinh Tiểu Lăng bị bắt giữ và Đinh Tiểu Lăng cần tìm Độc Cô Khách, rồi dùng phi vũ truyền đi.

Qua hôm sau thì nhận được thư trả lời của Đại Lục Ôn Thần Quách Bá Thiên, trong thư viết hết sức xúc động, đã dùng phi vũ truyền thư thông tri cho khắp thiên hạ lục lâm, động viên hết toàn lực ngày đêm không ngừng tìm kiếm tông tích của Độc Cô Khách. Đồng thời còn nói rõ trong vòng ba hôm sẽ đến Phân đà Thiên Mục để gặp Đinh Tiểu Lăng và Bạch Hà Thanh.

Đinh Tiểu Lăng cảm thấy nhẹ người, đoạn yên tâm ở lại trong sơn trại vài hôm.

Qua hai hôm nữa, Quách Bá Thiên quả nhiên dẫn theo bốn tùy tùng đến Phân đà Thiên Mục, chỉ thấy ông ta bụi bặm đầy mặt, hao gầy đi khá nhiều, chứng tỏ đã phải đi đường suốt ngày lẫn đêm.

Đinh Tiểu Lăng cảm kích nói :

- Quách đại ca nhiệt tâm thế này, chúng tiểu muội...

Quách Bá Thiên la lớn :

- Nói vậy khác nào là mắng chửi Quách mỗ, việc của bá đệ Quách mỗ cũng chính là việc của Quách mỗ, nếu không cứu được về thì Quách Bá Thiên này sẽ rút đao tự vẫn.

Đoạn quay sang Bạch Hà Thanh cười ngượng nghịu nói tiếp :

- Bá đệ của Quách mỗ cũng tệ thật, việc hôn nhân đại sự tại sao lại không tin cho Quách mỗ hay biết?

Nhưng do bởi việc Đinh Tiểu Nam bị bắt nên Quách Bá Thiên cũng chỉ hỏi vậy rồi bỏ qua.

Đinh Tiểu Lăng nôn nóng hỏi :

- Quách đại ca đã có tin tức gì về Độc Cô Khách chưa?

Quách Bá Thiên lắc đầu nhưng có vẻ quả quyết :

- Bây giờ thì chưa, nhưng Quách mỗ đã động viên toàn bộ giới lực lâm tìm kiếm Độc Cô Khách, có lẽ nội trong một hai hôm nhất định sẽ có tin tức.

Đinh Tiểu Lăng vui mừng :

- Vậy thì xin đa tạ Quách đại ca!

Quách Bá Thiên lắc đầu nguây nguẩy :

- Nhớ từ nay đừng nói đến tiếng cảm tạ nữa, không thì Quách mỗ buồn đấy!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Được rồi, từ này tiểu muội sẽ không nói nữa đâu!

Thế là, Quách Bá Thiên cũng ở lại trong Phân đà Thiên Mục chờ đợi tin tức.

Liên tiếp mười mấy ngày qua đi, vũ thư của các Phân đà khắp nơi tới tấp bay đến Phân đà Thiên Mục, song ngoài việc báo cáo tình hình tìm kiếm, vẫn chẳng có tin gì về Độc Cô Khách cả.

Quách Bá Thiên vô cùng sốt ruột, hôm nào cũng giậm chân chửi mắng Kim Xà phu nhân và những thủ hạ vô dụng, mấy phen định truyền thư huy động toàn bộ hào kiệt giới lực lâm kéo đến đòi Kim Xà phu nhân thả Đinh Tiểu Nam ra, song lần nào cũng bị Đinh Tiểu Lăng khuyên ngăn, bởi làm như vậy chỉ có chuốc lấy cái chết chứ chẳng ích lợi gì cả.

Đinh Tiểu Lăng và Bạch Hà Thanh càng nẫu cả ruột gan, song hai người suy đi nghĩ lại, ngoại trừ tiếp tục chờ đợi, chẳng có cách nào hơn nữa.

Ngày trôi qua thật nhanh, thấm thoát hai mươi mấy ngày nữa lại qua đi. Các Phân đà khắp nơi hằng ngày đều có vũ thư truyền tới, song vẫn chưa có tin tức gì về Độc Cô Khách.

Hôm ấy, đã là một tháng sau, Bạch Hà Thanh và Đinh Tiểu Lăng cứ đi loay quanh trong phòng, trời đã về khuya, trong sơn trại im phăng phắc bỗng có một giọng nói thấp trầm vang lên :

- Lăng nhi, con có ở đây không?

Đinh Tiểu Lăng nghe tiếng mừng rỡ, vội xô cửa phòng ra cất tiếng nói :

- Sư phụ, đồ nhi có đây!

47. Chương 47: Vô Lượng Tâm Ấn Sĩ

Thì ra người ấy là Thiên Sơn lão nhân!

Chỉ thấy một cái bóng xanh nhỏ thó lướt nhẹ vào phòng, Đinh Tiểu Lăng vội khúm núm khẩn cầu nói :

- Đề tử xin tham kiến sư phụ!

Bạch Hà Thanh cũng vội thi lễ :

- Kính chào lão tiên bói!

Thiên Sơn lão nhân mắt sáng quắc nhẹ vuốt bộ râu dê nói :

- Bất tất đa lễ... Lãng nhi, tại sao đến đây cả tháng trời mà không tin cho sư phụ biết?

Đinh Tiểu Lăng ấp úng :

- Đồ nhi tưởng đầu lão nhân gia đã trở về Thiên Sơn rồi!

Thiên Sơn lão nhân xẵng giọng :

- Sư phụ chẳng đã hẹn với con gặp nhau tại Kim Lăng hay sao?

Đinh Tiểu Lăng phân trần :

- Nhưng lão nhân gia cũng có bảo là nếu ba hôm không thấy đồ nhi đến thì sư phụ sẽ trở về Thiên Sơn trước kia mà!

Thiên Sơn lão nhân mỉm cười :

- Không sai, sư phụ đã có nói như vậy, thế nhưng lẽ ra đồ nhi cũng nên đến gặp sư phụ mới phải, bởi vì sư phụ có mỗi mình đồ nhi thôi.

Đinh Tiểu Lăng nhào vào lòng Thiên Sơn lão nhân, nũng nịu :

- Sư phụ giận hờ?

- Ồ, sư phụ giận rồi đó!

Ngưng giây lát, lại nói :

- Ca ca con đã bị Kim Xà phu nhân bắt giữ rồi phải không?

- Vâng, đệ tử đang lo lắng về việc ấy!

- Thế tại sao không chịu đi tìm sư phụ?

Đinh Tiểu Lăng ngập ngừng :

- Vì... vì...

Thiên Sơn lão nhân cười nhạt :

- Người không nói thì sư phụ cũng biết người cho là sư phụ không phải là địch thủ của Kim Xà phu nhân nên tìm sư phụ cũng vô ích, đúng chẳng?

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Sư phụ hiểu lầm rồi...

Thiên Sơn lão nhân cười :

- Sư phụ hiểu lầm gì nào?

- Có lẽ sư phụ chưa biết, Độc Cô Khách là...

Thiên Sơn lão nhân cười phá lên :

- Cái đó có lẽ sư phụ còn hiểu rõ hơn đồ nhi!

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc :

- Sư phụ.

Thiên Sơn lão nhân nhoẻn miệng cười :

- Chính vì biết Độc Cô Khách ở đâu nên sư phụ mới đến đây!

Đinh Tiểu Lăng mừng rỡ :

- Thật ư? Ông ấy ở đâu vậy?

Thiên Sơn lão nhân vội nói :

- Khẽ chứ, ông ấy ở trên núi Vô Lượng, để sư phụ đưa con cùng đi!

Đình Tiểu Lăng hăm hở :

- Hay quá, để đệ tử đi báo cho Quách minh chủ biết rồi chúng ta đi ngay!

Thiên Sơn lão nhân lắc đầu :

- Tốt hơn là chúng ta hãy đi âm thầm, đừng cho ông ta biết, dọc đường cũng đừng để cho người trong giới lục lâm phát giác, con có hiểu ý sư phụ không?

Đình Tiểu Lăng lắc đầu :

- Đệ tử không hiểu!

Thiên Sơn lão nhân cười :

- Quách Bá Thiên tuy là người nặng tình nghĩa song tính y quá nóng nảy, hễ sẽ kèn trống rình rang ầm ĩ cả lên, vậy thì chẳng ích lợi gì đâu.

Đình Tiểu Lăng gật đầu :

- Sư phụ nói rất đúng, để sau này hễ tin giải thích với ông ấy vậy!

Đoạn quay sang nhìn Bạch Hà Thanh, Bạch Hà Thanh khẽ gật đầu, nhưng có vẻ lo âu nói :

- Đã hơn một tháng trời, không biết Kim Xà phu nhân bắt giữ, nhưng không sát hại đâu, vì Kim Xà phu nhân vẫn còn thương tiếc mảnh mỹ ngọc ấy chưa từ bỏ ý định thu Đình Tiểu Nam làm đồ đệ đâu.

Đình Tiểu Lăng tiếp lời :

- Bà ta chỉ hoang tưởng thôi, gia huynh đã được Độc Cô Khách truyền thụ cho toàn bộ võ học, còn cao hơn cả bà ta nhiều, làm sao mà bá bà ta làm sư phụ được?

Thiên Sơn lão nhân cười :

- Kim Xà thần công của bà ta có thể làm cho ca ca con thay đổi quan điểm về bà ta, dùng thuốc có thể khiến cho ca ca con quên hết mọi sự, vậy chẳng phải là thu nhận được một đồ đệ nguyên hiện ư?

Đình Tiểu Lăng nghiêng rằng :

- Vậy thì nguy to rồi, gia huynh...

Thiên Sơn lão nhân nghiêm chỉnh :

- Khỏi lo, nếu như ca ca con quả thực bị trúng phải thuốc mê của bà ta, sư phụ có thể giải cứu được, còn như Độc Cô Khách dĩ nhiên cũng có thể giải cứu được. Đình Tiểu Lăng ta hãy đi mau!

Thiên Sơn lão nhân mỉm cười gật đầu, thế là ba người như thể quỷ mị nhẹ nhàng lướt ra khỏi đại trại của Phân đà Thiên Mục, kể cả Quách Bá Thiên chẳng một ai hay biết.

Thiên Sơn lão nhân phóng mình đi trước, thoảng chốc đã vượt qua chùng mười dặm đường.

Đột nhiên, Đình Tiểu Lăng chừng bước gọi :

- Sư phụ!

Thiên Sơn lão nhân dừng chân lại hỏi :

- Việc gì thế!

Đình Tiểu Lăng trầm ngâm :

- Sư phụ, Hải Nội thất ma hiện còn bốn tên vẫn đang ung dung tự tại, đệ tử muốn đi tìm chúng để báo cho xong mối huyết hải thâm thù. Sớm ngày nào đệ tử mới được yên dạ ngày ấy. Còn về việc đi tìm Độc Cô

Khách chỉ cần tẩu tẩu con đi cùng sư phụ là được rồi, tẩu tẩu con hiện đang có mang, Độc Cô Khách tuy không phải là sư phụ của gia huynh, song đã truyền hết võ công cho gia huynh tẩu tẩu con đến khóc van ông ấy, tất nhiên ông ấy sẽ không thể nào từ chối được.

Thiên Sơn lão nhân phì cười :

- Lãng nhi, con cũng khá là ranh mãnh, song con gạt được Độc Cô Khách chứ không gạt được sư phụ đâu, tại sao không thẳng thắn nói với sư phụ?

Đinh Tiểu Lăng đỏ mặt :

- Sư phụ, chẳng còn cách nào hơn, chỉ có như vậy Độc Cô Khách mới động lòng giải cứu cho gia huynh!

Bạch Hà Thanh then thùng cúi gầm mặt. Thiên Sơn lão nhân cười :

- Cũng chẳng hề gì, lão ô không cười cô nương đâu... Kỳ thực lão ô cũng từng có một lần gặp gỡ với Độc Cô Khách, có thể trình bày rõ ràng với ông ấy, cam đoan ông ấy sẽ đứng ra giải cứu cho Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Vậy thì càng hay! Sư phụ, mọi sự xin trông cậy vào lão nhân gia!

Thiên Sơn lão nhân chau mày :

- Nhưng khi sư phụ quay về thì biết tìm con ở đâu?

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ :

- Từ đây đến núi Vô Lượng đường xa diệu vợi, chẳng hay sư phụ khi nào thì về đến?

Thiên Sơn lão nhân cười bí ẩn :

- Mau lắm, sư phụ có cái để mà thay chân!

Đinh Tiểu Lăng chau mày :

- Chẳng hay sư phụ lấy gì để thay chân?

Bỗng vỗ tay đánh bốp và reo lên :

- À nhất định là sư phụ có đem theo Thiên Sơn Ngọc Điều rồi!

Thiên Sơn lão nhân cười rộ :

- Không sai, con chim ấy có thể chở được hai ba người, cưỡi nó đi thì nhanh lắm!

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Thế này vậy nghe đâu quần hùng võ lâm hiện đang tụ tập tại Triệu Dương bình trên núi Tùng Bách, khi gia huynh được cứu thoát có lẽ cũng phải đến đó, vậy thì đệ tử sẽ gặp lại sư phụ tại đó!

Thiên Sơn lão nhân gật đầu :

- Cũng được, con đi đi!

Đinh Tiểu Lăng nhoẻn miệng cười :

- Sư phụ bảo trọng... Tẩu tẩu bảo trọng!

Đoạn quay người phi thân phóng đi.

Vào một buổi sáng, khi Đinh Tiểu Lăng đi ngang qua một khu rừng trúc bỗng từ trong rừng một bóng người vọt ra.

Đinh Tiểu Lăng thoáng giật mình, định thần nhìn kỹ, thì ra là Lộ Văn Lan.

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc hỏi :

- Ủa, tẩu tẩu sao lại có mặt ở đây?

Lộ Văn Lan đỏ mặt, đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói :

- Đình muội gọi bậy bạ gì thế?... Còn lệnh huynh đâu?

Đình Tiểu Lăng đắm mắt nhìn Lộ Văn Lan nói :

- Lan tỷ không hay biết thật ư?

Lộ Văn Lan ngẩn người :

- Đình muội nói vậy nghĩa là sao?

- Lan tỷ quả thực không hay biết gia huynh đã bị Kim Xà phu nhân bắt giữ rồi sao?

Lộ Văn Lan suýt nữa nhảy dựng lên :

- Thật vậy ư?

- Chẳng lẽ tiểu muội dối gạt Lan tỷ hay sao?

- Từ bao giờ?

Đình Tiểu Lăng thở dài :

- Đã hơn một tháng trời, Kim Xà phu nhân là người có võ công cao nhất thiên hạ, tiểu muội không thể nào giải cứu được cho gia huynh.

Lộ Văn Lan la lớn :

- Tại sao Đình muội không tìm tôi?

Đình Tiểu Lăng cười chua chát :

- Tìm Lan tỷ? Lan tỷ có cách giải cứu cho gia huynh ư?

Lộ Văn Lan khích động :

- Cho Đình muội hay, tôi có một trăm viên Đoạn Hồn Sa, môn ám khí này nếu tung ra một loạt, dù tiên thánh cũng khó tránh khỏi. Tôi vốn định dùng nó để đối phó với Hải Nội thất ma, nếu dùng để đối phó với Kim Xà phu nhân thì cũng có thể giết được bà ta, nhưng mà tôi hơi cảm thấy tiếc...

Đình Tiểu Lăng trở mắt :

- Để cứu gia huynh mà cũng tiếc ư?

Lộ Văn Lan sắc mặt thay đổi mấy lượt :

- Dĩ nhiên là tiếc vì tôi định dùng nó để báo thù mà!

Đình Tiểu Lăng bật cười :

- E chưa chắc là vậy, chứ sao lúc này Lan tỷ lại la toáng lên, bảo là tại sao tiểu muội không đi tìm Lan tỷ?

Lộ Văn Lan đỏ mặt :

- Tôi chẳng qua chỉ nói vậy thôi!

Đình Tiểu Lăng cười :

- Nếu chỉ nói vậy thôi thì không cần phải nói nữa!

Thế là hai người chìm trong sự im lặng. Chỉ lát sau, Lộ Văn Lan lại ra chiều bồn chồn lo lắng, lúc thì đứng lên, lúc lại ngồi xuống lúc lại đi loanh quanh.

Đình Tiểu Lăng cười hỏi :

- Lan tỷ làm sao vậy hở?

Lộ Văn Lan mím môi :

- Đình muội biết Kim Xà phu nhân ở đâu không?

Đình Tiểu Lăng cười bí ẩn :

- Lan tỷ hỏi chi vậy?

Lộ Văn Lan bất đắc dĩ nói :

- Tôi đi tìm bà ta!

Đình Tiểu Lăng cười :

- Để cứu gia huynh hả?

Lộ Văn Lan bĩu môi :

- Xí, tôi chẳng cứu y đâu! Tôi hỏi là vì tôi cũng có thù với bà ta!

Đình Tiểu Lăng lắc đầu :

- Thật đáng tiếc, tiểu muội chẳng biết bà ta ở đâu!

Lộ Văn Lan lai đi loay quanh một hồi, đoạn lại nói :

- Tự tôi cũng có thể tìm được bà ta, rồi đây tôi sẽ đi tìm.

Đình Tiểu Lăng ngẫm nghĩ đoạn nói :

- Tiểu muội có thể nói một câu thật lòng với Lan tỷ chẳng?

Lộ Văn Lan ngạc nhiên :

- Đình muội nói đi!

Đình Tiểu Lăng nghiêm túc :

- Nếu Lan tỷ có tình ý với gia huynh thì hãy thẳng thắn cho tiểu muội biết, tiểu muội có thể tìm cách tác hợp cho hai người, không thì rất khó mà thành công.

Lộ Văn Lan bĩu môi :

- Ai mà cần!

Đình Tiểu Lăng cười :

- Nếu không cần thì miễn bàn, nhưng đây là hảo ý của tiểu muội.

Lộ Văn Lan sắc mặt biến đổi liên hồi, cuối cùng bỗng rơi nước mắt. Đình Tiểu Lăng hốt hoảng nói :

- Sao Lan tỷ lại khóc?

Lộ Văn Lan mím môi ghen ngào :

- Các người hà hiếp tôi quá!

Đình Tiểu Lăng nhăn mặt :

- Ai hà hiếp Lan tỷ kia chứ?

Lộ Văn Lan dẫn dỗi :

- Hai anh em đã a tòng với nhau cố tình trêu ghẹo tôi!

Đình Tiểu Lăng nghiêm chỉnh :

- Đừng lấy dạ tiểu nhân mà độ lòng quân tử, gia huynh vốn không hề biết việc này, thành thật mà nói, tiểu muội đây là vì nghĩ cho Lan tỷ thôi!

Lộ Văn Lan thở dài :

- Vì lẽ gì Đình muội lại nghĩ cho tôi?

Đình Tiểu Lãng thành thật :

- Tiểu muội cũng là phận nữ lưu nên rất hiểu tâm trạng của Lan tỷ, nếu Lan tỷ đã yêu gia huynh thì hãy thẳng thắn mà tỏ bày chẳng hay hơn sao?

Lộ Văn Lan cúi đầu :

- Lệnh huynh không hiểu lòng dạ tôi!

Đình Tiểu Lãng bật cười khúc khích :

- Chẳng phải là không hiểu mà vì ngại nói ra đó thôi, nếu Lan tỷ thật lòng yêu gia huynh thì hãy thẳng thắn nói với tiểu muội, tiểu muội nhất định sẽ tìm cách tác hợp cho hai người kéo Lan tỷ ân hận suốt đời.

Lộ Văn Lan ngoảnh mặt đi :

- Đình muội có cách gì?

Đình Tiểu Lãng cười liến thoắng :

- Vậy có nghĩa là Lan tỷ đã thừa nhận yêu gia huynh, bằng lòng làm vợ gia huynh phải không?

Lộ Văn Lan cụp mắt cúi đầu chẳng thốt nên lời.

Đình Tiểu Lãng lại cười nói :

- Có gì mà phải mắc cỡ, chỉ cần Lan tỷ gật đầu, tiểu muội chịu trách nhiệm lo liệu cho.

Lộ Văn Lan hỏi gạn :

- Đình muội chắc chắn vậy ư?

Đình Tiểu Lãng quả quyết :

- Dĩ nhiên là chắc, tiểu muội chấp thuận còn hữu hiệu hơn cả gia huynh nữa đấy!

Lộ Văn Lan đành cắn răng nói :

- Tôi... bằng lòng!

Đình Tiểu Lãng hớn hờ :

- Tẩu tẩu... À, nhưng mà tiểu muội còn quên chưa nói rõ trước điều này, gia huynh đã đính hôn với hai người vợ rồi đấy!

Lộ Văn Lan nhảy dựng lên :

- Sao? Thì ra Đình muội bốn cột tôi!

Ra chiều tức giận hằm hằm như muốn ra tay đánh nhau.

Đình Tiểu Lãng hai tay xua lia lịa :

- Có gì mà phải làm dữ lên như thế này? Một người đàn ông năm thê bảy thiếp là thường, kể cả Lan tỷ mới chỉ có ba, với một nhân tài như gia huynh thì có chi là đáng kể?

Lộ Văn Lan tím tím :

- Nhưng tôi không thể làm bé được!

Đình Tiểu Lãng cười lém lỉnh :

- Gì mà làm bé, gia huynh lấy ba vị phu nhân, ai cũng lớn chứ không ai làm bé cả.

Lộ Văn Lan thở dài :

- Có lẽ số mệnh của tôi... Hai người kia là ai?

- Một người là do gia huynh tự ý đính hôn tên là Liễu Tâm Mỹ, còn người kia nữa tên là Bạch Hà Thanh!

Lộ Văn Lan bậm môi :

- Thôi được, kể như số mệnh tôi phải vậy, đành chấp nhận chứ biết sao hơn!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Gia sư đã đưa Bạch Hà Thanh tẩu tẩu đi tìm Độc Cô Khách rồi!

Lộ Văn Lan kinh ngạc :

- Người đó là tình phu của Kim Xà phu nhân phải không? Có tìm được ông ấy chẳng?

Đinh Tiểu Lăng khẽ gật đầu :

- Chính là tình phu của bà ta, gia sư đã biết ông ấy ở trên núi Vô Lượng, hiện giờ có lẽ đã đến nơi rồi!

Lộ Văn Lan hết sức lấy làm lạ :

- Núi Vô Lượng xa xôi hẻo lánh, sao đến nhanh quá vậy?

Đinh Tiểu Lăng cười đắc ý :

- Gia sư có một con chim điêu để thay chân, ngày bay vạn dặm, dĩ nhiên là đến nhanh rồi!

Lộ Văn Lan mừng rỡ :

- Nếu thỉnh được Độc Cô Khách thì... việc giải cứu lệnh sư huynh sẽ dễ dàng thôi.

Đinh Tiểu Lăng gật đầu :

- Đúng vậy, gia sư nhất định sẽ thỉnh được ông ấy. Như thế, chẳng những cứu được gia huynh mà có thể tiêu diệt được Tam cung Thất ma, thiên hạ sẽ được thái bình!

Hai người im lặng một hồi, Lộ Văn Lan bỗng hỏi :

- Đinh muội quả thực không biết Kim Xà phu nhân ở đâu ư?

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Tiểu muội quả thực không biết, nhưng nếu muốn tìm thì cũng dễ thôi!

Lộ Văn Lan ngạc nhiên :

- Tại sao dễ?

- Chỉ cần tìm gặp người trong giới lục lâm nhờ họ dò tìm giùm nhưng có điều sẽ gây ra nhiều phiền phức, bởi vì tiểu muội vừa mới rời khỏi vị Minh chủ Lục lâm Quách Bá Thiên...

Thế là nàng bèn tường thuật với Lộ Văn Lan, đoạn lại nói :

- Kỳ thực, hiện nay chúng ta có đi tìm Kim Xà phu nhân cũng chẳng làm gì được, chỉ bằng chờ gia sư tìm được Độc Cô Khách rồi hãy đi cứu gia huynh chẳng phải dễ như trở bàn tay ư? Hà tất chúng ta mạo hiểm đi ngay bây giờ?

Lộ Văn Lan thở dài :

- Thôi được, chúng ta không đi tìm Kim Xà phu nhân, nhưng... à, đúng rồi, chúng ta hãy đến Triều Dương Bình núi Tùng Bách vậy!

- Đến đó để làm gì?

Lộ Văn Lan nghiêm nghị :

- Kim Xà phu nhân truyền xuất Kim Xa lệnh, định tiêu diệt vô lâm giang hồ, quân chúng vô lâm hiện đã tụ lại Triều Dương Bình trên núi Tùng Bách, chúng ta đến gia nhập với họ chẳng phải là rất tốt ư?

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Lan tỷ thì đi được, còn tiểu muội không thể đến đó được!

Lộ Văn Lan ngạc nhiên trố mắt :

- Vì sao vậy?

- Gia sư huynh từng có sự hiểu lầm với Chương môn Thiếu Lâm Đại Nguyên hòa thượng, bởi người truyền Kim Xà lệnh chính là gia huynh, Đại Nguyên hòa thượng đã xem gia huynh là người của Kim Xà cung!

Lộ Văn Lan chau mày :

- Điều này trong tương lai sẽ khó mà giải thích được!

Đinh Tiểu Lăng cười nhạt :

- Cũng chẳng có gì khó giải thích, chỉ cần họ biết vụ Hải Nội thất ma thăm sát Bạch Vân sơn trang, mà lại biết gia huynh là hậu duệ của Bạch Vân trang chủ thì sẽ rõ hết mọi sự, bởi vì Kim Xà phu nhân đã cầu kết với Hải Nội thất ma.

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Vậy cũng đúng, nhưng Đại Nguyên hòa thượng vì sao lại hiểu lầm cho lệnh huynh?

Đinh Tiểu Lăng bực tức :

- Đó là Đại Nguyên hòa thượng đã cố ý như vậy, ông ta cho rằng bất luận thật hay giả, chỉ cần bắt giữ gia huynh là có thể uy hiếp Kim Xà phu nhân. Lại nữa Đại Nguyên hòa thượng liên thủ với Hồng Thái phu nhân chống lại Kim Xà phu nhân, vì gia huynh thoát tiên là người của Hồng Thái phu nhân, nhưng Đại Nguyên hòa thượng không ngờ Kim Xà phu nhân lại bắt giam Hồng Thái phu nhân.

Lộ Văn Lan thở dài :

- Kim Xà phu nhân truyền xuất Kim Xà lệnh với ý đồ tranh bá vô lâm, nhưng không ngờ lại liên tiếp gặp phải nhiều điều bất như ý, như Thất ma đã mất đi ba, sóng gió về Mai Hoa kiếm phổ, không hợp tác được với Hồng Thái, Hàn Nguyệt nhị cung, đã làm trì hoãn cuộc tranh bá vô lâm của bà ta.

Đinh Tiểu Lăng bỗng hỏi :

- Lan tỷ chẳng phải định đến Triều Dương Bình sao?

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Đinh muội đã không đi được thì tôi còn đi làm gì?

- Vậy thì làm sao đây?

Lộ Văn Lan bỗng phì cười :

- Dễ thôi, chúng ta cứ thư thả rong chơi, một mặt chú ý nghe ngóng về động tĩnh của quần chúng tại Triều Dương Bình, mặt khác nghe ngóng tin tức về Kim Xà phu nhân trong thời gian chờ đợi lệnh sư.

Đinh Tiểu Lăng hớn hờ :

- Ý kiến hay lắm, chúng ta có thể vui chơi thỏa thích trong hai hôm... Bởi gia sư cưới con ngọc điều, tuy khứ hồi vạn dặm, song có lẽ tối đa cũng chỉ hai hôm là về đến.

Lộ Văn Lan cũng ra chiều phấn khởi :

- Càng nhanh càng tốt, chúng... hãy tìm nơi ăn uống trước đã.

Đinh Tiểu Lăng hăm hở :

- Được, thành Nam An ở gần đây nhất, chúng ta hãy đến đó đi!

Thế là hai người vui vẻ đi về hướng thành Nam An.

48. Chương 48: Nam An Ngộ Thù Nhân

Thành Nam An nằm trên trục lộ chính nên rất sầm uất, nhà cửa khang trang, phố xá tấp nập thương nhân.

Hai người đi vào thành, việc đầu tiên là tìm một tửu lầu ăn uống cho no nê. Thế là hai nàng bước vào Hạnh Hoa Cư, một tửu lầu lớn nhất trong thành.

Lúc ấy đã sau giờ Ngọ, tửu lầu bắt đầu đông khách, đủ mặt nhân vật môi giới, hết sức ồn ào.

Hai nàng chọn một chiếc bàn cạnh cửa ngồi xuống, gọi lấy thức ăn và rượu bắt đầu thông thả thưởng thức.

Lát sau, Đinh Tiểu Lăng bỗng nhận thấy có điều bực mình, bèn ngưng ly không uống nữa.

Lộ Văn Lan đang lúc cao hứng, nâng ly nói :

- Đinh muội, cạn ly!

Đinh Tiểu Lăng làm thình, quét mắt nhìn chậm nhìn quanh.

Lộ Văn Lan thắc mắc ngoảnh lại nhìn, bất giác đôi mày liễu cũng chau chặt lại.

Thì ra trên tửu lầu đại đa số là nhân vật giang hồ, lúc này đều đang nhìn vào hai nàng và không ngớt xầm xì bàn tán.

Lộ Văn Lan tức giận, buông tiếng cười khẩy rồi lặng thình trầm ngâm.

Đinh Tiểu Lăng khẽ nói :

- Chúng ta hãy ăn mau, rời khỏi đây cho rồi!

Thì ra cũng chẳng trách người khác chú ý, hai nàng đều là giai nhân quốc sắc thiên hương, lại ăn vận theo lối giới giang hồ và lớn tiếng cười nói, uống rượu ừng ực, dĩ nhiên phải gây sự chú ý của người khác.

Lộ Văn Lan sẵn hơi men, cười khẩy nói :

- Tại sao chứ? Tôi thì thích ăn uống tại đây để xem họ làm gì nào?

Đinh Tiểu Lăng chau mày, không nói gì cả.

Bỗng nhiên một hán tử tuổi trạc tứ tuần cầm một ly rượu đi tới, cười nói :

- Hai vị cô nương tửu hứng khá quá, Tiểu sinh có thể chung vui chăng?

Hán tử nọ áo ngắn khinh trang, dáng vẻ như là một phiêu sư, nhóm của y còn ba người nữa, chỉ thấy y mắt hấp hím, chân bước xiêu vẹo, chứng tỏ là đã khá say.

Đinh Tiểu Lăng tức giận, cười khẩy nói :

- Được, cạn ly!

Đoạn nàng nâng ly rượu trước mặt lên, một hơi uống cạn.

Hán tử nọ cười ha hả :

- Sảng khoái thật!

Và cũng đưa ly rượu trong tay lên uống cạn.

Sau đó y chìa ly ra trước mặt nói :

- Có thể xin cô nương một ly rượu chăng?

Lộ Văn Lan cười nhạt?

- Một ly rượu có đáng gì, xin mời...

Đoạn cầm ấm rượu lên đưa đến trước mặt hán tử nọ.

Hán tử nọ cười đắc ý đưa tay đó lấy, nhưng vừa chạm tay vào ẩm rượu không ngờ một luồng ám khí xô mạnh mẽ, khiến y như bị sét đánh, ngã người ra sau, bật lùi những bảy tám bước dài, rồi va vào một chiếc bàn trống ngã chổng gọng.

Trên tữu lầu lập tức nổ ra tiếng cười ầm ĩ.

Đồng thời cũng có một số kẻ nhát gan bắt đầu rón rén lên mắt.

Ba người cùng nhóm với hán tử nọ thấy vậy cả tức lẫn thẹn cùng đứng phất dậy.

Hán tử bị ngã nọ cũng đã lồm cồm đứng dậy, gầm lên tức giận toan nhào tới, song bị hai hán tử khác giữ lại.

Một hán tử khác tuổi trạc ngũ tuần, dưới cằm có một chòm râu dê như là người cầm đầu trong nhóm, nghênh ngang bước tới hướng về hai nàng vòng tay nói :

- Thì ra nhị vị cô nương đều là bậc chân nhân võ lâm nhân hoài tuyệt kỹ, thật thất kính!

Lộ Văn Lan chẳng thêm nhướng mắt lên ầm ừ nói :

- Không dám, không dám!

Hán tử nọ sầm mặt :

- Cô nương đã là nhân vật trong giới giang hồ, có lẽ cũng nên nhập gia tùy tục, có muốn xem trong thành Nam An này có những nhân vật gì chứ?

Đinh Tiểu Lăng xen lời :

- Chúng tôi chỉ tình cờ ngang qua đây, chỉ uống xong là đi ngay, làm gì có nhiều thì giờ mà hỏi thăm này nọ chứ?

Hán tử nọ cười nhạt :

- Nếu không hỏi thăm rõ ràng thì nên lẽ thúc một chút, đừng có gây sự thế này...

Đoạn trầm giọng nói tiếp :

- Lão phu họ Lư tên Nhất Minh, cũng có chút tiếng tăm trong thành Nam An này.

Lộ Văn Lan cười khanh khách :

- Lư (lừa) Nhất Minh, cái tên hay lắm!

Đinh Tiểu Lăng tiếp lời :

- Nếu là họ Mã thì càng hay hơn!

Lư Nhất Minh tức giận :

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Đinh Tiểu Lăng cười liến thoắng :

- Bởi vì dù sao ngựa cũng khỏe hơn lừa nhiều!

Lư Nhất Minh mặt tái ngắt, hét lớn :

- Thật là quá quắt... các người tên họ là gì?

Đinh Tiểu Lăng lạnh lùng :

- Không cần phải cho lão biết!

Lộ Văn Lan cũng cười lớn :

- Lão là cái thá gì mà cũng đòi hỏi tên họ của bọn ta!

Lư Nhất Minh cố nén giận :

- Lão phu hỏi tên họ của các người là vì muốn biết sư thừa hay môn phái của các người, rất có thể sư phụ hay cha mẹ các người có quen biết với lão phu nếu như lão phu không hỏi mình bạch mà ra tay trừng trị các người không chừng sẽ có lỗi với bè bạn cũng nên.

Lộ Văn Lan quay sang Đinh Tiểu Lăng nói :

- Lão già này vô lý thật, theo Lăng muội nên xử lý thế nào?

Đinh Tiểu Lăng mỉm cười :

- Nói năng kẻ cà xắc xược, dĩ nhiên là phải thưởng cho tát tai rồi!

Đoạn giơ tay vẫy nhẹ, liền tiếp và ra mấy cái tát.

Lư Nhất Minh vội lùi sau một bước quát lớn :

- Nha đầu rõ là đánh đá hôm nay nếu để cho các người rời khỏi thành Nam An, ta thề quyết chẳng làm người.

Song y đã lùi tránh hơi muộn, những nghe “bốp” một tiếng giòn giã, bên má đã nhận lãnh một cái tát tai.

Đinh Tiểu Lăng dùng sức không phải nhẹ, chỉ thấy Lư Nhất Minh chẳng những má trái sưng húp, hẳn rõ năm dấu ngón tay, mà máu tươi cũng từ trong miệng rỉ ra.

Lư Nhất Minh nghiêng răng ken két, soạt một tiếng, từ nơi lưng rút ra một ngọn roi da.

Trên tử lâu lập tức nhìn nháo cả lên, rất nhiều người lục tục bỏ xuống lầu, cũng có kẻ ngồi nguyên bất động chờ xem náo nhiệt.

Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan vẫn ngồi yên cười khanh khách nhìn Lư Nhất Minh.

Lư Nhất Minh gầm lên :

- Các người phải trả giá về hành động xắc xược này, chúng huynh đệ, tiến lên!

Ba hán tử kia lập tức chia ra bốn mặt bao vây cùng rút đơn đao ra lăm lăm cầm trên tay.

Lộ Văn Lan cười rộ :

- Lăng muội định trừng trị chúng thế nào?

- Chỉ cần làm cho chúng tàn phế là đủ rồi!

Lộ Văn Lan cười gật đầu :

- Cũng được, để cho chúng có cơ hội để mà sám hối.

Lư Nhất Minh hét lớn :

- Nha đầu kia, các người đừng có huênh hoang, nếu các người muốn bảo toàn tính mạng, tốt hơn hãy quỳ xuống đây mà van xin, rất có thể bọn ta tha cho một con đường sống.

Đinh Tiểu Lăng gằn giọng :

- Theo bốn cô nương thấy, kẻ quỳ xuống xin tha mạng là các người mới đúng!

Lư Nhất Minh tức tối :

- Vậy là các người ngoan cố lắm rồi.

Đoạn vung tay, ngọn roi da rít lên, nhắm lưng Đinh Tiểu Lăng quét tới.

Đinh Tiểu Lăng môi vẫn mỉm cười, mặc cho ngọn roi quét tới sát người, vụt vung chỉ điểm vào hông phải đối phương nhanh như chớp. Lư Nhất Minh kinh hãi, vội buông tay cấp tốc thoái lui, ngọn roi da lọt vào tay Đinh Tiểu Lăng.

Đinh Tiểu Lăng thừa thế vung vẩy ngọn roi, chỉ nghe tiếng vùn vụt liên hồi, liền thì tiếng choang choảng vang lên, khí giới trên tay ba hán tử kia thấy đều rơi xuống đất.

Đinh Tiểu Lăng vẫn đứng nguyên tại chỗ như chưa hề nhúc nhích, miệng tùm tùm cười ra chiều đắc ý.

Tất cả nhưng thực khách còn lại trên tửu lầu đều há miệng thừ ra tại chỗ.

Lư Nhất Minh vừa tức giận vừa thẹn, hậm hực nói :

- Võ công của cô nương quả là cao cường, chúng tôi xin chịu thua, hẹn có ngày gặp lại!

Nói xong quay người định bước đi, Đinh Tiểu Lăng buông tiếng cười lạnh lùng :

- Các người định bỏ đi ư?

Lư Nhất Minh chẳng bước quay lại :

- Chúng tôi đã nhận thua rồi, không bỏ đi thì phải làm gì?

Đoạn lại quay người toan bước đi, Đinh Tiểu Lăng dựng ngược chân mày quát :

- Đứng lại!

Bốn người lập chững bước. Lư Nhất Minh nghiêng răng nói :

- Cô nương còn muốn gì nữa?

Đinh Tiểu Lăng lạnh lùng :

- Các người đâu có thể bỏ đi dễ dàng như vậy được, hãy tự đánh gãy một tay một chân rồi bốn cô nương mới cho các người rời khỏi đây.

Lư Nhất Minh cắn hờn :

- Giết người chẳng qua đầu lia khỏi cổ, cô nương đừng bức người quá đáng!

Đinh Tiểu Lăng cười sắc lạnh :

- Nếu bức người quá đáng thì các người đã bỏ mạng hết rồi. Bây giờ bốn cô nương để lại mạng sống cho các người đã là khách sáo lắm rồi!

Lư Nhất Minh nghiêng răng :

- Cô nương nói nghiêm chính đấy ư?

Đinh Tiểu Lăng nghiêm giọng :

- Bốn cô nương đâu có nói đùa!

Lư Nhất Minh quét mắt nhìn ba hán tử kia, bỗng trầm giọng nói :

- Ta đành liều mạng thôi!

Ba người kia lập tức quay người, cùng với Lư Nhất Minh nhất tề xuất thủ, mỗi người phóng ra ba chiêu tấn công hai nàng.

Đinh Tiểu Lăng cười rộ :

- Khá lắm!

Đồng thời đứng phắt dậy vung tay điểm lia lịa, bốn hán tử liền thì ngã xuống, thì ra cả thấy đều bị điểm trúng huyệt đạo.

Lộ Văn Lan thâm kinh hãi, võ công của Đinh Tiểu Lăng ít ra phải cao hơn nàng gấp mười lần.

Đinh Tiểu Lăng ung dung cười :

- Lan tỷ hãy xử lý chúng đi!

Lộ Văn Lan ngẫm nghĩ :

- Người là do Lăng muội bắt, muốn xử trí thế nào là quyền của Lăng muội!

- Đánh gãy một người một tay một chân rồi buông tha chúng là xong!

Lộ Văn Lan vui vẻ nhận lời, vung tay liên tiếp vỗ ra tám chưởng. Những nghe tiếng rú đau đớn vang lên liên hồi, bốn người thấy đều bị chưởng lực đánh gãy một tay và một chân.

Đinh Tiểu Lăng nhìn Lộ Văn Lan nói :

- Đủ rồi, ta đi thôi!

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Đi!

Bỗng nhiên, hai người vừa dậm bước, chỉ nghe một tiếng quá như sấm rền :

- Khoan đã!

Đinh Tiểu Lăng chững bước quay lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông vóc dáng cao to vạm vỡ đến trước mặt hai nàng.

Đinh Tiểu Lăng cười khẩy :

- Tôn giá muốn gì?

Đại hán cao to nhếch môi cười :

- Các nàng khoan thai quá nhỉ, đã gây ra tai họa thế này mà bỏ đi dễ dàng như vậy được sao?

Đinh Tiểu Lăng lạnh lùng :

- Nói vậy tôn giá bất bình muốn can thiệp chứ gì?

Đại hán nọ cười nhạt :

- Không sai, ta thấy chướng mắt!

Đinh Tiểu Lăng thách thức :

- Chướng mắt thì sao nào?

- Rất đơn giản, các nàng mỗi người để lại một tay một chân!

Lộ Văn Lan cười vang :

- Tôn giá liệu có đủ khả năng ấy chẳng?

Đại hán nọ hét lớn :

- Tuy võ công của các nàng không kém, nhưng Sử Vô Luân này chưa xem vào đâu cả!

Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan đều nhảy dựng lên :

- Sử Vô Luân? Tôn giá là Sử Vô Luân?

Sử Vô Luân cười đắc ý :

- Đã nghe qua danh hiệu của đại gia đây chưa?

Lộ Văn Lan nghiêng răng :

- Có phải là Lang Tâm Bá Vương Sử Vô Luân đứng hàng thứ tư trong Hải Nội thất ma chẳng?

Sử Vô Luân cười ngạo nghễ :

- Đúng vậy, các nàng cũng có chút lịch duyệt giang hồ đấy... Đã biết danh hiệu của đại gia, hẳn là không dám ra tay so tài chứ gì?

Lộ Văn Lan cười cảm hờn :

- Không sai, đại danh của các người quả là rất lừng lẫy, và chúng tôi cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, sớm mong được gặp!

Sử Vô Luân ngăn người :

- Chớ có xu nịnh đại gia cũng vẫn chẳng buông tha cho các nàng đâu.

Đinh Tiểu Lăng nháy mắt với Lộ Văn Lan nói :

- Đi!

Lộ Văn Lan hiểu ý, liền tung người phóng qua cửa sổ, Đinh Tiểu Lăng cũng chẳng chậm trễ nổi gót Lộ Văn Lan một trước một sau nhảy xuống lòng đường.

Hai nàng hành động quá nhanh, Lang Tâm Bá Vương Sử Vô Luân không sao ngăn cản kịp, nhưng y gầm vang, lớn tiếng nói :

- Chạy đi đâu!

Rồi thì cũng lao qua cửa sổ đuổi theo.

Hai nàng hạ chân xuống lòng đường thoáng dừng lại, chờ khi thấy Sử Vô Luân đuổi theo phi thân chạy ra ngoài thành Nam An.

Sử Vô Luân rống to một tiếng, cũng liền phi thân đuổi theo.

Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan chạy một mạch gần năm dặm mới dừng lại bên một khu rừng tùng.

Sử Vô Luân như bóng theo hình, lao nhanh tới cười ha hả nói :

- Sao không chạy nữa đi? Có lẽ chạy không nổi rồi chứ gì?

Ngưng giây lát lại nó :

- Mặc dù võ công của các nàng không kém, nhưng vẫn chưa phải là gì đối với đại gia. Đại gia vốn chỉ định lấy một tay một chân của các nàng, nhưng vì các nàng đã bỏ chạy nên bây giờ đại gia đã đổi ý...

Lộ Văn Lan nghiêng răng :

- Đổi ý thì muốn như thế nào?

Sử Vô Luân cười lạnh lùng :

- Muốn giữ cả hai nàng lại, vui chơi thỏa thích rồi hẵng giết đi, vì hai nàng cũng đáng kể được là bậc mỹ nhân, đại gia đã từng thưởng thức qua rất nhiều đàn bà, nhưng chưa thấy người nào lại gấp dẫn như hai nàng.

Lộ Văn Lan nhướn mày :

- Người tưởng bọn ta sợ người mới bỏ chạy ư?

Sử Vô Luân ngạc nhiên :

- Không sợ đại gia sao lại bỏ chạy?

Đinh Tiểu Lăng sấn tới trước :

- Bọn ta định hỏi thăm người điều này, đại ca của các người Phấn Diện Kim Cang Ngưu Thụ Tàn với Từ Tâm Độc Thủ Ma và Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma hiện ở đâu?

Sử Vô Luân ngăn người :

- Nàng biết được cũng khá nhiều đấy!

Đinh Tiểu Lăng cười ngạo nghễ :

- Có thể còn nhiều hơn người đã nghĩ, bọn chúng thật ra ở đâu?

Sử Vô Luân bắt cười :

- Ngay cả đại gia cũng chẳng biết, kỳ thực các nàng đã sắp chết đến nơi thì còn hỏi để làm gì, tốt hơn là hãy ngoan ngoãn mà nghe theo lời của đại gia đi!

Lộ Văn Lan cười khẩy :

- Người biết bọn ta là ai chẳng?

Sử Vô Luân thản nhiên cười :

- Bất luận các nàng là ai thì cũng vậy, đẳng nào cũng chỉ là hạng nhãi ranh thôi!

Đinh Tiểu Lăng cười to :

- Bỏn cô nương chẳng ngại gì mà cho người hay, lão lục và lão thất trong Hải Nội thất ma, Hắc Bạch nhị vô thường đã chết như thế nào, chẳng hay người đã biết chưa?

Sử Vô Luân sửng sốt :

- Chẳng lẽ một trong hai nàng... có người là hậu duệ của nhà họ Đinh?

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng cắn hờn :

- Người đoán đúng, bỏn cô nương chính là Đinh Tiểu Lăng, đã cùng ca ca ta giết chết Hắc Bạch Vô Thường trong Long Hồ cốc, ắt là người đã hay biết rồi. Lúc ấy vui thật, hai tên vô thường đã bị nướng chín trong lưới, rồi hóa thành tro bụi.

Lộ Văn Lan cũng nghiêng răng :

- Người biết bỏn cô nương là ai chẳng?

Sử Vô Luân biến sắc mặt :

- Không!

Lộ Văn Lan cười khanh khách :

- Không thì bỏn cô nương có thể cho người biết, bỏn cô nương là Lộ Văn Lan, vụ việc Lộ gia trại ở Thiên Nam người còn nhớ hay không?

Sử Vô Luân cười khằng khặc :

- Mi là con nha đầu của Lộ gia?

Lộ Văn Lan gằn giọng :

- Hôm nay là ngày tận số của người, đáng tiếc là chưa bắt được luôn cả bọn Phần Diện Kim Cang!

Sử Vô Luân cười phá lên :

- Các người tự lo liệu có phải là đối thủ của đại gia chẳng?

Đinh Tiểu Lăng đánh giọng :

- Cứ thử xem rồi sẽ rõ!

Xoay tay rút kiếm, công ra một chiêu!

Những thấy ánh thép loang loáng, một lần kiếm quang phủ chụp lên người Sử Vô Luân.

Sử Vô Luân cười rộ, song chưởng liên hoàn, chìa ra tấn công hai nàng.

Lộ Văn Lan cả chỉ lẫn chưởng phối hợp với kiếm chiêu của Đinh Tiểu Lăng, một hơi công ra mười bảy mươi tam chiêu. Song Sử Vô Luân công lực cao cường, đầu với hai nàng một cách ung dung.

Đinh Tiểu Lăng bỗng truyền âm nhập mật với Lộ Văn Lan :

- Hãy chú ý, khi nào tiểu muội công xong ra ba chiêu, Lan tỷ hãy cấp tốc rút lui.

Lộ Văn Lan hiểu ý, vừa xuất chiêu tấn công vừa đếm âm thầm, khi đến chiêu thứ ba quả thấy Đinh Tiểu Lăng thò tay vào lòng, chẳng rõ để tìm cái gì. Song nàng chẳng chút chần chừ, cấp tốc thoái lui ra sau ba bốn trượng.

Sử Vô Luân hét lớn :

- Nha đầu kia định giở trò quái quỷ gì thế?

Đinh Tiểu Lăng buông tiếng cười khẩy, một chòm sáng màu vàng tỏa ra.

49. Chương 49: Vui Sống Báo Thân Thù

Sử Vô Luân kinh hãi, vượt trượt người thoái lui. Song đã muộn, cảm thấy như bị một tấm lưới nhện khổng lồ phủ chụp, không còn nhúc nhích được nữa.

Hơn nữa, càng giãy giụa tám lưới lại càng siết chặt hơn, sau cùng giống như một cái bánh thịt, hoàn toàn bị cuộn vào trong lưới.

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng :

- Lão ma, giờ ngươi còn bản lĩnh gì nữa không?

Lộ Văn Lan hớn hở :

- Cái trò chơi này vui ghê! Đinh muội, đó gọi là gì vậy?

Đinh Tiểu Lăng cười đắc ý :

- Huyền Hạo Thiên Vong! Chính Hắc Bạch Vô Thường đã bị nướng trong cái lưới này, không ngờ Lang Tâm Bá Vương cũng tiếp bước theo sau.

Lộ Văn Lan nghiêng răng trèo treo :

- Rốt cuộc hôm nay tỷ tỷ đã có thể chém cho lão ta vài nhát kiếm!

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Trừng trị lão ta bằng cách nào, chúng ta có thể thư thả mà suy tính, trước hết hãy kéo lão ta vào trong rừng là điều cần thiết nhất.

Lộ Văn Lan gật đầu :

- Đúng!

Thế là hai người cùng ra tay kéo người lẫn lưới vào trong rừng tùm.

Sử Vô Luân hét toáng lên :

- Lũ nha đầu kia, giết ta rồi các ngươi sẽ hối hận đấy!

Lộ Văn Lan bước tới tổng cho một cái đạp và nói :

- Hối Hận gì chứ?

Sử Vô Luân hăm dọa :

- Trong Hải Nội thất ma võ công cao nhất là lão đại Phần Diện Kim Cang Ngưu Thụ Tàn, y quyết không buông tha các ngươi đâu!

Lộ Văn Lan cười nhạt :

- Vậy thì ngươi cứ việc gọi chúng đến đây mà cứu ngươi, hoặc là nhờ chúng báo thù cho ngươi.

Sử Vô Luân giãy giụa :

- Các ngươi không được giết ta, chỉ cần không giết ta, ta có thể bảo vệ cho các ngươi không để cho Phần Diện Kim Cang làm hại đến các ngươi, bằng không thì khó mà lường được.

Đinh Tiểu Lăng thản nhiên cười :

- Lão ma, tiếc cho người cả đời người lẩn lộn trong chốn giang hồ, vậy mà sao lại chẳng thức thời vụ thế này?

- Lão phu không thức thời vụ như thế nào?

- Hiện bọn ta chỉ sợ không tìm được Phần Diện Kim Cang, lẽ nào lại sợ Phần Diện Kim Cang chứ?

- Đó là vì các người không biết sự lợi hại của y, nếu y mà đến đây thật, các người nhất định phải toi mạng!

Đinh Tiểu Lăng cười phá lên :

- Người khỏi phải quan tâm đến bọn ta, hãy lo cho tính mạng của mình đi!

Đoạn quay sang Lộ Văn Lan nói tiếp :

- Lan tỷ hãy đưa ra ý kiến đi, chúng ta báo thù bằng cách nào đây?

Lộ Văn Lan ngẫm nghĩ :

- Dù sử dụng cực hình lăng trì cũng còn quá nhẹ nhàng cho lão ta...

Bỗng như sực nhớ ra, nói tiếp :

- Lăng muội bảo Hắc Bạch Vô Thường đã chết như thế nào?

Đinh Tiểu Lăng nhướn miệng cười :

- Tiểu muội đã dùng lửa riu riu nướng chết chúng!

Lộ Văn Lan nhướn mày :

- Nướng bằng lửa riu riu thì phải bao lâu?

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Lan tỷ sợ mất thời giờ ư?

Lộ Văn Lan lắc đầu :

- Hoàn toàn tương phản, càng lâu càng tốt, chúng ta có thể ngồi bên cạnh mà thưởng thức.

- Nếu như vậy thì chúng ta hãy áp dụng phương pháp cũ đi!

Lộ Văn Lan hí hửng :

- Tỷ tỷ đi nhặt cành cây, còn Lăng muội hãy treo lão ta lên đi!

Đinh Tiểu Lăng cười khúc khích, lập tức ra tay kéo Sử Vô Luân treo lên cây, cách mặt đất chừng ba bốn thước.

Lát sau, Lộ Văn Lan ôm đến hàng đồng cành cây khô, chất dưới Sử vô Luân và đốt lửa lên.

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Củi nhiều quá hãy bớt đi một chút, kéo nướng chết lão ta nhanh quá, hãy để lão ta từ từ mà hưởng thụ, chúng ta cũng từ từ mà thưởng thức.

Lộ Văn Lan khoái chá :

- Đinh muội nói rất đúng!

Bèn y lờ chỉ chờa lại ba bốn nhanh củi, ngọn lửa chỉ vừa đủ tấp vào người Sử Vô Luân.

Sử Vô Luân chẳng nói chẳng rằng, hai mắt nhắm nghiền.

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Lan tỷ, lão ta đang vận công đề kháng đấy! Nhưng lão ta không thể nào chịu đựng nói thứ Tam Dương chân hỏa này đâu, tối đa là nửa giờ, bảo đảm lão ta sẽ hết chịu nổi.

Quả nhiên, chưa đầy đủ nửa giờ sau đã nghe Sử Vô Luân cất tiếng rên rỉ.

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Thấy chưa, lão ta hết chịu nổi rồi đó!

Lộ Văn Lan khoái chá :

- Mùi vị thế nào?

Sử Vô Luân rên rỉ van xin :

- Hãy bỏ ta xuống... không thì cứ giết ta chết ngay... chớ đừng... đừng hành hạ ta thế này, ta... không chịu nổi nữa...

Đinh Tiểu Lăng cười dài :

- Đồ vô dụng, sao không gọi đại ca người đến cứu... Hãy la lên đi, rất có thể y cũng đang ở gần đây, còn lão tam lão ngũ nữa, bọn Hải Nội thất ma các người chỉ còn vồn vện ba tên thôi.

Sử Vô Luân gào lên :

- Xin hãy tha mạng... hãy tha mạng...

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu :

- Cứ thế này thì lão ta chẳng thể nào chịu đựng nổi đến một giờ nữa đâu, còn kém thú vị hơn Hắc Bạch Vô Thường, thật là vô dụng.

Lộ Văn Lan đề nghị :

- Hay là mình cho lửa nhỏ hơn một chút, để lão ta kéo dài thêm thời gian.

Nói đoạn liền rút bớt củi ra. Song Sử Vô Luân vẫn la hét như heo bị chọc tiết. Nửa giờ sau, y chỉ còn rên hừ hừ, không kêu la được nữa.

Lại qua nửa giờ nữa, tiếng rên rỉ im bật.

Lộ Văn Lan bóp lấy mũi bước tới xem xét, đoạn nói :

- Ngủ rồi!

Đinh Tiểu Lăng nói :

- Hãy cho lửa lớn lên, tiểu muội còn phải thu lưới về nữa!

Lộ Văn Lan y lời thêm củi vào cho lửa lớn hơn. Lát sau, thi thể của Sử Vô Luân đã hóa thành tro bụi, theo gió bay tứ tán, thoáng chốc đã biến mất.

Lộ Văn Lan khoái chá :

- Rất tiếc là ba lão ma kia không đến, đem thui luôn một lượt thì khoái biết mấy!

Đột nhiên, có tiếng đặng hắng vang lên, một bóng người vọt vào trong rừng.

Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan đều sửng sốt, chỉ thấy một vị lão nhân vác trên lưng một cái túi to, ném xuống đất rồi cười nói :

- Cuối cùng cũng tìm được nhị vị cô nương!

Đinh Tiểu Lăng ngạc nhiên :

- Lão tiên bối tôn tánh đại danh?

Ông lão nọ cười khì khì :

- Lão ô đây là Sở Tam Biển!

Đinh Tiểu Lăng reo lên :

- Ô lão tiền bối là Vô Ảnh lão nhân, sư phụ của gia huynh!

Vô Ảnh lão nhân gật đầu cười :

- Kỳ thực lão ô ngoài môn Tiêu Ảnh Nặc Tông ra, chẳng còn bản lĩnh nào khác đáng kể, làm sư phụ của lệnh sư huynh thật cũng hơi lấy làm hổ thẹn!

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Đó là lão tiền bối khách sáo, gia huynh sùng kính lão tiền bối lắm!

Vô Ảnh lão nhân thở dài :

- Điều ấy lão ô biết! Ôi, đến đây thì lão ô không còn gì để mà ân hận nữa.

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ giây lát, bỗng nói :

- Lão tiền bối có biết Bạch Hà Thanh cô nương chẳng?

Vô Ảnh lão nhân run người :

- Đó là tiểu nữ, hiện nay đã đổi lại là Sở Hà Thanh rồi!

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc :

- Sao vậy? Chẳng lẽ...

Vô Ảnh lão nhân hốt lời :

- Lão ô đã gặp nó rồi, với lại lệnh sư nữa!

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Lão tiền bối đã gặp gia sư ở đâu?

- Trước khi đến núi Vô Lượng!

Đinh Tiểu Lăng chau mày :

- Chẳng hay lệnh ái có nói gì với lão tiền bối không?

Vô Ảnh lão nhân cười vui vẻ :

- Lão ô rất cảm tạ sự sắp đặt của cô nương, giúp cho tiểu nữ kết nghĩa phu thê với Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Lăng thoáng đỏ mặt :

- Lão tiền bối phải chăng cũng biết Liễu cô nương và...

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Lão ô biết rồi!

Đoạn quay sang Lộ Văn Lan nói tiếp :

- Vị này có lẽ là Lộ cô nương?

Lộ Văn Lan đáp :

- Văn bối chính là Lộ Văn Lan!

Vô Ảnh lão nhân vẻ an ủi :

- Những mong sau này mọi người cùng cư xử thuận hòa nhau là lão ô vui dạ rồi!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Lão tiên bối hãy yên tâm, hai vị tẩu tẩu này của văn bối tốt lắm, gia huynh chẳng rõ đã tu từ kiếp nào mà có phước thể!

Vô Ảnh lão nhân mỉm cười :

- Lão ô không tiện ở lại đây lâu, xin cáo biệt nhị vị cô nương!

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc :

- Mới vừa gặp nhau sao lão tiên bối lại vội bỏ đi thế này... Lúc này tiên bối chẳng đã bảo là phải vất vả lắm mới tìm được chúng văn bối hãy sao? Chẳng hay lão tiên bối vì việc gì, sao lại không chịu nói ra?

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Vừa rồi nghe nhị vị cô nương bảo là thui người chưa thỏa thích phải không?

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Thật chẳng giấu diếm, vừa rồi chúng văn bối đã thiêu sống Lang Tâm Bá Vương Sử Vô Luân, lão tứ trong Hải Nội thất ma, bởi còn lại Tam ma chưa giết được mới nói như vậy đó mà!

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Giờ thì có thể thui thêm hai tên nữa đây!

Nói xong đưa tay chỉ vào cái túi to dưới đất.

Đinh Tiểu Lăng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ :

- Tiên bối bảo là...

Vô Ảnh lão nhân tiếp lời :

- Cô nương hãy mở ra xem đi!

Đinh Tiểu Lăng hớn hở bước tới mở miệng túi ra, chỉ thấy hai lão già một mập một ốm trạc ngũ tuần đã bị điểm huyết từ trong túi lặn ra.

Vô Ảnh lão nhân cười nói :

- Có biết hai lão này chăng?

Lộ Văn Lan khích động :

- Chẳng lẽ hai người này là...

Vô Ảnh lão nhân cười tiếp lời :

- Một là Công Tôn Hùng, một là Hoàng Phủ Thắng!

Lộ Văn Lan và Đinh Tiểu Lăng cùng nhảy dựng lên :

- Ô! Từ Tâm Độc Thủ Ma và Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma trong Hải Nội thất ma!

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Không sai, chính là chúng!

Đinh Tiểu Lăng vội cung kính khom mình nói :

- Đa tạ lão tiên bối đã mang đến hai kẻ thù cho chúng văn bối!

Vô Ảnh lão nhân cười ngượng ngùng :

- Nói ra thật xấu hổ, nếu không nhờ gặp lệnh sư Thiên Sơn lão nhân thì lão ô suýt đã bị khốn trong tay chúng, kể ra thì hai tên ma đầu này chính là do lệnh sư đã bắt được.

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Dù thế nào thì cũng phải cảm kích lão tiên bối!

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Xin chúc mừng nhị vị cô nương, sau khi khử xong hai tên ma đầu này, kẻ thù của nhị vị chỉ còn lại một mình Phần Diện Kim Cang nữa thôi.

Đinh Tiểu Lăng chau mày :

- Việc gia huynh bị Kim Xà phu nhân bắt giữ, hẳn là lão tiên bối đã hay biết?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Không sai, lão ô đã có nghe nói rồi!

Đinh Tiểu Lăng lại hỏi :

- Lão tiên bối đã biết gì về tin tức của gia huynh chưa?

Vô Ảnh lão nhân thở dài :

- Chẳng giấu gì nhị vị, lão ô chưa điều tra ra được tin tức gì cả, nhưng lão ô có thể khẳng định một điều, có một nơi sớm muộn gì lệnh sư huynh cũng sẽ đến.

Đinh Tiểu Lăng vội nói :

- Phải chăng là Triều Dương Bình trên núi Tùng Bách?

- Không sai, hiện lão ô phải tiếp tục thăm dò tông tích của lệnh huynh. Nhị vị cô nương hãy bảo trọng, lão ô xin cáo biệt!

Vừa dứt tiếng đã quay người, chớp nhoáng đã biến mất.

Lộ Văn Lan tiếng lại gần, cười nói :

- Hai lão này đều đã bị điểm huyết, chúng ta...

Đinh Tiểu Lăng không cần suy nghĩ, nói ngay :

- Bỏn cũ soạn lại, thui tiếp!

Lộ Văn Lan cười :

- Cái lưới của Lăng muội, tỷ tỷ không biết sử dụng, Lăng muội lo phần treo người, còn tỷ tỷ nổi lửa!

- Được, hãy bắt tay ngay!

Thế là, Đinh Tiểu Lăng mở lưới ra và bao lấy hai người rồi đem treo lên cây, đoạn mới giải huyết cho chúng.

Hai lão ma liền tức lần lượt tỉnh lại. Khi phát giác bị quấn trong lưới, hai người liền cố sức giãy giụa.

Thế nhưng, càng giãy giụa thì chiếc lưới càng siết chặt, sau cùng hai người ép sát vào nhau, cơ hồ không phân biệt được ai là ai nữa.

Lúc này Lộ Văn Lan đã đốt lửa lên, hai lão ma gầm vang :

- Các ngươi là ai, sao lại dám dùng lửa thiêu bọn lão phu?

Đinh Tiểu Lăng nhướn miêng cười :

- Hai lão ma kia hãy tĩnh tâm lại đã, dĩ nhiên bốn cô nương sẽ cho các ngươi biết rõ tường tận thôi!

Từ Tâm Độc Thủ Công Tôn Hùng vội nói :

- Hãy nói mau!

Đinh Tiểu Lăng nhún nhả :

- Bốn cô nương họ Đinh tên là Tiểu Lăng!

Đoạn chỉ vào Lộ Văn Lan nói tiếp :

- Còn đây họ Lộ tên Văn Lan! Chỉ bằng vào hai cái tên ấy thì các người cũng có thể đoán ra được bọn ta là ai rồi phải không?

Công Tôn Hùng sửng sốt :

- Ô! Các người là hậu duệ của Bạch Vân sơn trang ở Thái Hành sơn và Lộ gia trại ở Thiên Nam ư?

Lộ Văn Lan vỗ tay :

- Đúng hoàn toàn, người đoán chính xác, hết sức đáng thưởng!

Giơ tay búng ra một chỉ, một luồng chỉ phong bắn về phía đầu gối Công Tôn Hùng.

Nhưng nghe “bụp” một tiếng kèm theo tiếng rú đau đớn, đầu gối của Công Tôn Hùng đã bị vỡ nát.

Đinh Tiểu Lăng cười đắc ý :

- Trước hết cho các người biết, lão tử trong Hải Nội thất ma các người, Lang Tâm Bá Vương Sử Vô Luân mới đi trước các người một bước rồi.

Công Tôn Hùng rú lên :

- Hãy giết chết bọn tan ngay đi!

Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma Hoàng Phủ Thắng cũng hét lớn :

- Ta sợ nhất là lửa, đừng hành hạ bọn ta như vậy...

Song đôi lại là chuỗi cười khanh khách của Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan.

Một giờ sau, hai lão ma cũng trở thành tro bụi như đồng bọn.

Lộ Văn Lan đưa mắt nhìn vào vết lửa cháy, đoạn quay lại nhìn màu trời sập tối rồi nói :

- Lăng muội, ta nên đi thôi!

Đinh Tiểu Lăng chậm chậm thu Huyền Hạo Thiên Vồng về, nói :

- Vâng, chúng ta hãy đến núi Tùng Bách, dọc đường nhân tiện nghe ngóng tin tức của gia huynh, thế nào?

Lộ Văn Lan gật đầu đồng ý. Thế là hai nàng ra khỏi rừng tùng, định hướng rồi tiến về phía núi Tùng Bách.

50. Chương 50: Tai Biến Trong Sơn Cốc

Trên núi Tùng Bách!

Tình hình tại Triều Dương bình lặng rõ như thế nào, nơi đây là một sơn cốc giảng sương mù, không thấy được có ai trong ở trong ấy.

Phía trước một sơn động, một người đàn bà trung niên đang ngồi trên một tảng đá to, đó chính là Kim Xà phu nhân.

Phía sau bà ta có rất nhiều người mặc võ phục đen, cả nam lẫn nữ những mấy mươi người.

Trước mặt Kim Xà phu nhân là Đinh Tiểu Nam!

Kim Xà phu nhân ngồi trên tảng đá to cười hài lòng :

- Đinh Tiểu Nam, còn nhận ra lão thân chăng?

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Nhận ra, là phu nhân!

Kim Xà phu nhân trầm giọng :

- Là gì của người?

- Là sư phụ của đệ tử!

Kim Xà phu nhân trầm giọng :

- Người phải như thế nào?

- Phải nghe theo sự sai bảo của sư phụ, vĩnh viễn là đệ tử của sư phụ!

Kim Xà phu nhân cười sung sướng :

- Hay lắm! Tồn mất hơn một tháng trời, cuối cùng cũng đã làm cho hấn hoàn toàn đổi khác.

Mấy người áo đen đứng sau lưng lập tức vòng ra phía trước, cung kính thi lễ và đồng thanh nói :

- Xin chúc mừng phu nhân!

Kim Xà phu nhân khoát tay :

- Các người hãy lui ra!

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Người thấy đã học hết những võ công kia chưa?

Đinh Tiểu Nam nhú mày :

- Đại bộ phận đã học xong rồi, nhưng còn một ít thì vẫn chưa hiểu ra được!

Kim Xà phu nhân vui mừng :

- Vậy là cũng đủ rồi, đủ dùng để chinh phục võ lâm rồi, chẳng cần đến cả ba cung, cũng khỏi dùng đến Thất ma nữa, chỉ bằng vào lực lượng của lão thân với các người mấy mươi người là đủ để chinh phục võ lâm...

Đoạn chỉ tay về phía xa nói tiếp :

- Sau hai ngọn núi kia chính là Triều Dương bình, đại bộ phận quần hùng võ lâm đều ở trên ấy, chỉ cần chúng ta đánh tan bọn chúng, từ nay Kim Xà cung sẽ là môn phái đệ nhất thiên hạ, và lão thân sẽ là tôn chủ võ lâm!

Đinh Tiểu Nam, có vẻ ngơ ngác, nhưng vội thi lễ và nói :

- Xin chúc mừng sư phụ!

Kim Xà phu nhân tủm tủm cười :

- Chờ khi trời tối chúng ta sẽ tiếng công vào Triều Dương bình, ngày mai sẽ là giang san của chúng ta!

Mấy người áo đen đứng sau lưng lập tức reo hò vang dội.

* * * * *

Trời vừa sụp rồi, trong sơn cốc bóng người lao xao, chỉ thấy Kim Xà phu nhân ăn vận tề chỉnh, tay cầm song kiếm, Đinh Tiểu Nam thì đứng trước mặt bà, trong tay cũng cầm một thanh kiếm báu sáng loáng. Còn mấy mươi người áo đen thì đứng sau lưng Kim Xà phu nhân.

Kim Xà phu nhân mỉm cười :

- Đây là một đại sự trong võ lâm, từ nay mọi người đều nhớ đến, lão thân chỉ bằng vào một cung mà nuốt chửng võ lâm, trở thành tôn chủ võ lâm...

Chưa dứt lời, bỗng thấy bóng người lao nhanh tới.

Kim Xà phu nhân kinh ngạc :

- Ai đó?

Bóng đen nọ vội đáp :

- Thuộc hạ là hộ pháp Tiên Trì (đi đầu) đường!

Kim Xà phu nhân quát :

- Các người chẳng phải đang canh phòng ở cốc khẩu sao? Đại binh của bốn phu nhân sắp xuất phát đến nơi, người quay vào để làm gì? Đã xảy ra việc gì hay sao?

Người nọ vội đáp :

- Bốn phu nhân, sơn cốc đã bị bao vây rồi!

Kim Xà phu nhân chưng hửng :

-Ồ! Thật vậy ư?

- Thưa, đúng vậy! Chính là Kim Cương đại trận của Thiếu Lâm!

Kim Xà phu nhân cười :

- Kim Cương đại trận chỉ có thể vây được một khu vườn hay là vài mái nhà, làm sao vây được cả một sơn cốc? Có lẽ chúng chỉ bao vây cốc khẩu chứ gì?

Người nọ lắc đầu :

- Không, quả thực là đã vây hãm cả toàn sơn cốc rồi!

Kim Xà phu nhân nạt :

- Láo!

Người nọ nghiêm túc :

- Bọn chúng ở Triều Dương bình bấy lâu nay thì ra là để luyện tập Kim Cương đại trận, phân bố hết thầy quần hùng võ lâm vào trong trận.

Kim Xà phu nhân cười khẩy :

- Vậy mà cũng đáng hốt hoảng ư? Còn tin gì nữa không?

Người nọ trầm ngâm một hồi, đoạn nói :

- Bọn chúng rêu rao rằng... rằng...

Kim Xà phu nhân nóng ruột quát :

- Rêu rao cái gì, sao cứ ấp a ấp úng thế này?

Người nọ đành bạo gan nói :

- Bọn chúng rêu rao sẽ tiêu diệt Kim Xà cung, và con đòi... đòi bắt sống...

Kim Xà phu nhân nghiêng rằng :

- Đòi bắt sống ta... phải không?

Người nọ lú lú rú rú :

- Không sai, đúng là như vậy?

Kim Xà phu nhân điên tiết :

- Lão thân lúc đầu chỉ muốn đánh bại bọn chúng thôi, nhưng bây giờ thì lão thân đã đổi ý, quyết phải diệt sạch bọn chúng mới hả dạ... Để xem Kim Cương đại trận của chúng có cản nổi lão thân hay không!

Người nọ lại dò dặt nói :

- Bọn chúng chẳng những đòi hãm chúng ta, mà còn...

Kim Xà phu nhân tức giận :

- Mà còn thế nào?

- Mà còn đòi tấn công vào trong cốc!

Kim Xà phu nhân cười phá lên :

- Vậy thì tốt quá, tấn công vào trong cốc...

Đoạn khoát tay nói tiếp :

- Mọi người ai về vị trí này, bất kể là ai mà bước chân vào đây đều nhất loạt giết hết!

Mấy người áo đen lập tức dạ ran, đoạn tản ngay ra tứ phía.

Kim Xà phu nhân quay sang Đinh Tiểu Nam cười nói :

- Đêm nay chính là cơ hội lập công của ngươi, biết không?

Đinh Tiểu Nam ngơ ngẩn :

- Biết... Tên nào vào là giết, không chừa một ai cả!

Kim Xà phu nhân đặc ý :

- Đúng vậy!

Đoạn Kim Xà phu nhân chậm rãi bước tới, đi về phía cốc khẩu.

Đột nhiên, một cái bóng toản trắng lao đến trước mặt Kim Xà phu nhân.

Kim Xà phu nhân kinh ngạc :

- Phần Diện Kim Cang, ra là ngươi... Ngươi còn mặt mũi nào mà đến đây gặp ta chứ?

Đinh Tiểu Nam đứng như phỗng đá nhìn Phần Diện Kim Cang.

Kim Xà phu nhân đảo tròn mắt :

- Ngươi Thư Tần, hãy nói mau, ngươi đến đây để làm gì?

Phần Diện Kim Cang cười u ám :

- Dĩ nhiên là để hợp tác với phu nhân... Phu nhân có liệu được kết quả cuộc chiến này chăng?

Kim Xà phu nhân cười rộ :

- Rất rõ ràng, kể từ ngày mai, ngoại trừ những kẻ bỏ xác tại núi Tùng Bách, thiên hạ quần hùng thấy đều thuận phục bốn phu nhân, bốn phu nhân sẽ là tôn chủ võ lâm!

Phần Diện Kim Cang lắc đầu :

- Cũng chưa chắc đâu!

Kim Xà phu nhân cười gằn :

- Ngươi nói vậy nghĩa là sao?

- Phu nhân nên nhớ một câu “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”...

Kim Xà phu nhân cười ngạo nghễ :

- Ta biết, trên cõi đời này chẳng phải không có kẻ có võ công cao hơn bốn nhân, song hôm nay bốn phu nhân chẳng còn sợ nữa.

- Phu nhân ắt hẳn là có hậu thuẫn...

- Đúng vậy!

Kim Xà phu nhân tủm tủm cười trở Đinh Tiểu Nam nói tiếp :

- Đồ nhi này của bốn phu nhân chính là kẻ võ công đệ nhất thiên hạ. Có mặt y thì sợ gì cao thủ cường địch nào nữa. Vì vậy bốn phu nhân chẳng còn phải lo lắng gì nữa.

Phấn Diện Kim Cang bỗng nói :

- Nếu có mặt Độc Cô Khách thì sao?

Kim Xà phu nhân ngẩn người, song lập tức lại cười khanh khách :

- Ông ấy không bao giờ đến đây đâu.

- Phu nhân dám chắc như vậy ư?

- Lẽ tất nhiên!

Phấn Diện Kim Cang khẽ thở hắt ra :

- Nếu phu nhân chịu nghe lời khuyên của Ngưu mỗ, tốt hơn hãy lập tức theo đường bí mật rời khỏi sơn cốc này, chờ mai sau hãy định liệu mới là hành động thông minh nhất.

Kim Xà phu nhân bỗng tức giận :

- Ngưu Thư Tần, người hãy nghe cho kỹ, nếu để đây là để giúp bốn phu nhân thì hãy ngoan ngoãn nghe theo lệnh của bốn phu nhân, còn như đến đây là để khiêu chiến thì lão thân sẽ lập tức cho người ném thử ba chiêu.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng gầm ghê rợn, liền tức một bóng người nhanh như chớp lao bổ về phía Ngưu Thư Tần.

Kim Xà phu nhân kinh hãi :

- Đồ nhi, không được...

Thì ra bóng người đó là Đinh Tiểu Nam.

Kim Xà phu nhân hét lớn :

- Đinh Tiểu Nam, sao ngươi không nghe mệnh lệnh của ta?

Song Đinh Tiểu Nam như chưa hề nghe thấy, vẫn điên cuồng lao về phía Phấn Diện Kim Cang.

Phấn Diện Kim Cang tuy cũng võ công cao cường, song làm sao chống đỡ nổi sự tấn công điên cuồng của Đinh Tiểu Nam, chỉ vài chiêu đã bị đánh ngã lặn xuống đất.

Phấn Diện Kim Cang mặt không chút sắc máu, hét vang :

- Phu nhân cứu mạng...

Kim Xà phu nhân sớm đã lao tới, song trong nhất thời lại đứng thừ ra như tượng đá, lắp bắp nói chẳng nên lời.

Đinh Tiểu Nam tuốt kiếm cầm tay quát :

- Phấn Diện Kim Cang, ngươi là... kẻ đứng đầu trong Hải Nội thất ma?

Phấn Diện Kim Cang không trả lời, vẫn hét toáng lên :

- Phu nhân, phu nhân... dường như hấn có điều không ổn... Tại hạ có việc trọng yếu cần bẩm báo, hãy mau cứu tại hạ...

Kim Xà phu nhân quả nhiên cất tiếng :

- Đồ nhi, đồ nhi...

Đinh Tiểu Nam chẳng thềm đếm xỉa đến.

Kim Xà phu nhân lại cất tiếng :

- Đồ nhi, sao lại không nghe lời sư phụ?

Đinh Tiểu Nam vẫn không ngó ngang đến bà ta, chỉ nhìn Phấn Diện Kim Cang quát :

- Huyết án tại Bạch Vân sơn trang ở Thái Hành sơn, người còn nhớ chứ?

Phấn Diện Kim Cang gào to :

- Hãy thả ta ra, ta chẳng biết Bạch Vân sơn trang, cũng chẳng biết huyết án với nhục án nào cả, hãy mau để cho ta đứng lên.

Đinh Tiểu Nam cười nhạt :

- Biết hay không cũng chẳng hề gì, chỉ cần biết người là Phấn Diện Kim Cang là đủ rồi!

Kiểm bấu vung lên, nhằm ngực Phấn Diện Kim Cang đâm tới. Nhưng nghe “soạt” một tiếng, thanh kiếm đã xuyên suốt qua ngực Phấn Diện Kim Cang.

Giết xong Phấn Diện Kim Cang, Đinh Tiểu Nam cầm thanh kiếm bấu đứng thờ ra tại chỗ.

Kim Xà phu nhân khẽ cất tiếng gọi :

- Tiểu Nam, đồ nhi...

Đinh Tiểu Nam ánh mắt dờ dãi quay sang Kim Xà phu nhân nói :

- Sư phụ!

Kim Xà phu nhân thở phào :

- Đồ nhi giết y chi vậy?

Đinh Tiểu Nam lẩm bẩm :

- Đường như y là kẻ thù của đệ tử!

Kim Xà phu nhân giật mình :

- Đẳng nào y cũng chẳng phải người tốt, đã giết rồi thì thôi...

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một hoàn thuốc nói tiếp :

- Tiểu Nam, đường như đồ nhi không được khỏe, hãy uống hoàn thuốc này vào đi!

- Thuốc gì vậy?

Kim Xà phu nhân cười :

- Thuốc an thần định tâm, có thể khiến cho đồ nhi bình tâm hòa khí!

Đinh Tiểu Nam sắc mặt biến đổi liên hồi, bỗng trở tay hất mạnh, những nghe bộp một tiếng, hoàn thuốc nọ đã bị văng bắn ra xa, rơi xuống đất mất biệt.

51. Chương 51: Minh Chủ Võ Lâm

Kim Xà phu nhân hoảng kinh :

- Người... làm sao thế này?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Tại hạ không thể uống thuốc ấy được!

- Đồ nhi nói vậy nghĩa là sao?

Đinh Tiểu Nam sầm mặt :

- Trong võ công do Độc Cô tiên bối truyền cho một chiêu cầm nã lợi hại nhất, chẳng hay phu nhân có tránh được hay không?

Kim Xà phu nhân luống cuống :

- Đồ nhi, vậy nghĩa là sao?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy :

- Hiện giờ đừng đề cập đến vấn đề khác, chỉ hỏi phu nhân có đủ bản lĩnh tránh được chiêu ấy hay không?

Kim Xà phu nhân đã nhận thấy không ổn, vội cấp tốc thoái lui, song đã chậm mất một bước, chỉ cảm thấy cánh tay phải tê dại, uyển mạch đã bị nắm đầu ngón tay của Đinh Tiểu Nam nắm giữ.

Kim Xà phu nhân không thể ngờ được lại xảy ra biến cố như vậy, đồng thời, chiêu thức ấy quá nhanh và lạ lùng, chưa kịp trông rõ đã bị đối phương kiểm chế.

Điều Khiển bà ta lấy làm lạ nhất là tại sao Đinh Tiểu Nam lại có thể tỉnh táo trở lại được.

Thông thường, người bị trúng phải Kim Xà thần công trước, rồi sau đó lại uống vào thuốc làm mất trí nhớ, suốt cả đời chẳng thể tỉnh táo lại được, riêng Đinh Tiểu Nam vì sao lại khác với mọi người?

Kim Xà phu nhân lẩm bẩm :

- Đinh Tiểu Nam, ngươi làm sao vậy?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng :

- Lẽ ra thì phu nhân phải biết.

Kim Xà phu nhân thở dài :

- Nếu ta biết thì còn hỏi người làm gì?

Đinh Tiểu Nam cắn hờn :

- Phu nhân đã thi dụng Kim Xà thần công và còn cho Đinh mỗ uống vào thuốc mất trí nhớ nữa phải không?

Kim Xà phu nhân gật đầu :

- Đến nước này thì ta cũng chẳng cần phải phủ nhận!

- Nhưng đáng tiếc là phu nhân còn quên mất một điều, đó là không nên để cho Phấn Diện Kim Cang đối mặt với Đinh mỗ, bởi y là kẻ thù bất cộng đố kỵ của Đinh mỗ, chính vì vậy mà khiến cho Đinh mỗ khôi phục lại trí nhớ!

Kim Xà phu nhân thở dài :

- Không sai, ta đã quên mất điều ấy chỉ một phút sai lầm thiếu sót mà ta phải chịu thua cuộc... Giờ thì người định giải quyết thế nào về lão thân?

- Xét về hành vi của phu nhân lẽ ra phải nhận lấy cái chết, song vì lời dận dò của Độc Cô tiền bối, Đinh mỗ chỉ phế bỏ võ công thôi!

Vừa dứt lời, ngũ chỉ vừa điểm võ liên tiếp vào xuống sống của Kim Xà phu nhân.

Kim Xà phu nhân hét vang :

- Tên tặc tử quả là độc ác!

Đinh Tiểu Nam rướn thẳng người, lớn tiếng nói :

- Người của Kim Xà cung nghe đây, bây giờ mau khiêng phu nhân của các người đi, an cư trong Kim Xà cung, vĩnh viễn không được có ý đồ tranh bá võ lâm Trung Nguyên.

Không cần biết đến tình hình trong cốc, phi thân phóng ra ngoài.

Tại cửa cốc, Đinh Tiểu Nam chạm mặt với Đại Nguyên thiên sư.

Đại Nguyên thiên sư niệm vang Phật hiệu :

- A Di Đà Phật! Xin chào Đinh thiếu hiệp!

Đinh Tiểu Nam vòng tay nói :

- Lão thiền sư, bây giờ còn định dùng Kim Cương đại trận hãm tại hạ nữa chăng?

Đại Nguyên thiền sư vội nói :

- Hiểu lầm, hiểu lầm! Định thiếu hiệp...

Đinh Tiểu Nam cười rộ :

- Nếu là hiểu lầm thì thôi, tại hạ không có nhiều thì giờ, xin cáo biệt!

Mặc cho Đại Nguyên thiền sư kêu gọi cách nào, Đinh Tiểu Nam cũng không ngó ngang đến, phi thân lao thẳng đi.

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng gọi :

- Ca ca...

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Đinh Tiểu Lăng với Lộ Văn Lan cùng lao tới.

Đinh Tiểu Lăng xúc động :

- Sao ca ca lại ở đây? Còn Kim Xà phụ nhân đâu?

Đinh Tiểu Nam bèn tường thuật lại hết mọi sự. Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan cũng kể rõ hết những việc của mình, khi kể đến lúc Hải Nội thất ma thấy đều bị tập diệt, đại thù được báo xong, bất giác ba người đều rơi lệ.

Lúc ba người còn đang kể lễ bỗng nghe một tiếng cười sang sảng vang lên :

- Tiểu Lăng...

Rồi thì một con chim điêu khổng lồ từ trên không sà xuống, trên lưng chính là Thiên Sơn lão nhân và Bạch Hà Thanh.

Đinh Tiểu Lăng hớn hở gọi :

- Sư phụ...

Lại quay sang Bạch Hà Thanh:

Tẩu tẩu, hãy xem ai đây này?

Bạch Hà Thanh sớm đã trông thấy Đinh Tiểu Nam, nhưng khi nghe Đinh Tiểu Lăng nói thế, bất giác đỏ bừng mặt, đồng thời Đinh Tiểu Nam cũng không khỏi đỏ mặt cúi đầu xuống thấp.

Lộ Văn Lan đứng cạnh cũng thấy thẹn thùng đến bối rối.

Chỉ riêng Đinh Tiểu Lăng thì ra chiều khoái trá, lớn tiếng nói :

- Sư phụ, Độc Cô Khách không đến sao?

Thiên Sơn lão nhân cười :

- Có đến chứ?

Đinh Tiểu Lăng ngẩn người :

- Có đến! Thế ở đâu?

- Thì có đến, nhưng lại bỏ đi rồi!

Đinh Tiểu Lăng ngơ ngác :

- Vì sao vậy?

Thiên Sơn lão nhân thở dài :

- Mục đích của ông ấy đến đây là để cứu Đinh Tiểu Nam, nhưng khi này đã trông thấy mọi sự xảy ra trong sơn cốc, nhận thấy không còn gì để làm nữa, nên ông ấy lại bỏ đi!

Đình Tiểu Lăng chau mày :

- Người này lạ thật, đã vượt hàng vạn dặm đến đây, vì sao lại bỏ đi như thế này nhỉ?

Đình Tiểu Nam bỗng lên tiếng :

- Nguyên nhân chỉ có mỗi mình tiểu huynh biết thôi.

Đình Tiểu Lăng hấp tấp hỏi :

- Nguyên nhân như thế nào?

- Lão nhân gia ấy đã thề là không bao giờ gặp Kim Xà phu nhân, có lẽ ông ấy vẫn giữ đúng lời thề...

Quay sang Bạch Hà Thanh nói tiếp :

- Độc Cô tiền bối khi bỏ đi có nói gì chăng?

Bạch Hà Thanh cúi gầm mặt :

- Không nói gì cả!

- Ngu ca đã phế bỏ võ công của Kim Xà phu nhân, chẳng lẽ lão tiền bối ấy không có ý kiến gì cả ư?

Bạch Hà Thanh như sực nhớ ra :

- À, phải rồi, ông ấy rất lấy làm hài lòng về cách giải quyết của sư huynh!

Đình Tiểu Nam thở dài :

- Rất tiếc là không gặp được lão nhân gia ấy, chẳng rõ lão nhân gia ấy đã đi đâu nhỉ?

Bạch Hà Thanh nói :

- Lão nhân gia ấy lại quay về núi Vô Lượng!

Bỗng nhiên, chỉ thấy một đoàn người sải bước chạy tới.

Định thần nhìn kỹ, thì ra một trong số có Đại Nguyên thiên sư, Lục lâm Minh chủ Đại Lực Ôn Thần Quách Bá Thiên, cùng với rất nhiều tăng đạo, hẳn là quần hùng trong các môn phái.

Quách Bá Thiên hối hả chạy tới, hướng về Đình Tiểu Nam xúc động nói :

- Huynh đệ, thật làm cho lão ca ca này lo chết đi được!

Đình Tiểu Nam tươi cười :

- Kính chào đại ca!

Quách Bá Thiên hấp tấp nói :

- Huynh đệ, đại ca có một điều này, dứt khoát huynh đệ không được từ chối!

Đình Tiểu Nam ngạc nhiên :

- Điều gì vậy đại ca?

Quách Bá Thiên liền nói :

- Quần hùng đã nhất quyết bầu huynh đệ làm Minh chủ Võ lâm, huynh đệ...

Không chờ Quách Bá Thiên nói dứt, Đình Tiểu Nam vội xua tay lia lịa :

- Không được đâu, tiểu đệ đâu thể gánh vác nổi trọng nhiệm ấy!

Quần hùng do Đại Nguyên thiên sư đứng đầu đồng thanh lớn tiếng nói :

- Đình thiếu hiệp giữ chức Minh chủ Võ lâm là xứng đáng nhất!

Đình Tiểu Nam vẫn xua tay :

- Không được, không được đâu...

Thiên Sơn lão nhân cười hề hề :

- Đinh thiếu hiệp đã thụ truyền hết toàn bộ tuyệt học của Độc Cô Khách, giữ chức Minh chủ Võ lâm có thể khiến cho thiên hạ thái bình, đó là phước cho võ lâm giang hồ.

Đinh Tiểu Nam không thể từ chối được, đành nói :

- Dẫn văn bối có chấp thuận thì vào lúc này cũng chưa thể được.

Thiên Sơn lão nhân ngạc nhiên :

- Vì sao?

- Uống nước nhớ nguồn, ít ra văn bối cũng phải đến núi Vô Lượng một chuyến để viếng thăm Độc Cô tiên bối!

Thiên Sơn lão nhân cười :

- Có lẽ thiếu hiệp không phải là đi viếng thăm ông ấy, mà là để xin ý kiến về vấn đề giữ chức Minh chủ Võ lâm...

Đinh Tiểu Nam nhẹ gật đầu :

- Võ công của văn bối là do lão nhân gia ấy truyền thụ, xin ý kiến là phải lễ thôi!

Thiên Sơn lão nhân vui vẻ :

- Vì để biểu hiện lòng thành, có lẽ thiếu hiệp không cưới con ngọc điêu của lão phu!

Đinh Tiểu Nam vội nói :

- Đó là dĩ nhiên, văn bối xin phép được đi ngay!

Đinh Tiểu Lăng bỗng lên tiếng :

- Ca ca, nếu như Độc Cô tiên bối bằng lòng ca ca làm Minh chủ Võ lâm, vậy ca ca đặt Tổng minh ở đâu?

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ :

- Tất nhiên là ở Thái Hành sơn!

- Bất luận ông ấy có bằng lòng hay không, hửn ca ca cũng phải trở về nhà chứ?

- Lễ dĩ nhiên!

Đinh Tiểu Lăng cười :

- Nếu ca ca không sợ cực nhọc thì cứ đi, mọi người sẽ chờ ca ca tại nhà!

Thế là Đinh Tiểu Nam lẳng lặng ra đi.

Trông theo bóng dáng của Đinh Tiểu Nam, Đinh Tiểu Lăng nói với Thiên Sơn lão nhân :

- Theo sư phụ thì Độc Cô Khách có bằng lòng để ca ca con làm Minh chủ Võ lâm chăng?

Thiên Sơn lão nhân cười :

- Chẳng có vấn đề gì đâu!

Đinh Tiểu Lăng vui mừng :

- Vậy chúng ta lên đường đến Thái Hành sơn... À phải rồi, còn phải làm phiền Quách đại ca thêm lần nữa, nhưng đại ca có thể cưới con ngọc điêu của gia sư mà đi!

Quách Bá Thiên vội nói :

- Việc gì vậy Đinh cô nương?

- Nhờ đại ca hãy đến Hàn Nguyệt cung trên núi Long Thủ một chuyến, đón Liễu Tâm Mỹ cô nương đến Thái Hành sơn, nàng ấy cũng là tẩu tẩu của tiểu muội đấy!

Bạch Hà Thanh và Lộ Văn Lan nghe Đinh Tiểu Lăng nói thế, không khỏi thẹn đỏ mặt cúi xuống đất.

* * * * *

Ba tháng sau vào buổi hoàng hôn, Đinh Tiểu Nam người lấm bụi đường bước lên Thái Hành sơn, chàng lập tức ngẩn người, thì ra Bạch Vân sơn trang chẳng những đã hoàn toàn đổi mới mà còn rộng rãi và khang trang hơn trước, chẳng khác nào nhà cửa của bậc vương hầu.

Đinh Tiểu Nam chưa kịp đi đến trước cửa trang, bỗng thấy một bóng người lao ra, thì ra là Đinh Tiểu Lăng, nàng lớn tiếng gọi :

- Ca ca...

Đinh Tiểu Nam cũng xúc động kêu lên :

- Muội muội!

Đinh Tiểu Lăng hấp tấp hỏi :

- Độc Cô tiền bối có bằng lòng không?

Đinh Tiểu Nam khẽ gật đầu :

- Bằng lòng!

Vừa dứt tiếng, bỗng nghe tiếng reo mừng vang dậy, cùng hô “Minh chủ Vô lâm vạn tuế”, thì ra toàn thể quần hùng hết thấy đều quy tụ về đây.

Đinh Tiểu Lăng nắm tay Đinh Tiểu Nam nói :

- Hãy tạm gác qua vụ Minh chủ lại đã, hôm nay là ngày hoàng đạo, ba vị tân tẩu tẩu đang chờ ca ca cử hành hôn lễ kia kìa!

Chẳng cần biết ý kiến của Đinh Tiểu Nam, Đinh Tiểu Lăng kéo chàng đi vào.

Tất cả quần hùng lại cất tiếng hoan hô âm ỉ!

Thế là, một giai thoại vô lâm đã được lưu truyền.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-sa-tuyet-menh-chuong>